

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 58. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 17, 18 i 19 marca 2004 r.

Warszawa
2004 r.

Porządek obrad

58. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 17, 18 i 19 marca 2004 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o przewozie koleją towarów niebezpiecznych.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.
13. **Trzecie** czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt
16. **Zmiana** w składzie komisji senackiej.

Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego
Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
Ministerstwo Finansów

Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej
Ministerstwo Infrastruktury
Ministerstwo Kultury
Ministerstwo Obrony Narodowej
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
Ministerstwo Spraw Zagranicznych

– zastępca prezesa Marek Janiec
– generalny inspektor Wojciech Kwaśniak
– przewodnicząca Danuta Waniek
– podsekretarz stanu Elżbieta Mucha
– podsekretarz stanu Piotr Sawicki
– podsekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska
– podsekretarz stanu Cezary Miżejewski
– podsekretarz stanu Maciej Leśny
– sekretarz stanu Michał Tober
– sekretarz stanu Janusz Zemke
– sekretarz stanu Józef Pilarczyk
– podsekretarz stanu Stanisław Kowalczyk
– podsekretarz stanu Daria Oleszczuk
– podsekretarz stanu Jerzy Mazurek
– podsekretarz stanu Bogusław Zaleski

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 05)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Longin Pastusiak oraz wicemarszałkowie Jolanta Daniełak, Kazimierz Kutz i Ryszard Jarzembowski)

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę państwa senatorów o zajmowanie miejsc.

Otwieram pięćdziesiąte ósme posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam pana senatora Sławomira Izdebskiego oraz pana senatora Zbigniewa Gołąbka. Proszę panów senatorów sekretarzy o zajmowanie miejsc przy stole prezydialnym. Listę mówców będzie prowadził pan senator Izdebski.

Panie i Panowie Senatorowie! Chciałbym poinformować, że wicemarszałek Senatu, pan Kazimierz Kutz, został jednym z tegorocznych laureatów VI edycji Polskich Nagród Filmowych „Orły 2004”. Pan wicemarszałek Kutz został uhonorowany w kategorii: Osiągnięcia Życia.

Nagroda... *(oklaski)*. Mam nadzieję, że te burzliwe oklaski dotrą do pana senatora Kutza, który prosił o usprawiedliwienie, ponieważ nie może być z nami właśnie tego ranka.

Dla uzupełnienia informacji dodam tylko, że nagroda przyznawana jest przez członków Polskiej Akademii Filmowej. Oczywiście te oklaski wyrażają nasze gratulacje dla laureata.

Wysoka Izbo, informuję, że Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 5 marca bieżącego roku przyjął część poprawek do ustawy o zmianie ustawy o izbach morskich; przyjął większość poprawek do ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych ustaw. Sejm przyjął również wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy o usługach turystycznych oraz o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Ponadto informuję, że Sejm na siedemdziesiątym posiedzeniu w dniach 11 i 12 marca bieżącego roku przyjął większość poprawek do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi oraz o zmianie innych ustaw; do ustawy o krajowym systemie ekoharządzania i audytu (EMAS); do ustawy o podatku od towarów i usług oraz do ustawy o pomocy społecznej. Sejm przyjął również wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Prawo atomowe oraz ustawy o opłacie skarbowej; do ustawy o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych. Przyjął także część poprawek do ustawy o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołów pięćdziesiątego piątego i pięćdziesiątego szóstego posiedzenia stwierdzam, że protokoły tych posiedzeń zostały przyjęte.

Wysoki Senacie, doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad obecnego, czyli pięćdziesiątego ósmego, posiedzenia naszej Izby obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.
2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.
3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim.
4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.
5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006.
7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

(marszałek L. Pastusiak)

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przewozie koleją towarów niebezpiecznych.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

12. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

13. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

14. Trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

15. Zmiana w składzie komisji senackiej.

Wysoka Izbo, proponuję rozpatrzenie punktu piątego projektu porządku obrad, pomimo że sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostało dostarczone w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję.

Pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Ja mam pytanie, Panie Marszałku, dlaczego powstało to opóźnienie. Czy przewodniczący komisji może to wyjaśnić? Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Tak. Otóż całe opóźnienie powstało stąd, że posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw odbyło się dzisiaj rano, 17 marca, a komisja wprowadziła do tej ustawy pewne poprawki. Trwa jeszcze przygotowywanie odpowiedniego druku i ten druk zostanie państwu senatorom dostarczony w trakcie obrad.

Pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Ale, Panie Marszałku, jaka jest przyczyna włączenia tej problematyki do porządku dzisiejszego posiedzenia? Koniec końców jest to ustawa, która miała swoje pierwsze czytanie 7 maja 2003 r. No tu już zaczynamy być po prostu Izbą całkowicie niepoważną. Najpierw w Sejmie odbywa się roczna praca, po czym my musimy rozpatrywać ustawę błyskawicznie, w ciągu tygodnia. To jest jakieś nieporozumienie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku, ja mam taką propozycję, żeby ten punkt piąty przesunąć, rozpatrywać go później i dać sobie trochę czasu na to, żebyśmy się mogli zapoznać z tym, co komisja zrobiła. Mam do pana taką prośbę, aby się pan postarał to troszeczkę przesunąć. Wtedy moglibyśmy to zrobić albo jutro rano w pierwszej kolejności albo dzisiaj w ostatniej. Po prostu nikt tego nie czytał. Ja mam być sprawozdawcą tej ustawy i wiem, że dobrze byłoby usiąść i przez chwilę się zastanowić nad tym, co się tam pisze. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Tak, pan senator Jurgiel.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, to nie do końca prawda, co pan powiedział. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi zajmowała się tym projektem tydzień temu i pan przewodniczący na zakończenie tego posiedzenia komisji stwierdził, że będzie występował do pana marszałka z wnioskiem o przesunięcie tej ustawy na następne posiedzenie Senatu, ponieważ chce zebrać opinie organizacji działających w rolnictwie. I nagle wczoraj o godzinie 17.00 członkowie komisji dostali zawiadomienie podpisane przez pana wiceprzewodniczącego, że dzisiaj rano odbywa się posiedzenie komisji. Nawet nie wiem, dlaczego została zmieniona decyzja pana przewodniczącego Pieniążka, którego nie było zresztą na tym posiedzeniu komisji. Taka jest prawda, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Ja chcę powiedzieć, że takiego wniosku nie otrzymałem, Panie Senatorze.

(Senator Krzysztof Jurgiel: Ja mówię tylko o tym, co się działo na posiedzeniu komisji – przepraszam.)

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo, pan senator Kulak.

Senator Zbigniew Kulak:

Ja tytułem wyjaśnienia, Panie Marszałku, bo myśmy równolegle w naszej komisji pracowali nad tą ustawą. O ile wiem, dzisiejsze posiedzenie komisji rolnictwa nie było pierwszym w ramach prac nad tą ustawą – komisja już obradowała w minionym tygodniu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dobrze.

Tak, bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Józef Dziemdział:

No właśnie, ja w tej samej sprawie. W ubiegłym tygodniu odbyło się posiedzenie komisji, toczyła się na ten temat dosyć długa dyskusja i wprowadził pan przewodniczący Pieniążek zaproponował, że zwróci się z wnioskiem o przesunięcie, ale nie było co do tego zgody. Pan przewodniczący Pieniążek nie powiedział jednoznacznie, że będzie to rozpatrywane na następnym posiedzeniu Senatu. Zapowiedział, że z takim wnioskiem wystąpi i jeżeli się uda, to ustawa zostanie przesunięta. Nie udało się, więc dzisiaj odbyło się drugie z kolei spotkanie komisji w tej samej sprawie. W związku z tym nie jest to pierwsze posiedzenie komisji rolnictwa – dzisiaj komisja przyjęła po prostu stanowisko.

Myślę, że może dobrze byłoby się tutaj przychylić do prośby o to, aby ten punkt przesunąć. Każdy, kto chciał, miał czas się zapoznać z ustawą, ale nie ze sprawozdaniem komisji. Sprawozdanie komisji jest bardzo krótkie i wystarczy, myślę, godzina, aby się przygotować.

Tak więc ja poparłbym wniosek o przesunięcie tego punktu i rozpatrywanie go w dalszej kolejności przez Wysoki Senat. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Poddaję wniosek pana senatora Sztorca... no tak może najpierw zapytam.

Czy jest sprzeciw wobec wniosku pana senatora Sztorca, aby przesunąć ten punkt piąty porządku i rozpatrzyć go jako ostatni? Taki był wniosek pana senatora? Żeby to był ostatni punkt porządku obrad?

(*Senator Zbigniew Kulak:* Przepraszam, może przedostatni, bo ostatni dotyczy akurat zmiany w komisji, więc może byłoby to niezręczne.)

Dobrze. Przyjmuję tę poprawkę do wniosku pana senatora Sztorca.

Czy jest sprzeciw wobec propozycji, aby przesunąć punkt piąty i rozpatrywać go jako punkt przedostatni porządku obecnego pięćdziesiątego ósmego posiedzenia Senatu?

Nie widzę sprzeciwu. Dziękuję.

Jak rozumiem, Wysoka Izba przyjęła ten wniosek.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad, bo innych głosów w sprawie porządku nie słyszałem. Dziękuję bardzo.

Informuję, że głosowania w sprawie przedstawionych punktów porządku obrad zostaną przeprowadzone pod koniec obecnego posiedzenia Senatu. A to, kiedy będzie koniec posiedzenia, zależy od sprawności działania państwa senatorów.

Proszę państwa, zanim przystąpimy do pierwszego punktu porządku obrad, chciałbym prosić Wysoką Izbę o uczczenie pamięci ofiar zamachu terrorystycznego, jaki miał miejsce w ubiegły czwartek w Madrycie. Zginęli tam również nasi obywatele.

(*Wszyscy wstają*)

(*Chwila ciszy*)

Dziękuję.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

Ustawa ta została uchwalona przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca bieżącego roku i 8 marca została przekazana do Senatu. Tego samego dnia, zgodnie z odpowiednim artykułem naszego regulaminu, skierowałem ją do Komisji Kultury i Środków Przekazu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie, które macie państwo w druku nr 620A. Sam tekst ustawy zawarty jest w druku nr 620.

Proszę sprawozdawcę Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Ryszarda Sławińskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z obrad Komisji Kultury i Środków Przekazu, z dyskusji oraz z głosowań przeprowadzonych 12 marca bieżącego roku w trakcie posiedzenia, podczas którego zajmowaliśmy się nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji. Ustawa uchwalona na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu Sejmu w dniu 4 marca zawarta jest w druku senackim nr 620.

Wysoka Izbo! Negocjacje akcesyjne w obszarze: kultura i polityka audiowizualna, zakończyły się w dniu 4 grudnia 2000 r., kiedy to na sesji ministerialnej Międzyrządowej Konferencji Akcesyjnej kraje członkowskie Unii Europejskiej podjęły decyzję o tymczasowym zamknięciu negocjacji, uwarunkowanym jednakże pełnym dostosowaniem przepisów o radiofonii i telewizji do postanowień dyrektywy nr 89/552/EWG w sprawie koordynacji określonych przepisów prawa,

(senator R. Sławiński)

ustawodawstwa lub działań administracyjnych w państwach członkowskich w zakresie emisji programów telewizyjnych, zwanej dyrektywą o telewizji bez granic, znowelizowanej w 1997 r. dyrektywą nr 97/36/WE.

Ustawa o radiofonii i telewizji wymaga również dostosowania do zasad prawa wspólnotowego w zakresie możliwości prowadzenia przez podmioty z Unii Europejskiej działalności publicznej nadawczej w Polsce, co wymaga dokonania zmiany przepisów w zakresie liberalizacji kapitałowej. Konieczne jest również uwzględnienie zasad wspólnotowych w zakresie udzielenia pomocy publicznej radiu i telewizji.

Z uzasadnienia do projektu rządowego, zawartego w druku sejmowym nr 2213, dowiadujemy się, że ostatnie konsultacje dotyczące nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji pomiędzy rządem Rzeczypospolitej a Unią Europejską miały miejsce w kwietniu 2003 r. Dla porządku przypomnę też, że duża nowelizacja zawierająca problematykę implementacji europejskiej oraz tak zwaną część krajową została wycofana w trzecim czytaniu w roku ubiegłym wskutek zawirowań związanych z aferą Rywina.

Ustawa o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, którą dziś rozpatrzy Wysoka Izba, ma na celu przede wszystkim dostosowanie polskiego prawa regulującego do prawa Unii Europejskiej. Obejmuje ona sześć podstawowych kwestii: jurysdykcję, kwoty ekranowe, ochronę małoletnich, regulacje związane z reklamą i sponsoringiem, liberalizację kapitałową oraz pomoc publiczną.

W części jurejdykcyjnej przede wszystkim zawarte są kwestie warunków implementacji dyrektywy o telewizji bez granic. Bez wdawania się w szczegóły powiem, że ta część ustawy, w kolejności i kombinacji odpowiedniej do sposobu przedstawionego w dyrektywie o telewizji bez granic, zapewnia, że nadawcy działający na polskim rynku będą podlegali polskiej ustawie.

W poszczególnych artykułach ustawy sformułowane są kwoty ilościowe oraz zasady tworzenia zespołów twórczych działających w sferze produkcji programów polskich i europejskich, jak również kwoty i proporcje czasów ich nadawania. Artykuły wydają się dość skomplikowane, ale po wczytaniu się w nie stają się czytelne i informują o poszerzeniu kręgów producenckich krajowych i europejskich. Ustawa nakłada na nadawców obowiązki mające na celu promocję produkcji i dystrybucję audycji europejskich, w tym audycji wytworzonych przez producentów niezależnych.

Pewne emocje budziły sformułowania dotyczące audycji wytworzonych w języku polskim oraz utworów słowno-muzycznych wykonywanych również w języku polskim. Obawy dotyczą

kwestii tego, gdzie audycje te będą wytwarzane. Czy całkowicie zagraniczny zespół, który wytworzy audycję poza Polską, ale w języku polskim, wytworzy w rzeczy samej audycję polską? Takie padały pytania. W tej skomplikowanej siatce konstrukcji zespołów oraz określeń co do europejskości czy polskości audycji ważną rolę do odegrania będzie miała zapewne Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji jako regulator i jako strażnik.

Podobnie jest w przypadku stosowania przepisów chroniących dzieci i młodzież. Dodam że nazewnictwo „nieletni”, „niepełnoletni” budziło na posiedzeniu komisji sporo emocji, stąd przyjęliśmy poprawkę, wedle której wszędzie wprowadzamy określenie „dzieci i młodzież” w miejsce słów „nieletni” bądź „niepełnoletni”. Ale zapewne wycofamy tę poprawkę z uwagi na to, że jednak ustawodawstwo europejskie mówi o małoletnich. Także to będzie bardzo ważnym zadaniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, która ustali sposób informowania graficznego o zagrożeniach oraz wskaże szkodliwość programów dla poszczególnych grup wiekowych. Podkreślę, że do tej pory wskazywanie graficzne ostrzegające dzieci i młodzież przed zagrożeniami to była umowa nadawców, a od momentu uchwalenia tej ustawy będzie to, z woli ustawodawcy, nakaz. Ochrona jest więc wzmocniona i, miejmy nadzieję, będzie skuteczniejsza niż do tej pory.

Szanowni Państwo Senatorowie, zgodnie z postanowieniami dyrektywy o telewizji bez granic nowelizacja wprowadza zakaz reklamy ukrytej wyrobów tytoniowych, napojów alkoholowych, usług medycznych świadczonych wyłącznie na podstawie skierowania lekarza, produktów leczniczych – przy tym były wątpliwości, czy produkty lecznicze to nie to samo co lekarstwa – gier losowych, oczywiście z wyjątkami. Nowelizacja reguluje też kwestię sponsorowania audycji i innych przekazów, stanowiąc, iż powinny one być oznakowane przez wskazanie sponsora na ich początku lub na końcu. I w tym przypadku nakłada się pewne obowiązki na Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, która będzie mogła ustalić sposób sponsorowania audycji bądź innych przekazów.

Harmonizacja ustawy o radiofonii i telewizji z przepisami wspólnotowymi o swobodnym przepływie kapitału sprawiła, iż w pełni zostały zniesione ograniczenia kapitałowe względem podmiotów z europejskiego obszaru gospodarczego. Projektodawca wziął pod uwagę międzynarodowe zobowiązania Polski dotyczące stopniowego osiągania liberalizacji w zakresie przepływu kapitału, uwzględniając jednocześnie uwarunkowania i stopień rozwoju polskiego rynku medialnego. To sprawiło, że poziom udziału kapitału zagranicznego w mediach elektronicznych w przypadku osób i podmiotów zagranicznych spoza państw członkowskich Unii Europejskiej został

(senator R. Sławiński)

podniesiony do 49%. Dla pełnej informacji pragnę dodać, że na posiedzeniu komisji padały pytania, co stało na przeszkodzie temu, by utrzymać udział obcego kapitału na dotychczasowym poziomie 33%.

Wysoka Izbo, nowelizacja zawiera regulacje związane z koniecznością przestrzegania przepisów wspólnotowych w zakresie udzielania pomocy publicznej podmiotom funkcjonującym na rynku. Pomoc publiczna to abonament i ewentualne dotacje budżetowe. W ustawie zawartej w druku nr 620 nie znalazł się zapis dotyczący precyzyjnego określania, które z zadań są misją. Projekt rządowy, co zostało zawarte w sprawozdaniu sejmowej komisji Kultury i Środków Przekazu, zakładał podział zadań publicznej radiofonii i telewizji na zadania wynikające z realizacji misji publicznej oraz na pozostałe zadania, czyli komercyjne. Z tym podziałem związany był obowiązek, zapisany w art. 31a, prowadzenia odrębnej rachunkowości w odniesieniu do działalności misyjnej i pozostałej działalności oraz zasada, zapisana w art. 50 ust. 1, iż wpływy z abonamentu są przeznaczane wyłącznie na działalność misyjną. Zatarcie granicy między tym, co misyjne, a tym, co komercyjne, przyniosłoby niewątpliwie upadek, a w każdym razie obniżenie pozycji mediów publicznych. Nie mówię już o szkodzie, jaką poniosłaby kultura i edukacja. Udało się nam tę lukę wypełnić. Czynią temu zadość poprawki dwunasta i trzynasta, o których poparcie proszę Wysoką Izbę.

Dodam, że istotne znaczenie ma dyrektywa nr 80/723 EWG w sprawie przejrzystości stosunków między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi. Istotny jest też komunikat Komisji Europejskiej o stosowaniu zasad publicznej pomocy do publicznych usług w zakresie nadawania programów. Komunikat ten uzupełnia ogólne zasady udzielania pomocy publicznej w związku ze świadczeniem usług o charakterze powszechnym w odniesieniu do nadawców radiowo-telewizyjnych i realizowanej przez nich działalności misyjnej. Komunikat wymaga też, aby finansowanie ze źródeł publicznych było przeznaczone tylko na realizację formalnie określonej misji publicznej, a nie służyło subsydiowaniu działalności komercyjnej i rynkowej, bo zakłócałoby konkurencję z podmiotami rynkowymi pozbawionymi środków publicznych. Tak więc mamy zapisany w ustawie obowiązek odrębnego i niezwykle sumiennego prowadzenia oddzielnej rachunkowości w przypadku wykorzystywania środków pomocy publicznej.

Jest jeszcze jeden problem. Otóż aktualnie w Polsce ściągalność abonamentu wynosi 54%. Plany rozdziału na rok 2004 już są rozpisane,

w ustawie zapisano tymczasem powołanie czterech nowych ośrodków regionalnych telewizji. Chyba warto określić w ustawie termin ich powołania na 1 stycznia 2005 r., tak by krajowa rada, ale przede wszystkim Telewizja Polska SA mogły należycie przygotować finansowanie i sprawy organizacyjne związane z powołaniem nowych ośrodków. Być może w drugiej części ustawy o radiofonii i telewizji zostaną sformułowane nowe skuteczne zasady ściągalności abonamentu, co dodatkowo uzasadni powołanie nowych ośrodków regionalnych.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, ustawa o radiofonii i telewizji, którą dziś nowelizujemy, miała już wiele wcześniejszych nowelizacji. Obecna i następna zmiana to znowu jedynie nowelizacje. Miał być nowy, pełny tekst. Nie ma go, został wycofany. Tak naprawdę już chyba nie ma szans na nowy, logiczny, przejrzysty ułożony dokument regulujący rynek medialny w Polsce. Przy najlepszych nawet chęciach nie da się poszczególnych nowel ułożyć w spójną całość.

Dlatego proszę o poparcie poprawek wniesionych przez komisję, a te zgłoszone z sali zapewne uda się racjonalnie dołożyć do omawianej europejskiej nowelizacji.

Panie Marszałku, mam jeszcze cztery poprawki. Zgłaszam je wspólnie z senator Krystyną Doktorowicz i senator Dorotą Kempką. Jest to między innymi przywołanie wyrazu „małoletni” w miejsce określenia „dzieci i młodzież”, jak również nowy termin powołania nowych ośrodków. Bardzo proszę. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi Sławińskiemu.

Przechodzimy do zadawania pytań senatorowi sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa chciałby...?

Tak, pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Senatorze, proste, krótkie, męskie pytanie: czy w związku z tym można oczekiwać, że na rynku medialnym stanie się to, co się stało na rynku prasowym? To znaczy, że będziemy całkowicie bezbronni, jak jesteśmy w tej chwili na rynku prasy, wobec zachodnich koncernów, które wejdą na polski rynek? Oczywiście poza mediami publicznymi.

(Senator Ryszard Sławiński: Panie Marszałku, mogę?)

Tak, bardzo proszę o odpowiedź.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Senatorze, ja oczywiście nie dopuszczam myśli, że może się tak stać na rynku audio-

(senator R. Sławiński)

wizualnym, jak jest na rynku prasowym. Myślę, że ta regulacja nie prowokuje do takich rozstrzygnięć – to, po pierwsze. A po drugie, myślę, że to jest apel ze strony pana i z mojej również o jak najszybsze uregulowanie tak zwanej części krajowej, gdzie będą zapisy o koncentracji lub dekoncentracji kapitału.

Ale, Panie Senatorze, nie potrafię na to pytanie odpowiedzieć. Faktem jest, że ustawodawstwo wspólnotowe zobowiązuje nas do całkowitego otwarcia naszego rynku na kapitał państw Unii Europejskiej. 49% dla państw spoza Unii Europejskiej to, być może, wystarczające zabezpieczenie, ale obawy, które pan zgłasza, nie są mi obce.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze dodatkowo...?

Pani senator Szyszkowska.

Senator Maria Szyszkowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałbym się upewnić, bo mam informacje, że są kraje europejskie, które postawiły jednak bariery przed obcym kapitałem. W takim razie czy zachodzi niemożność formalna co do tego, że- byśmy uczynili to samo w Polsce?

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Ryszard Sławiński:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Te bariery, które zostały stworzone zgodnie z prawem wspólnotowym, być może wystarczą, ale zachęcam do dyskusji. Może zostaną zgłoszone racjonalne propozycje, które warto będzie rozważyć. Zresztą zapewne pan minister kultury również się do tej kwestii odniesie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy państwo senatorowie macie dodatkowe pytania?

Jeżeli nie, to dziękuję, Panie Senatorze. Proszę jeszcze wysłuchać reprimendy. Otóż wnioski o charakterze legislacyjnym składa się, zgodnie z naszym regulaminem, w trakcie dyskusji, a nie w trakcie sprawozdania komisji.

(Senator Ryszard Sławiński: Przepraszam. Dziękuję, Panie Marszałku. Dziękuję państwu.)

Wysoka Izbo, ustawa, która jest w tej chwili przedmiotem naszej debaty, była rządowym pro-

jektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w trakcie prac parlamentarnych upoważniony został minister kultury.

Witam w naszej Izbie sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury, pana ministra Michała Tobe- ra, witam także przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, panią Danutę Waniek.

Chciałbym zapytać pana ministra, a później również panią przewodniczącą, czy ewentualnie chcieliby przedstawić swoje uwagi dotyczące sta- nowiska rządu, a także stanowiska krajowej rady w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Panie Ministrze, czy pan jako osoba upoważ- niona jest gotowy?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Mi- chał Tober: Może odpowiem na pytania?)

To proszę na trybunę. Ja już wielokrotnie mó- wiłem, że lubimy patrzeć przedstawicielom rządu w oczy.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Szanowni Państwo!

Nim poświęcę parę słów samej ustawie, chciałbym odnieść się do pytań, które padły. Wiele nieporozumień czy wiele obaw, które wiążą się z tym projektem, wynika właśnie z braku tak zwanych przepisów dekoncentracyjnych w tej części nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji.

Absolutnie ma rację pani senator profesor Ma- ria Szyszkowska, kiedy pyta – retorycznie, rzecz jasna – czy są jakiekolwiek przeszkody, aby w Polsce były przepisy dekoncentracyjne, czy ta- kie przeszkody istnieją w prawie europejskim. Oczywiście, że nie istnieją. Powiem więcej: każde państwo europejskie, a praktycznie każde cywili- zowane państwo demokratyczne ma takie lub in- ne przepisy o kontroli koncentracji na rynku me- diów. To jest rynek niezwykle wrażliwy z punktu widzenia społeczeństwa obywatelskiego, rynek, który nie może czy nie powinien podlegać tym sa- mym zasadom, co rynek producentów warzyw, rynek hutniczy czy jakiegokolwiek inny. W tym przy- padku mamy do czynienia z niezwykle wrażliwą materią, bo jest możliwość wpływania na świado- mość obywateli, na ich decyzje polityczne, na ich postawy światopoglądowe. A więc z punktu wi- dzenia państwa nie jest to czy nie może być rzecz zupełnie obojętna.

Ale czemu tych zapisów nie ma w tym projek- cie ustawy? To jest pytanie, które w tym momen- cie samo ciśnie się na usta. Otóż, Szanowne Pa- nie i Szanowni Panowie, to jest ustawa dostoso- wująca polskie prawo do wymogów prawa wspól- notowego, to jest ustawa czysto dostosowawcza. Takie rząd przyjął założenia do projektu tej usta- wy, taką przyjął ścieżkę odnośnie do prac nad

(sekretarz stanu M. Tober)

normowaniem całego zakresu prawa medialnego. W tej ustawie znajdują się jedynie regulacje wynikające wprost z prawa wspólnotowego, które musimy implementować do polskiego systemu prawnego, tak aby 1 maja być nie tylko papierowym, ale i rzeczywistym członkiem Unii Europejskiej. Kwestie dekoncentracji nie są regulowane przez prawo wspólnotowe wprost. Oczywiście są rozmaite mechanizmy ochronne ujęte w pewnym szerszym aspekcie, ale nie ma w dyrektywach europejskich konkretnych wskazówek co do tego, jak parlamenty narodowe krajów członkowskich powinny się zachowywać, jakie powinny stanowić prawo w kwestii koncentracji na rynku mediów. To jest po prostu domena prawa krajowego. Inne regulacje w tej sprawie mają Niemcy, inne Francuzi, inne Brytyjczycy i także inne – nie mam co do tego wątpliwości – będą regulacje polskie. Tyle tylko że będą one przygotowane i – w co głęboko wierzę – uchwalone przez Sejm w najbliższym czasie na podstawie kolejnego projektu ustawy. To nie zmieściło się, że tak powiem, w projekcie europejskim, ponieważ zawarcie w nim przepisów dekoncentracyjnych nie wynikało wprost z dyrektyw europejskich. Tę kwestię możemy ukształtować jako ustawodawca w sposób całkowicie suwerenny, zgodny ze stopniem rozwoju polskiego rynku medialnego, zgodny z interesami polskich mediów, zgodny z interesem państwa polskiego.

Tytułem informacji powiem tylko, że zgodnie z decyzją rządu w ubiegłym tygodniu bardzo wstępna, robocza wersja owej drugiej części nowelizacji, w której zawarte są także propozycje przepisów dekoncentracyjnych, została przekazana Klubowi Parlamentarnemu Sojusz Lewicy Demokratycznej na wniosek szefa tego klubu. Intencją Klubu Parlamentarnego SLD jest jak najszybsze zgłoszenie poselskiego projektu ustawy regulującej między innymi kwestie koncentracji na rynku mediów. Mam nadzieję, że już niebawem zaczną się prace w Sejmie, w każdym razie rząd będzie w nich aktywnie uczestniczył.

Odniosę się do tego, co powiedział pan senator Romaszewski. Oczywiście nie obowiązują obecnie w Polsce przepisy dekoncentracyjne, które byłyby przepisami *lex specialis* dotyczącymi rynku mediów. Ale to nie jest tak, Panie Senatorze, że jesteśmy kompletnie bezbronni. Nie jesteśmy kompletnie bezbronni. Jest ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, jest Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jest przecież regulator, czyli Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, która także na gruncie obecnych przepisów ma możliwość rozmaitych działań chroniących polski rynek mediów. Jest możliwość oddziaływania na ten rynek na podstawie obecnych przepisów, choć wszyscy, jak myślę, zgadzamy się co do te-

go, że jednak *lex specialis* w tym zakresie musi powstać. Doświadczenia innych krajów europejskich, dotychczasowych członków Unii Europejskiej, wskazują jednoznacznie na to, że w zasadzie wszędzie są szczególne przepisy dotyczące ochrony pluralizmu i ochrony konkurencji na rynku mediów. Głęboko wierzę w to, że takie zapisy wkrótce znajdą się i tutaj, na pulpitych państwa senatorów, tak aby możliwie szybko mogły zostać przyjęte przez parlament i podpisane przez pana prezydenta.

Szanowni Państwo! Nie chciałbym powtarzać uzasadnienia do tej ustawy, bo uczynił to znakomicie pan przewodniczący Sławiński. Powtórzę tylko, że jest to ustawa dostosowawcza, ustawa, w której z punktu widzenia legislacyjnego darmo by szukać jakichś sensacyjnych zapisów, jakichś punktów szczególnie zapalnych, takich, które mogłyby postawić ustawodawcę przed dylematem, czy wybrać taką, czy też inną opcję. Tutaj krążymy raczej w sferze konieczności niż w sferze możliwości. Musimy wykonać pewne działania legislacyjne, których oczekuje od nas, wymaga od nas, prawo europejskie; ważne, aby czynić to w sposób rozsądny, aby nie robić tego mechanicznie, aby wszędzie tam, gdzie to możliwe, znajdować te szczeliny czy te przestrzenie, w których refleksja nad polski interesem narodowym, nad interesem polskiego rynku mediów może być obecna i powinna być obecna.

Mam nadzieję, że ten projekt mądrze dostosowuje polskie prawo do standardów europejskich. A przynajmniej taki produkt legislacyjny staraliśmy się Wysokiemu Sejmowi i następnie Wysokiemu Senatowi przekazać. Czy nam się to udało? Mam nadzieję, że tak. Ale z pokorą wysłuchamy wszystkich uwag i propozycji państwa senatorów.

Ja mogę powiedzieć tylko jedno: zapewnić tutaj, na forum Wysokiego Senatu, że tak na etapie prac sejmowych, jak i w trakcie posiedzenia senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu, że we wszystkich pracach parlamentarnych, a przedtem także w konsultacjach społecznych dotyczących tegoż projektu, dla rządu, który mam zaszczyt w tej sprawie reprezentować, ważne było tylko jedno kryterium uwzględniania bądź nieuwzględniania uwag, przychylania się do pewnych propozycji zmian albo ich odrzucania. Tym jedynym kryterium była zgodność z prawem europejskim. Naszą rolą, rolą rządu jest przedłożenie i rekomendowanie Wysokiej Izbie projektu, który będzie realizował cel dostosowawczy i nie będzie narażał państwa polskiego, a także polskich mediów na negatywne skutki, jakie mogłyby wystąpić po przyjęciu przez polski parlament, przez Sejm, Senat, dokumentu sprzecznego z prawem europejskim.

Myślę, że na takie rozwiązania nie powinniśmy ani polskiego państwa, ani polskich mediów na-

(sekretarz stanu M. Tober)

rażać. Dlatego, jeżeli rząd przeciwko pewnym rozwiązaniom czy pewnym propozycjom parlamentarzystów do tej ustawy oponował, czy jeszcze będzie oponował, to wyłącznie po to, aby uchronić Polskę od zarzutu niewypełnienia obowiązku implementacji prawa europejskiego w tym zakresie. Bardzo serdecznie dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze. Ale proszę jeszcze nie opuszczać trybuny, my w Senacie nie odpuszczamy tak łatwo rządowi. Zgodnie z naszym regulaminem państwo senatorowie mają prawo zadawać panu trwające nie dłużej niż minutę pytania.

Pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

(Marszałek Longin Pastusiak: Proszę chętnych o podniesienie rąk, tak żebyśmy mogli zanotować...)

Panie Ministrze, dwa pytania.

Jak rozumiem, o tak zwanej dużej nowelizacji nie mówimy, więc nie będę stawiał pytań z tego zakresu. Moje pierwsze pytanie odnosi się zatem do szczegółowej kwestii związanej z nową treścią art. 4. Dodajemy tam pkt 4a, który dotyczy programu wyspecjalizowanego. Mówi się tam o co najmniej 70% czasu nadawania programu w ciągu miesiąca. Dlaczego państwo wprowadzili takie pojęcie i skąd te 70%? W moim przekonaniu, to bardzo dużo i niektóre rozgłośnie mogą tego po prostu nie zrealizować. Proszę o wyjaśnienie tej kwestii.

I drugie pytanie, które dotyczy bardzo ważnych spraw związanych – czy pan minister mnie słucha? – z nośnikami elektronicznymi w ogóle; bo mówimy o radiofonii i telewizji, a audycje telewizyjne i radiowe są również w Internecie. Internet jest w tej chwili poza wszelką kontrolą. Ja mam dzieci i staram się wprowadzić jakieś zabezpieczenia, ale obserwuję różne demoralizujące popisy, wypowiedzi itd. Czy ministerstwo pracuje nad tym, aby unormować pewne kwestie dotyczące dyskusji, treści szkalujących Polskę, pornograficznych itd., przekazywanych poprzez ten nośnik elektroniczny? Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy pan minister chciałby odpowiedzieć natychmiast, czy najpierw zebrać kilka pytań?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Czy mógłby pan powtórzyć, który to artykuł, ten dotyczący 70%? Bo nie bardzo jestem w stanie w tym momencie się do tego odnieść...

Senator Mieczysław Janowski:

Tak, już odpowiadam, Panie Ministrze. Chodzi mi o art. 1, zmianę drugą lit. b: po pktcie 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu... itd. Skąd się wzięło pojęcie programu wyspecjalizowanego i dlaczego aż 70% czasu?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Panie Senatorze, tu nie chodzi o, powiedziałbym, powszechne i uniwersalne programy radiofoniczne czy telewizyjne, tylko o taką sytuację: jest pan przedsiębiorcą, chce pan założyć rozgłośnię radiową, która będzie nadawała muzykę klasyczną albo muzykę jazzową, chce pan stworzyć program wyspecjalizowany w tym sensie, w sensie programowym, na przykład nadający muzykę jazzową. Zatem jeżeli chce pan stworzyć wyspecjalizowany program nadający muzykę jazzową, to musi się pan zgodzić z tym, że są jakieś kryteria oceny, czy coś jest, czy też nie jest programem wyspecjalizowanym. I teraz zadajmy sobie pytanie: czy na przykład Radio Zet, które nada od czasu do czasu Louisa Armstronga, jest radiem jazzowym wyspecjalizowanym, czy też nie. Myślę, że wszyscy, jak tu siedzimy, zgodzimy się, że nie jest, bo puszczenie Louisa Armstronga raz na tydzień czy raz na miesiąc nie czyni jeszcze jazzowej wiosny w tymże radiu. Tak więc jest to kryterium, jest to pewien rodzaj definicji, który pozwala stwierdzić, czy dany program będzie programem wyspecjalizowanym, czy też tymże wyspecjalizowanym programem nie będzie.

To oczywiście stanowi punkt odniesienia w stosunku do tak zwanych kwot europejskich, bo inne są kryteria ostrości, wymagalności tych kwot w stosunku do programów tradycyjnych i inne w stosunku do programów wyspecjalizowanych. Tylko na ten użytek ta definicja tutaj się znajduje. Konstatujemy tak: programem wyspecjalizowanym jest program, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania stanowią właśnie audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu. Czyli jeżeli klasyka, to klasyka, jeżeli jazz, to jazz, jeżeli czysta informacja, to informacja. Jeżeli chce się korzystać z pewnych przywilejów związanych z prowadzeniem programu wyspecjalizowanego, to trzeba również

(sekretarz stanu M. Tober)

spełniać określone kryteria i realizować obowiązki z tym związane.

Co do pańskiego drugiego pytania. To jest, rzecz jasna, ustawa o radiofonii i telewizji, ona nie obejmuje swoim działaniem przekazów internetowych. Pan zadał pytanie szalenie trudne, takie, nad którym głowią się politycy, eksperci, prawnicy nie tylko w Polsce, ale i na całym świecie: jakie mogą być, jakie powinny być mechanizmy kontroli treści, które w Internecie się znajdują, które w Internecie są dostępne, które w Internecie można znaleźć. W tej sprawie na arenie europejskiej toczy się także bardzo intensywna, bardzo aktywna debata, w której biorą udział przedstawiciele polskiego rządu. Mogę powiedzieć jedynie tyle: w tej ustawie, ustawie o radiofonii i telewizji, te kwestie nie są normowane, bo po prostu legislacyjnie normowane być nie mogą.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.
Pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Ja jestem zdziwiony propozycją wycofania przyjętej przez komisję poprawki dotyczącej nazewnictwa. Komisja przyjęła poprawkę, zmieniającą nazewnictwo z pojęcia „małoletni i niepełnoletni” na pojęcie „dzieci i młodzież”. Ta poprawka była uzasadniona zapisem art. 7 Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, którą Polska ratyfikowała. Konwencja używa pojęcia „dzieci i młodzież”. Dlaczego następuje zmiana, która w gruncie rzeczy jest kolizyjna z zapisem Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej? Dziękuję.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Trudno mi być tutaj adwokatem decyzji komisji. Mogę jedynie powiedzieć, co w tej sprawie uważa rząd. Odbyla się w tej sprawie również intensywna dyskusja z udziałem ekspertów na forum sejmowej komisji i zdaniem ekspertów prawników, patrzących na to pod kątem pewnej spójności systemowej, zwrot „małoletni” jest terminem najbardziej właściwym, terminem osadzonym w polskim prawie, który nie będzie nastroczał trudności interpretacyjnych. Małoletni to są dzieci i młodzież poniżej... Inaczej, małoletni to są po prostu, już mówiąc tak bardzo technicznie, osoby fizyczne poniżej osiemnastego roku życia.

Takie stanowisko zajął w tej sprawie Sejm. Do takiego stanowiska przychylił się również rząd, ale – tak jak mówię – pod wpływem argumentów nie posłów, nie polityków, ale pod wpływem argumentów ekspertów. Ten zwrot został po prostu uznany przez ekspertów za najbardziej właściwy i najlepiej komponujący się w polskim systemie prawnym.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ustawa jest w języku polskim.)

Senator Jan Szafraniec:

Ale tu nie chodzi o ekspertów, tu chodzi o konwencję o telewizji ponadgranicznej – my ją ratyfikowaliśmy. Tutaj eksperci mogą sobie pewne rzeczy mówić, my natomiast musimy przestrzegać konwencji.

(Głos z sali: Rady Europy.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Rozumiem, Panie Senatorze, że na to pytanie powinien odpowiedzieć raczej sprawozdawca komisji niż pan minister.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Jeszcze jedna rzecz, Panie Senatorze, gdyż pan mówi o konwencji Rady Europy. Pan nie mówi o dyrektywie, pan mówi o konwencji Rady Europy. A przecież wszyscy, jak tu siedzimy, wiemy, że obowiązek implementacji obejmuje nie konwencję Rady Europy, która jest co prawda najstarszą polityczną instytucją europejską na naszym kontynencie, ale dotyczy zupełnie innego dokumentu, dotyczy dyrektywy.

Ponadto, Panie Senatorze, już taka uwaga translatorska. Otóż konia z rzędem temu, kto wie, jak wychwycić w językach obcych różnicę, jaka jest na przykład między polskimi zwrotami: „małoletni” a „niepełnoletni”. A taka dyskusja też była.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Marszałku, jeszcze króciutko.

Nie ma konwencji Rady Europy, jest tylko Europejska konwencja o telewizji ponadgranicznej.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dobrze.

Pani senator Liszcz i następnie pani senator Doktorowicz.

Senator Teresa Liszcz:

Moje pytanie dotyczy art. 1 pkt 8 ustawy nowelizującej – w ustawie nowelizowanej chodzi o art. 16b. Następuje tutaj zmiana, istotna moim zdaniem, stylistyki wyrażania zakazu reklam. Do tej pory ustawa wprost zakazywała reklamowania wyrobów tytoniowych, ich rekwizytów itd., wyrobów alkoholowych, a teraz mówi się o zakazie w zakresie uregulowanym taką to a taką ustawą. A więc w istocie decydować będzie nie ustawa o radiofonii i telewizji, tylko ustawa dotycząca obrotu napojami alkoholowymi, ustawa o wychowaniu w trzeźwości, czy tytoniowa itd. I wtedy wystarczy zmienić tamtą ustawę, żeby się zmienił zakaz reklamy.

Czym to jest podyktowane, że nie regulujemy, czy też mamy nie regulować, bo na razie tak to przyjął Sejm, w tej ustawie wprost zakazów reklamowania niektórych artykułów, tylko odsyłamy do innych ustaw? Przecież to tutaj powinno być zawarte. Chyba nie jest to podyktowane wymogami Unii? Moim zdaniem, jest to istotne ograniczenie zakazów i uczynienie ich bardzo niestabilnymi i mało czytelnymi, gdyż w istocie rzeczy zakazy znajdują się w kilku różnych ustawach, a nie w tej jednej. Proszę mi powiedzieć, dlaczego to ma tak być?

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Pani Senator, nie ma ustaw lepszych i gorszych. Każda ustawa, poza zasadniczą, ma tę samą moc i każdą ustawą można inną ustawę zmienić. W tym sensie nie prowadzi to do niestabilności. Jeżeli bowiem znajdzie się w Sejmie czy w Senacie większość opowiadająca się za skrajnym liberalizmem, na przykład w sprawie reklam alkoholu czy papierosów, to nie ma różnicy, czy się zmieni jedną ustawę, czy się zmieni ustawy inne. Jeżeli w tej sprawie będzie wola polityczna, jeżeli będzie wola ustawodawcy, to czy to pani umieści w tej ustawie, czy w innej, nie będzie to żadną przeszkodą. To nie jest żaden wyższy pułap ochrony.

Ale już mówię, z czego to wynika. Wynika to po prostu z pewnej czytelności systemowej, a także z pewnej czytelności legislacyjnej. Chodzi o to, żeby łączyć ustawę o radiofonii i telewizji z innymi ustawami, w których kwestie reklamy pewnych kategorii produktów są normowane. Chodzi o to, żeby wprowadzić pewien mechanizm automatyzmu, nie powodować za każdym razem konieczności nowelizowania dwóch ustaw, choć to jest czynność w gruncie rzeczy techniczna. I żeby było jasne: my się nie upieramy, czy też nie uważamy, że to jest coś, co stanowi o sensowności tych zapisów; to jest żadna różnica, to jest żadna różnica. Robimy to właśnie po to, że jeżeli będzie wola Sejmu czy Senatu, aby zmienić na przykład re-

gulacje dotyczące reklam papierosów, to dokonuje się zmian w jednej ustawie i w sposób automatyczny. Na podstawie zapisów artykułu przez panią przywołanego zmiany te obowiązują również w ustawie o radiofonii i telewizji. Po prostu ustawa o radiofonii i telewizji odsyła w tej sprawie do innych ustaw, odsyła do ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, odsyła do ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, odsyła do ustawy – Prawo farmaceutyczne i do innych regulacji.

W odpowiedzi na argument pani senator można zapytać w ten sposób: a czy na przykład w sprawie zapobiegania alkoholizmowi, w sprawie promowania postaw antyalkoholowych, postaw abstynenckich, wiodąca legislacyjnie powinna być ustawa o wychowaniu w trzeźwości, czy ustawa o radiofonii i telewizji? Mimo wszystko, wydaje mi się, że ustawa o wychowaniu w trzeźwości.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pani senator Doktorowicz.

Senator Krystyna Doktorowicz:

Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Jeżeli pan marszałek pozwoli, mam dwa pytania.

Pierwsze w kontekście pytania pana senatora Janowskiego – na nie chyba już pan minister odpowiedział. Ja uważam, że sektor audiowizualny nie może być obecnie regulowany poza problematyką społeczeństwa informacyjnego. Czy pan minister, czy rząd nie uważa, że ta nowelizacja ustawy jest jednak zbyt wąska? Nie ma w niej nic na temat konwergencji technologicznej, na temat cyfryzacji mediów. Niedługo będziemy oglądać telewizję publiczną przez Internet. Te problemy są regulowane we wszystkich państwach unijnych. Nie będę się już rozwodzić na ten temat, ale chciałabym wiedzieć, czy rząd nie uważa, że tu brakuje tych kwestii, zwłaszcza że jest to właśnie nowelizacja europejska.

I drugie pytanie, Panie Ministrze. Czy ja dobrze zrozumiałam to, co pan powiedział i co usłyszałam wczoraj w mediach, że duża nowelizacja będzie projektem poselskim? Czy rząd nie ma swojego przedłożenia? Czy to będzie tylko poselski projekt? Chciałabym prosić o wyjaśnienie tej kwestii. Dziękuję bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

To znaczy ja na obydwa pytania pani senator już odpowiedziałem kilka minut temu, ale mogę

(sekretarz stanu M. Tober)

to jeszcze raz powtórzyć. Odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi: jest to ustawa dostosowawcza. Wszystkie przepisy europejskie, które muszą być implementowane w polskim systemie prawnym, są implementowane. Te sprawy, o których pani senator mówiła, są oczywiście istotne i muszą zostać wzięte pod uwagę. Chociażby kwestia cyfryzacji, konwergencji technologicznej, która wypłynie w drugim etapie nowelizacji. Ale w tej ustawie jest tylko tyle i aż tyle, ile wymaga od nas na dzień dzisiejszy, w tym roku, Anno Domini 2004, prawo europejskie. To byłaby odpowiedź na pani pierwsze pytanie. Tak, w tej ustawie mnóstwo rzeczy znalazło się, że tak powiem, za burtą. Zgoda, zgoda. W tej ustawie można znaleźć setki rzeczy, które warto by było tutaj jeszcze zawrzeć i które należy tam zawrzeć. Tylko ja powtarzam raz jeszcze: to jest ustawa europejska, to jest ustawa dostosowująca polskie prawo medialne do standardów prawnych Unii Europejskiej Anno Domini 2004. Tylko tyle – i aż tyle. Listę rzeczy, które znalazły się tutaj pod kreską, można recytować długo, może nawet godzinami. Tutaj jest pełna zgoda. Ale pamiętajmy, jakie były założenia tej ustawy, jaka była decyzja rządu w tej sprawie, jaka była decyzja Sejmu. Na pierwszy ogień, w pierwszym rzucie, w pierwszym etapie prac legislacyjnych nad tym bardzo wrażliwym politycznie punktem idą kwestie stricte europejskie, stricte dostosowawcze. I to jest odpowiedź na pani pierwsze pytanie.

Jeżeli chodzi natomiast o pytanie drugie, to jeszcze raz powiem, bo być może niewyraźnie to wyartykułowałem, że wygląda to w następujący sposób. Przed mniej więcej dziesięcioma dniami do ministra kultury zwrócił się szef klubu parlamentarnego SLD, pan przewodniczący Krzysztof Janik, z informacją, że intencją klubu SLD jest szybkie, a nawet bardzo szybkie, przedłożenie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, który roboczo wszyscy sobie tutaj określamy jako tak zwany drugi etap nowelizacji. Pan przewodniczący, pan poseł Janik poinformował ministra kultury, że taka jest wola i intencja klubu parlamentarnego SLD, jednogłośnie przyjęta przez prezydium tegoż klubu. Jednocześnie pan przewodniczący Janik zwrócił się do ministra kultury o udostępnienie wszystkich materiałów wypracowanych do tej pory w Ministerstwie Kultury, dotyczących tego wszystkiego, co składa się na ów drugi etap nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji. Bo, jak państwo wiecie, Ministerstwo Kultury pracowało równolegle – to znaczy z pewnym opóźnieniem czasowym, ale można powiedzieć, że w ostatnim etapie już równolegle – nad dwoma projektami, nad projektem europejskim i nad tym tak zwanym drugim etapem nowelizacji. I w związku z tą prośbą

klubu parlamentarnego SLD, wyrażoną przez pana przewodniczącego Janika, na ubiegłotygodniowym posiedzeniu rządu, dziewięć dni temu, minister kultury poinformował o tym Radę Ministrów. Rada Ministrów przyjęła ten fakt do akceptującej wiadomości, zgodziła się na to, aby minister kultury przekazał robocze materiały – bo to w istocie są robocze materiały, to nie jest projekt. Dopóki nie jest on uchwalony przez Radę Ministrów, dopóki nie ma pieczęci Rady Ministrów, nie jest projektem rządowym. My możemy go określać jako pewien roboczy zestaw propozycji legislacyjnych wypracowanych w Ministerstwie Kultury. I rząd oficjalnie przyjął do wiadomości na ubiegłotygodniowym posiedzeniu to, że klub parlamentarny SLD ma intencje zgłoszenia takiej propozycji ustawodawczej, szybkiego zgłoszenia takiej propozycji. W związku z tym Rada Ministrów wyraziła zgodę na to, aby minister kultury przekazał materiały w tej sprawie, które ma, klubowi parlamentarnemu SLD. Jednocześnie Rada Ministrów wykreśliła formalnie ze swojego planu legislacyjnego na obecny rok punkt dotyczący nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji, właśnie ten drugi etap nowelizacji.

Rozmawiałem w tej sprawie z przewodniczącym klubu parlamentarnego SLD. Intencja posłów, w zasadzie jedyna, jest następująca – chodzi o szybkość procesu legislacyjnego. Gdyby ten sam materiał, który my, jako resort kultury, przekazaliśmy posłom klubu parlamentarnego SLD, był wdrażany jako inicjatywa rządowa, to do kalendarza legislacyjnego musimy jeszcze dodać około sześciu tygodni – minimum tyle – związanych z uzgodnieniami międzyresortowymi. Tymczasem w momencie zgłoszenia tegoż projektu przez grupę posłów prace nad nim mogą się rozpocząć praktycznie od zaraz. A ponieważ bardzo podobnie jak w Wysokim Senacie argumentują rzecz również posłowie, mówiąc na przykład, że zapisy dekoncentracyjne w kontekście bardzo już bliskiej perspektywy całkowitego otwarcia naszego rynku, bardzo bliskiej perspektywy 1 maja – jest to wręcz na wyciągnięcie ręki – to sześć tygodni w procesie legislacyjnym nie byłoby tu bez znaczenia. I dlatego właśnie klub SLD zdecydował się na szybkie wystąpienie z taką inicjatywą i poprosił resort kultury o przekazanie roboczych materiałów. My te materiały przekazaliśmy i będzie to procedowane w Sejmie, rzecz jasna po rozmaitych zmianach i uzgodnieniach, które tam zawrze grupa posłów wnoszących projekt. A więc najpierw przez Sejm, a następnie przez Senat będą te przepisy procedowane.

Marszałek Longin Pastusiak:

Panie Ministrze, ja też pozwolę sobie na zakończenie – bo nie ma już innych zgłoszeń – zadać pytanie.

Senator Longin Pastusiak:

Przed wszystkim słusznie pan zauważył, że sprawa koncentracji czy dekoncentracji w sferze mediów jest przedmiotem regulacji prawnych we wszystkich krajach demokratycznych. Ja tylko chcę przypomnieć, że niedawno w Stanach Zjednoczonych rząd prezydenta Busha przedłożył Kongresowi, parlamentowi Stanów Zjednoczonych, propozycję liberalizacji tego rynku medialnego, podniesienie progu z 35% do 45%. I Kongres, kontrolowany przez partię rządzącą, przez partię republikańską, zdecydowanie odrzucił propozycję rządu, a więc opowiedział się właśnie przeciw liberalizacji tych zarządzeń koncentracyjnych czy dekoncentracyjnych. I tu rodzi się pytanie nawiązujące do tego właśnie, o co pytała pani Doktorowicz. Czy jest w tym coś politycznego, że rząd, który przecież od dawna pracował nad ustawą o dekoncentracji czy koncentracji – sam już nie wiem, mylą mi się te dwa pojęcia; obydwa, jak widzę, w jednakowym sensie są używane – oddaje inicjatywę posłom? Czy z tego należy wyciągać jakiś wniosek polityczny, czy jest to tylko sprawa tej sprawności, o której pan mówił? A jeżeli chodzi o sprawność, to przypomnę, że rząd już od bardzo dawna pracował nad tą sprawą. Czy nie będzie to przedmiotem różnych spekulacji politycznych? Nie obawia się pan tego?

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Żyjemy w kraju, w którym jest pełna wolność prezentowania poglądów. Różne zjawiska można interpretować w różny sposób, czasami także w niemądry sposób. Ale gdybym ja miał się tego obawiać, to myślę, że z powodu wszechogarniającego lęku po prostu bałbym się wyjść z domu, bo wszystko można zinterpretować rozmaicie, czasami także mogą być to interpretacje niemądre. Ja mogę odpowiedzieć tylko w ten sposób: dopatrywano się już jakichś dziwnych i skrywanych celów rządu wtedy, kiedy rząd tę ustawę składał. No to pewnie *à rebours* można się też dopatrywać ukrytych i skrywanych celów rządu, kiedy rząd ustawy nie składa, tylko czyni to grupa posłów. Tylko ja się pytam, czy to ma jakikolwiek sens, bo i tak źle, i tak niedobrze... Pragnę jednak powiedzieć bardzo wyraźnie: nie należy tego interpretować w żadnych innych kategoriach poza tymi, o których powiedziałem. Ministerstwo Kultury było gotowe do przekazania materiałów w tym samym terminie, w którym przekazało je klubowi parlamentarnemu SLD, zresztą drogą oficjalną, w sposób zgodny z regulaminem prac rządu. Dokładnie w tym samym terminie byliśmy gotowi do wypełnienia tego obo-

wiązku, który na siebie wzięliśmy, czyli do zaprezentowania drugiego etapu nowelizacji. I w tym samym terminie, w którym ten dokument został przekazany klubowi parlamentarnemu SLD, mógł zostać przekazany do innych resortów, celem uzgodnień międzyresortowych, a także do konsultacji społecznej. Jednak klub parlamentarny SLD, mając na względzie szybkość drogi legislacyjnej, mając na względzie, jak nam to wyjaśniono, nadchodzący termin całkowitego otwarcia polskiego rynku audiowizualnego, z taką prośbą się zwrócił. Klub parlamentarny SLD stanowi główne zaplecze polityczne rządu, a więc byłoby rzeczą dziwną, jak myślę, i to właśnie w pewnych kategoriach politycznych, gdyby rząd takiej prośbie odmówił, gdyby na taki wniosek prezydium klubu parlamentarnego rządzącego ugrupowania powiedział: nie. Ja bym wtedy się zdziwił, gdyby w tej sprawie rząd powiedział, że odrzuca prośbę swojego parlamentarnego zaplecza i że nie odda tego projektu, bo jakieś inne względy o tym decydują. Nie ma tutaj żadnego opóźnienia ze strony resortu kultury.

Ja się cofnę, jeżeli państwo pozwolicie, kilka miesięcy wstecz. Rząd zawarł swą intencję, bardzo wyraźnie, w założeniach do prac nad ustawą o radiofonii i telewizji: najpierw nowelizacja europejska, a następnie, po jej uchwaleniu, tak zwany drugi etap nowelizacji dotyczący spraw, tak to nazwijmy, krajowych. W momencie, kiedy ta ustawa wyszła z Sejmu, ustawa europejska, ustawa dostosowawcza, mieliśmy już gotowy projekt drugiego etapu nowelizacji, który przekazaliśmy klubowi parlamentarnemu SLD. A więc tutaj o żadnym opóźnieniu nie może być mowy. Trudno uruchamiać procedurę legislacyjną do kolejnej nowelizacji, jeżeli pierwsza jeszcze nie jest skończona, chodzi przynajmniej o bardzo wyraźne zarysy.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Pani senator już raz zadawała pytanie. Proszę bardzo.

Senator Maria Szyszkowska:

Panie Marszałku, to w związku ze niedawnymi słowami pana ministra...

Ja chciałabym się tylko dowiedzieć, czy możemy być spokojni o to, że drugi etap nowelizacji nastąpi wcześniej aniżeli wykupienie polskiej telewizji, radiofonii przez europejski kapitał.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Pani Senator, wszystko w rękach parlamentu. Głęboko wierzę, że nie po to parlamentarzyści,

(sekretarz stanu M. Tober)

posłowie zdecydowali się zwrócić z taką prośbą do rządu, żeby teraz nic z tym projektem nie zrobić. I jestem przekonany, że to, do czego się zobowiązali, zostanie dotrzymane. Proszę więc mnie zwolnić z obowiązku udzielania odpowiedzi na to pytanie. Nie śmiałbym, jako przedstawiciel rządu w tej debacie, wypowiadać się w imieniu parlamentu, choć posłem też jestem. Ja mogę jedynie zadeklarować, iż na dalszym etapie prac, zarówno w Sejmie, jak i w Senacie, nad kolejnymi regulacjami dotyczącymi radiofonii i telewizji, resort kultury będzie do dyspozycji i będziemy się starali w tych pracach bardzo aktywnie uczestniczyć. I wszędzie tam, gdzie nasza pomoc będzie mogła te prace przyspieszyć, rzecz jasna tę pomoc deklarujemy.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Przyjmuję pańskie słowa w dobrej wierze. Mam nadzieję, że nie chodzi po prostu o to, mówiąc brutalnie, czy parlament, czy rząd będzie bardziej podatny na naciski mediów prywatnych. Biorę tu pod uwagę doświadczenia i meandry całej dotychczasowej historii ustawy, łącznie ze sprawą Rywina itd. Chciałem to na zakończenie powiedzieć.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Chciałbym zapytać panią minister Danutę Waniek...

(Głos z sali: Już idzie.)

Tak?

Wobec tego prosimy panią minister o zabranie głosu i przedstawienie stanowiska krajowej rady w sprawie omawianej ustawy.

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuta Waniek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Bardzo dziękuję za możliwość odniesienia się także do tych pytań, które mnie bardzo zaniepokoiły. Chciałabym, jeżeli można, przedstawić swój punkt widzenia, zgodnie z posiadaną wiedzą, po to, żeby państwa poniekąd uspokoić. Chciałabym również przypomnieć, że prawdopodobnie będziemy szerzej dyskutować na ten temat w momencie składania dorocznego sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Tutaj termin się ostro zbliża, mamy czas do 30 marca, państwo dostaną wtedy wszelkie informacje. I myślę, że wtedy, kiedy będę stawała przed Wysoką Izbą i odpowiadała na pytania, będzie możliwość rozwinięcia określonych tematów.

Zauważyłam, że problemem budzącym głęboki niepokój senatorów w związku z nowelizacją europejską jest to, czy ta nowelizacja może wpłynąć na zmianę układu kapitałowego na terenie polskiego rynku. Zadajemy sobie takie pytanie. Jak wyraził w swoim pytaniu pan senator Romaszewski: czy nam grozi wyprzedanie rynku mediów elektronicznych, tak jak się stało z rynkiem prasy polskiej? Ja zgadzam się z tym, co powiedział pan minister Tober, że takiego niebezpieczeństwa nie ma. Nie umiem odpowiedzieć na pytanie, dlaczego przed laty tak został potraktowany przez ustawodawcę rynek prasowy. Został on jakby porzucony, puszczony na żywioł pewnych zjawisk i określonych przemieszczeń kapitałowych. Tak się jednak nie stało, jeśli chodzi o rynek mediów elektronicznych. Na tym rynku funkcjonuje Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, regulator niezależny od administracji rządowej. I dzięki istnieniu tej rady, w konstytucji i nie tylko, na bieżąco obserwujemy wszystko, co dotyczy tego rynku. I to, że ja mogłam przed rokiem państwu powiedzieć – z uporem maniaka to powtarzam – iż dzisiaj Polska może się pochwalić najlepiej zorganizowanym rynkiem mediów elektronicznych w krajach Europy Środkowowschodniej, to jest również wynik działania tego mechanizmu regulacyjnego i kontrolnego. Tak więc takiego niebezpieczeństwa nie ma, Panie Senatorze, tutaj nic się nie może dokonać samo przez się. Co prawda pewne niepokojące oznaki są, ale to dotyczy zupełnie innego zagadnienia. Wolalabym dzisiaj nie rozwijać tej kwestii, zwłaszcza że za kilkadziesiąt minut będę na ten temat mówić przed połączonymi komisjami kultury i kontroli państwowej w Sejmie.

Słusznie jednak pani senator Doktorowicz pyta o to, dlaczego nie ma tutaj przepisów dotyczących etapu cyfryzacji telewizji i radiofonii polskiej, czy to publicznej, czy innej. Proszę państwa, otóż jest to zawarte w przygotowywanym właśnie przez rząd prawie telekomunikacyjnym, tam się znajdują wszystkie te przepisy. Mam nadzieję, że już wkrótce prawo telekomunikacyjne wpłynie do łaski marszałkowskiej. I na tle zamieszczanych tam przepisów jest spór między Ministerstwem Infrastruktury a Krajową Radą Radiofonii i Telewizji; chciałabym na to uczulić Wysoką Izbę. Mianowicie to my dzisiaj decydujemy o przyznaniu częstotliwości na określony program, a w tym projektowanym prawie telekomunikacyjnym to uprawnienie krajowej rady jest niedostrzeżone. Według zapisu projektowanego art. 107, decyzje o przyznaniu częstotliwości będzie miał URTiP, też regulator, ale podporządkowany administracji rządowej. My upatrujemy w tym zagrożenie niezależności mediów. Bardzo bym chciała, abyście państwo o tym pamiętali, kiedy w Senacie będzie dyskusja na ten temat, dlatego że rozstrzygnięcie tej kwestii jest bardzo

(przewodnicząca D. Waniek)

istotne z punktu widzenia niezależności polskiego rynku medialnego. To nie musi się znaleźć w części europejskiej, ale te przepisy, zwłaszcza dotyczące multipleksów – naszym zdaniem – powinny być właśnie w tej części krajowej. I mam nadzieję, że takie powtórzenie czy przeniesienie przepisów w najbliższym czasie, przy okazji stosownych debat, jednak się odbędzie.

Pani senator Szyszkowska pytała o to, czy nie ma żadnych ograniczeń... Chodziło o to, żeby wpłynąć na zachowanie pluralizmu, jeśli chodzi o rynek mediów elektronicznych. Proszę państwa, dyskutujemy w tej chwili o przepisach dotyczących europejskiej części ustawy, ale ja chciałabym powiedzieć czy uspokoić państwa senatorów, że z tytułu naszej obecności w Europie będą płynęły z tamtej strony również określone korzyści dla nas. Otóż to nie jest tak, że tam przemieszczenia kapitałowe będą mogły dokonywać się żywiołowo. Po pierwsze, prawo przyznawania koncesji zawsze będzie w rękach regulatora krajowego, a więc decyzja będzie pozostawiona w naszych rękach. Po drugie, proszę państwa, przepisy europejskie, dyrektywy, rekomendacje to jest wielka ochrona pluralizmu na rynku medialnym, to wielkie przeciwdziałanie koncentracji kapitału, to są określone procedury.

Ja dwa tygodnie temu, po to, żeby się o tym wszystkim dowiedzieć, wybrałam się do urzędników Komisji Europejskiej i w prowadzonych rozmowach zadałam między innymi takie pytanie: jak polski regulator powinien się zachować w sytuacji, gdybyśmy na rynku mieli do czynienia z takim przypadkiem, że na przykład – teoretyzuję – gazeta ogólnopolska chciałaby kupić telewizję ogólnopolską? I okazuje się, proszę państwa, że po wejściu Polski do Europy to nie będzie już tylko nasza sprawa: zgodę na taką fuzję musiałaby dać Komisja Europejska. To nie jest tak, że od 1 maja my się będziemy bronić sami.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Już wcześniej Komisja Europejska zabierała głos w takiej sprawie.)

Również Unia Europejska będzie nas bronić przed koncentracją kapitału. Są określone procedury, zgodnie z którymi będziemy musieli postępować, aby uzyskać taką zgodę, ale możemy jej też nie uzyskać.

Tak więc chciałabym uspokoić państwa senatorów, że nie ma żadnego powodu do niepokoju, jeśli chodzi o to, czy możemy spodziewać się gwałtownych zmian na rynku mediów elektronicznych – będzie nas broniło prawo krajowe i będzie nas broniło prawo europejskie.

Ono siłą rzeczy najczęściej ma charakter ogólny – mam tutaj na myśli w szczególności dyrektywy i rekomendacje – ale jest również europejskie

prawo o fuzji. Są doskonale opisane różne przypadki takich prób fuzji, w których Komisja Europejska wypowiadała się negatywnie, upatrując niebezpieczeństwa dla pluralizmu rynku ogólnoeuropejskiego.

Tym prawom również my od 1 maja będziemy poddani, tak więc – moim zdaniem – powodów do niepokoju nie ma. Trzeba tylko szybko szczegółowo zapoznać się z tym prawem i próbować z niego korzystać. Bo przecież inne kraje europejskiej do tej pory funkcjonowały na tym rynku i potrafiły bronić swego rynku mediów elektronicznych w sposób skuteczny.

Tutaj chciałabym powiedzieć, że jeśli chodzi o koncentrację kapitału, to rzeczywiście jest tak, że dyrektywy mają charakter ogólny. W przeszłości nie udało się przygotować takiego prawa, na które zgodziłyby się wszystkie kraje europejskie, bo one broniły własnych praw. Stąd mamy dyrektywy o charakterze ogólnym i takie przyzwolenie, zgodę czy rekomendację, aby szczegółami zajęli się ustawodawcy krajowi. Na osiemnaście dotychczasowych państw członkowskich Unii Europejskiej w siedemnastu są przepisy antykoncentracyjne.

Pan marszałek Pastusiak zapytał, czy jest to problem polityczny. Oczywiście, że jest, w każdym państwie był, dlatego że za tym idą określone interesy i pieniądze. Ale siły rządzące muszą mieć odwagę podejmować decyzje i przenosić pewne poglądy na regulacje ustawowe. Inaczej się przed tym nie obronimy. Jeśli zabraknie nam odwagi, będziemy bezbronni wobec tego kapitału zagranicznego.

Gdyby ktoś mnie zapytał o to, czy w dzisiejszej sytuacji, na miesiąc przed wejściem Polski do Unii Europejskiej, jesteśmy do tego przygotowani, to odpowiedziałabym: nie jesteśmy. A dlaczego? Bośmy do tej pory nie umieli tego zrobić, bośmy nie dopatryli się tych niebezpieczeństw, bo nie było odwagi w Sejmie – nie mówię o Senacie, bo tutaj ta ustawa nie doszła – aby w sposób zgodny z interesami naszego kraju mówić na ten temat.

Tak samo, Pani Senator, nie ma niebezpieczeństwa, że nagle ktoś kupi naszą telewizję publiczną. Niezależnie od tego, że zgoda na to musiałaby być wyrażona również przez Unię Europejską, ona dzisiaj jest, powiedziałabym, w bardzo dobrej kondycji finansowej. I na razie nic nie wskazuje na to, że się gwałtownie pogorszy. A reszta jest również w państwa rękach, bo albo ustawodawca przygotuje odpowiednie przepisy, które zapewnią stabilność finansową mediów publicznych na kolejnych dziesięć lat, albo zabraknie mu wiedzy i kompetencji do tego, żeby to jeszcze w tej kadencji zrobić.

A więc wszystko jest w naszych rękach. I tych obaw i niebezpieczeństw nie przenosimy poza granice naszego kraju. To tutaj o wielu rzeczach musi się decydować, a Unia temu sprzyja. Tyle chciałam powiedzieć gwoili uzupełnienia.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję pani przewodniczącej.

Ale jeszcze chwileczkę, Pani Przewodnicząca, bo być może będą jakieś pytania do pani, chcielibyśmy skorzystać z pani obecności u nas.

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuta Waniek:

Panie Marszałku, ja nie jestem gospodarzem tego projektu. Jest nim...

(*Marszałek Longin Pastusiak:* Ja to wiem, ale...)

Ale mogę jeszcze jedno powiedzieć, bo było tutaj pytanie dotyczące programu wyspecjalizowanego. To była propozycja, która ma swoje źródło w doświadczeniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Po prostu uznaliśmy – to jest sprawa umowna, może być 60% – że, żeby się nie zmienił charakter programu, jeżeli chcemy mieć program wyspecjalizowany, trzeba dołożyć jakąś barierę, dlatego że z naszego doświadczenia wynika, iż nadawca, który w procesie koncesyjnym starał się o koncesję na program wyspecjalizowany, w trakcie realizacji tej koncesji, gdy nie było tych procentów, swobodnie sobie schodził poniżej pewnych barier. I tutaj mamy taki przykład komercyjnego Radia Klakson. To miało być wyspecjalizowane radio dla kierowców, ale okazuje się, że dzisiaj to już jest radio bodajże tylko muzyczne. Więc żeby zachować zgodność deklaracji ubiegającego się o koncesję z późniejszą praktyką, ustaliliśmy, że najlepiej będzie, gdy wyznaczymy taką barierę. Jeżeli ustawodawca dojdzie do wniosku, że należy ją obniżyć, to oczywiście decyzja jest w jego rękach, w państwa rękach, bo jest to sprawa umowna.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pani Przewodnicząca, pani oczywiście nie jest gospodarzem tej ustawy, ale ta ustawa jest w sferze działania i zainteresowań instytucji, której pani przewodniczący, i dla Wysokiej Izby nie jest obojętne, jaki jest pani pogląd na niektóre sprawy związane właśnie z obszarem, którego ustawa dotyczy.

Dlatego bardzo dziękujemy za pani wystąpienie, ale na wszelki wypadek chciałbym jeszcze raz zapytać, czy ktoś z państwa senatorów miałby pytanie do pani przewodniczącej. Nikt nie ma.

Dziękuję, Pani Minister.

(*Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuta Waniek:* Dziękuję. Ja myślę, że wkrótce będzie okazja...)

Tak, przy okazji przedstawiania sprawozdania.

(*Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuta Waniek:* Tak. Poprzednio stałam trzy godziny na tej trybunie, a więc w najbliższym czasie będę do państwa dyspozycji – równie długo.)

Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o standardowych wymogach dotyczących czasu przemówienia, składania wniosków itd. Państwu senatorom są już dobrze znane warunki naszej dyskusji.

W tej chwili mamy zapisanych do dyskusji dziewięć senatorów.

Jako pierwsza głos zabierze pani senator Krystyna Doktorowicz.

Senator Krystyna Doktorowicz:

Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Przewodnicząca! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Debatujemy dzisiaj nad nowelizacją ustawy, która ma dwanaście lat. To bardzo dużo jak na ustawę, która dotyczy tak zmieniającej się materii. Pejzaż audiowizualny w Europie i na świecie w ciągu ostatnich kilkunastu lat tak drastycznie się zmienił, że postanowienia i regulacje zawarte w dotychczas obowiązującej ustawie po prostu w większości są już całkowicie nieaktualne i niezgodne z tym, co rzeczywiście powinno być regulowane.

Dobrze, że ta nowelizacja europejska powstała, aczkolwiek chcę powiedzieć przede wszystkim o tym, co niedobrze, że się nie stało, o tym, że to jest tak wąska regulacja, wycinek. W najbliższym czasie, a właściwie powinno było już dawno to się stać, powinny być nie nowelizacje mała i duża, tylko powinna być nowa ustawa, która powinna mieć również inną nazwę; w przypadku nowelizacji nie jest to możliwe, ale w przypadku nowej ustawy jest.

Dlaczego tak uważam? Otóż kompleks problemów związanych z radiofonią i telewizją dalece się rozszerzył. Wspominaliśmy już tutaj w pytaniach kierowanych do pana ministra i do pani przewodniczącej o cyfryzacji, konwergencji, o tym, że właściwie taki pejzaż medialny, jaki znaliśmy, z dominacją systemów publicznych czy państwowych, już właściwie nie istnieje. W tej chwili mamy zupełnie nowe kanały: kanały tematyczne, kanały płatne, telewizję interaktywną, sieć, przede wszystkim dominuje sieć. Klasycznych systemów telewizyjnych w takim wymiarze po prostu nie będzie za lat kilka czy kilkanaście – na pewno.

W Unii Europejskiej jest bardzo dużo dokumentów, a także powoływane są grupy refleksyjne, na temat nowych problemów związanych

(senator K. Doktorowicz)

z mediami, na temat konwergencji, właśnie funkcjonowania mediów, i mediów komercyjnych, i mediów publicznych, w dobie cyfryzacji. My za mało wiemy, za mało interesujemy się tym, jakie wnioski wyciąga Komisja Europejska przy planowaniu nowych regulacji. Bo ta nowelizacja, o której dzisiaj mówimy, jest dostosowana do dyrektywy o telewizji bez granic, ale za chwilę, w 2004 r., będzie kolejna dyrektywa o telewizji bez granic, dlatego że regulacje paneuropejskie, unijne też są już nieaktualne, ponieważ tak szybko zmienia się pejzaż medialny – ja posługuję się takim terminem, jaki jest używany w badaniach nad mediami – tak zmienia się sytuacja mediów telewizyjnych, radiowych zresztą też. Teraz mówimy już o jednym medium: o sieci, a nie osobno o telewizji, radiofonii, Internecie czy telekomunikacji.

Ta ustawa, która jest konieczna, powinna być zrobiona na wzór właśnie rozwiązań europejskich, stosowanych w wielu państwach, powinna obejmować całą problematykę, dlatego że odrębne uregulowanie problemów telewizji, radiofonii, Internetu, telekomunikacji po prostu będzie niesprawne, bo te sfery dalece się przenikają i mają tak dużo wspólnego, przede wszystkim ze względu na konwergencję technologiczną, ale również ze względu na konwergencję sektorową. To nas czeka w najbliższym czasie.

My jesteśmy opóźnieni z wielu względów, przede wszystkim, nie waham się tego powiedzieć – może to będą takie słowa... no, chciałabym, żeby to były słowa parlamentarne – ze względu na silną obawę czy lęk rządu czy parlamentu, Sejmu, przed jasnym, klarownym i szybkim uregulowaniem wszystkich spraw związanych z mediami w Polsce, powtarzam: wszystkich. Kwestia koncentracji musi być szybko uregulowana – tutaj nie ma ani słowa na ten temat – nie tylko dlatego, że mogą być zagrożenia. Istotnie, w tej chwili nagłych zagrożeń nie ma, gdyż – jak powiedziała pani przewodnicząca – Komisja Europejska nie pozwala na wrogie przejęcia, na fuzje, na nadmierną koncentrację w skali Europy. Ale jest wiele przykładów na to i wielkiemu monopolowi, wielkim koncernom, które w dobie globalizacji zawsze będą dążyć do koncentracji, musi być postawiona bariera. Te szybkie regulacje muszą być również dlatego, że jest ewidentne zagrożenie dla narodowego interesu polskiego, gdy nie ma regulacji w sektorze audiowizualnym, szeroko rozumianym sektorze audiowizualnym, bo to jest nie tylko działalność nadawcza, ale również producencka.

Media elektroniczne to jest bardzo wrażliwy sektor – chodzi tu o nadawanie w języku polskim, o polską kulturę – to nie jest taki sam sektor gospodarczy jak każdy inny. Państwa europejskie, państwa członkowskie Unii świetnie o tym wie-

dzą i w większości państw Unii Europejskiej te regulacje są. Co więcej, protokół do traktatu amsterdamskiego z 1997 r. mówi o tym, że państwa członkowskie Unii Europejskiej mają obowiązek tworzenia odpowiednich warunków dla funkcjonowania mediów publicznych, bo mówię w tej chwili o mediach publicznych. To nie oznacza, że trzeba w jakikolwiek sposób hamować rozwój sektora komercyjnego. Ale przede wszystkim musi być tutaj zachowany interes narodowy i chodzi o to, żeby rzeczywiście nie stało się tak, że będziemy mieli ogromny zalew komercją z innych obszarów kulturowych. To się może stać, jeśli nie będziemy mieli regulacji, bo jak nie mamy regulacji, to rzeczywiście jesteśmy słabi.

Nawiążę jeszcze krótko, bo czas mi umyka, do tej nowelizacji. Oczywiście dobrze, że są pewne rozwiązania. Na przykład te określające, co należy uważać za nadawcę ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej; to też wskazuje, jak komplikuje się sytuacja medialna, bo można w kraju X nadawać program dla kraju Y itd., to wynika z konwergencji technologicznej, to wynika z nowych mediów. Dobrze, że są również regulacje dotyczące reklam i pewnych restrykcji, zgodne z prawem wspólnotowym. Ale chciałabym jednak zwrócić uwagę na jedną sprawę: jest tutaj mowa o mediach publicznych – i dobrze, że to się tu znalazło – ale nie ma jasnego zapisu, tego, co mogłoby tu się znaleźć, dotyczącego kwestii licencji. Oczywiście, że jest tutaj decyzja o prowadzeniu odrębnej księgowości dla programów misyjnych i dla programów komercyjnych, ale ta sprawa musi być bardzo jasno uregulowana. I w nowej ustawie czy w jej dużej nowelizacji – jakkolwiek byśmy to nazwali, chociaż to są dwie różne sprawy – jakiegokolwiek zagrożenia, których musimy być świadomi, dla systemu mediów publicznych, dla systemu mediów polskich, bo przecież system publiczno-komercyjny to jest też system narodowy, w większości państw unijnych są naziemne systemy komercyjne i one też są niezwykle chronione, dlatego że one są nadawane w językach narodowych, a chodzi o to, żeby nie tylko były te wielkie kanały, te wielkie transmisje z satelity, których w tej chwili mamy bardzo dużo, ale żeby były narodowe systemy komercyjno-publiczne... W związku z tym w następnej fazie czy w nowej ustawie to powinno być bardzo szczegółowo uregulowane. Podobnie kwestia spółki regionalnej czy w ogóle oddziałów telewizji, bo w tej chwili jeszcze mamy do czynienia z oddziałami regionalnymi, dlatego że to jest wbrew pozorom też sprawa europejska, gdyż Unia Europejska, Komisja Europejska przywiązuje niezwykle wagę do kwestii regionalizacji, polityki regionalnej i regionów i również do mediów regionalnych. Ta kwestia jest tutaj poruszona, niestety bardzo zdawkowo.

Chciałabym zwrócić się do Wysokiej Izby o poparcie tych poprawek, które przedstawił –

(senator K. Doktorowicz)

nieregulaminowo – nasz przewodniczący, pan senator Sławiński. Ale chciałabym również zaapelować do Wysokiej Izby, do wszystkich kolegów senatorów o refleksję nad tym, co powinno się dziać z tym prawem, mimo że nie mamy takich możliwości, jakie ma Sejm, i jak ważna jest to kwestia w przeddzień wejścia, a właściwie już w momencie wejścia Polski do Unii Europejskiej, kiedy cała sfera związana z kulturą, z komunikowaniem, z informacją będzie decydowała o naszej kondycji narodowej. Jeżeli rzeczywiście pozwolimy na to, żebyśmy nie mieli odpowiednich przepisów dekoncentracyjnych, żebyśmy nie mieli uregulowanych spraw technologicznych, to na prawdę jakimiś bocznymi furtkami wejdą te projekty i te kapitały, które mogą zagrozić polskiej tożsamości w dziedzinie sektora audiowizualnego. Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Serdecznie zapraszam do mównicy pana senatora Krzysztofa Jurgiel.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Dobrze się stało, że rząd zdecydował się podzielić nowelizację ustawy o radiofonii i telewizji i wyodrębnić z niej przepisy dotyczące tylko dostosowania do reguł prawa europejskiego.

Ustawa o radiofonii i telewizji przygotowywana była w atmosferze jawnych matactw, o których obecnie wie cała Polska. Nieprawidłowości związane z pracą nad ustawą są ściśle związane z obowiązującym w naszym kraju systemem administrowania środkami masowego przekazu, w tym mediami publicznymi. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, która odpowiada za ten nadzór, jest tworem kosztownym i, jak pokazały okoliczności skandalu związanego z przygotowaniem ustawy, podatnym na polityczne wpływy i realizującym własną politykę ekspansji kompetencyjnej. Przypominam, że to właśnie w tej instytucji, bez żadnego umocowania prawnego, powstały najważniejsze z tak zwanych przepisów antykoncentracyjnych.

Prawo i Sprawiedliwość w opracowanym przez siebie programie oszczędności wydatków publicznych postuluje likwidację tej instytucji. Będzie to oczywiście wymagało zmiany konstytucji, ale powinno przynieść budżetowi duże oszczędności. Jej kompetencje przejmie rzecznik praw obywatelskich – w zakresie realizacji misji telewizji

publicznej, oraz Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty – w zakresie spraw regulacyjnych.

Z rozpatrywanej dziś nowelizacji wyłączone budzące największe kontrowersje przepisy, ale nie uczyniło to tego projektu projektem dobrym. Po zapoznaniu się z nim nasuwa się pewien wniosek, podobny jak przy wielu innych proponowanych przez rząd nowelizacjach.

Otóż rząd deklaruje, że nowelizacja ma charakter dostosowawczy, nie przejawia jednak najmniejszych chęci zaadaptowania reguł wynikających z dyrektyw europejskich do polskich warunków. Nie dąży do zabezpieczenia polskich interesów w sposób, w jaki te dyrektywy – obowiązujące przecież tylko co do skutków – na to zezwalają. Automatycznie kopiuje się normy zawarte w dyrektywach, wprowadza się zezwolenia tam, gdy dyrektywy tylko coś dopuszczają, i nie zwraca się uwagi na to, w jaki sposób inne kraje zaadaptowały do swoich warunków zalecenia zawarte w tych dyrektywach. Rozpatrywana dziś nowelizacja jest modelowym przykładem takiego podejścia do problemu dostosowania.

Jeśli chodzi o bardziej szczegółowe zastrzeżenia, jakie można skierować pod adresem projektu, to najważniejsze z nich dotyczy umożliwienia tak zwanej delokalizacji rozgłośni – chodzi o art. 1a ust. 2 pkt 3 ustawy, szczególnie o lit. a. Dopuszcza się w niej wyjęcie nadawcy spod polskiej jurysdykcji w prosty sposób: poprzez przeniesienie siedziby nadawcy lub ośrodka podejmującego decyzje o strukturze i zawartości programu poza granice Rzeczypospolitej Polskiej. Miało to dotyczyć tylko krajów Unii Europejskiej, ale przypominam, że po wejściu w życie nowelizacji siedziba nadawcy będzie mogła być przeniesiona do Frankfurtu nad Odrą lub do czeskiego Cieszyna, a wtedy, po 1 maja tego roku, nadawany stamtąd polski program będzie praktycznie poza kontrolą polskiego prawa.

Zalegalizowanie delokalizacji oznacza zatem pozwolenie na omijanie prawa oraz marnotrawienie rzadkiego dobra, jakim są polskie częstotliwości. Z tego powodu wnoszę o skreślenie w całości pktu 3 w art. 1a ust. 2 ustawy.

Z uznaniem należy podejść do propozycji senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu, która chce podnieść do 40% kwartalnego czasu nadawania ilość audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, z czego 20% ma być wyemitowanych w czasie największej oglądalności. Należy jednak dodatkowo doprecyzować ten przepis. Uważam za zasadne wprowadzenie do niego dodatkowego zastrzeżenia, aby 10% wymienionych audycji wytwarzali producenci niezależni. Dodatkowo konieczne jest, moim zdaniem, zabezpieczenie przed spychaniem wymienionych w art. 15 polskich programów na późne godziny w ramówce. Uważam też, że wymóg poświęcenia 50% czasu audycjom europejskim należy złago-

(senator K. Jurgiel)

dzić poprzez dodanie zastrzeżenia o uwzględnieniu sytuacji ekonomicznej nadawców oraz zachowaniu proporcji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich.

Ponadto definicja audycji wyprodukowanej pierwotnie w języku polskim, zawarta w art. 4 pkt 5a ustawy, moim zdaniem, niesłusznie pomija kryterium używania przez zespół produkcyjny języka polskiego jako języka roboczego. W tym przedmiocie również zgłaszam poprawkę.

Popieram też stanowisko senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu, która proponuje zakazać wszelkich reklam adresowanych do dzieci i młodzieży. Przypominam, że w pierwotnej wersji projektu rządowego znalazło się nawet zezwolenie na przerywanie reklamami trwających dłużej niż trzydzieści minut audycji dla dzieci. Jest to jeden z nielicznych błędów w tej nowelizacji poprawionych już w trakcie prac sejmowych. Pozostałe poprawki proponowane przez komisję również zasługują, moim zdaniem, na aprobatę.

Głosowanie nad projektem ustawy uzależniam od przyjęcia sześciu zgłoszonych przeze mnie poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Bardzo proszę pana senatora Nicieję o zabranie głosu.

Senator Stanisław Nicieja:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Pragnę wyjaśnić, jaką miałem motywację, czym się kierowałem, redagując poprawkę wychodzącą naprzeciw potrzebie tworzenia kanałów tematycznych w telewizji publicznej.

Przyznam, że mam świadomość, iż ustawa o radiofonii i telewizji jest jedną z najbardziej kontrowersyjnych ustaw, nad którymi podjęto pracę w naszym parlamencie. Następstwa tych wielkich kontrowersji wpisały się już w najnowszą historię Polski i nabrały cech tragikomedii – jednym z tych następstw stała się słynna sprawa Rywina. Z tego powodu od półtora roku w mediach nie milknie wrzawa, obserwujemy tani cyrk demagogów i złotoustych naprawiaczy świata, a wielu polityków zostało już poważnie pokaleczonych, poobijanych i wisi nad nimi wizja popadnięcia w całkowity niebyt polityczny.

Ustawa, nad którą tutaj dyskutujemy, jest jakąś nieśmiałą próbą małych, często nieistotnych modyfikacji wykonanych pod naciskiem dostosowania naszego prawa do wymogów Unii Europejskiej. Ustawa ta w zasadzie niczego nie zmienia, jest tak samo wadliwa jak obowiązująca obecnie. Myślałem więc, że skoro już absorbujemy tą

nowelizacją obie Wysokie Izby, możemy wprowadzić w niej pewne udoskonalenia, na przykład rozważyć sprawę kanałów tematycznych.

Podczas dyskusji na posiedzeniu komisji kultury pytałem pana ministra Michała Tobera, dlaczego nie ma kanałów tematycznych. Padło wyjaśnienie – to samo pan minister powtórzył tutaj – że to wszystko znajdzie się w dużej ustawie. Mają tam być rozwiązania dotyczące dekoncentracji, abonentów, a także kanałów tematycznych. Ja jednak, proszę państwa, nie wierzę, że jest to możliwe we współczesnej Polsce, przy takich namiętnościach, kontrowersjach, interesach, które rozdzierają dzisiejszą scenę polityczną. Wydaje się, że jest to w Polsce kwadratura koła. Poza tym jako historyk wiem, że najtrwalsze są u nas prowizorki, coś, co ma być tymczasowe, co ma być chwilowym ersatzem. Tradycja prowizorek jest w Polsce ponadczasowa, a doskonale oddaje ją zapomniane powiedzonko „z braku laku lepszy kit”, albo „jakoś to będzie”.

W Polsce nie karze się za zaniechanie czynności – tylko za podjęcie działania można stanąć przed prokuratorem. Ale skoro debatujemy nad tą ustawą i angażujemy swój czas, powinniśmy – tak uważam – wprowadzić przynajmniej jedną, rozszerzającą tę ustawę kwestię: kanały tematyczne. Dlaczego wydaje mi się to takie ważne?

Otóż, Wysoki Senacie, moja młodość upłynęła w latach, gdy mieliśmy jeden program telewizyjny, a mimo to do dziś pamiętam tamte realizacje i doceniam gigantyczne przedsięwzięcie edukacyjne, jakie realizował ten jedyny program. Z wielkim napięciem czekałem na każde popołudnie, na godziny wieczorne w Telewizji Polskiej, bo wiedziałem, że w poniedziałek będę oglądał Teatr Telewizji, a w nim spektakl oparty na którymś z arcydzieł literatury polskiej czy światowej, zrealizowany przez świetnego reżysera, z udziałem wybitnych aktorów, a we wtorek znakomite programy popularnonaukowe – „Eurekę” bądź „Sondę”, którą robili po mistrzowsku redaktorzy Kamiński i Kurek. Wiedziałem, że w środę obejrzę Kabaret Starszych Panów z wielką liryką Jeremiego Przybory i cudownym aktorstwem Jędrusik, Michnikowskiego czy Kwiatkowskiej, a w czwartek – „Teatr sensacji” ze znakomitym spektaklem w ramach teatru „Kobra”, oraz „Pegaz”, w którym zobaczę wywiady z czołową polskich pisarzy, takich jak Iwaszkiewicz, Konwicki, Breza, czy kompozytorów: Lutosławskim, Bairdem, Pendereckim. Mógłbym do końca tygodnia wymieniać tę klasykę polskiej telewizji, którą się ciągle przypomina.

Obecnie mamy do dyspozycji kilka polskich programów: są cztery kanały publiczne, w tym Telewizja Polonia, a ponadto Polsat, TVN itd. I w zasadzie, trzymając pilota w ręku i przeskakując po kanałach, nie mam czego oglądać. Prawie na każdym kanale o tej samej porze jest film,

(senator S. Nicieja)

z reguły amerykański, w którym mordują, gwałcą i katują. Gdy oglądam „Wiadomości” czy „Fakty”, ciągle widzę tę samą tematykę: znów jakiś szaleńiec rozerwał się w autobusie, a jutro będzie to samo, tylko zrobi to ktoś inny, w innym mieście. Znów zobaczę tych samych polityków, mówiących to samo, tylko do innych kamer. Programy informacyjne przypominają dzisiaj program „997”: dominują wiadomości, w których leje się krew. Jak nie eksplozja w Bagdadzie, to zamach w Jerozolimie; jak nie wypadek samochodowy na autostradzie, to pożar buszu w Australii bądź trzęsienie ziemi w Azji itd. Tematyka edukacyjna nie ma prawa tam istnieć.

Przed kilkoma dniami odbyło się ważne wydarzenie na Uniwersytecie Warszawskim – Desmond Tutu otrzymał doktorat honorowy tego uniwersytetu. Była to okazja, aby pokazać tę charyzmatyczną postać. I co? Nic. Zostało to pominięte. W „Wiadomościach” był za to materiał o śnieżycy w Vancouver. Czy mnie, żyjącego w Polsce, ma interesować bardziej śnieżycy w Vancouver?

Dlatego uważam, że aby uniknąć tej absolutnej jednorodności w rzekomej różnorodności programów i kanałów, trzeba wprowadzić kanał tematyczny, by ludzie, którzy nie mogą wytrzymać tego ciągłego infekowania ich makabrami, tanimi sensacjami, awanturami korupcyjnymi i sprawami pedofilów, mogli przełączyć telewizor na program, w którym spokojnie i rzeczowo przedstawia się sprawy bez tych wszystkich krwiożerczych bakcyli, tak jak w Polskim Radiu. Przecież w Programie 2 nie ma żadnych reklam, a w wiadomościach preferuje się zjawiska ze świata kultury, nauki, oświaty, nowe odkrycia czy kalendarium historyczne. Jest tam wiele muzyki poważnej, słucha się słuchowisk, montażu poetyckich, reportaży, recenzji filmów i książek.

Powinniśmy wprowadzić taki obowiązek dla telewizji publicznej, żeby prowadziła jakąś zorganizowaną, a nie chaotyczną edukację. A Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powinna to egzekwować, bo teraz jej oddziaływanie na to, co dzieje się w telewizji publicznej, jest – żeby powiedzieć delikatnie – nikłe. A przecież krajowa rada nie jest po to, aby zajmować się wyłącznie przyznawaniem koncesji dla różnego rodzaju stacji i rozgłośni – na to jest zbyt kosztowną instytucją. Przypomnę, że samo opłacanie pomieszczeń, które wynajmuje, kosztuje płatnika 2 miliony zł rocznie. Jeżeli krajowa rada nie będzie miała instrumentu prawnego, aby wpływać skutecznie na jakość programu edukacyjnego i kulturotwórczego, należy ją zlikwidować, bo w obecnej sytuacji jest tylko fasadą dla synekur różnych politycznych beneficjentów.

Dlatego bardzo proszę Wysoki Senat o przyjęcie poprawki, która mówi, że do zadań publicznej

radiofonii i telewizji należy w szczególności tworzenie i rozpowszechnianie ogólnokrajowych i regionalnych programów radiowych i telewizyjnych, w tym – i to jest najważniejsze – telewizyjnych kanałów tematycznych. Jest to, w moim przekonaniu, bardzo istotny instrument, dzięki któremu społeczeństwo będzie mogło wpływać na kształt telewizji publicznej, będzie można hamować rywalizację telewizji publicznej ze stacjami prywatnymi i komercyjnymi, konkurowanie o widza w sposób najbardziej prostacki, czyli poprzez oferowanie programów sensacyjnych, przepełnionych brutalnością, epatujących publiczność tematyką jeśli nie obsceniczną, to na pewno wybieraną bez gustu i dobrego smaku.

Panie i Panowie Senatorowie, bardzo proszę o rozważenie mego postulatu związanego – podkreślam – ze sprawą kanałów tematycznych. Bardzo dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. Proszę o poprawki, które był pan uprzejmy zapowiedzieć.

(Senator Stanisław Nicieja: Już są złożone...)

Aha, są już złożone do protokołu. Dziękuję.

Bardzo proszę, pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Rada Ministrów w sierpniu 1998 r. przyjęła i zaaprobowała politykę audiowizualną państwa będącą zobowiązaniem do pełnego dostosowania polskiego prawa audiowizualnego do standardów wspólnotowych.

Obecna nowelizacja jest zadośćuczynieniem unijnym wymogom. Przyjęcie przez polski parlament tej nowelizacji umożliwi cudzoziemcom prowadzenie działalności audiowizualnej w naszym kraju. Ustawa dopuszcza, aby decyzje o strukturze i zawartości programu emitowanego w naszym kraju były podejmowane w jakimkolwiek państwie Unii Europejskiej. Ustawa dopuszcza w większym niż dotychczas stopniu udział kapitału zagranicznego w rynku audiowizualnym. Koncesje na nadawanie programu radiowego i telewizyjnego będą bez ograniczeń udzielane osobom z zagranicy lub spółkom od nich zależnym, których siedziba znajduje się w państwie europejskiego obszaru gospodarczego.

Audycjami obligatoryjnymi będą tak zwane audycje europejskie, dla których przeznacza się ponad 50% kwartalnego czasu nadawania. W tym czasie, zgodnie z art. 1 konwencji o telewizji ponadgranicznej, będą ukazywane dzieła twórcze, których produkcja lub koprodukcja jest kontrolowana – uwaga – przez europejskie osoby

(senator J. Szafranec)

fizyczne lub prawne. Ich emisja nie może podlegać żadnym ograniczeniom i blokadom.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości oznajmił w jednym ze swoich werdyktów, że po ujednoliceniu standardów w państwach Wspólnoty prawo wewnętrzne nie może zawierać norm ograniczających wolność świadczenia usług telewizyjnych. Przypomina o tym także dyrektywa nr 89/552. Co to oznacza? A to, że w Polsce nie będzie można blokować odbioru audycji, jeśli będą one zgodne ze standardami przewidzianymi w dyrektywie, nawet w sytuacji ich ewentualnej kolizji z powszechnie uznanymi w naszym kraju zasadami przyzwoitości, dobrego smaku i obyczaju.

Przyjęcie tej nowelizacji przez nasz parlament zepchnie w niepamięć mądre zresztą zapisy konwencji berneńskiej z dnia 5 grudnia 1887 r., zwanej konwencją czy zasadą reżimu narodowego, która zakładała wyższość prawa narodowego nad prawem zewnętrznym. Jeśli więc w danym kraju obowiązywały jakieś prawa chroniące kulturę, to wytwory kulturowe z innych krajów nie spełniające tych wymogów nie były dopuszczane do obiegu. Wspomniana konwencja, podobnie jak dyrektywa, formułuje zasadę odwrotną, mianowicie zasadę wyższości prawa zewnętrznego nad prawem wewnętrznym, którą można nazwać zasadą reżimu międzynarodowego czy też reżimu globalistycznego. Co to oznacza? A to, że gdy w prawie wewnętrznym jest wyższy stopień ochrony kultury, na przykład audiowizualnej, to zgodnie z dyrektywą należy dostosować się do norm narzuconych z zewnątrz, nawet w sytuacji, gdyby wprowadzały one niższy stopień tej ochrony.

Tak więc aktualna nowelizacja jest kolejnym zalegalizowaniem wyższości prawa zewnętrznego nad prawem narodowym. W dodatku nie uwzględnia ona, niestety, pewnych prawnych możliwości. A jest nią chociażby możliwość zawieszenia zewnętrznej usługi programowej w sytuacji naruszenia zasad pociągających za sobą istotne konsekwencje o charakterze publicznym – jest to zapisane w art. 24 ust. 2 konwencji o telewizji ponadgranicznej.

Dlatego też proponuję poprawkę, zgodnie z którą organ rejestracyjny może tymczasowo zawiesić emisję audycji stanowiącej część rozporozdzielanego programu w przypadku naruszenia Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej.

Nie rozumiem także, dlaczego senacka Komisja Kultury i Środków Przekazu, której jestem członkiem, odrzuciła poprawkę będącą odzwierciedleniem intencji zawartych z kolei w art. 7 ratyfikowanej przez Polskę konwencji o telewizji ponadgranicznej, której treść przytoczę i którą zgłoszę jako poprawkę do pani marszałek. Mia-

nowicie w artykule tym stwierdza się, że wszystkie elementy usług programowych, jeżeli chodzi o ich prezentację i treść, powinny respektować godność osoby ludzkiej oraz podstawowe prawa innych. To nie jest mój wymysł, to jest po prostu treść art. 7 konwencji o telewizji ponadgranicznej. Jakie zagrożenie mogłoby nieść zapis o powinności respektowania godności osoby ludzkiej? Godności, która jest szczególną wartością każdej osoby, wartością, którą nie można manipulować i którą należałoby chronić? A skoro ochrona godności osoby ludzkiej jest zagwarantowana w europejskim prawie audiowizualnym – powtarzam: w konwencji ratyfikowanej przez Polskę – to dlaczego wybiórczo dostosowujemy nasze prawo do prawa unijnego i pomijamy tak ważny zapis, chroniący godność osobową?

Ponownie proponuję więc omówioną przed chwilą poprawkę w nadziei, że Wysoka Izba przyjmie ją w głosowaniu nad tą ustawą.

Chcę też zwrócić uwagę na kolejny artykuł, mianowicie art. 15 ust. 4, który upoważnia Krajową Radę Radiofonii i Telewizji do wydania rozporządzenia o niższym udziale audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim w programach kodowanych, rozpowszechnianych drogą satelitarną i kablową. Ja nie widzę racjonalnego powodu uszczuplania programu o audycje służące naszej rodzimej kulturze, dlatego też składam stosowną poprawkę do art. 15 ust. 4.

Dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Sławińskiego.

Senator Ryszard Sławiński:

Szanowna Pani Marszałek! Szanowni Państwo!

Po reprimendzie od marszałka Longina Pastusiaka składam, zgodnie z regulaminem, zestaw poprawek, które wnoszę wraz z paniami senator Krystyną Doktorowicz i Dorotą Kempką. Są tu poprawki dotyczące problemu dzieci i młodzieży – my proponujemy jednak powrót do określenia „małoletni”. Jest tu również poprawka dotycząca czterech nowo powołanych ośrodków regionalnych. Proponujemy, żeby rozpoczęły one działalność z dniem 1 stycznia 2005 r. Chodzi tu więc o kwestie organizacyjne, techniczne, ale także o przygotowanie finansowania tych ośrodków. Składam te poprawki na ręce pani marszałek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Teraz bardzo proszę pana senatora Czaję o zabranie głosu.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Gerard Czaja:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Wysoka Izbo!

Ja będę mówił bardzo króciutko, ale chcę zwrócić uwagę, że te propozycje, nad którymi dzisiaj dyskutujemy, dotyczą warunków, jakie powinien spełniać nadawca, spraw związanych z programami wyspecjalizowanymi, tego, kto jest producentem i wielu innych kwestii.

Z uwagą wysłuchałem sprawozdawcy komisji, pana senatora Ryszarda Sławińskiego, który użył takiego sformułowania: że ściągłość abonamentu w Polsce jest w granicach pięćdziesięciu paru procent. Przy czym, o ile się nie mylę, w Unii Europejskiej czy w krajach europejskich ta ściągłość wynosi prawie 90%. Te wszystkie zadania, które są opisane w ustawie o radiofonii i telewizji, można będzie realizować, jeżeli będą na dostateczne środki. Ale przyznam się państwu szczerze, że nie ma spotkania, na którym ja bym był i na którym wyborcy nie mówiliby, że nie płacą abonamentu, bo nie mają dostępu do telewizji, a szczególnie dotyczy to telewizji regionalnej. Mamy szesnaście terenowych oddziałów telewizji, ale taki oddział nie obejmuje swoim zasięgiem chociażby części województwa, na którym funkcjonuje. Typowym przykładem tej sytuacji jest moje województwo, województwo pomorskie, w którym w części byłego województwa słupskiego nie ogląda się telewizji regionalnej, regionalnej Trójki. I przyznam się państwu szczerze, że od początku mojej kadencji, od ponad dwóch lat, piśzę w tej sprawie pisma do ministra infrastruktury, do Zarządu Telewizji Polskiej, do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, do urzędu nadzoru, ale okazuje się, że nie ma instytucji, która by odpowiedziała jednoznacznie, dlaczego taka sytuacja się utrzymuje. A przecież to nie dotyczy tylko województwa pomorskiego, bo to dotyczy również sąsiednich województw i chyba wielu innych. Dlatego społeczeństwo mówi: my nie będziemy płacić abonamentu, bo nie oglądamy tego, co chcemy oglądać. A więc skoro społeczeństwo województwa pomorskiego, tej części zachodniej województwa pomorskiego, ogląda program szczeciński, a nie może oglądać swojego programu, gdańskiego, to ja przepraszam najmocniej, ale takie są właśnie skutki, efekty tego.

Dlatego ja w imieniu własnym i w imieniu pani senator Ewy Serockiej zgłaszam poprawkę w tym zakresie.

Ale zanim zgłoszę tę poprawkę, odniosę się do wypowiedzi senatora Niciei, który mówił tutaj o telewizyjnych kanałach tematycznych. Ja w pełni zgadzam się z tym, co pan senator mówił, w związku z tym bardzo gorąco popieram poprawkę czternastą, która figuruje w sprawozdaniu Komisji Kultury i Środków Przekazu. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę pana senatora Pawełka o zabranie głosu.

Senator Kazimierz Pawełek:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Dzisiejsza ustawa, a właściwie nowelizacja ustawy z 1992 r., jest wstępem, jak gdyby uwerturą do czegoś większego, o czym mówi się już od dwóch lat. Ale ja bardzo bym nie chciał, żeby to była uwertura do mszy żałobnej pod tytułem „Requiem dla państwowych mediów elektronicznych”, a taka obawa rodzi się w wielu z nas i ja ją w pełni podzielam. Media państwowe... Ja celowo używam słowa „państwowe”, a nie „publiczne”, gdyż to słowo „publiczne” czasami kojarzy się z inną instytucją publiczną. A więc ja wyraźnie chciałbym powiedzieć, że trzeba bronić mediów państwowych, nie rządowych, nie partyjnych, ale właśnie mediów elektronicznych należących do państwa polskiego, które ma do spełnienia misję wobec obywateli zamieszkających w Polsce, jak również wobec naszych rodaków mieszkających poza granicami Polski, do których dociera Radio i Telewizja Polonia. Obawy moje – zresztą nie tylko moje, bo wspomniał o tym też pan senator Romaszewski – biorą się między innymi stąd, że mamy żywo w pamięci to, co stało się z mediami pisanymi. A stała się rzecz bardzo smutna, bo w tej chwili 80% – podkreślam: 80% – wydawanych gazet codziennych, zarówno ogólnopolskich, jak i regionalnych, znajduje się w rękach właścicieli zagranicznych. Podział jest tu dość prosty: dzienniki wychodzące w miastach leżących po prawej stronie Wisły należą do norweskiej firmy Orkla Media, a te wychodzące po lewej stronie Wisły – do koncernu niemieckiego. Chcę też państwu powiedzieć, że tych 20% mediów będących w rękach polskich to jest „Gazeta Wyborcza”, co daje jakieś 15% do 17%, i jeszcze cztery inne tytuły, „Życie Warszawy”, „Kurier Lubelski” oraz dwa dzienniki kieleckie, „Echo Dnia” i „Słowo Ludu”. Z tym, że podniósł się już duży krzyk, ponieważ obydwie kieleckie dzienniki znajdują się w rękach jednego właściciela, że przynajmniej jeden z tych dzienników należy sprzedać jakiemuś innemu właścicielowi, bo następuje tu koncentracja. No, proszę sobie wyobrazić, że oto wystarczy, by dwa polskie dzienniki

(senator K. Pawełek)

znajdowały się w rękach jednego polskiego właściciela, aby podniósł się krzyk na cały kraj. Pewnie w niedługim czasie przynajmniej jedna z tych gazet kieleckich zostanie sprzedana, a więc stan posiadania polskich właścicieli będzie jeszcze mniejszy.

Czy takie niebezpieczeństwo istnieje w przypadku mediów elektronicznych, czyli polskiej telewizji i polskiego radia? Oczywiście, że istnieje. Widzimy przecież, jak wielki jest nacisk, i to ze wszystkich stron, na samo ustawodawstwo. A chodzi tu przecież o to, żeby tak osłabić media należące do państwa polskiego, by można je było w niedługim czasie kupić, bo one będą upadały. A nawet może też będzie trzeba wyprzedać jeden czy dwa kanały. Ale, proszę państwa, nie można do tego dopuścić. Media państwowe są w Republice Francuskiej, w Zjednoczonym Królestwie czy też w Republice Federalnej Niemiec, a więc Polska nie może się wyżyć mediów państwowych. I my jako Senat Rzeczypospolitej Polskiej, zarówno prawa strona, jak i lewa, powinniśmy stanąć murem w obronie mediów państwowych, mediów należących do państwa polskiego. Nie możemy dopuścić do tego, żeby zostały ograniczone możliwości korzystania z reklam, jak też inne przywileje przysługujące tym mediom, które wypełniają misję wobec naszych obywateli.

Od razu chcę powiedzieć, że ja nie mam nic przeciwko mediom prywatnym. Niech tych kanałów tematycznych i innych będzie jeszcze więcej, nie trzydzieści, a sześćdziesiąt czy nawet sto, niech ich przybywa, bo wtedy widz będzie miał większe możliwości wyboru. Tylko że to nie idzie w tym kierunku. To idzie w odwrotnym kierunku, idzie w kierunku koncentracji kapitału, który przez to stanie się tak mocny, że zachwieje państwową telewizją czy państwowym radiem i je wykupi.

Dlatego też apeluję do nas wszystkich: niech Senat Rzeczypospolitej Polskiej nie pozwoli na to, aby media państwowe osłabły i upadły. Ja wiem, że jeżeli będziemy mieć taką wolę i podejmować takie działania, to nie będzie nam łatwo, będziemy ze wszystkich stron, co już ma miejsce, krytykowani, opluwani i wdeptywani w ziemię. To jest, proszę państwa, trudne, ale powinniśmy stanąć murem i obronić media polskie, media, które służą polskim obywatelom i naszym rodakom na całym świecie. Dziękuję bardzo za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.
Zapraszam panią senator Liszcz.

Senator Teresa Liszcz:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Ja chciałabym się odnieść do tych dwóch zapisów w ustawie nowelizującej, które były przed-

miotem moich zapytań, ale nie zostałam przekonana odpowiedziami.

Po pierwsze, chodzi mi o art. 1 pkt 8, który dotyczy art. 16b ustawy nowelizowanej. Moim zdaniem, zupełnie niepotrzebnie zmienia się redakcję tego przepisu. O ile na dzień dzisiejszy to może wyglądać tylko na zmianę redakcji, o tyle w przyszłości może się okazać, że prowadzi to do istotnych zmian merytorycznych. Otóż zamiast zakazywania pewnych reklam, tak jak to było do tej pory, zakazuje się ich w taki sposób, że robi się odesłania do innych ustaw. Jasne, że każda ustawa, poza konstytucją, ma taką samą moc, ale tu powstaje pytanie: jak byłoby lepiej, jak byłoby bardziej pragmatycznie, jak byłoby bardziej przejrzyste? Ja osobiście nie mam wątpliwości, że byłoby lepiej, gdyby wszystkie ograniczenia dotyczące reklam w telewizji były w tej właśnie ustawie. Każdy, kto interesuje się tym, jakie reklamy można nadawać, a jakich nadawać nie wolno, sięgałby wtedy do tej jednej ustawy, w której spodziewałby się znaleźć wszystko na ten temat. Tymczasem w tej zmianie, którą proponuje się w pkt 8 ustawy nowelizującej, mamy tylko odesłania do innych ustaw, a więc trzeba sięgać do tych kilku ustaw, w tym przypadku do pięciu, żeby się dowiedzieć, jakie są zakazy dotyczące reklamy alkoholi, tytoniu czy innych wyrobów.

Z jednego jeszcze powodu uważam, że jest to rozwiązanie niedobre. Otóż zmiany w wymienionych tam ustawach następują zwykle w sytuacji silnej presji lobby ekonomicznego, a w takim wypadku mniej się liczy wpływ tych reklam na zdrowie, na morale. W takim wypadku jest najczęściej duża, silna mobilizacja grup przedsiębiorców, podmiotów zainteresowanych ekonomicznie – to pod ich wpływem, między innymi, doszło chociażby do liberalizacji reklamy piwa. W takiej sytuacji nie ma całościowego oglądu sprawy, nie ma takiego spojrzenia, jakie jest w wypadku ustawy o radiofonii i telewizji, bo tu myślimy jednak przede wszystkim kategoriami kultury, mówimy o mediach publicznych, o misji. A tam jest twarda walka o pieniądze, i to tych, którzy są reklamowani, i tych, którzy reklamują. Jest to więc wspólnota interesów, wspólnota jak najbardziej ekonomiczna. A więc, moim zdaniem, z tego przede wszystkim powodu ten zakres reklamy powinien być regulowany nie w różnych ustawach dotyczących określonych rodzajów działalności, ale właśnie w jednym miejscu. A nawet, być może, powinno to być zrobione jeszcze inaczej: powinna być oddzielna ustawa o reklamie, obejmująca nie tylko reklamy radiowe, telewizyjne, ale także reklamę prasową. Bo na pewno nie jest dobre takie rozcząstkowywanie tej problematyki na różne ustawy. I nikt mi nie wmówi, nikt mnie nie przekona, że to akurat Unia wymaga takiej redakcji. To akurat nie jest dostosowanie do wymagań dyrektyw unijnych, ale jest to

(senator T. Liszcz)

pewna zmiana robiona przy okazji, pod pretekstem – jak to bardzo często się u nas robi – dostosowania naszego prawa do unijnego. Jeżeli, jak wynikało z tego, co mówił pan minister, jest to właściwie wszystko jedno, to po co to zmieniać? Po co, skoro to wszystko jedno? Ale ja uważam, że to nie jest wszystko jedno i że będzie gorzej, jeśli będzie tak, jak to się proponuje. Uważam tak z powodów, o których już powiedziałam. Dlatego przedkładałam poprawkę, która polega na skreśleniu pktu 8 w art. 1.

Druga sprawa dotyczy pktu 16 w ustawie zmieniającej, czyli art. 35 w ustawie nowelizowanej. Chodzi tu właśnie o to podwyższenie dopuszczalnego udziału kapitału zagranicznego. To zapewne akurat jest dostosowanie do dyrektyw, tylko czy my musimy to robić w tym właśnie momencie?

Przy tej okazji chcę się podzielić pewną uwagą, która chyba nie tylko mnie przychodzi do głowy. Otóż my zbyt niewolniczo dostosowujemy się do wszystkich wymagań dyrektyw, przy czym w swojej branży, w prawie pracy, zauważyłam coś takiego, że bardzo często tłumaczenia tych dyrektyw są nieprofesjonalne. Tłumaczą je ludzie znający języki, ale nieznający problematyki, którzy, najwidoczniej, nie konsultują się w tych sprawach, a więc tłumaczą te zapisy często niewiernie, a najczęściej w ten sposób, że tam, gdzie dyrektywa dosyć miękko mówi, że państwo coś powinno, że podmiot coś powinien, to oni używają trybu oznajmującego i określają to twardo, tak że to jest absolutnie sztywne, obowiązkowe. W ten sposób sami, z gorliwością neofitów, nakładamy na siebie różne ograniczenia.

Jadąc dzisiaj pociągami, rozmawiałam z ekonomistą, który mówił o tym, jaka wręcz katastrofa grozi wielu naszym zakładom produkcyjnym, w tym lubelskiej Lubelli, w związku z naszym natychmiastowym dostosowaniem się do przepisów wymagających obłożenia podatkiem od ponadnormatywnych zapasów. Niemcy, którzy też dopiero się do tego dostosowują, wynegocjowali trzydziestosześcioletni okres przejściowy, my zaś robimy to w ciągu miesiąca. A więc prawdopodobnie większość małych producentów padnie z tego powodu. Jest to zatem, przy tej okazji, ogólny apel, żebyśmy nie trzymali się tak niewolniczo tych zapisów, nie byli tak gorliwi w wypełnianiu tych wszystkich wymagań, i nie dokładali do tego, jak to często bywa, nadinterpretacji.

Podobnie jest w tym przypadku. Wydaje mi się, że nic nie stoi na przeszkodzie temu, żeby to zostawić. A tę zmianę, jeżeli ona okaże się potrzebna... Choć może potrzebna nie w takim akurat wymiarze, nie 49%, czyli blisko połowy, bo to już jest właściwie pakiet kontrolny – wtedy wystarczy pozyskać jeszcze jakiegoś jednego drobnutkiego akcjonariusza, żeby mieć przewagę

absolutną. Wstrzymajmy się z tym do momentu tej większej nowelizacji, kiedy będą już przepisy antykoncentracyjne, i wtedy razem to... Właśnie dlatego proponuję także tę zmianę skreślić i zostawić tę sprawę do czasu tej dużej nowelizacji.

I coś jeszcze przy okazji, bo niedługo będziemy dyskutować nad ustawą o języku polskim. Czytam art. 1a, który dodaje się do ustawy, i tam jest takie określenie: istotna część osób przebywa na terytorium. Powtarzam: istotna część osób. Czy można powiedzieć po polsku „istotna część osób”? Nie wydaje mi się, żeby to było dobre określenie. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.
Zapraszam panią senator Kempkę.
Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Dorota Kempka:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Nie ukrywam, że zgadzam się z większością wypowiedzi osób, które mówiły o wyjątkowo trudnej debacie, jaką dzisiaj prowadzimy, dyskutując nad nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji. Jest ona trudna, dlatego że materia nam przedstawiona nie zawiera rozwiązań tych wszystkich problemów, które są poruszane w dzisiejszej debacie. Wiele uwagi poświęcaliśmy między innymi sprawie abonamentu. Praktycznie rzecz biorąc, żeby można było mówić o dobrej działalności telewizji publicznej, powinniśmy mieć więcej środków finansowych na to, aby ta telewizja mogła prawidłowo funkcjonować i prowadzić taką działalność, by mieć jak największą oglądalność. To był jeden z przedmiotów dyskusji na posiedzeniu senackiej komisji kultury.

Dyskutowaliśmy również na temat dostępności telewizji dla dzieci i młodzieży, dostępności tych programów, które powinny być dla nich przygotowywane. Chodzi o to, żeby autentycznie kanały tematyczne, które zostały wprowadzone w ramach poprawek naszej komisji, Komisji Kultury i Środków Przekazu, mogły być zaakceptowane przez Wysoką Izbę. Ale wiem, że i ta poprawka poszerza materię ustawodawczą, a więc będziemy w trudnej sytuacji.

Dlatego też, Panie i Panowie Senatorowie, chciałabym gorąco prosić, abyśmy przyjęli poprawki, które zaproponowała senacka komisja kultury. Poprawki zaproponowane przez naszą komisję porządkują pewne rozwiązania i powodują, że ustawa będzie stwarzała lepsze możliwości w ramach przygotowań do naszego wejścia do Unii Europejskiej.

Jednocześnie chciałabym zgłosić drobną poprawkę, myślę, że ważną dla jednego z naszych regionów. W ustawie w zmianie czternastej pro-

(senator D. Kempka)

ponuje się, aby zostały utworzone cztery dodatkowe ośrodki regionalne. Wśród nich wymieniana się Opole, Olsztyn, Gorzów Wielkopolski... W tej chwili uciekło mi czwarte miejsce, ale w każdym razie mają być cztery dodatkowe ośrodki. To zupełnie słuszne, ponieważ telewizja regionalna powinna służyć promocji tego, co dzieje się w poszczególnych regionach.

W imieniu pani senator Marii Berny i swoim własnym chciałabym przedstawić poprawkę dotyczącą tego zapisu. Proponuję, aby skreślić Gorzów Wielkopolski, a w to miejsce wpisać Zieloną Górę. Dlaczego proponuję takie rozwiązanie? Zielona Góra jest stolicą województwa, siedzibą władz samorządowych. W tym środowisku istnieje wiele stowarzyszeń dziennikarskich. Zgodnie z naszą wolą powstał Uniwersytet Lubuski, gdzie młodych ludzi przygotowuje się również do zawodu dziennikarskiego. W tej sytuacji wprowadzenie zapisu mówiącego, że zamiast w Gorzowie Wielkopolskim jeden z ośrodków regionalnych mieści się w Zielonej Górze, będzie dodatkowym bodźcem dla młodych ludzi, którzy po ukończeniu Uniwersytetu Lubuskiego będą mogli podjąć pracę w swoim najbliższym środowisku.

Chciałabym również prosić Wysoką Izbę o poparcie poprawek, które dodatkowo zgłosili przewodniczący naszej komisji, pan senator Sławiński, i pani Krystyna Doktorowicz. Te poprawki dotyczą ważnych spraw. W jednej z nich chodzi o to, aby zmiana czternasta w art. 1, która mówi o powstaniu ośrodków regionalnych, weszła w życie z dniem 1 stycznia 2005 r., a nie w momencie ogłoszenia ustawy. Bardzo proszę o poparcie tej poprawki oraz innych poprawek, które zostały zaproponowane przez Ryszarda Sławińskiego, Krystynę Doktorowicz i mnie, abyśmy uwzględnili te działania, w których pokazujemy, że telewizja publiczna powinna służyć lepszemu i pełniejszemu przygotowaniu młodzieży do aktywnego odbioru kultury.

Pani Marszałek, przekazuję poprawkę, która została podpisana przeze mnie i przez panią senator Berny.

Panie i panów senatorów bardzo proszę o poparcie poprawek senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz przedstawionych później poprawek dodatkowych, szczególnie tej, którą zgłaszam w imieniu swoim i pani senator Marii Berny. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Romaszewski, niestety, musiał nas opuścić, więc bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Piwońskiego.

Bardzo proszę.

Senator Zbyszko Piwoński:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Decentralizując państwo, a więc przekazując wiele z jego uprawnień samorządowi terytorialnemu, samorządom wojewódzkim wyznaczono szczególną rolę w zakresie kreowania polityki regionalnej, czyli tego, co stanowi o jedności, a jednocześnie o charakterze danego regionu. Dlatego z takim uznaniem chciałbym się odnieść do jednej z poprawek zgłoszonych przez naszą komisję, a mianowicie do poprawki trzynastej, w której jest mowa o tym, że spółki regionalne radiofonii publicznej funkcjonujące na terenie naszego kraju odgrywają szczególną rolę w zakresie kreowania polityki regionalnej, o której wspomniałem, oraz – przytoczę tu jedno zdanie, które zostało dodane na końcu – innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych.

Myślę, że rola, jaką odgrywają media – w tym przypadku podkreśliłem funkcje i rolę rozgłośni regionalnych, ale w tym samym duchu można by się odnieść do terenowych oddziałów telewizji – jest niezaprzeczalna: ułatwiają one władzom samorządu terytorialnego to wszystko, co one czynią w celu tworzenia określonego klimatu i atmosfery w swoim regionie, jak również promowania województwa na zewnątrz. Promowania wśród tych wszystkich, co do których chcielibyśmy, ażeby swoją działalnością przyczynili się do jego rozwoju.

W związku z tym nawet bez regulacji prawnej, o której mówię, a która została zapisana w tej poprawce i, mam nadzieję, będzie przyjęta, niektóre rozgłoszenie regionalne, zwłaszcza w zachodniej i północnej części naszego kraju, na mocy decyzji Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji... Wymienię tylko Zieloną Górę, która utworzyła dodatkowo radia miejskie w Gorzowie i w Zielonej Górze. Podobnie uczyniła regionalna radiofonia we Wrocławiu, w Olsztynie i w Koszalinie. Wszystkie uzyskały określoną częstotliwość na mocy decyzji przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jeszcze przed wprowadzeniem rozwiązań prawnych, na które się powoływałem przed chwilą.

Chciałbym zatem zgłosić w imieniu własnym, jak również pani marszałek Danielak poprawkę, która właściwie niczego nie zmienia, nie burzy, a jedynie sankcjonuje stan prawny, jaki do tej pory funkcjonuje. Chodzi o to, aby dodać art. 2a, który mówi, że w przypadku spółek regionalnych radiofonii publicznej, które tworzą i rozpowszechniają programy regionalne i inne wymienione w... – właśnie w tym miejscu odwołuję do przywołanego przed chwilą artykułu – i korzystają już z częstotliwości przydzielonych im przez przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, utrzymany zostaje dotychczasowy stan prawny wynikający z tych decyzji. Krótko mówiąc, nawet

(senator Z. Piwoński)

częstotliwość przyznana wcześniej... To znaczy, ten artykuł miałby niejako usankcjonować do-tychczas funkcjonujący stan, odpowiadający temu zapisowi, który przytaczałem jako poprawkę zgłoszoną przez komisję.

Jednocześnie chciałbym w całej rozciągłości poprzeć zgłoszoną przed chwilą przez dwie koleżanki poprawkę dotyczącą usytuowania ośrodka regionalnego w Zielonej Górze. Wynika z moich poprzednich argumentów, że jest to instrument w ręku samorządu regionalnego, który służy do kreowania określonej polityki, do popularyzowania i do upowszechniania zadań realizowanych w danym regionie czy danym środowisku.

Myślę, że o merytorycznych argumentach, które wynikają z tej poprawki, będziemy mieli okazję porozmawiać na posiedzeniu komisji. Patrzę na następnego mówcę, pana senatora Jarmużka, który z pewnością zajmie nieco odmienne stanowisko, ponieważ Gorzów i Zielona Góra funkcjonowały do tej pory jako redakcje telewizji poznańskiej. Myślę, że nie tutaj, ale raczej na posiedzeniu komisji powinniśmy przytoczyć argumenty techniczne i merytoryczne za takim czy innym usytuowaniem ośrodka. Dziękuję, Pani Marszałek. Przekazuję poprawki.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Bardzo proszę pana senatora Jarmużka o zabranie głosu.

Senator Zdzisław Jarmużek:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Muszę jednak wystąpić i przedłużyć debatę na ten temat. Mieszkam w połowie drogi między Zieloną Górą a Gorzowem. Zarówno ja, jak i inni koledzy, działacze polityczni i gospodarczy, mieszkający poza tymi dwoma miastami, które łącznie zamieszkuje 1/4 ludności województwa lubuskiego, jesteśmy zgorszeni zachowaniem działaczy gorzowskich i zielonogórskich – ich ciągłymi kłótniami, wydzieraniem sobie znaczących instytucji jak łopatek przez dzieci w piaskownicy. Tutaj nie chodzi wcale o żadne merytoryczne uzasadnienie, jakie podała pani Dorota, tu chodzi o ambicje – w tym wypadku działaczy zielonogórskich – tu chodzi o pokazanie swoim mieszkańcom: oto my jednak to załatwiliśmy. My, działacze spoza Zielonej Góry i Gorzowa, wielokrotnie nawoływaliśmy, prosiliśmy, żeby przestali udawać i kłócić się między sobą, kto tu jest ważniejszy, a dzisiaj widzimy... To nie parlamentarzyści z Zielonej Góry zgłosili tę poprawkę. Przepraszam bardzo, ja bardzo cenię panią senator Kempkę i panią senator Berny, ale jakoś tak wewnętrznie

jestem przekonany, że zostały namówione do zgłoszenia tej poprawki. Sami koledzy z Zielonej Góry nie mieli odwagi tego zrobić.

Panie i Panowie Senatorowie, proszę o odrzucenie tej poprawki, którą zgłosiły pani senator Kempka oraz pani senator Berny. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji?

Bardzo proszę, pan senator Sławiński.

Panie Senatorze, z przykrością muszę poinformować, że w tym momencie na wystąpienie przysługuje panu tylko pięć minut – to jest drugie wystąpienie pana senatora.

Senator Ryszard Sławiński:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek. Mam nadzieję, że nie zabierze mi to aż tylu minut.

Pani Marszałek, jeśli pani pozwoli, chciałbym zgłosić jeszcze pięć poprawek, które oczywiście złożę na piśmie. Dotyczą one pewnych pojęć zawartych w ustawie, takich jak „producent”, dotyczą one również funkcjonowania ośrodków regionalnych telewizji, dotyczą również vacatio legis dla przepisów odnoszących się do nadawców publicznych.

Jeśli pani pozwoli, to na tym bym zakończył. Za chwilę poprawki przekażę pani marszałek, tak? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Problem polega na tym, Panie Senatorze, że poprawki powinny być złożone w trakcie dyskusji, przed zamknięciem dyskusji, tak wynika z regulaminu.

Bardzo proszę biuro prawne o opinię, czy na podstawie tego zgłoszenia pana senatora możemy przyjąć, że są to złożone poprawki.

(Senator Ryszard Sławiński: No właśnie...)

Kłopot polega na tym, że jest to ostatni mówca w debacie...

(Rozmowy na sali)

Dziękuję serdecznie.

Panie Senatorze, wobec tego postanawiam nie zamykać dyskusji do czasu przedłożenia wniosków legislacyjnych...

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.)

...dotyczących tego punktu.

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję.)

Informuję, że nie ma dalszych zgłoszeń do dyskusji.

Informuję również, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym. Dlatego, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulami-

(wicemarszałek J. Danielak)

nu Senatu, proszę Komisję Kultury i Środków Przekazu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty na tym punkcie wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana 8 marca 2004 r.

Panie i Panowie Senatorowie, właśnie wpłynęły poprawki sygnalizowane przez pana senatora Sławińskiego.

Wobec tego pozwólcie, że zgodnie z regulaminem zamknę dyskusję nad punktem pierwszym naszego posiedzenia, czyli dyskusję w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

Poinformuję jeszcze dla porządku, że wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli: pan senator Jurgiel, pan senator Szafraniec, pani senator Doktorowicz, pani senator Kempka, pan senator Czaja, pani senator Liszcz, senator Maria Berny, senator Jolanta Danielak, senator Zbyszko Piwoński, senator Mieczysław Janowski oraz senator Ryszard Sławiński.

Zgodnie z regulaminem zamykam w tym momencie dyskusję nad punktem pierwszym.

I wracamy do punktu drugiego.

Jeszcze raz przypomnę, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu 5 marca 2004 r., a do Senatu przekazana została 8 marca 2004 r. Marszałek Senatu 8 marca 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 618, a sprawozdania komisji w drukach nr 618A i 618B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Władysława Mańkuta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Władysław Mańkut:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoki Senacie!

Rozpatrywana w dniu dzisiejszym ustawa o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach

pokrewnych jest przedłożeniem rządowym przyjętym przez Radę Ministrów 23 grudnia 2003 r.

W toku prac legislacyjnych w Sejmie wniesiono do tej ustawy wiele zmian i uszczegółowień, w tym wyłączono z projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych rozdział 12, w którym odnoszono się do kwestii zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Sejm wyszedł z założenia, iż problematyka tego obszaru wymaga odrębnego i wszechstronnego rozpatrzenia z uwzględnieniem opinii środowisk twórców, organizacji konsumenckich i producentów. Między innymi dlatego Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej na swoim posiedzeniu 12 marca bieżącego roku nie rozpatrzyła zakresu merytorycznego tego rozdziału.

Należy podkreślić, iż uchwalona przez Sejm w dniu 5 marca 2004 r. ustawa o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych dostosowuje prawo polskie do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym. Jest to również reakcja na rozwijający się problem piractwa w zakresie praw autorskich i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

W opinii Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Biura Legislacyjnego Senatu, do najważniejszych zmian wprowadzanych w opiniowanej ustawie zaliczyć należy: doprecyzowanie, że utworem rozpowszechnianym jest utwór, który za zezwoleniem twórcy został w jakikolwiek sposób udostępniony publicznie; sformułowanie w słowniczku ustawy definicji technicznych zabezpieczeń i informacji na temat zarządzania prawami; określenie, że wynagrodzenie z tytułu dokonywanych zawodowo sprzedaży oryginalnych egzemplarzy utworu plastycznego oraz rękopisów utworów literackich i muzycznych wypłacane będzie twórcy lub jego spadkobiercom wyłącznie za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania; a poza tym wprowadzenie obowiązku pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania przy zawieraniu umowy dotyczącej publicznego udostępniania utworów w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym, na przykład za pośrednictwem Internetu; ograniczenie prawa organizacji radiowych i telewizyjnych do utrwalania utworów w celu zgodnego z prawem korzystania z nich jedynie do utrwalania przy pomocy własnych środków; doprecyzowanie, że zakres własnego użytku osobistego obejmuje wyłącznie korzystanie z pojedynczych egzemplarzy utworu; wyłączenie konieczności uzyskiwania zezwolenia twórców w przypadku przejściowego lub incydentalnego zwolnienia utworu stanowiącego zwielokrotnienie utworu bę-

(senator W. Mańkut)

dącego integralną i podstawową częścią procesu technologicznego; odniesienie dozwolonego użytku utworu, o którym mowa w art. 25 ustawy, również do udostępniania utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym. W szczególności dotyczy to umieszczenia utworów w prasowych serwisach internetowych. Wreszcie zaliczyć także należy: umożliwienie bibliotekom, archiwom i szkołom odpłatnego udostępniania zbiorów dla celów badawczych lub poznawczych za pośrednictwem terminali znajdujących się na terenie danych jednostek; umożliwienie zamieszczania rozpowszechnianych drobnych utworów lub fragmentów większych utworów w antologiach; umożliwienie korzystania z już z rozpowszechnianych utworów dla dobra osób niepełnosprawnych bądź w celu reklamy, wystawy publicznej lub publicznej sprzedaży utworów; umożliwienie korzystania z utworu dla celów bezpieczeństwa publicznego lub w celu zapewnienia sprawnego przebiegu postępowań administracyjnych; wprowadzenie przepisu, który daje producentom lub wydawcom egzemplarzy utworów literackich, muzycznych, plastycznych, fotograficznych i kartograficznych niekorzystających z ochrony autorskich praw majątkowych możliwość rozliczania wpłat na Fundusz Promocji Twórczości, oczywiście do wartości 1000 euro; sformułowanie w ustawie przepisów dotyczących kontroli produkcji nośników optycznych, to jest przepisów zmierzających do eliminacji bądź też znacznego ograniczenia nielegalnej produkcji nośników optycznych i obrotu nimi, w szczególności jeśli chodzi o płyty CD i DVD, co zostało zawarte w rozdziale 12.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej wnosi, aby Wysoki Senat przyjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zgodnie z drukiem senackim nr 618A wraz z zaproponowanymi poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Ryszarda Sławińskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Ryszard Sławiński:

Dziękuję bardzo.

Szanowna Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu

o ustawie o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zawarte w senackim druku nr 618.

Sejm uchwalił ustawę w dniu 5 marca 2004. Jej podstawowym celem jest wdrożenie do polskiego systemu ochrony praw autorskich i praw pokrewnych postanowień dyrektywy 2001/29WE Parlamentu Europejskiego i rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, a także wprowadzenie rozwiązań zmierzających do ograniczenia problemu piractwa w zakresie praw autorskich i praw pokrewnych w sferze tak zwanych nośników optycznych, czyli płyt i kaset CD i DVD.

Ustawa, nad którą dziś zastanawia się Wysoka Izba, ma wyraźnie zarysowane dwie części. Pierwsza dotyczy aspektów dostosowawczych, głównie w obszarze nowych nośników utworów, takich jak Internet czy płyty CD i DVD. Pragnę też z całą mocą podkreślić, że najważniejszym celem tej ustawy jest zabezpieczenie interesów twórców poprzez doprecyzowanie przepisów co do korzystania z utworów, skutków ich upowszechniania oraz zwielokrotniania. Ustawa reguluje także sposoby i skutki zabezpieczeń utworów przed różnego rodzaju nielegalnym ich wykorzystywaniem.

Niestety, Sejm wycofał z tej nowelizacji rozdział 12, w którym była propozycja regulacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Szkoda, bo ta dziedzina jest bardzo ważna dla tysięcy twórców i autorów, a brak pełnych regulacji ustawowych co do sposobu ich wynagradzania powoduje konkretne straty. To samo dotyczy art. 20 i 20, dotyczących opłat za zwielokrotnianie utworów metodami reprograficznymi. Mam nadzieję, że w kolejnej nowelizacji te dwie ważne kwestie zostaną w pełni i szybko rozwiązane.

Znalazł się w ustawie nowy rozdział – rozdział 12, dotyczący kontroli produkcji nośników optycznych, czyli płyt CD i DVD. To bardzo ważna regulacja, jakkolwiek są takie głosy, że jest to sfera produkcyjna biznesu prywatnego i regulację, które tam są zawarte, a które dają ministrowi kultury bardzo silną pozycję jako organowi kontrolnemu i nadzorczemu, nie powinny mieć miejsca. Tymczasem sprawa jest poważna, bo piractwo w Polsce jest ogromne. Mówi się, że 90% płyt CD i DVD sprzedaje się poza oficjalnym obiegiem. Mówi się o tym, że roczne straty wynoszą około 500 milionów dolarów. Być może jest to przesadzone, ale problem jest bardzo istotny.

Wysoka Izbo! Komisja Kultury i Środków Przekazu w sprawozdaniu zawartym w druku nr 618B poddaje państwu pod rozważenie dwadzieścia pięć poprawek. Można je podzielić na dwie części. Pierwsza ma charakter legislacyjny, doprecyzowujący, zaś druga, od poprawki siedem-

(senator R. Sławiński)

następ do dwudziestej piątej, dotyczy nowego art. 12 i wprowadza istotne rozstrzygnięcia co do kontroli i penalizacji nielegalnej produkcji nośników optycznych.

Proszę Wysoką Izbę o pozytywne odniesienie się do ustawy i poprawek komisji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca krótkie pytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Łęcki.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Pani Marszałek! Panie Senatorze! Paręnaście dni temu w „Rzeczpospolitej” przeczytałem taki dosyć bulwersujący artykuł: „Implementowanie na niby” z podtytułem: „Prawo autorskie – nieudany, sprzeczny z unijnymi normami projekt nowelizacji.”

Czy Wysokiej Komisji w czasie analizy tejże ustawy był znany tekst tego artykułu? Zostało tutaj poruszonych bardzo wiele spraw, trudno byłoby to skomentować. Jeśli nie, to ja może go przedkażę, chociaż to i tak już byłoby za późno. Ale mam konkretne pytanie: czy ten artykuł był znany?

Senator Ryszard Sławiński:

Szczerze powiem, że nie znam tego tekstu.
(Senator Włodzimierz Łęcki: Dziękuję.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę.

Odpowiedź, jak rozumiem, już padła, tak? Pytanie było długie, ale odpowiedź była bardzo krótka.

Czy są dalsze pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister kultury.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządowe w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Witam bardzo serdecznie pana Michała Tobra.
(Głos z sali: Tobera.)

Tobera, przepraszam bardzo. Jest problem z tą odmianą nazwisk; jeszcze raz serdecznie przepraszam.

Zapraszam, Panie Ministrze, na mównicę. Jeżeli zechce pan przedstawić stanowisko rządowe, to proszę – z tego miejsca.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Nie chciałbym przedstawiać szczegółowego uzasadnienia ustawy, ponieważ panie i panowie senatorowie doskonale je znacie, ale chciałbym w kilku słowach odnieść się do tego i zaprezentować intencję i stanowisko rządu na tym etapie prac. Jest ono następujące.

Chcielibyśmy tą ustawą osiągnąć dwa zasadnicze cele. Pierwszym jest dostosowanie polskiego prawa do dyrektywy 2001/29WE Parlamentu Europejskiego i rady z maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym. Ta dyrektywa była reakcją na postępujący rozwój technologiczny, który sprawił, że zmienił się zakres i sposób korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych. Była ona efektem bardzo burzliwej i długiej debaty wewnątrz Unii Europejskiej. Można powiedzieć, że w chwili obecnej Unia Europejska wciąż jest w trakcie jej implementacji przez państwa członkowskie, a więc my jako kraj, który już lada dzień znajdzie się w Unii Europejskiej, jesteśmy w podobnej sytuacji jak dotychczasowi członkowie wspólnoty. Wciąż nie wszyscy jeszcze tę dyrektywę implementowali.

Ja pozwolę sobie przypomnieć paniom i panom senatorom, że nasza ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych została już częściowo dostosowana do wymogów dyrektywy w wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 28 października 2002 r., dlatego też obecna nowelizacja proponowana przez rząd koncentruje się głównie na dopuszczanych przez dyrektywę obligatoryjnych i fakultatywnych ograniczeniach wyłącznych praw twórcy.

Proszę państwa, drugi cel, który stawiamy sobie w tej ustawie, to kontrola produkcji nośników optycznych, a więc nowy rozdział – rozdział 12. Ta kwestia nie ma charakteru stricte dostosowawczego, choć jak najbardziej wiąże się z naszymi relacjami z Unią Europejską i z tym, co w Unii Europejskiej dzieje się z pracami w obszarze zwalczania piractwa.

Dla nikogo na tej sali nie jest tajemnicą, że tak zwane zjawisko piractwa jest w Polsce i osiąga rozmiary bardzo niepokojące, zwłaszcza jeżeli chodzi o naruszanie praw autorskich i praw pokrewnych w zakresie nielegalnej produkcji płyt

(sekretarz stanu M. Tober)

CD i DVD i obrotu nimi. Społeczność międzynarodowa, Unia Europejska, Stany Zjednoczone, wielokrotnie zajmowała stanowisko w tej sprawie, krytykując Polskę za poziom ochrony praw autorskich i praw pokrewnych. Wypowiadały się w tej sprawie również międzynarodowe i krajowe organizacje zajmujące się ochroną tychże praw. Komisja Europejska wskazała kwestie związane z dużymi rozmiarami piractwa w Polsce jako jeden z problemów wymagających rozwiązania w związku z naszym członkostwem w Unii Europejskiej. Właśnie dlatego w projekcie przedkładanym przez rząd znalazł się rozdział 12, w którym zaproponowaliśmy system kontroli produkcji nośników optycznych.

I jeszcze jedna sprawa, o której warto tutaj wspomnieć, a która była już zasygnalizowana przez pana senatora Sławińskiego. W przedłożeniu rządowym przesłanym Sejmowi była również nowa redakcja rozdziału 12, dotyczącego tych spraw, które składają się na system zbiorowego zarządu prawami autorskimi. I decyzją Sejmu, na podstawie wniosków zarówno Komisji Europejskiej, jak i Komisji Kultury i Środków Przekazu, te propozycje zostały wyłączone z tej ustawy, wyjęte niejako poza nawias. Posłowie wyszli z założenia, iż wobec konieczności szybkiej, pilnej implementacji regulacji europejskich dyskusja nad pożądanym modelem zbiorowego zarządu – co tu dużo mówić, bardzo trudna, momentami namiętna i dramatyczna – może tę debatę szalenie przedłużyć i może zagrozić implementacji przepisów wspólnotowych przed 1 maja bieżącego roku.

Rząd w tej sytuacji nie miał innego wyjścia, niż takie stanowisko Sejmu przyjąć do wiadomości. Ale pragnę bardzo wyraźnie podkreślić, iż my nie traktujemy tego w ten sposób, że nowe regulacje dotyczące zbiorowego zarządu, regulacje bardzo potrzebne... Jak panie i panowie senatorowie doskonale wiecie, pomysłów na zmianę obecnego stanu rzeczy jest tyle, ilu dyskutantów w tej sprawie, bo to jest problem bardzo trudny, zapalny, ale my nie traktujemy tego w ten sposób, że ten temat spada, znika i nie ma ciągu dalszego. Po prostu ta kwestia w wyniku decyzji Sejmu będzie wymagała odrębnej inicjatywy ustawodawczej. My jesteśmy do takiej inicjatywy gotowi, ta dyskusja powinna być przeprowadzona, choć – być może, tak jak zdecydował Sejm – nie wspólnie z regulacjami europejskimi, ale odrębnie, tak aby pochylić się w niej właśnie nad bardzo trudnym, bardzo skomplikowanym, bardzo zapętlonym, co tu dużo mówić, problemem zbiorowego zarządu.

Szanowne Panie, Szanowni Panowie Senatorowie! Jeśli chodzi o poprawki, które zostały zgłoszone na posiedzeniach senackich komisji: zarówno Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji

Europejskiej, jak i Komisji Kultury i Środków Przekazu, rząd nie zgłasza do nich żadnych uwag. Są to, w naszym przekonaniu, propozycje, które podnoszą jakość stanowionego prawa, uczyniają je regulacjami, które zamierzaliśmy wprowadzić. Wszystkie te propozycje popieramy; popieramy nie tylko poprawki techniczno-legislacyjne, lecz także poprawki merytoryczne, które zostały zgłoszone właśnie do rozdziału 12 – „Kontrola produkcji nośników optycznych”. Tutaj państwo zechcieliście wyposażać resort kultury w pewne dodatkowe kompetencje uszczelniające system kontroli. Akurat tu, w tych poprawkach, jest pewna rozbieżność intencji, czy też może raczej należałoby powiedzieć: pewna rozbieżność pomiędzy Komisją Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej a Komisją Kultury i Środków Przekazu co do postulowanej surowości ustawodawcy. Gdybyśmy mieli zważyć te wszystkie argumenty, to jako reprezentant rządu w tej sprawie skłaniałbym się bardziej do propozycji przepisów karnych postulowanej w poprawkach Komisji Kultury i Środków Przekazu. Bardzo serdecznie dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Teraz szansa dla państwa senatorów.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby skierować pytania do pana ministra?

Pan senator Łęcki. Bardzo proszę.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Ustawa jest napisana bardzo specyficznym językiem, zresztą tak jak i poprzednia. Akurat niedawno zetknąłem się z pewnym faktem i dlatego mam pytanie do pana ministra, związane z modernizacją art. 34. Pierwsze zdanie tego artykułu po poprawce brzmi: „Można korzystać z utworów w granicach dowolnego użytku pod warunkiem” itd. Czy ministerstwo zna definicję „dozwolonego użytku”? Chodzi tu o cytaty stosowane przez autora, który powołuje się na publikację innego autora.

Tak na marginesie szybko dodam, że ta ustawa preferuje wszelkie nowoczesne formy kreowania utworów, a bardzo pogarsza sytuację, krótko mówiąc, publikacji książkowych. Ale to jest inny temat.

Czy znana jest ministerstwu definicja „dozwolonego użytku”?

Akurat przed sądem w Poznaniu toczy się rozprawa, bo jeden autor za dużo zacytował z drugiego. A tamten twierdzi, że było to w granicach przyzwoitości. Dziękuję.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Panie Senatorze, wszystkie przepisy, poza rozdziałem 12, stanowią, można powiedzieć, wierną

(sekretarz stanu M. Tober)

i dokładną implementację przepisów dyrektywy. Chodzi w tej sprawie o użytek legalny i użytek nielegalny. A cytowany przez pana art. 34 jest transpozycją do polskiego systemu prawnego stosownego fragmentu dyrektywy.

Trafnie pan zauważył, iż nasze działania w tej mierze dotyczą przede wszystkim nowoczesnych technologii, bo tutaj najwięcej w ostatnich latach się zmieniło. Jak już mówiłem na wstępie, Unia Europejska tą dyrektywą reagowała przede wszystkim na rozwój technologiczny. Można powiedzieć, że ta dyrektywa z tegoż rozwoju technologicznego wypływa.

W bardzo wielu sprawach związanych z prawem autorskim dużo kwestii jest ostatecznie wyjaśnianych i interpretowanych, ważonych, ocenianych, dopiero na etapie procedury sądowej czy postępowania sądowego. Tak się zapewne dzieje w przywoływanym przez pana senatora przypadku i tak pewnie będzie się działo jeszcze i w wielu innych. Ale przepisy, które proponujemy, poza rozdziałem 12, są możliwie wierną transpozycją przepisów wspólnotowych.

I jeszcze jedna uwaga. Padło takie zdanie odnośnie do artykułu w „Rzeczypospolitej”, w zasadzie cytując z tego artykułu, że w niektórych swych częściach ta ustawa dostosowuje wadliwie polskie prawo do standardów europejskich. My oczywiście podchodzimy z wielką pokorą i z wielkim szacunkiem do autorów tegoż artykułu, wybitnych profesorów, znawców prawa autorskiego, jednak trzeba sobie zdawać sprawę z tego, że im bliżej do naszego wejścia do Unii Europejskiej, im większa świadomość, większy dorobek prawny parlamentu i rządu w sprawach dostosowawczych, tym większe emocje czy też większe różnice zdań co do tego, co jest, a co nie jest właściwą implementacją.

Ja mogę jedynie powiedzieć, że ta ustawa była bardzo skrupulatnie i bardzo dokładnie badana, prześwietlana przez ekspertów z Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, była ona również konsultowana w toku uzgodnień technicznych z Komisją Europejską i ani ze strony naszych partnerów europejskich, ani przede wszystkim ze strony Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, który w ramach rządu jest instytucją odpowiadającą za należyte przygotowanie naszego systemu prawnego do obecności w strukturach Unii Europejskiej, tego rodzaju zastrzeżeń czy tego rodzaju uwag nie było. A jeśli chodzi o uwagi profesorów Barty i Markiewicza, to swoją drogą szereg z nich zostało uwzględnionych w toku prac sejmowych. Tak więc ja nie widziałbym ryzyka, niebezpieczeństwa nieeuropejskości tych przepisów dostosowawczych w tej kwestii, choć, tak jak mówię, nie mam żadnego patentu na kompetencje w tej sprawie, żadnego patentu na mądrość,

opieram się na dokładnym przebadaniu tego tekstu zarówno przez UKIE, jak i przez Komisję Europejską w toku uzgodnień technicznych, a takie zastrzeżenia czy też lęki, obawy w tej sprawie nie były podnoszone.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze zapytania?

Proszę bardzo.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku, Panie Ministrze, nie dostałem jasnej i krótkiej odpowiedzi na pytanie, czy ministerstwo zna wykładnię zapisu „w granicach dozwolonego użytku”. Ja rozumiem, że jako senatorowie jesteśmy często straszeni Unią, mówi się nam, że taka jest dyrektywa, że my nie mamy dociekać tego, co to oznacza, tylko – skoro tak jest napisane – mamy dostosować się do tego. Ale nawet prawo Unii Europejskiej powinno mieć w Polsce przełożenie na język praktyczny. To ma bardzo duże znaczenie. Ja ze swego doświadczenia – co pewien czas coś pisałem – wiem, że problem cytatów zawsze był drażliwy. W prawie autorskim sprzed paru lat było napisane, że cytaty może mieć określoną objętość, jednej czy dwóch stron, nie pamiętam dokładnie, po przekroczeniu której cytowany miał prawo do honorarium autorskiego. Teraz jest napisane, że się nie płaci. Czyli krótko: co to są „granice dozwolonego użytku”?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober: Panie Senatorze...)

Czy ministerstwo ma taką wykładnię?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober: Panie Senatorze, ja rozumiem...)

Tak czy nie?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Ja rozumiem, że pan niejako postuluje umieszczenie takowej definicji, na przykład w słowniczku, bo z jasną sytuacją mielibyśmy do czynienia tylko wtedy, gdybyśmy na potrzeby tej ustawy i jej interpretacji w dalszym czasie zdefiniowali, iż dozwolony użytek to... Tutaj tego rodzaju definicji nie ma.

Jednak, Panie Senatorze, nie tylko to pojęcie, ale i wiele innych pojęć, które znajdują się w takiej ustawie jak ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych czy też w innych ustawach z zakresu prawa cywilnego, systemu prawa cywilnego, jest obecnych w doktrynie. One mogą

(sekretarz stanu M. Tober)

się nieco różnić, mogą wyglądać nieco inaczej w komentarzach, głosach do wyroków poszczególnych przedstawicieli doktryny, niemniej jednak w praktyce orzeczniczej i w doktrynie te pojęcia są utrwalone i w przypadku sporów prawnych mogą być interpretowane przez sądy. Nie zawsze jest to możliwe... nie da się zamknąć rozwiązań legislacyjnych w taki sposób, aby była zbędna interpretacja prawa przez wymiar sprawiedliwości. To jest oczywiście postulat bardzo idealistyczny i bardzo chwalebny, ale niestety nie zawsze jest to możliwe.

W doktrynie te pojęcia, te problemy są znane i definiowane, są interpretowane i wazone przez sądy w każdym konkretnym przypadku. Ale trafnie pan wskazuje, iż nie ma definicji „dozwolonego użytku” na potrzeby tej ustawy. Niemniej jednak nie sądzę, żeby to stanowiło o jakiejś istotnej wadzie czy też możliwych perturbacjach w jej stosowaniu. Można powiedzieć, że to jest jedna z kwestii bardziej prześwietlonych czy przedyskutowanych przez teoretyków i praktyków prawa, prawa cywilnego.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze zapytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober: Bardzo serdecznie dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do dyskusji.

Ale dwóch senatorów złożyło wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie. Są to: senator Sławiński i pani senator Kurzępa.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 zamykam dyskusję.

(Senator Sekretarz Sławomir Izdebski: Przepraszam, Kempka.)

(Senator Dorota Kempka: Przepraszam, Panie Marszałku, ja też złożyłam poprawki.)

Przepraszam, nie miałem tego zapisanego. To nie jest moja wina.

(Senator Sekretarz Sławomir Izdebski: To ja się pomyliłem. Nie Kurzępa, tylko Kempka.)

Przepraszam bardzo, to nie jest moja wina, taką miałem informację. Przepraszam jeszcze raz.

(Senator Sekretarz Sławomir Izdebski: Panie Marszałku, to moja wina.)

Panie Sekretarzu, proszę się skupić.

Powtarzam, wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli: pan senator Sławiński i pani senator Kempka.

W związku z tym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, proszę Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisję Kultury i Środków Przekazu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym

punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziesiątym posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana w dniu 8 marca. Marszałek tego samego dnia, czyli 8 marca 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 regulaminu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 615, a sprawozdania komisji w drukach nr 615A i nr 615B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Zbigniewa Kulaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa o zmianie ustawy o języku polskim zachowuje i szanuje zapisy dotyczące ochrony języka polskiego uchwalone w 1999 r. i uściślone kilkoma kolejnymi nowelizacjami.

Nowelizacja ma na celu dostosowanie zapisów ustawy do wymogów Unii Europejskiej przy poszanowaniu orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, które mówi, że – przytoczę – każde państwo ma prawo wspierać i chronić swoje dziedzictwo kulturalne.

Orzeczenie to wydano w kontekście problemu irlandzkiego. Może to być bardzo dobrym przykładem ochrony języka narodowego nieomal na chwilę przed jego całkowitym zapomnieniem. Chciałbym przypomnieć, że mieszkańcy Irlandii, wstępując do Unii Europejskiej, posługiwali się zupełnie powszechnie językiem angielskim, a klasyczny język irlandzki był zrozumiały tylko dla około 5% społeczeństwa irlandzkiego. Ale w wyniku podjętych działań, finansowanych także ze środków Unii Europejskiej, czy nawet przede wszystkim ze środków Unii Europejskiej, ratowano język irlandzki z dużą intensywnością i, o ile wiem, teraz w Irlandii są wspomagane środkami publicznymi jeden program telewizyjny w tym języku, jeden program radiowy w tym języku, gazeta wydawana w tym języku. Jest także na przykład wymóg posługiwania się językiem

(senator Z. Kulak)

irlandzkim przez wszystkich pracowników umysłowych sektora publicznego. Każdy nauczyciel, każdy urzędnik musi zdać egzamin ze znajomości języka irlandzkiego.

Dotychczasowa ustawa – w tej chwili mówię już o warunkach polskich – wymagała bezwzględnego stosowania języka polskiego także w obrocie gospodarczym, we wszystkich sytuacjach, jakie przynosiła codzienna praktyka. Stanowi to jednak niekiedy barierę w prowadzeniu działalności gospodarczej i jest ograniczeniem swobody jednolitego rynku przepływu towarów i świadczenia usług.

Ustawa, w przedłożeniu, jakie otrzymaliśmy, zachowa jako konieczny wymóg stosowania języka polskiego w dwóch obszarach: ochrony interesów konsumentów i ochrony interesów pracowników w oparciu o prawo, o kodeks pracy.

Co do przedsiębiorców, to już w 2000 r. rząd stwierdził, że przepis ustawy ustanawiający ogólne wymogi dotyczące formy prawnej zawieranych umów, to jest sporządzania ich w formie pisemnej i w języku polskim pod rygorem nieważności, wprowadza utrudnienia w obrocie prawnym, jeśli chodzi o zagraniczne osoby mające siedzibę w Polsce i prowadzoną przez nie działalność, i budzi poważne wątpliwości w środowiskach gospodarczych. Konieczność podpisywania z kontrahentami umów w języku polskim, mimo prowadzenia wcześniejszych negocjacji, zawierania kontraktów w innym języku wybranym przez obie strony, może powodować spadek konkurencyjności firm polskich na rynkach zagranicznych. Przez to utrudniona będzie również procedura prowadzenia sporów sądowych, gdyż jedyną wiążącą wersją umowy będzie umowa w polskiej wersji językowej. Ten fakt może spowodować zarzuty nierównego traktowania stron. Ponadto należy podkreślić, że konieczność sporządzania w języku polskim dokumentów dla kadry kierowniczej firm zagranicznych w Polsce, nieznającej języka polskiego i niemogącej zweryfikować podpisanych dokumentów, znacząco wpłynie na dezorganizację procesu decyzyjnego. Tak by było, gdybyśmy tej ustawy nie uchwalili.

Projekt ten, ze względu na swój przedmiot, nie powinien mieć znaczenia dla rozwoju regionalnego. Nie pociąga on również za sobą kosztów finansowych, w tym obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Przedmiotowy projekt ustawy został przekazany do konsultacji Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Związkowi Banków Polskich, Polsko-Niemieckiej Izbie Przemysłowo-Handlowej. Związek Banków Polskich przedstawił opinię, że przedmiotowa nowelizacja usuwa przeszkody, które do tej pory krę-

powwały polskich przedsiębiorców w kontaktach z partnerami z innych krajów, i pozytywnie zopiniował projekt. Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki po zapoznaniu się z projektem nowelizacji nie wniosła żadnych zastrzeżeń i uwag. Pozostałe podmioty zapytane w tej sprawie, nie wypowiedziały się w sprawie projektu.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawia Wysokiej Izbie osiem poprawek. Na jedną z nich chciałbym zwrócić szczególną uwagę. Chodzi o poprawkę trzecią, która zmienia, całkowicie przeredagowuje, brzmienie zapisu mówiącego o tak zwanych piktogramach, czyli o rysunkach, o schematach, które są językiem na tyle powszechnie zrozumiałym, że nie wymagają dodatkowego opisu w formie słownej. Jeśli jednak już ten opis jest, to oczywiście musi być w języku polskim, ale jeżeli go nie ma w wersji, która przychodzi na nasz, polski rynek – szczególnie jeśli chodzi o relacje konsumenckie, są to tylko piktogramy – to wtedy nie ma tego wymogu, żeby dodatkowo opisywać słownie to, co obrazki w ewidentny sposób przedstawiają.

Pozostałe poprawki mają charakter czysto legislacyjny. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję panu sprawozdawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Kazimierza Pawelkę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Kazimierz Pawelek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt i honor z upoważnienia Komisji Kultury i Środków Przekazu przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji, w trakcie którego rozpatrywano ustawę o zmianie ustawy o języku polskim, uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na sześćdziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r.

Ustawa, nad którą debatowała Komisja Kultury i Środków Przekazu, jest trzecią już nowelizacją zasadniczej ustawy o języku polskim z dnia 7 października 1999 r. Celem tej nowelizacji jest dostosowanie polskiego ustawodawstwa do praw Unii Europejskiej i zagwarantowanie prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku wspólnotowego, w tym swobodnego przepływu towarów, swobody świadczenia usług oraz swobody zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej.

Należy zwrócić uwagę na to, iż rządowy projekt nowelizacji ustawy o języku polskim ograniczył się do zmian absolutnie niezbędnych, do zape-

(senator K. Pawełek)

wnienia harmonijnego współbrzmienia zasad prawa krajowego i unijnego. Należy również zwrócić szczególną uwagę na to, że został on przygotowany z pełnym poszanowaniem polskiego interesu narodowego.

W tym zakresie szczególnie ważne są postanowienia zawarte w art. 7a, 7b oraz w art. 8. Mam wrażenie, iż te postanowienia w pełni zaspokajają naszą dumę narodową z posiadania własnego języka, a jednocześnie nie powodują najmniejszej dysharmonii w funkcjonowaniu naszego kraju w strukturach wspólnotowych, nakładają bowiem na nasz kraj obowiązki związane z poszanowaniem także języków innych narodów, z którymi będziemy w przyszłości współpracować.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W trakcie posiedzenia komisji zgłoszono osiem wniosków o charakterze legislacyjnym. Komisja rekomenduje Wysokiej Izbie ich przyjęcie. Wnioski te są zawarte w drukach senackich nr 615A i nr 615B.

Gwoli kronikarskiej ścisłości informuję, iż Komisja Kultury i Środków Przekazu obradowała w dniu 12 marca 2004 r. z udziałem wybitnego językoznawcy, profesora Walerego Pisarka. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z Regulaminem Senatu przed wystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą stawiać sprawozdawcom pytania.

Czy są zapytania?

Bardzo proszę.

(Senator Witold Gładkowski: Dziękuję, Panie Marszałku.)

Który ze sprawozdawców jest adresatem pytania?

(Senator Witold Gładkowski: Zwracam się do obu panów. Kto uzna za...)

To znaczy, że któryś ze sprawozdawców odpowie na to pytanie.

Proszę bardzo.

Senator Witold Gładkowski:

Zgodnie z nowym brzmieniem ustawy będzie możliwe tworzenie dwóch lub więcej wersji językowych, jeśli chodzi o prawo pracy, oczywiście z zastrzeżeniem, że podstawowa jest sporządzona w języku polskim. Prosiłbym o odpowiedź na takie pytanie: czy ustawodawca wziął pod uwagę możliwość wystąpienia trudności interpretacyjnych w sytuacjach, kiedy trzeba będzie do treści tych dokumentów sięgać? Czy uwzględnił także możliwość wystąpienia sporów nawet w zakresie werdyktów sądowych? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Proszę bardzo.

Senator Kazimierz Pawełek:

Zgodnie z ustawą mają to być jednobrzmiące dokumenty, zarówno w języku polskim, jak i w języku obcym, czyli w języku kraju, z którego pochodzi pracownik zatrudniony na terenie Polski.

Chciałbym jednak zwrócić uwagę na coś innego, co mnie również w tym wypadku nurtuje. Czy my, wprowadzając... Bo wprowadzając tę zasadę, robimy absolutnie słusznie, ale nie mamy żadnej pewności, że będzie wzajemność w innych krajach, że polski robotnik pracujący w Holandii, również otrzyma zaświadczenie zarówno w języku holenderskim, jak i w języku polskim. To jest dylemat, na który my na posiedzeniu komisji nie znaleźliśmy odpowiedzi, i niestety to mnie również w jakiś sposób nurtuje, bo takiego zapewnienia nikt nam w tej chwili nie może dać. My w każdym razie robimy ten gest, a właściwie to nie jest tylko gest, bo pomagamy ludziom, pracownikom zatrudnionym w Polsce w otrzymaniu prawidłowo wystawionych dokumentów, ponieważ w ich kraju trudno byłoby zaświadczenia, poświadczenia w języku polskim przedstawiać natychmiast bez tłumaczenia. Taka jest moja odpowiedź, Panie Senatorze.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję.

Senator Kulak chciał jeszcze uzupełnić, jak rozumiem, tak?

Senator Zbigniew Kulak:

Tak, chociaż...

(Wicemarszałek Kazimierz Kut: Dziękuję, Senatorze.)

...pan senator praktycznie wyczerpał już w dużym stopniu to, co chciałem powiedzieć.

Oczywiście, wyjściowym dokumentem będzie dokument polski, tu natomiast jest ukłon w stronę pracowników, dla których zrozumienie polskiego dokumentu mogłoby być kłopotliwe. Wszelkie ewentualne różnice poglądów w tym momencie rozstrzygałby sąd pracy, jeżeli pracownik czułby na przykład, że na podstawie otrzymanej w jego języku narodowym umowy o pracę są nadużywane czy łamane jakieś jego prawa. Jednakże w Polsce podstawowym dokumentem będzie umowa o pracę sporządzona w języku polskim.

(Senator Witold Gładkowski: I to będzie wyjście... Przepraszam, Panie Marszałku...)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Prosiłbym bardzo nie prowadzić dyskusji, tylko stawiać pytania.

(*Senator Witold Gładkowski:* Tylko jedno pytanie.)

Proszę bardzo.

Senator Witold Gładkowski:

Czyli treść umowy w języku polskim będzie podstawą do ewentualnych rozmów także przed obliczem sądu, tak?

(*Senator Zbigniew Kulak:* Tak.)

Dziękuję bardzo. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze zapytania do sprawozdawców? Nie ma.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do rozpatrywania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister kultury.

Zgodnie z regulaminem pytam pana ministra Tobera, czy chciałby zabrać głos.

(*Głos z sali:* Może na posiedzeniu komisji?)

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
Michał Tober:**

Jeżeli będą jakieś pytania, to bardzo proszę...

Może tylko powiem w imieniu rządu, że wszystkie poprawki, osiem poprawek obydwu komisji, uważamy za poprawki trafne. One są praktycznie tożsame z wyjątkiem poprawki szóstej, gdzie bardziej skłanialibyśmy się do propozycji komisji kultury.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są zapytania do pana ministra? Nie widzę zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Widzę na liście mówców dwa nazwiska.

Jako pierwszy zabierze głos pan senator Szafraniec, a potem, jako drugi, senator Pawelek.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Urząd Komitetu Integracji Europejskiej skierował pismo do marszałka Senatu w sprawie nowelizowanej ustawy...

(*Sygnal telefonu komórkowego*)

Przepraszam bardzo.

(*Głos z sali:* Skonfiskować.)

Skierował pismo w sprawie nowelizowanej ustawy o języku polskim, w którym stwierdza, że ustawa o języku polskim nie może być sprzeczna z postanowieniem Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

(*Sygnal telefonu komórkowego*)

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* No, no...)

Przepraszam bardzo, ja cały czas naciskam, Panie Marszałku...

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* Ustawa o języku polskim... a tu możemy zaraz zacząć tańczyć poloneza.)

(*Wesołość na sali*)

Ustawa nie może być sprzeczna z postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jak i z orzecnictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Wartością nadrzędną...

(*Sygnal telefonu komórkowego*)

(*Wesołość na sali*)

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* Spokojnie, Senatorze. Niech pan to spokojnie wyłączy.)

(*Głos z sali:* Można zdeptać.)

Chciałem, ale... Ratuje mnie tylko to, że to jest Chopin.

(*Rozmowy na sali*)

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* To się zdarza w najlepszej rodzinie. Tak więc nie ma problemu.)

Przepraszam bardzo. Przepraszam.

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* Nie ma problemu.)

Wartością nadrzędną ma być rynek wspólnotowy i swobody w nim obowiązujące, a więc swoboda przepływu towarów, swoboda przepływu usług, swoboda przepływu kapitału, swoboda świadczenia i przepływu osób, swoboda prowadzenia działalności gospodarczej. I jeśli język nasz, język polski, język naszych dziadów i ojców, stanowiłby przeszkodę w realizacji wspomnianych swobód, należy z niego zrezygnować bądź zminimalizować jego użycie, w przeciwnym razie – jak stwierdza pani minister Hübner w swoim piśmie – niesubordynacja w tym zakresie może uruchomić poważne sankcje ze strony Unii Europejskiej. Stoimy zatem przed dylematem: chronić język polski jako podstawowy element narodowej tożsamości i dobro narodowej kultury, zwłaszcza w procesie globalizacji, czy też uznać wyższość rynku wspólnotowego, dla którego język narodowy jest przeszkodą?

Obecnie na posiedzeniu senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu honorowy przewodniczący Rady Języka Polskiego, profesor Walery Pisarek, usiłował pogodzić te sprzeczności, z wątpliwym skutkiem. I jakkolwiek nie wykazywał entuzjazmu, to w zasadzie zgodził się na nowelizację, ale – jak oświadczył – usypiając własne sumienie. Zrozumiały niepokój budzi bowiem zapis art. 8 ust. 3, który dopuszcza sporządzanie

(senator J. Szafranec)

umów o świadczeniu pracy, jak też innych dokumentów wynikających z zakresu prawa pracy w języku obcym, jeżeli osoba świadcząca pracę zażąda takiej procedury. Umowa o świadczeniu pracy może być także zawarta w języku obcym, gdy pracodawcą jest podmiot mający siedzibę lub obywatelstwo w jakimkolwiek państwie Unii Europejskiej.

Codziennie doświadczenie wskazuje, że nasz język nie jest dostatecznie chroniony. Główny Inspektorat Inspekcji Handlowej w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 30 czerwca 2003 r. przeprowadził ponad trzydzieści dziewięć tysięcy kontroli pod kątem przestrzegania przepisów ustawy o języku polskim, w wyniku których skierowano tysiąc pięćset pięćdziesiąt dwa wnioski o ukaranie podmiotów nieprzestrzegających ustawy.

Nowelizacja rodzi wiele pytań, między innymi dotyczących tego, czy będzie obowiązywała zasada wzajemności, czy polski usługodawca, pracobiorca, będzie mógł zawrzeć umowę w języku ojczystym na przykład z francuskim usługodawcą i pracodawcą. Sejmowy sprawozdawca niniejszej ustawy, pan poseł Grzyb, informował izbę niższą, że we Francji wszelkie umowy i kodeksy – regulujące stosunki pracy zarówno indywidualne, jak i zbiorowe, a także regulaminy pracy, zbiorowe porozumienia i układy pracy, porozumienia przedsiębiorstw – są redagowane wyłącznie w języku francuskim, podobnie zresztą jak oferty pracy. Jeśli Francja skutecznie broni własnego języka i go ochrania, to dla czego my, Polacy, mamy rezygnować z podobnej postawy, zwłaszcza że zachowanie naszej rodzimej kultury w sytuacji pełnego otwarcia na świat jest możliwe poprzez ochronę języka polskiego? Mnie nie przekonały argumenty strony rządowej, że nowelizacja ustawy językowej pozwoli polskim przedsiębiorcom być bardziej konkurencyjnymi na rynku wspólnotowym. Język, moim zdaniem, w najmniejszym stopniu warunkuje konkurencyjność działalność gospodarczej, liczy się tu raczej szeroko pojęta kondycja materialna, innowacyjna, ekonomiczna, organizacyjna.

I dlatego, Panie Marszałku, będę głosował przeciwko przyjęciu tej ustawy przez Senat, a nawet składał wniosek o odrzucenie tej ustawy. Wniosek składał zarówno w swoim imieniu, jak i w imieniu senatorów: Romaszewskiego, Sagatowskiej, Liszcz, pana Franciszka Bachledy-Księżdzularza i Krzysztofa Jurgieła. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Pawełka.

Senator Kazimierz Pawełek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jeszcze kilka lat temu, kupując produkt pochodzenia zagranicznego, otrzymywaliśmy instrukcję, w której nie było języka polskiego, nie było polskiej wersji językowej. Mieliśmy angielską, francuską, nawet arabską, często czeską, ale polskiej wersji nie było. Ustawa z 1999 r. wprowadziła obowiązek, że wszystkie produkty muszą mieć instrukcję, napisy, metki w języku polskim. Niestety, zdarza się dość często, że zagraniczni producenci, sporządzając instrukcję w języku polskim, nie używają polskiej pisowni. Nie ma w niej liter: ą, ę, ó, ł i innych. Jest to literactwo komputerowe, świadczące o dużym nawet niechlujstwie, jeżeli chodzi o obowiązki producenta. Przecież nie tak trudno, i nie jest to zbyt kosztowne, zaopatrzyć się w polską wersję językową, w polski program z polską pisownią.

Dlatego też – używając nieco zmodyfikowanego zawołania polskiego pisarza Mikołaja Reja z Nagłowic: niechaj narodowie wżdy postronni znają, że Polacy nie gęsi i swój język oraz swoją pisownię mają – składam, Panie Marszałku, odpowiednią poprawkę, aby zmusić niechlujnych producentów do używania polskiej pisowni, a nie jakiejś wymyślonej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Kulaka.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Chciałbym – mimo wszystko – prosić Wysoką Izbę o odrzucenie wniosku o odrzucenie ustawy. Zastanawialiśmy się nad tym naprawdę długo podczas posiedzenia komisji, zresztą także w kuluarach. I rzeczywiście nie można dać pozytywnej odpowiedzi na pytanie, które tu przed chwilą padło z tej trybuny, o to, czy język polski mógłby stanowić przeszkodę w realizacji swobód, wolności przepływu ludzi, kapitału, technologii itd. Nie, język polski przeszkodą nie będzie na pewno.

W trakcie obrad naszej komisji padło stwierdzenie, że dokonano morderstwa na polszczyźnie, przytoczę dokładniej: dokonano morderstwa na polszczyźnie, gdy zgodzono się, także w naszej Izbie, na wprowadzenie norm w językach obcych. To wtedy uczyniliśmy ten krok. I myślę, że autorzy wniosku o odrzucenie ustawy też częściowo współodpowiadają za to, że się na to zgodziliśmy. Chociaż dyskusja wtedy, jak pamiętam, nie była taka łatwa, ale wydawało się, że jednak względy czysto finansowe, czyli konieczność tłumaczenia dosłownie ton dokumentów, byłaby zbyt wysoka.

(senator Z. Kulak)

Zgodziliśmy się wówczas na ustępstwo, że cała obudowa związana na przykład z legalizacją leków, może nie być napisana w języku polskim. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu panią senator Skurską.

(Senator Anna Kurska: Panie Marszałku, Kurską, a nie Skurską.)

Kurska, tak jest... Od Kurska, miejsca słynnej bitwy...

Senator Anna Kurska:

Tak jest, ale to nazwisko mojego męża, a on się nie poczuwa do żadnych związków z Kurskiem. Przepraszam za ten wtręt.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chcę zwrócić uwagę na dwa zagrożenia, które, moim zdaniem, rodzi ta ustawa, a raczej jej nowelizacja.

Pierwsza sprawa jest taka, że nie musimy koniecznie być, jak to się mówi, bardziej święci niż papież i na wszystkich towarach zamieszczać, powiedzmy, właśnie obce nazwy. Na Pomorzu rozpowszechnił się taki zwyczaj, że jak ktoś chce wynająć mieszkanie, to nie pisze: pokój do wynajęcia, tylko pisze: *Zimmer frei*. Poza tym spotykam też apteki, na których są wykonane napisy gotykiem. Dla mnie jest to taki widomy znak, ukłon w stronę Unii, nie zawsze zresztą potrzebny. Jest to w dodatku podyktowane celami komercyjnymi.

Pragnę jednak zwrócić uwagę przede wszystkim na art. 8 ust. 3, na sytuację, gdy umowa – obojętne, na czyje żądanie, osoby świadczącej pracę, pracodawcy czy wreszcie konsumenta – zostanie zawarta w języku obcym. Może dojść do sporu – i gdzie wówczas będzie się toczyć postępowanie sądowe? Przed jakim sądem, przed jakim urzędem? Jest to dla mnie sprawa wymagająca co najmniej wyjaśnienia. Ponadto chyba nie ma przeszkód, ażeby tekst był w dwóch językach, tak jak ma to miejsce w przypadku zawieranych kontraktów międzynarodowych czy ustaw, które dotyczą osób różnej narodowości.

W ogóle widzę tutaj wiele niepotrzebnych, powiedzmy, gestów w stronę Wspólnoty Europejskiej, która nawet tego nie wymaga. Przytoczę tu dla przykładu fragmenty orzeczeń Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, mających zastosowanie w interesujących nas kwestiach, z których wynika, że nakaz usunięcia z prawa i praktyki państw członkowskich wszelkich barier i utrudnień w swobodach jednolitego rynku nie jest,

zdaniami trybunału, absolutnie bezwzględny. Tak orzekł trybunał w roku 1999, przyznając, że ustanowione przez ustawodawstwo krajowe wymogi językowe – mające zastosowanie w informacjach znajdujących się na opakowaniach przywożonych produktów – stanowią barierę dla handlu wewnątrzwspólnotowego. Takie więc właśnie chciałabym zgłosić zastrzeżenia.

Jednocześnie dołączam się do wniosku o odrzucenie tej ustawy, zgłoszonego uprzednio przez grupę senatorów. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Romaszewskiego.

Pan senator będzie ostatnim mówcą.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Niewątpliwie odrzucenie ustawy jest chyba jedyną rozsądną rzeczą, którą można w tej chwili zrobić. Wydaje mi się, że ustawa, która do tej pory obowiązywała, była ustawą w zasadzie nie odbiegającą od norm panujących na terenie Unii Europejskiej, szczególnie we Francji, niezwykle dbała o swój język, niezwykle dbała o swoje prawa narodowe. Myślę, że z tego wzorca powinniśmy korzystać.

Dlaczego jestem tak negatywnie nastawiony do przyjęcia tej ustawy? Proszę państwa, ze względów bardzo praktycznych, bardzo praktycznych. Otóż przekonanie, że językiem obcym można się tak swobodnie posługiwać jak językiem ojczystym, jest po prostu błędne, i to głęboko błędne. Muszę powiedzieć, że już widziałem takich dzielnych ludzi w randze ministrów, którzy podpisywali umowy międzynarodowe, kilkadziesiąt stron w języku angielskim, które to umowy międzynarodowe prowadziły potem do tego, że nie mogliśmy w żaden żywy sposób wyegzekwować swoich praw. Zresztą przed chwilą o problemach, jakie powstają w obrocie prawnym, mówiliśmy chociażby przy okazji mediów, kiedy powstała kwestia: dzieci – młodzież, nieletni – małoletni, prawda? Są to pewne subtelności, które w umowach prawnych odgrywają niezwykle istotną rolę. Obciążenie naszych sądów umowami w językach obcych regulującymi obrót gospodarczy, umowami cywilnymi jest rzeczą, która komplikuje dodatkowo i tak skomplikowany system prawny, w sposób po prostu znakomity. Różne są bowiem terminologie, mogą być różnie tłumaczone, a dokładając do tego tłumaczenia jeszcze niejasności przepisów... Łatwo się przekonać, jak wyglądają tłumaczenia. Polecam tu państwu lekturę dyrektyw. To jest zabawa na cały wieczór –

(senator Z. Romaszewski)

badanie tego, jak one są przetłumaczone na język polski.

Proszę państwa, z tego powodu uważam, że dopuszczenie do zawierania przez polskie podmioty umów gospodarczych w językach obcych to jest w gruncie rzeczy sytuacja, w której my te polskie podmioty dyskryminujemy. Musimy bowiem zdawać sobie sprawę, gdy mówimy o tych słabszych podmiotach, że nagle występuje tutaj jakiś przedstawiciel typowego hipermarketu i życzy sobie umowę w języku angielskim. No i cóż? I ten nieszczęsny rolnik, który ma tę umowę podpisać, bo od tego zależy jego byt, będzie ją podpisywał po angielsku. A co w tej umowie napiszą? To, co będą chcieli. Dokładnie to, co będą chcieli. Tutaj się mówi, że to zwiększy konkurencyjność naszych przedsiębiorstw. Otóż nie zwiększy, to je po prostu dyskryminuje. A one już są dyskryminowane przez swoje możliwości kapitałowe. I tu była chociaż pewna granica, bo w pewnym momencie on musiał zrozumieć, co w tej umowie jest napisane. To stawiało pewnego rodzaju warunek: chcesz z tego kraju ciągnąć korzyści, chcesz w tym kraju zarobkować, to jednak musisz się dostosować do pewnych norm. Ja uważam, że dopuszczenie języków obcych w obrocie gospodarczym jest po prostu niedopuszczalne i dyskryminujące dla polskich przedsiębiorstw. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję Panu Senatorowi.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senator Gładkowski złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*. Wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli na piśmie senatorowie: Jurgiel, Szafraniec, Romaszewski, Sagatowska, Liszcz, Bachleda-Księżdularz, Jurgiel i senator Pawełek.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Stawiam pytanie panu ministrowi: czy chciałby jeszcze zabrać głos?

(Senator Zbigniew Kulak: Panie Marszałku...) Słucham?

Senator Zbigniew Kulak:

Ale ja pozwalam sobie złożyć wniosek, żeby pan minister zechciał się ustosunkować do wypowiedzi pana senatora Romaszewskiego, bo jest bardzo istotne, jaki jest punkt widzenia rządu w tej sprawie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Rozumiem.

Panie Ministrze, pan senator stawia taką kwestię. I co pan na to?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Michał Tober:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Z przyjemnością oczywiście ustosunkuję się do wypowiedzi pana senatora Romaszewskiego, chociaż nie było to pytanie skierowane do rządu. Ale – bardzo proszę.

Art. 8 ust. 3, bo o nim jest mowa, mówi o sferze stosunków, które moglibyśmy określić jako stosunki cywilnoprawne. A więc nie o sytuacji pewnego przymusu administracyjnego, nie o sytuacji pewnej obligatoryjności wynikającej z nierównoprawności dwóch podmiotów – nie mówimy o sytuacji, w której jakaś instytucja życia publicznego może czegoś zażądać i wymagać od swojego kontrahenta czy od drugiej strony tego stosunku prawnego – ale o stosunkach cywilnych, stosunkach cywilnoprawnych, stosunkach, które ze swej definicji zakładają równoprawność obydwu podmiotów. Choć oczywiście zawsze można powiedzieć to, co teraz podpowiada pan senator, że jest to fikcja, bo jeden podmiot ma niebieskie oczy, drugi podmiot ma zielone oczy – więc jaka równoprawność? Poza tym jeden podmiot ma w portfelu 100 zł, inny podmiot ma w portfelu 100 milionów i to dolarów. W tym sensie, Panie Senatorze, zawsze można stwierdzić, że równości nie ma, nie było i nie będzie, więc po co nam prawo cywilne, skoro silniejszy i tak swoje przeforsuje i tak swoje wygra. To jest, powiedziałbym, kwestia czy dyskusja, która może być tak samo prowadzona zarówno przy okazji ustawy o języku polskim, jak i przy okazji jakiegokolwiek innej ustawy.

Ja jednak pragnę zwrócić uwagę, że ten przepis mówi o pewnej możliwości, o tym, że taka możliwość jest wtedy, kiedy zgadzają się na to podmioty, kiedy podmioty chcą do takiej sytuacji doprowadzić, kiedy to dla podmiotów zawierających taką umowę, na przykład w języku obcym, jest po prostu wygodniejsze. Intencja rządu jako wnioskodawcy w tej sprawie jest właśnie taka: skoro strony chcą, strony mogą to uczynić. Nie chcemy tego traktować jako gwałtu na polskim systemie prawnym, jako gwałtu na regułach ochrony języka polskiego. Ale jeżeli polski pracodawca zechce zatrudnić na przykład Portugalczyka, zależy mu na tym, żeby go zatrudnić, a Portugalczyk złoży wniosek o to, żeby jego umowa o pracę była zawarta po portugalsku, nie po polsku, a po portugalsku, to w tym momencie spójrzmy na rzecz z praktycznego punktu widze-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(sekretarz stanu M. Tober)

nia. Przede wszystkim jest to suwerenna decyzja tegoż pracownika, który zatrudnia się w Polsce, a pochodzi z innego kraju Unii Europejskiej, choćby ze wspomnianej przeze mnie Portugalii. Jeżeli chce zawrzeć umowę po portugalsku z pracodawcą, a pracodawca, który chce go zatrudnić, chce zawrzeć z nim umowę po portugalsku, to obaj mogą to zrobić, jest to legalne, umowa jest wiążąca, jest umową ważną. Aczkolwiek, patrząc na rzecz praktycznie, należy zakładać, że takie przypadki będą dość rzadkie, dość sporadyczne.

Jeżeli pan, Panie Senatorze, jako pracodawca, cały czas mówię o sytuacji hipotetycznej, nie chce z Portugalczykiem zawrzeć umowy po portugalsku, to pan go po prostu nie zatrudni. Nikt jako żywo nie może zmusić pana do tego, żeby zatrudnił pan kogoś, kogo pan nie chce zatrudnić. Jeżeli pańskim zdaniem, zdaniem pana jako owego hipotetycznego pracodawcy, oczekiwanie zawarcia umowy z Portugalczykiem po portugalsku jest zbyt wygórowane, to po prostu pan sobie na to miejsce znajdzie Niemca, Szweda albo kogokolwiek innego, kto będzie chciał z panem zawrzeć umowę po polsku. Tu jest mowa o sytuacjach, w których i pan jako pracodawca chce zawrzeć taką umowę, i pański pracownik chce to uczynić – wówczas możecie to zrobić i będzie to legalne. To po pierwsze. A po drugie, śmiem przypuszczać, że także osoby fizyczne, kontrahenci zagraniczni, choćby z racji wspomnianej już tutaj ewentualności procedur sądowych, będą tak czy inaczej woleli mieć tekst polski, bo jednak zawsze łatwiej jest dochodzić przed sądem swoich praw, kiedy nie trzeba powoływać tłumaczy przysięgłych, kiedy nie trzeba całej sprawy badać. To są koszty, to jest przede wszystkim czas.

A więc sądzę, że te przypadki... My tutaj uchylamy pewną furtkę, dajemy pewną możliwość: jeżeli tego chcecie, jeżeli tak wam jest wygodniej, to możecie to zrobić i państwo polskie nie będzie was za to ścigać. Ale śmiem twierdzić, że będą to przypadki stosunkowo rzadkie po prostu z racji praktyki obrotu. A więc to dotyczy pewnej możliwości, a nie przymusu, nie obowiązku, nie upośledzenia polskich podmiotów. W każdym razie z taką intencją rząd te propozycje zgłasza. Bardzo serdecznie dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję panu.

W trakcie...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ja chciałbym sprostować.)

Ponieważ w trakcie...

Nie, Panie Senatorze, niestety nie można już zadawać pytań...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Sprostowanie.)
Pytania zadawaliśmy w zupełnie innym momencie.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Sprostowanie...)
W sprawie formalnej – proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Chciałbym sprostować, to jest sprostowanie. Moja wypowiedź nie dotyczyła art. 8 i kwestii umożliwienia zawierania umów o pracę w językach obcych, ale dotyczyła art. 1. Z ustawy został bowiem wyrugowany obowiązek zawierania umów cywilnoprawnych w języku polskim. I dotyczy to przede wszystkim dużego obrotu gospodarczego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, to zgodnie z art. 52, ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisję Kultury i Środków Przekazu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi za obecność.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana w dniu 9 marca 2004 r. i tego samego dnia pan marszałek, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 621, a sprawozdania komisji w drukach nr 621A i nr 621B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Tadeusza Wnuka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Tadeusz Wnuk:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Przedłożona do rozpatrzenia przez Wysoką Izbę kolejna, bardzo istotna i rozległa nowelizacja prawa bankowego była przedmiotem wielomie-

(senator T. Wnuk)

sięcej, docieklivej, a jeżeli chodzi o niektóre regulacje projektu ustawy, także polemicznej debaty organów Sejmu. W tym ostatnim przypadku określone kontrowersje dotyczyły, przykładowo, instytucji tajemnicy państwowej, warunków udzielania oraz egzekwowania spłaty kredytów czy też proponowanego unormowania nowych zjawisk bankowości: outsourcingu, czyli zakresu powierzania lub zlecenia czynności bankowych podmiotom zewnętrznym, sekurytyzacji, konsolidacji rachunków bankowych, a także możliwości prowadzenia rachunków wspólnych dla osób prawnych.

Zdaniem komisji, którą reprezentuję, w zdecydowanej większości tych regulacji osiągnięty został w debacie sejmowej wyważony, rozsądny i odpowiedzialny kompromis, przede wszystkim w odniesieniu do podstawowej, najważniejszej relacji bank – klient. Kompromis został osiągnięty także między rządem i Narodowym Bankiem Polskim oraz w dużym, jak można sądzić, choć niewystarczającym jeszcze zakresie, również ze Związkiem Banków Polskich oraz innymi organizacjami uczestniczącymi w konsultacjach i uzgadnianiu omawianej ustawy.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych, kierując się wagą tego kompromisu, starała się osiągnąć w trakcie swoich obrad analogiczną zgodność poglądów zainteresowanych stron, rozpatrując oczywiście kolejne zgłoszone postulaty środowisk bankowych. Udało się tę zgodność osiągnąć częściowo lub całkowicie w odniesieniu do kilku kwestii merytorycznych oraz szeregu wniosków, głównie o charakterze legislacyjnym.

Najtrudniejszy do uzgodnienia był postulat banków, zwłaszcza PKO BP, który dysponuje siecią agencyjną największą, bo liczącą cztery tysiące placówek, aby ich pośrednictwo w wykonywaniu czynności bankowych zostało znacznie rozszerzone w porównaniu do rozwiązań przyjętych w Sejmie, bez wyłączenia możliwości obsługi także małych i średnich przedsiębiorstw. W wielu bankach uniwersalnych, przypomnę, podmioty te są bardzo często zaliczane właśnie do obszaru bankowości detalicznej. Ten ostatni wniosek, mówię o małych i średnich przedsiębiorstwach, został uznany w pierwszej kolejności przez Narodowy Bank Polski za naruszający dopuszczalne granice outsourcingu i w konkluzji stanowiący zagrożenie dla bezpieczeństwa depozytów zgromadzonych w bankach.

Osiągnięty został natomiast wstępny kompromis – mógłbym powiedzieć, że po posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej – polegający na ograniczonym rozszerzeniu, ale jednak rozszerzeniu, zakresu czynności, jakie będą mogły być powierzone przedsiębiorstwom na podstawie umowy agencyjnej, i na do-

precyzowaniu w rozpatrywanej ustawie obecnych przepisów, co składa się na zakres i treść drugiej wymienionej w sprawozdaniu poprawki proponowanej przez komisję. Istotne jest, że wniosek ten zawiera także możliwość powierzenia przez banki podmiotom zewnętrznym dalszych innych czynności niż obecnie enumeratywnie wymienione w ustawie, ale pod warunkiem uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego.

Komisja podziela także pogląd rządu, że stworzenie przez to możliwości szerszego stosowania przez banki outsourcingu jest uzasadnione dynamicznym rozwojem usług bankowych, koniecznością zwiększania dostępności oraz konkurencyjności oferty banków krajowych.

Kolejna proponowana poprawka komisji, w sprawie której uzyskana została zgodność poglądów uczestników obrad, umożliwia wprowadzenie rachunków wspólnych dla samorządów terytorialnych. Rozwiązanie to jest, jak sądzę, w pełni uzasadnione, jeśli chodzi o tworzenie warunków do efektywnego wykorzystania przez te jednostki funduszy strukturalnych Unii Europejskiej.

W pełni aprobatę uzyskała także propozycja rozszerzenia treści art. 93. Poprawka ta, przypomnę, zapewnia możliwość kompensowania odsetek od środków zgromadzonych na rachunkach bankowych podmiotom wchodzącym w skład podatkowej grupy kapitałowej.

Takie samo zgodne stanowisko zostało zajęte wobec poprawki odnoszącej się do treści art. 22a, polegającej na tym, że rada nadzorcza informuje także Komisję Nadzoru Bankowego o członkach zarządu, którym w ramach podziału kompetencji podlega w szczególności zarządzanie ryzykiem kredytowym i komórka audytu wewnętrznego.

W trakcie obrad komisji nie zdołano osiągnąć kompromisu w sprawie dalszych postulatów środowisk bankowych i w związku z tym komisja nie zajmowała wobec nich stanowiska, przyjmując możliwość dalszego ich wzajemnego uzgadniania przez zainteresowane strony. Rezultaty uzgodnień przedstawi pan senator Władysław Mańkut w imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

Pozostałe poprawki ujęte w sprawozdaniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych mają charakter legislacyjny i redakcyjny. Proszę pozwolić, że ograniczę się do przedstawienia uzasadnienia tylko w stosunku do najważniejszych.

Pierwsza zmienia sposób liczenia terminu przewidzianego na wniesienie do sądu administracyjnego skargi na decyzje Komisji Nadzoru Bankowego. Kolejna zmierza do tego, by już skazanie za jedno przestępstwo, a nie za co najmniej dwa, stanowiło przesłankę do ewentualnej odmowy wyrażenia zgody na powołanie członka zarządu banku. Następna uzupełnia o spółdzielcze

(senator T. Wnuk)

własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego katalog praw dotyczących nieruchomości, które mogą być obciążone hipoteką na zasadach określonych w prawie bankowym.

Wysoka Izbo! Zakres nowelizacji rozpatrywanej ustawy jest bardzo szeroki – wprowadza się ponad sto zmian, w tym w znaczącej części na podstawie doświadczeń ze stosowaniem dotychczas obowiązujących przepisów.

Przywraca się poprzednio stosowaną definicję obowiązku utrzymania płynności płatniczej banku, co zniesie utrudnienia w egzekwowaniu tego ważnego obowiązku przez Komisję Nadzoru Bankowego. W tym przypadku odwołuję się do uzasadnienia tej ustawy, skoro ułatwieniu utrzymania przez banki płynności ma służyć nowa instytucja, instytucja sekurytyzacji, polegająca, przypomnę, na uprawnieniach banku do przenoszenia jednolitego rodzaju wierzytelności na spółkę kapitałową w celu emisji przez nią papierów wartościowych, których zabezpieczeniem są przeniesione wierzytelności. Przypomnę także, że w ustawie następuje wydłużenie z trzech do pięciu lat terminu sprzedaży przez bank nieruchomości przejętych za wierzytelności.

Porusza się także kwestię regulacji podzielnosci oraz określa podział zadań między zarząd i radę nadzorczą w odniesieniu do bardzo ważnego zagadnienia, jakim jest zakres i metody funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznej. Wśród regulacji tak zwanych ostrożnościowych, mających zwiększyć bezpieczeństwo lokat, ujęto zgodnie z normami unijnymi zaostrzone limity koncentracji zaangażowań.

Następuje także dostosowanie prawa bankowego do przepisów innych ustaw, a zwłaszcza kodeksu spółek handlowych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

Przyjęcie tej ustawy zapewnia końcowe, podkreślam: końcowe, dostosowanie polskiego prawa bankowego do przepisów wspólnotowych, a więc dyrektywy Parlamentu Europejskiego, a także do wymogów Bazylijskiego Komitetu do spraw Nadzoru Bankowego.

Następstwem tych zmian jest między innymi korekta przepisów dotyczących nadzoru skonsolidowanego czy też wprowadzenie pojęcia zaangażowania kapitałowego w miejsce dotychczasowego pojęcia koncentracji wierzytelności.

Sektor usług bankowych należy, jak wszyscy wiemy, do najbardziej dynamicznie rozwijających się zarówno w zakresie wprowadzania nowych operacji finansowych, jak i postępu technicznego. Wystarczy przypomnieć, że obecnie w użytkowaniu znajduje się ponad piętnaście... jeśli dobrze znam ostatnie dane, około siedemnastu milionów bankowych kart płatniczych. Coraz

bardziej powszechny staje się także dostęp do transakcji bankowych przez Internet.

Nowelizowana ustawa umożliwia, właśnie przez outsourcing, zlecanie przez banki podmiotom zewnętrznym w pierwszej kolejności czynności teleinformatycznych. Przypomnę, że prawidłowo stosowany outsourcing także w przypadku banków przynosi korzyści tym instytucjom, a pośrednio także klientom, dzięki możliwości obniżenia cen produktów bankowych.

W ocenie komisji korzystnym rozwiązaniem dla klientów jest także wprowadzenie rachunków powierniczych, umożliwiających dogodniejsze finansowanie inwestycji własnych.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Zdaniem Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, uchwalona przez Sejm nowelizacja ustawy – Prawo bankowe tworzy korzystne warunki dla dalszego rozwoju usług bankowych, zapewnia równy status konkurencyjności banków krajowych wobec instytucji kredytowych Unii Europejskiej, zwiększa zaufanie klientów do naszego systemu bankowego oraz umożliwia wzrost efektywności i rentowności działania banków.

Z upoważnienia komisji proszę Wysoką Izbę o przyjęcie uchwalonej przez Sejm ustawy wraz z proponowanymi poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Władysława Mańkuta, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoki Senacie!

Jak już zostało powiedziane, nowelizacja ustawy – Prawo bankowe oraz zmiana innych ustaw obejmuje szeroki zakres zagadnień. Wprowadzana ustawa reguluje nowe zjawiska w systemie bankowym, korygując przepisy pod wpływem doświadczeń wynikających z ich stosowania oraz dokonując dalszej implementacji prawa wspólnotowego.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zajęła się głównie oceną implementacji tych zmian, które wpływają z kolei na implementację prawa bankowego do dyrektyw wspólnotowych.

Do tych zmian można by zaliczyć: rozszerzenie obowiązku występowania do Komisji Nadzoru Bankowego o zezwolenia na wykonywanie prawa głosu na walnym zgromadzeniu banku oraz obowiązku informowania banku o nabyciu lub objęciu jego akcji – to jest art. 25; zwiększenie z 10 tysięcy euro do 50 tysięcy euro limitu rozliczeń

(senator W. Mańkut)

w formie polecenia zapłaty w odniesieniu do dłużników innych niż osoby fizyczne niewykonujące działalności gospodarczej – jest to art. 63d; wprowadzenie pojęcia „zaangażowanie kapitałowe” w miejsce dotychczasowych koncentracji wierzytelności – to cały rozdział 5; zmiany w zakresie struktury funduszy banku – to art. 127; korektę przepisów dotyczących nadzoru skonsolidowanego, między innymi wprowadzenie nowej instytucji, rejestru holdingów prowadzonego przez Komisję Nadzoru Bankowego oraz poszerzenie katalogu struktur organizacyjnych podlegających nadzorowi skonsolidowanemu – jest to rozdział 11b.

Ponadto w wyniku dyskusji, tak jak już wcześniej powiedział senator Wnuk, i dzięki uzyskaniu konsensusu w pewnych kwestiach Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zwiększyła katalog poprawek z siedemnastu do dwudziestu jeden w stosunku do tego, który został przedstawiony w sprawozdaniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych zawartym w druku senackim nr 621A. Wszystkie poprawki Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej są zawarte w druku nr 621B. Zmiany dotyczą przede wszystkim poprawki drugiej, głównie w części oznaczonej lit. h, jak również poprawki trzynastej oraz poprawek dziewiętnastej i dwudziestej. Jak już powiedziałem, wszystkie poprawki są przedstawione w druku nr 621B.

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej bardzo proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tych poprawek oraz podjęcie uchwały w brzmieniu zaproponowanym przez Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem można zadawać pytania senatorom sprawozdawcom. Czy są zapytania do sprawozdawców?

Bardzo proszę, pani senator Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mam pytania do sprawozdawcy, do senatora Wnuka.

Czy wobec banków stosowany jest kodeks cywilny? To pierwsze pytanie.

I drugie. Przyszedł do mnie pisma z prośbą o interwencję. Chodzi o to, że proszą ludzie muszą w tej chwili zakładać konta i posługiwać się nimi. Mało kto ich uświadamia jednak, że kiedy chcą się dowiedzieć chociażby tylko tego, jaki jest stan ich konta, muszą za to płacić. Dowiadują się

o tym nagle. Czy jest w tej ustawie jakieś zabezpieczenie praw zwykłych, fizycznych osób? Obawiam się, że podnosi się pewne opłaty bankowe, o czym klient dowiaduje się dopiero wtedy, gdy to widzi napisane, wcześniej się go o tym nie powiadamia.

I trzecia sprawa. Czy jest możliwa – spotkałam się z tym – sytuacja, że bank i sąd bez wiedzy klienta dochodzą do wniosku, że kredytobiorca nie spłaca kredytu na czas, więc przychodzi komornik i wykonuje egzekucję i dopiero potem, w sądzie można te rzeczy naprawić? Można by to zrobić wcześniej, gdyby zainteresowana osoba wiedziała tylko, że rozprawa się odbywa. Jak to w ogóle jest możliwe? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy pan senator chce odpowiedzieć, czy przetrzuci pan część pytań na gości?

(Senator Tadeusz Wnuk: Czy mogę odpowiedzieć?)

Bardzo proszę.

Senator Tadeusz Wnuk:

Pani Senator, jeżeli chodzi o pierwsze pytanie, to przypomnę, że przyjęliśmy ustawę, która reguluje całe prawo bankowe. Tak samo, jak ma to miejsce przy okazji innych ustaw, wiele regulacji, rozwiązań zastosowanych w tej ustawie podlega oczywiście kodeksowi cywilnemu.

Drugą sprawę, który pani podniosła, odbieram w kategoriach pretensji czy interwencji. Chcę przypomnieć, Pani Senator, że nie tak dawno uchwaliliśmy odrębną, kompleksową ustawę o kredycie konsumenckim, która zawiera naprawdę bardzo zastrzone wymogi dotyczące banków i ich relacji z klientami. W mojej ocenie, ta ustawa znacznie lepiej niż było przed jej przyjęciem zabezpiecza interesy klientów banków. Będę zobowiązany, jeżeli po zamknięciu dyskusji nad tym tematem zapozna mnie pani senator z tymi indywidualnymi przypadkami.

Ostatnie pani pytanie jest pytaniem fundamentalnym. Dotyczy ono tego, nad czym bardzo gorąco dyskutowano również w Sejmie, a mianowicie tak zwanego bankowego tytułu egzekucyjnego. Podzielałam pogląd Sejmu, który zgodził się, by to rozwiązanie pozostawić w ustawie. W tym miejscu chciałbym się powołać na opinię – pozwolę sobie udostępnić ją pani senator po zakończeniu wypowiedzi – pana profesora Feliksa Zedlera, który przytacza wiele argumentów, aby udowodnić, że to rozwiązanie mimo wszystko chroni interesy klientów i jest także korzystne pod względem ekonomicznym.

Odwołam się do następujących faktów. Po pierwsze, aby bank mógł wystawić tytuł egzekucyjny, czyli dochodzić swoich roszczeń z tytułu

(senator T. Wnuk)

niespłaconego długu, musi uzyskać jednoznaczne oświadczenie klienta, w którym zgadza się on na egzekucję. Po drugie, w każdym przypadku bank musi uzyskać tak zwaną sądową klauzulę wykonalności. Po trzecie, nie pozbawia to klienta możliwości dochodzenia swoich praw na drodze sądowej.

Jeżeli chodzi o korzyści ekonomiczne, o których wspomniałem, to gdybyśmy odstąpili od instytucji bankowego tytułu, w każdym przypadku klient musiałby doprowadzać do zawarcia aktu notarialnego, czyli cała obsługa byłaby znacznie droższa. W ten sposób chcę odnieść się do przypadku, który – jak sądzę – wiąże się właśnie z bankowym tytułem egzekucyjnym. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do sprawozdawców?
Proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Do senatorów sprawozdawców króciutkie pytanie. Przepraszam, być może moja niewiedza wynika z tego, że nie przeczytałem całej ustawy. Zauważyłem jednak zapis mówiący o oddziale banku krajowego za granicą. Chciałbym prosić o wyjaśnienie, jakie oddziały banku krajowego mamy za granicą i jak one funkcjonują. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo, który z panów sprawozdawców...

(Senator Tadeusz Wnuk: Ponieważ jako sprawozdawca nie dysponuję takimi danymi, pozwolę sobie scedować odpowiedź na stronę rządową.)

Rozumiem.

Czy są jeszcze pytania? Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Witam podsekretarza stanu, pana Piotra Sawickiego, oraz generalnego inspektora nadzoru bankowego. Czy zgodnie z regulaminem pan minister chciałby zabrać głos?

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Panowie senatorowie sprawozdawcy bardzo obszernie przedstawili zarówno treść i istotę

ustawy, jak i rezultaty prac obu komisji. W związku z tym chciałbym tylko podkreślić, że ta ustawa dlatego jest ważna, że w końcowym etapie dostosowuje nasze prawo bankowe do dyrektywy Unii Europejskiej i w zasadzie usuwa kontrowersje, które jeszcze istniały między Komisją Europejską a polskim rządem. Ta ustawa jest ważna również dlatego, że uwzględnia wnioski, które wynikają z analizy funkcjonowania polskiego systemu bankowego pod rządami obowiązującego dotychczas prawa bankowego. Polepszy ona warunki, w jakich polski system bankowy działa, co jest zarówno w interesie jego klientów, jak i w interesie gospodarki narodowej.

Chciałbym również podkreślić, że te poprawki, które zostały zgłoszone w toku obrad komisji, są akceptowane i popierane przez rząd. Zwracamy tylko uwagę na to, że trzeba dokonać pewnego zabiegu legislacyjnego, zabiegu technicznego, pozwalającego na scalenie poprawek obu komisji, odnoszących się do art. 6a ustawy, dotyczącego tematyki outsourcingu.

Chciałbym również odnotować, że jest pewna rozbieżność między nami a Narodowym Bankiem Polskim. Chodzi o przyjmowanie dyspozycji rozliczeń jako jednej z tych czynności, które mogą być delegowane do przedsiębiorstw czy do podmiotów zobowiązanych do działania w ramach outsourcingu, czyli do reprezentowania banku wobec klientów. Nadzór bankowy podnosi, że uchybia to bezpieczeństwu obrotu bankowego, rząd zaś ma w tej kwestii odmienne stanowisko.

Poza tym rząd wszystkie poprawki, jak już stwierdziłem, popiera i wnosi o ich przyjęcie razem z całą ustawą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę jeszcze zostać, Panie Ministrze, przy mównicy, dlatego że zgodnie z regulaminem senatorowie mogą zadawać panu ministrowi pytania.

Zgłosiła się już pani senator Liszcz. Potem głos zabierze senator Romaszewski.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja chciałabym zapytać, czy rząd popiera także poprawkę, wniesioną chyba przez Komisję Europejską, która mówi, żeby dać bankom pełen dostęp do zbioru PESEL, gdzie jest nagromadzonych mnóstwo informacji – z tego, co wiem, najwięcej ze wszystkich zbiorów – o obywatelu, o jego małżonku itd. Po co to bankom potrzebne? Czy państwo to popierają?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

A ja się chciałbym dowiedzieć, jak ma się outsourcing do ustawy o języku polskim?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Czy są jeszcze inne pytania? Nie.
W takim razie bardzo proszę, Panie Ministrze, o odpowiedź.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Piotr Sawicki:**

Jeżeli chodzi o dostęp banków do zbiorów informacji, to ta sprawa była konsultowana z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych i on nie wniósł żadnych zastrzeżeń do tej poprawki. My uważamy, że jeżeli osoba, która jest powołana do ochrony interesów konsumenta w tej dziedzinie, nie wnosi żadnych poprawek, to w zasadzie to akceptuje. Stąd też rząd nie ma zastrzeżeń do tej poprawki.

Jeżeli chodzi o outsourcing i ustawę o ochronie języka polskiego... No są to jednak, mimo wszystko, dwa odrębne zagadnienia, dwie odrębne tematyki i nie widzę...

(Senator Zbigniew Romaszewski: A co to jest outsourcing?)

A przepraszam, rozumiem, że chodzi o określenie. To jest określenie fachowe, z pewnej gwary zawodowej, żargonu zawodowego. Brzmi to nieładnie, prawdopodobnie trzeba rzeczywiście znaleźć w języku polskim określenie, które by to odzwierciedlało.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Co to oznacza?)

Co oznacza outsourcing? Najkrócej, najprościej mówiąc, chodzi o delegowanie funkcji. Czyli ktoś, kto prowadzi działalność gospodarczą, najczęściej część tej działalności powierza innemu podmiotowi, który działa w jego imieniu i na jego rachunek. Służy to po prostu zmniejszaniu kosztów – jednostki wyspecjalizowane w pewnych dziedzinach potrafią taniej wykonać to, co wielki organizm, a takim jest bank, musiałby robić w sposób mniej fachowy i po wyższych kosztach. Tak najkrócej można określić termin „outsourcing”.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Czy są jeszcze zapytania do pana ministra?
Nie.

Dziękuję, panu ministrowi.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Dla porządku informuję, że senator Jurgiel złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*, zaś wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli senatorowie Janowski, Jurgiel i Wnuk.

Zgodnie z art. 52 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Dla porządku pytam, czy pan minister chciałby zabrać głos w związku z wnioskami, których chyba jeszcze nie zna? Nie. Dziękuję.

(Senator Teresa Liszcz: Już zamknięta dyskusja?)

Tak.

(Senator Teresa Liszcz: O Boże, chciałabym się zgłosić...)

Trzeba wcześniej przychodzić na obrady.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi i panu inspektorowi, jeśli panowie nie mają już tutaj więcej zająć.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana w dniu 8 marca 2004 r. Marszałek w dniu 8 marca 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 622, a sprawozdania komisji w drukach nr 662A i nr 622B.

* Przemówienie złożone do protokołu w załączeniu.

(wicemarszałek K. Kutz)

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Władysława Mańkuta, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoki Senacie!

Opiniowana ustawa została uchwalona na podstawie przedłożenia sejmowej Komisji Obrony Narodowej na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu Sejmu w dniu 4 marca. Podstawowym założeniem ustawy jest określenie trwałych mechanizmów kształtowania wydatków obronnych, dostosowanych do rozwiązań obowiązujących w tym zakresie w NATO. W tym celu opiniowana ustawa odchodzi od epizodycznego charakteru nowelizowanej ustawy, która w obowiązującym stanie prawnym dotyczy lat 2001–2006. Przewiduje, że Rada Ministrów co dwa lata będzie określać szczegółowe kierunki przebudowy i modernizacji sił zbrojnych, kierując się przy tym głównymi kierunkami rozwoju sił zbrojnych określonymi przez prezydenta RP oraz zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej przyjętymi w ramach planowania obronnego w NATO. Zakłada, że od 1 stycznia 2004 r. liczebność sił zbrojnych nie przekroczy stu pięćdziesięciu tysięcy, jeżeli o chodzi o stanowiska etatowych żołnierzy. Daje ministrowi obrony narodowej możliwość wprowadzenia na kolejny okres planistyczny, po roku 2006, programu rozwoju sił zbrojnych. Przeznacza corocznie na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej wydatki z budżetu państwa w wysokości nie niższej niż 1,95% produktu krajowego brutto z roku poprzedniego.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych proponuje przyjęcie jednej poprawki, która została zawarta w druku nr 622A. W związku z tym w imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych uprzejmie proszę Wysoką Izbę o przyjęcie uchwały w brzmieniu zaproponowanym w tymże druku. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, pana senatora Grzegorza Niskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Grzegorz Niski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego mam zaszczyt przedstawić

sprawozdanie z posiedzenia komisji w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006. Przypomnę, że ustawa ta, uchwalona przez Sejm w dniu 4 marca bieżącego roku, była projektem sejmowej Komisji Obrony Narodowej.

Ustawa z 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006 określa zasadnicze kierunki przebudowy i modernizacji sił zbrojnych oraz źródła ich finansowania w pierwszym cyklu planowania, w jaki została włączona Polska po wstąpieniu do NATO.

Nowelizowana ustawa ma charakter epizodyczny, dotyczy bowiem ściśle określonego okresu, mianowicie lat 2001–2006. Rozwiązanie to nie pozwala na pełne zharmonizowanie systemu planowania obronnego w Polsce z rozwiązaniami sojuszniczymi. Programowanie obronne w państwach członkowskich NATO odbywa się bowiem w cyklach dwuletnich i dotyczy kolejnych okresów sześcioletnich, to znaczy po okresie 2001–2006 ustala się plany obronne na lata 2003–2008.

Główne założenia nowelizowanej ustawy przedstawił przed chwilą mój szanowny przedmówca. Ja dodam tylko, że ustawa ta przesuwą również datę osiągnięcia interoperacyjności co najmniej 1/3 polskich sił zbrojnych z siłami NATO z roku 2006 na grudzień 2008 r. Zmiana ta jest wynikiem trudnej sytuacji budżetu państwa. Trudność ta wystąpiła zwłaszcza w roku 2001, a więc w pierwszym roku realizacji programu.

Według informacji przedstawicieli Ministerstwa Obrony Narodowej, budżet tego ministerstwa w 2001 r. był niedofinansowany na kwotę 1 miliarda 100 milionów zł. Niedofinansowanie w tej kwocie wymusiło cięcia wydatków na modernizację techniczną sił zbrojnych. W związku z tym na koniec 2006 r. polska armia osiągnie interoperacyjność na poziomie 25–27%.

Mój szanowny przedmówca wspomniał również, że nowelizacja zakłada, iż od 1 stycznia 2004 r. liczebność sił zbrojnych nie przekroczy stu pięćdziesięciu tysięcy – tylu będzie etatowych żołnierzy.

Wysoka Izbo! Na szczególne podkreślenie zasługuje zmiana dotycząca art. 7 ust. 1, zgodnie z którą na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej przeznacza się corocznie środki z budżetu państwa w wysokości nie niższej niż 1,95 PKB z roku poprzedniego, a nie roku planowanego, jak było dotychczas. Rozwiązanie to wzbudziło wątpliwość, czy zmiana ta nie spowoduje zmniejszenia budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej na tyle, by zagraziło to realizacji programu przebudowy i modernizacji sił zbrojnych, odbijając się negatywnie na realizacji celów NATO przyjętych do wykonania przez Polskę,

(senator G. Niski)

jak również na restrukturyzacji przemysłu obronnego. Według wyliczeń strony rządowej, przyjęty zapis spowoduje zmniejszenie przyrostu budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej w 2005 r. o 1,3 miliarda zł, w 2006 r. – o 1,5 miliarda zł, a w 2007 r. – o 1,7 miliarda zł, nie jest to jednak zmniejszenie budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej, lecz spadek jego przyrostu o wyżej wymienione kwoty. Spadek ten rekompensowany będzie przede wszystkim oszczędnościami wewnątrz Ministerstwa Obrony Narodowej. Należy podkreślić, że przyjęcie powyższych rozwiązań podyktowane jest obecnym stanem finansów państwa.

Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006 przyjęła jedną poprawkę, dotyczącą art. 1 pkt 7. Poprawka ma charakter legislacyjny i ma na celu prawidłową redakcję art. 1 w pkcie 7.

Panie i Panowie Senatorowie! W imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego wnoszę o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006 wraz z zaproponowaną poprawką. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu senatorowie mają prawo zadawać pytania sprawozdawcom.

Czy są pytania do sprawozdawców? Nie ma. Dziękuję.

Dziękuję panu senatorowi.

(Senator Grzegorz Niski: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została wniesiona przez komisję sejmową. Rada Ministrów upoważniła do reprezentowania rządu w tej sprawie ministra obrony narodowej.

Witam pana sekretarza stanu Janusza Zemkego i zgodnie z art. 50 regulaminu pytam, czy pan minister chciałby zabrać głos. Nie? Ciekawe...

Zgodnie z regulaminem chciałbym również zapytać, czy senatorowie mają pytania do pana ministra.

Senator Sagatowska, proszę.

Senator Janina Sagatowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mam pytanie do pana ministra, związane z modernizacją polskich sił zbrojnych.

Chciałabym zapytać, jak wygląda realizacja produkcji kołowego transportera opancerzonego,

to znaczy w jakiej fazie się znajduje po przetargu, i czy realizacja umów offsetowych, związanych z realizacją tego przetargu... Jak ta sprawa wygląda? Czy na przykład to, co było w tym przetargu przewidziane dla Huty Stalowa Wola w ramach realizacji umów offsetowych... Jak to obecnie wygląda? Czy Huta Stalowa Wola ma szansę otrzymać te trzy zadania, które były wpisane w umowy offsetowe? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo.

Proszę, Panie Ministrze. Może pan odpowiedzieć z miejsca.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Janusz Zemke: Tak? Można?)

Można.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Janusz Zemke:

Przepraszam, że pytam, ale to z szacunku dla Senatu. Nie chciałbym popełnić jakiegoś błędu. Jeżeli jednak pan marszałek wyraża zgodę...

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Tak.)

...to postaram się odnieść do konkretnego pytania, które zadała pani senator Sagatowska, dotyczącego kołowych transporterów opancerzonych.

Otóż jeśli chodzi o znaczenie tej sprawy dla naszego wojska, to jest to drugi pod względem ważności przetarg. Rozstrzygnął on, że nasze wojsko będzie miało sześćset dziewięćdziesiąt KTO, czyli kołowych transporterów opancerzonych. Ja mogę tylko wyrazić pewien żal, że ta decyzja zapadła tak późno. Dyskutując o KTO, straciliśmy niepotrzebnie kilka lat, a te transportery niebawem przysięgłyby się dzisiaj naszym żołnierzom w ich misjach.

Przetarg został już rozstrzygnięty, ale w tym roku, w roku 2004, odbędą się dopiero próby poligonowe tych transporterów. W tym roku mamy otrzymać jedynie osiem tych transporterów z owej puli sześciuset dziewięćdziesięciu. Większe dostawy nastąpią w roku przyszłym – będą to osiemdziesiąt trzy transportery, a potem będą to dostawy na poziomie dziewięćdziesięciu rocznie.

Przetarg na kołowy transporter opancerzony wygrały Wojskowe Zakłady Mechaniczne w Siemianowicach Śląskich. Pierwsza faza będzie polegała na tym, iż to będzie przede wszystkim montaż... (sygnał telefonu komórkowego) ...to będzie przede wszystkim montaż z części produkowanych w Finlandii, bo podwozie jest produkcji fińskiej, a wieże produkuje włoska firma Oto Melara. To będzie pierwsza faza – w tym i przyszłym roku będzie się przede wszystkim odbywał montaż części produkowanych u tych dwóch do-

(sekretarz stanu J. Zemke)

stawców. Równocześnie zacznie się polonizacja wyrobu – podkreślam: równocześnie, bo to nie jest jeszcze problem tego roku. Proces polonizacji i przygotowywania części w Polsce to będzie kwestia przyszłego roku.

Mogę stwierdzić ogólnie, że Finowie są partnerem bardzo solidnym, kooperacja z nimi to po prostu przyjemność. Jeśli coś ustalamy, oni to wykonują i rzeczowo, i terminowo. Chcę w związku z tym wyrazić przekonanie, że zadania offsetowe wynikające z produkcji KTO, zapisane w dokumentach, zostaną przez Finów wykonane.

Teraz więc nastąpi pierwsza faza – montaż elementów, a w przyszłym roku zacznie się już produkcja tych elementów w Polsce. Finał będzie taki, że 80% transportera będziemy produkowali w Polsce, przede wszystkim w Siemianowicach Śląskich, ale także, jak pani słusznie mówi, będą to i Huta Stalowa Wola, i OBRUM Gliwice, i jeszcze kilka innych zakładów w Polsce. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania?

Proszę, Senatorze.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, podczas dyskusji nad ustawą o podatku VAT pani senator Ewa Serocka bardzo zabiegała o to, ażeby sprzedaż fregat budowanych w Stoczni Marynarki Wojennej nie była obłożona dwudziestodwuprocentowym podatkiem VAT. Moje pytanie jest następujące: ile fregat w roku 2004 zamówi Wojsko Polskie w Stoczni Marynarki Wojennej? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Jeszcze senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Chciałbym pana ministra poprosić, żeby troszeczkę rozszerzył odpowiedź, której udzielił pani senator Sagatowskiej, dlatego mam pytanie: czy dobrym zwyczajem jest kupowanie czegoś, czego nie ma? Bo sam pan potwierdził, że odbędą się dopiero próby tego transportera. Przecież mamy w Polsce piękne zakłady, które robiły transportery i inne tego typu rzeczy. Czy nie było zasadne ulokowanie tego w naszym przemyśle?

I drugie pytanie. Czy Zakłady Mechaniczne Tarnów, stary producent różnego typu działek

i pukawek, są ujęte w programie offsetowym? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze inne pytania? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

(Senator Ewa Serocka: Przepraszam, Panie Marszałku...)

Przepraszam, jeszcze pani senator.

Senator Ewa Serocka:

Kontynuując pytanie senatora Anulewicza, chciałabym zapytać, jakie będą skutki... Czy Ministerstwo Obrony Narodowej policzyło już skutki z tytułu obłożenia stawką 22% VAT nie tylko okrętów, które są budowane przez Stocznnię Marynarki Wojennej, ale również wyposażenia, które jest produkowane przez fabryki zbrojeniowe? Każdy kraj zawsze broni swojego przemysłu zbrojeniowego, a przecież właśnie nasze fabryki dostarczają do Stoczni Marynarki Wojennej ten sprzęt. Jakie więc koszty z tytułu wprowadzenia dwudziestodwuprocentowego VAT będzie ponosiło Ministerstwo Obrony Narodowej i o ile mniej tego sprzętu w związku z tym zamówi? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Janusz Zemke:

Ja może zacznę od następującej sprawy. Otóż bardzo bym nie chciał – rzetelność nakazuje mi to powiedzieć – żeby powstało wrażenie, iż kupujemy uzbrojenie poza Polską. Otóż jeżeli decydujemy się na nowoczesny sprzęt i na nowoczesne technologie, takie, jakich nie mamy w Polsce, a nie mamy właśnie nowoczesnego KTO, to wówczas nasz warunek polega na tym, że produkcja ma być w maksymalnym stopniu przenoszona do Polski, czyli następuje polonizacja wyrobu. Jedyny wyjątek stanowią tutaj samoloty F-16, dlatego że nie jesteśmy w stanie produkować tego typu samolotów, poza tym będzie ich zbyt mało, żeby uruchamiać produkcję. Ale podzespoły do F-16 także są produkowane w Polsce, chciałbym zwrócić na to uwagę. Będą one produkowane w Rzeszowie, jeśli chodzi o silniki, będą również produkowane w Krośnie przez firmę Goodrich, a pewne elementy podwozia będzie robił wrocławski Hydral.

Tak więc 95% zakupów uzbrojenia to zakupy w przemyśle polskim. Dzięki temu, że nasze ministerstwo w ostatnich latach zwiększa wydatki na modernizację armii, zamawiamy więcej w za-

(sekretarz stanu J. Zemke)

kładach obronnych w naszym kraju. Zamówienia MON w ostatnich trzech latach w polskich przedsiębiorstwach wzrosły mniej więcej dwukrotnie, co chcę podkreślić z całą mocą. Myślę, że wszyscy mamy dobrą pamięć i pamiętamy, jak dramatyczna sytuacja była jeszcze niedawno w Łabędach, w Tarnowie i w wielu innych zakładach. Dzisiaj część tych zakładów ma dalej problemy – ja ich bagatelizować żadną miarą nie chcę – ale niektóre z tych problemów wynikają z faktu, iż te zakłady chciałyby produkować coś, co nowoczesnemu wojsku nie jest już potrzebne. To jest problem. Dopiero naszymi zamówieniami wymuszamy często produkcję uzbrojenia i sprzętu rzeczywiście nowoczesnego.

I teraz pozwolę sobie odnieść się do pytań. Muszę pana senatora zmartwić – ja bym bardzo chciał, żeby jakiś polski zakład był dzisiaj w stanie produkować nowoczesny kołowy transporter opancerzony. Są to w stanie robić tylko trzy firmy na świecie, niestety, żadna z nich nie jest firmą polską, bo to, co my uznajemy za nowoczesne w Polsce, było nowoczesne dwadzieścia pięć lat temu. Ale jeśli chodzi o KTO, to podkreślam jeszcze raz: 80% podzespołów będzie produkowanych w Polsce. To jest głównie offset, przeniesienie technologii.

Padło też pytanie, czy jest dobrym zwyczajem kupować coś, czego nie ma. Otóż jest to, jeśli chodzi o uzbrojenie, jak najlepszy zwyczaj. Jeżeli bowiem chce się kupować uzbrojenie bardzo nowoczesne, to nie znajdzie się go na półkach, chcę na to zwrócić uwagę. Polska eksportuje na przykład czołgi do Malezji, mimo że takiego czołgu, jaki chce Malezja, też dzisiaj w Polsce nie mamy, bo oni chcą mieć inny silnik, inny system kierowania ogniem itd. A to trzeba dopiero zrobić. Jeżeli zaś chcemy kupić najnowsze F-16, to musimy poczekać do roku 2006, bo one też muszą być przygotowane zgodnie z naszym zamówieniem.

Gdyby więc kupować stare rzeczy, to zawsze kupowałoby się to, co jest na półkach. Jeżeli jednak chce się kupić rzeczy nowoczesne, z czym wiąże się pewne ryzyko techniczne, to trzeba poczekać jeszcze rok albo dwa, że tak powiem, ale dzięki temu uzyskuje się uzbrojenie nowoczesne. Tak właśnie postąpiliśmy w przypadku KTO i uważam, że postąpiliśmy absolutnie słusznie.

Pan senator był łaskaw zadać mi w tym kontekście pytanie o Zakłady Mechaniczne Tarnów. Otóż chcę wyrazić pewną satysfakcję... To znaczy problemy przemysłu, mówiąc szczerze, to nie jest gestia MON. MON nie odpowiada za polski przemysł – my jesteśmy tylko użytkownikiem tego, co produkuje polski przemysł. Ale oczywiście nie wynika z tego, że nie interesuje nas kondycja tych zakładów.

Jeśli chodzi o Tarnów, to chcę wyrazić satysfakcję w związku z tym, że po pewnych kłopotach wychodzi on na prostą. To jest zakład, który ma do-

bre tradycje, dobre technologie i może produkować znacznie nowocześniejsze rzeczy. Pan senator był łaskaw pytać konkretnie o KTO. Otóż jeśli chodzi o Tarnów, to chcę poinformować, że będą tam produkowane dwa bardzo istotne elementy tego transportera. Po pierwsze, będą produkowane elementy do armaty, bo transporter będzie wyposażony w armatę Bushmastera, armatę amerykańską, naszym zdaniem, obecnie najnowocześniejszą na świecie. Wiele elementów tej armaty, według tej technologii, będzie wytwarzanych w Zakładach Mechanicznych Tarnów. Będą tam produkowane również karabiny maszynowe do KTO. Mieliśmy poważny dylemat, czy mają to robić zakłady Cegielski, czy ma to robić Tarnów, zdecydowaliśmy się jednak na umacnianie potencjału Tarnowa. Są jeszcze inne elementy, które w Tarnowie są robione, naszym zdaniem, w ciekawy sposób, i będziemy z nich korzystali. To tyle na ten temat.

Druga część pytań – i pani senator, i pana senatora – dotyczyła fregat dla Marynarki Wojennej i podatku VAT. Otóż chciałbym powiedzieć z pewnym smutkiem, bo wolałbym, żeby było inaczej, że jeśli chodzi o fregaty, a właściwie korwety, bo my produkujemy korwety, nie fregaty – uzyskaliśmy dwie fregaty amerykańskie, „Kościszkę” i „Pułaskiego”, które dobrze nam się spisują, ale myśmy się zdecydowali na produkcję korwet – to są to okręty bardzo nowoczesne i w związku z tym niebywale drogie. Trudno chyba nawet do końca oszacować koszt jednej korwety, ale na pewno będzie to ponad miliard złotych – taki jest koszt jednej korwety z uzbrojeniem. W związku z tym, ponieważ staramy się zachowywać odpowiedzialnie, na razie produkujemy jedną korwetę. Robi to głównie Stocznia Marynarki Wojennej. Na razie jedną, a przymierzamy się do rozpoczęcia za dwa, trzy lata produkcji drugiej. Nie wiem, czy będzie kiedyś Polskę stać na to, żeby kupić ewentualnie trzecią korwetę, bo to są niewiarygodnie drogie okręty: jeden kosztuje ponad 1 miliard zł. Ta produkcja trwa, ale jest to jeszcze kwestia kilku lat. Korweta to w ogóle jest taki typ okrętu, który kupuje coraz większa liczba państw, ale nawet tak bogate państwa jak Francja czy Hiszpania, które mają marynarki wojenne znacznie większe od naszej, stać tylko na produkcję kilku korwet, a nie, jak by się wydawało, piętnastu czy większej liczby. Oni też kupują tylko kilka.

Teraz kwestia podatku VAT. My oczywiście nie chcemy płacić tego podatku i zakładamy, że zostanie utrzymane to rozporządzenie, które nas do tej pory zwalniało z VAT. Prowadzimy w tej sprawie stosowne rozmowy z Ministerstwem Finansów. I tyle mogę powiedzieć na ten temat. Zakładamy, że będzie to zerowa stawka VAT i prowadzimy rozmowy w tym kierunku. Tyle, jeśli chodzi o produkcję korwet w Polsce. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Longin Pastusiak)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zadać pytanie panu ministrowi? Nikt...

(Senator Ewa Serocka: Ad vocem.)

A, pani senator Serocka, proszę bardzo.

Senator Ewa Serocka:

Na razie jednak obowiązuje VAT podstawowy, czyli 22%. Oby to rozporządzenie nam się udało. Bardzo prosiłabym, żeby o to zabiegać, bo jest to żyć albo nie żyć Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy pan minister chciałby zgłosić jakąś uwagę do wypowiedzi pani senator? Nie.

Pani senator Liszcz, bardzo proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Z góry przepraszam, że to pytanie nie dotyczy bezpośrednio ustawy, ale często się korzysta z obecności ministra, żeby zapytać o coś, co jest jakoś związane z ustawą. Niedawno wyczytałam, i zapewne nie tylko ja, że GROM nie może być użyty w Polsce. Jedyna elitarna jednostka, która jest najlepiej przygotowana do walki z terrorystami, podobno może być użyta tylko za granicą. To my mamy płacić podatki, żeby tak elitarna jednostka mogła działać najwyżej za granicą? Jeżeli tak jest, to czy ministerstwo nie powinno wystąpić z jakimś projektem zmiany przepisów? Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy pan minister zechciałby ustosunkować się do tej uwagi?

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
Janusz Zemke:**

Jestem bardzo wdzięczny, że pani senator zadała mi to pytanie, i wykorzystam tę sposobność, by powiedzieć na ten temat więcej. Pani senator padła ofiarą wypowiedzi ludzi, którzy odeszli z wojska dziesięć lat temu albo w ogóle w wojsku nie byli, bo jak dowodzili jednostką GROM, to była ona w innym resorcie. Jest to jedna z kwestii, która oczywiście nas żywo interesuje, więc pozwolę sobie powiedzieć na ten temat kilka słów więcej i podać fakty, a ponieważ pani senator jest profesorem prawa, i to wybitnym, więc powołam się także na stosowne akty prawne.

Uważamy, że użycie wojska w kraju powinno być absolutną ostatecznością. Użycie wojska wewnątrz kraju powinno być absolutną ostatecznością – i nie chciałbym rozwijać tego wątku. Kiedy się używa wojska, zawsze istnieje, ze względu na charakter sprzętu, jaki ma wojsko, potencjalne zagrożenie bardzo dużymi stratami. Powiedzmy sobie wprost: tak jak rolą policji jest przede wszystkim to, żeby zatrzymywać, legitymować, rola wojska czy jednostek specjalnych polega na czymś innym, polega na eliminacji przeciwnika. W związku z tym musi być to ostateczność.

Naszym zdaniem, dwa akty prawne umożliwiają wykorzystanie pododdziałów czy oddziałów wojska w Polsce, a jednym z takich pododdziałów jest jednostka wojskowa nr 2305, czyli GROM. Pierwszy akt prawny, który według nas stwarzałyby takie możliwości, to ustawa o stanie wyjątkowym. Ustawa ta zawiera jednak wiele obwarowań i jest tam taki dość rozwinięty tryb. Uważamy, że znacznie bardziej skuteczna byłaby w tym przypadku ustawa o Policji. W ustawie o Policji, w art. 18, jest następujący zapis: w razie zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub niebezpieczeństwa zakłócenia porządku publicznego... i dalej podane jest, co należy wówczas robić. W art. 18 jest ust. 3, który mówi tak: w przypadkach, gdy Policja nie jest w stanie opanować sytuacji, czyli gdy użycie uzbrojonych oddziałów i pododdziałów Policji okaże się niewystarczające, mogą być użyte do pomocy, na podstawie decyzji prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej. Naszym zdaniem, jest to wyraźna delegacja, która mówi o tym, że jeżeli Policja nie daje sobie rady – ze względu na skalę, skomplikowanie problemu, rodzaj uzbrojenia używanego przez, przykładowo, terrorystów – to wówczas decyzja prezydenta umożliwia wykorzystanie pododdziałów wojska. My, oczywiście, chcielibyśmy, żeby to była absolutna ostateczność – i oby z tej możliwości nie trzeba było korzystać. Wydaje nam się, że ustawa o Policji jest tutaj wystarczająca.

Jest to sprawa, która nas zajmowała ostatnimi dniami, więc gdyby pani senator była zainteresowana szerszą wykładnią prawną na ten temat, to mogę to pani senator oczywiście przekazać na piśmie. Problem, który pani senator poruszyła, jak rozumiem, wynika z jednej strony z troski o bezpieczeństwo państwa, z drugiej strony zaś z założenia, które jest w pełni zrozumiałe, że państwo w sytuacjach szczególnego zagrożenia powinno korzystać z tego potencjału, który ma. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie jeszcze zadać pytanie panu ministrowi? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

(marszałek L. Pastusiak)

Dziękuję, Panie Ministrze, za te wypowiedzi i odpowiedzi na pytania.

Otwieram dyskusję.

Właściwie to od razu powiem, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu, a wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli pan senator Dziemdziała oraz pani senator Ferenc.

W tej sytuacji zamykam dyskusję.

Ponieważ zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, prosiłbym Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych, a także Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Rozumiem, że w trakcie posiedzenia komisji także rząd ustosunkuje się do tych wniosków legislacyjnych.

Głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006 zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Wysoka Izbo, **przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Ustawa ta została uchwalona przez Sejm w dniu 5 marca, a 9 marca bieżącego roku została przekazana do Senatu. Tego samego dnia skierowałem ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, a komisje przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Sprawozdanie komisji macie państwo w druku nr 623A, a sam tekst ustawy zawarty jest w druku nr 623.

Proszę zatem sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, panią senator Ewę Serocką, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie ze wspólnego posiedzenia dwóch komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które odbyło się 11 marca 2004 r., na temat ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Ustawa uchwalona została przez Sejm 5 marca 2004 r. i zawarta jest w druku senackim nr 623.

Przedstawiona dziś Wysokiej Izbie nowelizacja wprowadziła do obu ustaw kilka istotnych zmian, głównie w trzech obszarach: zapewnienia spójności pomiędzy zapisami ustawy – Prawo o zgromadzeniach i ustawy – Prawo o ruchu drogowym, odpowiedzialności za szkody powstałe w wyniku zgromadzenia oraz zmiany i uściślenia terminów złożenia zawiadomienia o zgromadzeniach. Ustawa zakazuje również udziału w zgromadzeniach osób, których wygląd zewnętrzny uniemożliwia ich identyfikację.

Ustawa spowodowała burzliwą dyskusję na posiedzeniu obu komisji. Najwięcej kontrowersji wywołał zapis dotyczący odpowiedzialności za szkody oraz art. 1 ust. 6 pkt 4 mówiący o tym, że zgromadzenie może być rozwiązane w przypadku, kiedy przewodniczący zgromadzenia wzbrania się od wyeliminowania uczestników, których nie można zidentyfikować.

Prawdą jest, że obecna nowelizacja w pewnym stopniu zawęża zakres wykonywania prawa do organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Służy jednak niewątpliwie poprawie bezpieczeństwa – a chyba o to obecnie chodzi – zarówno uczestników, jak i postronnych obywateli w dobie podwyższonego zagrożenia terrorystycznego. Z praktyki ostatnich lat wiemy, że prawo do zgromadzeń często było nadużywane, co przy bez trosce organizatorów może być skutecznie użyte przez terrorystów planujących ataki na społeczeństwo i państwo.

Przypomnę, że w 2003 r. odbyły się w Polsce cztery tysiące demonstracji, a niektóre wymknęły się spod kontroli organizatorów. Było sto pięćdziesiąt zakłóceń porządku publicznego, trzydzieści dwie osoby cywilne zostały poważnie ranne, poszkodowanych zostało stu policjantów. Podczas demonstracji zaangażowanych było siedemdziesiąt dziewięć tysięcy policjantów, dwadzieścia pięć razy doszło do zastosowania środków przymusu. Społeczeństwo poniosło straty wynoszące 160 tysięcy zł. Poważnie ucierpiały osoby biorące udział w zgromadzeniach i niebiorące w nich udziału. Musimy pamiętać o tym, że za demolowanie urzędów publicznych płaci całe polskie społeczeństwo.

W tej sytuacji oraz ze względu na poważne zagrożenia płynące z zewnątrz nowelizacja ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym stała się koniecznością. Przypomnieć jednak należy odpowiednim służbom, że nawet najlepsze prawo nie zapewni obywatelom bezpieczeństwa, jeżeli nie będzie ono umiejętnie egzekwowane.

Mimo iż ustawa jest krótka, połączone komisje wprowadziły do niej cztery poprawki. Pierwsza wprowadza w art. 1 pkt 2 nowy ust. 4, uściślający termin i tryb rozpoczęcia zgromadzenia. Poprawka druga jest konsekwencją poprawki pierwszej. Poprawka trzecia dzieli treść pktu 4 w art. 1 pkt 6

(senator E. Serocka)

ust. 1 na dwa człony. Poprawka czwarta jest poprawką uściślającą.

Połączone komisje rekomendują Wysokiemu Senatowi przyjęcie ustawy zawartej w druku nr 623 wraz z poprawkami zawartymi w druku nr 623A.

Podczas obrad komisji zostały zgłoszone dwa wnioski mniejszości, które nie uzyskały aprobaty większości senatorów. Wnioski mniejszości zawarte są w druku nr 623A i przedstawi je pani senator Liszcz. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

I poproszę teraz panią senator Liszcz o zabranie głosu i przedstawienie wniosków mniejszości komisji.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W pierwszej kolejności pragnę uzasadnić najdalej idący wniosek, to znaczy o odrzucenie ustawy, który poparło kilku członków połączonych komisji.

Chcę zacząć od tego, że prawo do pokojowego gromadzenia się jest jednym z fundamentalnych praw w demokratycznym państwie. Nie jest przypadkiem, że właśnie od tej wolności zaczyna się rozdział w konstytucji pod tytułem „Wolności i prawa polityczne”. Układ nie jest przypadkowy, tu jest pewna hierarchia. Nie powinno być wątpliwości w demokratycznym państwie, że możliwość zbiorowego artykułowania swojego stanowiska, możliwość protestu zbiorowego jest nieodłącznym składnikiem demokracji, jej wyznacznikiem. Oczywiście, jak każda wolność, ta wolność podlega ograniczeniom, które powinny jednak odpowiadać zasadom ograniczeń praw konstytucyjnych przewidzianych w art. 31. A takie ograniczenia mogą być zastosowane tylko wtedy, gdy zaistnieje ważny powód – takie powody są wyliczone w tym artykule – między innymi mogą być wprowadzone ze względu na bezpieczeństwo państwa lub porządek publiczny. I tu niewątpliwie, gdy chodzi o realizację tego prawa, wchodzi w grę wzgląd na porządek publiczny, na bezpieczeństwo w związku ze zgromadzeniami. Tylko że pozostaje jeszcze kwestia proporcji. W art. 31 ust. 3 w ostatnim zdaniu wyraźnie jest napisane, że ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. A ja twierdzę, że ograniczenia, które wynikają z ustawy przyjętej przez Sejm, niestety w zasadzie przekreślają istotę tego prawa, przekreślają korzystanie z tego prawa.

Jakie to są ograniczenia? One są w każdym niemalże artykule tej krótkiej ustawy. Przede

wszystkim dosyć długi termin uprzedzenia. Organizator zgromadzenia musi zawiadomić właściwy organ gminy najpóźniej na siedem dni przed datą zgromadzenia. To uniemożliwia często reakcje na bieżące, ważne wydarzenia, ogromnie utrudnia organizowanie zgromadzeń.

Ale to nie wszystko. Jest jeszcze kwestia zakazu uczestniczenia w zgromadzeniach osób, których wygląd zewnętrzny uniemożliwia ich identyfikację. Trudno powiedzieć, co to oznacza: wygląd zewnętrzny, który uniemożliwia identyfikację. Identyfikację przez kogo? Czy przez organizatora, czy przez policję, czy przez jakiś podmiot trzeci? Można by przejść nad tym do porządku dziennego, gdyby nie sankcja, która grozi za udział w zgromadzeniu osób, których wygląd zewnętrzny uniemożliwia identyfikację. Otóż jeżeli takie osoby, właściwie chociażby jedna taka osoba się znajdzie, to w świetle znowelizowanego tą ustawą art. 12 przedstawiciel organu gminy może rozwiązać zgromadzenie, i to bez porozumienia się z organizatorem zgromadzenia.

I kolejny przepis, który dla mnie osobiście jest najważniejszy, to znaczy najbardziej godzi w prawo do organizowania legalnych zgromadzeń. To jest przepis art. 10a, nowo dodanego w art. 1 pkt 5, tej ustawy o zgromadzeniach, który w ust. 1 zobowiązuje organizatora i przewodniczącego zgromadzenia do takiego zorganizowania go, aby zapobiegać możliwości powstania podczas jego przebiegu lub po rozwiązaniu szkody z winy uczestnika. I do tej części właściwie nie mam zastrzeżenia. Oczywiście, wszyscy biorący udział i zabezpieczający zgromadzenie policjanci, a przede wszystkim organizator i przewodniczący, powinni robić wszystko, żeby zgromadzenie nie przekształciło się w zwyczajną burdę, żeby nikt nie ucierpiał i żeby nie zostało zniszczone mienie. Ale to, co następuje dalej, już budzi sprzeciw.

W dalszej części jest przewidziana solidarna odpowiedzialność organizatora zgromadzenia za wszelkie szkody, które powstaną z winy uczestników zgromadzenia. A trzeba dodać, że nie jest tak, że dzisiaj tej odpowiedzialności nie ma, ona jest, ale na ogólnych zasadach. W pierwszej kolejności zawsze odpowiada bezpośredni sprawca szkody, w tym przypadku uczestnik zgromadzenia. W grę może wchodzić odpowiedzialność organizatora zgromadzenia na zasadach kodeksu cywilnego, jeśli on się przyczynił do powstania szkody chociażby złą organizacją, brakiem panowania nad sytuacją, niewłaściwym sprawowaniem kierownictwa. Ale to jest odpowiedzialność na zasadzie winy udowodnionej każdemu oddzielnie, przy czym zawsze na pierwszym planie jest bezpośredni sprawca szkody. Tu przewiduje się zaś solidarną odpowiedzialność także organizatora zgromadzenia. Poza tym nie jest jasne, kto jest organizatorem: czy osoba fizyczna, jak by

(senator T. Liszcz)

wynikało z art. 7, czy organizacja, w imieniu której ta osoba fizyczna organizuje zgromadzenie. Bo w art. 7 akcent jest położony na osobę fizyczną. Mówi się w pierwszej kolejności o imieniu, nazwisku i dacie urodzenia organizatora, co wskazuje na osobę fizyczną. Tam, gdzie w grę wchodzi tak rygorystyczna odpowiedzialność, nie może być takiej niejasności.

Ja pragnę zapytać pana ministra albo kogośkolwiek, kto przygotowywał te przepisy, czy by się poważył, w takich warunkach i przy takiej odpowiedzialności, na organizację zgromadzenia. Ja bym się nie odważyła. Organizowanie zgromadzeń przez odpowiedzialnych ludzi będzie ogromnym ryzykiem albo nie będzie normalnej możliwości ich zorganizowania. Nie będzie to jednak przeszkadzać różnej maści prowokatorom, rozrabiakom, nieodpowiedzialnym ludziom, którzy nie będą się przejmować przepisami ani odpowiedzialnością. A chyba nie o to chodzi.

Moim zdaniem, ten przepis o solidarnej odpowiedzialności godzi wręcz w istotę tego prawa, bo nikt odpowiedzialny nie poważy się na zorganizowanie zgromadzenia.

Znamienne jest to, że obydwie wielkie centrale związkowe – i OPZZ, i „Solidarność” – przesłały prawie jednakowo brzmiące protesty przeciwko tej ustawie, przeciwko tym punktom, o których tutaj wspomniałam, bo to właściwie są wszystkie punkty.

Oczywiście ja rozumiem tę sytuację, ja rozumiem kontekst – chodzi tu mianowicie o ostatnie wydarzenia w Hiszpanii, o problemy związane ze zbliżającym się szczytem gospodarczym. Ale śmiem twierdzić – a takie zdanie mają też wszyscy senatorowie, którzy poparli ten wniosek mniejszości – że to niczego nie zmieni, niczemu nie zapobiegnie, nie zwiększy bezpieczeństwa, bo i tak zgromadzenia będą się odbywać, tylko że będą one nielegalne. A spowoduje to tylko utrudnienia dla tych, którzy chcieliby rzeczywiście pokojowe zgromadzenia odpowiedzialnie organizować.

Ustawa przetrwała w tym kształcie dziesięć lat, a były to bardzo trudne i burzliwe czasy. I nie widzę powodów, dla których należałoby teraz tak drastycznie ograniczać konstytucyjne prawo do pokojowych zgromadzeń.

Drugi wniosek mniejszości jest... A właściwie uzasadnieniem drugiego wniosku mniejszości jest fragment tego, o czym przed chwilą mówiłam. Chodzi o wyeliminowanie z tej ustawy pktu 5 dotyczącego właśnie tego rygorystycznego wskazania solidarnej odpowiedzialności. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zadać pytanie pani senator Serockiej,

sprawozdawcy obu komisji, czy też pani senator Liszcz, która była sprawozdawcą wniosku mniejszości obu komisji. Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję bardzo.

Przypominam państwu senatorom, że ustawa, która jest przedmiotem naszej debaty, była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku naszych prac został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Witam w naszej izbie podsekretarza stanu w tym resorcie, pana ministra Jerzego Mazurka.

I chcę zapytać pana ministra, czy chciałby ewentualnie zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu. Jeżeli tak, to zapraszam tutaj, na trybunę senacką.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Senator! Panowie Senatorowie!

Otóż nie do końca mogę się zgodzić z tym, o czym mówiła pani senator Liszcz. Naprawdę nie chodzi tu o zamach na wolności demokratyczne w państwie, bo nadal obywatele polscy i nie tylko polscy będą mogli organizować zgromadzenia, będą mogli manifestować swoje poglądy. Cała ta kwestia dotyczy odpowiedzialności za te manifestacje. Pani senator sprawozdawca już mówiła o problemach, które wynikły w związku z takimi sprawami w roku ubiegłym, ale podobne sytuacje były też w latach poprzednich.

Muszę zadać pewne pytania, na które chcę też odpowiedzieć. Czy Wielka Brytania jest krajem demokratycznym? Czy Niemcy są krajem demokratycznym? Czy Belgia jest krajem demokratycznym? Czy Włochy są krajem demokratycznym? Nie będę wymieniał innych państw, ale te wymieniał celowo. Nikt przecież nie może podważyć tego, że Wielka Brytania jest krajem demokratycznym. Otóż w Wielkiej Brytanii oficer policji w randze inspektora lub wyższej może na okres dwudziestu czterech godzin wyznaczyć obszar, na którym mogą nastąpić zdarzenia zagrażające bezpieczeństwu – u nas jest to raczej niemożliwe, bo w takim wypadku powiedzielibyśmy, że policja może nadużywać władzy – i na tym obszarze policjant odpowiednio wysokiego stopnia jest upoważniony i uprawniony do żądania odkrycia twarzy przez osoby, co do których istnieją uzasadnione podejrzenia, że naruszają lub naruszyłyby prawo. Odmowa odsłonięcia twarzy na polecenie tegoż oficera jest zagrożona karą do miesiąca pozbawienia wolności i karą grzywny w wysokości tysiąca funtów. W innym kraju demokratycznym, jakim są Niemcy, uniemożliwienie swojej identyfikacji podczas imprez maso-

(podsekretarz stanu J. Mazurek)

wych podlega karze do jednego roku pozbawienia wolności i karze grzywny. Wreszcie inny demokratyczny kraj, mianowicie Belgia, precyzuje tę kwestię w swoim prawie w ten sposób, że jest zakaz zasłania twarzy przez uczestników, a nawet – co by na pewno podniosło temperaturę dyskusji w Wysokiej Izbie – posiadania plecaków, powtarzam: posiadania plecaków przez tych, którzy biorą udział w zgromadzeniach. No, mogę się tylko domyślać, dlaczego ustawodawcy w Belgii o tych plecakach napisali. Otóż chociażby dlatego, że, jak pokazują doświadczenia ostatnich dni, mogą zdarzyć się przykre wypadki mogące spowodować nieodwracalne skutki również dla tych, którzy biorą udział w manifestacjach, dla ludzi, którzy chcą pokojowo manifestować. I wreszcie Włochy. Włochy to też kraj demokratyczny, a tam również w czasie zgromadzeń publicznych nie można mieć zasłoniętej twarzy, nie można też mieć żadnych niebezpiecznych przedmiotów. W związku z tym wszystkim rząd podtrzymuje swoje stanowisko co do tych kwestii.

Teraz kwestia terminu siedmiu dni. Proszę państwa, my przyjęliśmy z Sejmem takie oto założenie: jeżeli ktoś chce szybko reagować na wydarzenia mające miejsce w kraju i jeśli chodzi tu o małe grupy manifestantów czy małe grupy, które chcą piketować, liczące do stu osób, to pozostaje przepis o trzech dniach. Z kolei jeśli chodzi o duże manifestacje, to uważamy, że zgłoszenie powinno nastąpić w ciągu siedmiu dni, najpóźniej na siedem dni przed taką manifestacją. Jest to wygodne i dla organizatorów, i dla tych, którzy muszą zapewnić bezpieczeństwo na ulicach naszych miast.

I wreszcie odpowiedzialność materialna. Stoiśmy na stanowisku, że solidarna odpowiedzialność za wyrządzone szkody – a tych szkód powstałych w wyniku różnych manifestacji było niejednokrotnie bardzo dużo – spowoduje, iż organizator z dużą starannością będzie czuwał nad bezpieczeństwem zgromadzenia, czuwał nad tymi, którzy w zgromadzeniu uczestniczą. I taka jest przesłanka w myśleniu rządu, bo chodzi o to, żeby w czasie manifestacji na polskich ulicach było bezpieczniej, i o to, aby ci, którzy poniosą szkody, mogli dochodzić swych praw w związku z tymi szkodami nie tylko od sprawcy. Bo sprawca często jest zamaskowany. Kiedy w ubiegłym roku analizowaliśmy zdjęcia z zająć pod ministerstwem gospodarki, to okazało się, że ci ludzie w większości byli zamaskowani. I teraz proszę powiedzieć: jak wyciągnąć konsekwencje finansowe w stosunku do osób, których nie można zidentyfikować? W związku z tym nie nakładamy dodatkowych kar, ale chcemy, żeby wszystkie zgromadzenia publiczne w Polsce były bezpieczne zarówno dla tych, którzy w tych zgromadzeniach uczestniczą, jak i dla tych, którzy są przy-

padkowymi przechodniami i mogą być narażeni przez inne osoby na utratę zdrowia. Bo to też jest zagwarantowane w polskiej konstytucji. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze. Ale jeszcze chwileczkę, Panie Ministrze, na chwilę proszę tutaj zostać, bo panowie senatorowie mają pytania.

Najpierw pan senator Anulewicz, następnie pan senator Sztorc, pan senator Szafraniec i pani senator Liszcz.

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, Warszawa, stolica kraju, jest wyjątkowo atrakcyjna, jeśli chodzi o organizowanie protestów, bo tu są siedziby parlamentu, rządu, innych ważnych instytucji. Jesteśmy pod wrażeniem protestów, jakie odbywały się w roku ubiegłym i były organizowane przez związki zawodowe górników. Panie Ministrze, niech pan powie, jakie straty powstały w wyniku tych protestów? Czy winni szkód ponieśli kary za te szkody, które wyrządzili? I w którym momencie naruszona została ta ustawa o zgromadzeniach, o której dzisiaj mówimy?

I kolejne pytanie. Czy pod rządami znowelizowanej już ustawy będzie większa gwarancja zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom protestu i mieszkańcom Warszawy?

Następne pytanie. W najbliższym czasie w Warszawie odbędzie się Światowe Forum Gospodarcze. Wiadomo też, że przewidywany jest w związku z tym zjazd przeciwników globalizacji. Czy ta ustawa będzie zapewniała również ład i porządek w tym czasie? Dziękuję.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek: Dziękuję uprzejmie.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan minister chciałby odpowiedzieć od razu, bezpośrednio, na pytanie? Tak?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek: Tak, bo potem może...)

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek:

Otóż nieco późno organizatorzy Światowego Forum Gospodarczego powiadomili stronę pol-

(podsekretarz stanu J. Mazurek)

ską o organizacji tego forum w Warszawie. Stało się to dokładnie w lutym. Zarówno władze Warszawy, jak i ministerstwo spraw wewnętrznych uznały, że miejsce, które zaproponowali organizatorzy, czyli Pałac Kultury i Nauki, jest miejscem niewłaściwym. My dyskutowaliśmy na ten temat ze wszystkimi służbami, z naszymi służbami, czyli z Policją, z wszelkimi agencjami, a także z władzami miasta, i doszliśmy do wniosku, że to miejsce jest miejscem niewłaściwym. Trudno przewidzieć, jaka będzie sytuacja. My oczywiście możemy przewidywać, i to tylko na podstawie doświadczeń z ostatnich lat, że zjedzie do nas kilka tysięcy antyglobalistów. Oni zresztą już zapowiadają, że będą w sposób oczywiście pokojowy demonstrować swoje niezadowolenie. Ale przedstawiciel polskich antyglobalistów powiedział, że nie może wziąć odpowiedzialności za to, w jakiej atmosferze poszczególne grupy, które przyjadą, będą demonstrowały. Ba, tenże przedstawiciel globalistów polskich powiedział, że obawia się tego, iż mogą pojawić się prowokatorzy z polskiej policji, przebrani albo zamaskowani, którzy będą prowokować zamieszki na terenie Warszawy. Dobrze się stało, że zarówno nasze władze państwowe, jak i władze samorządowe doprowadziły do zmiany miejsca obrad, co jednak nie znaczy, że antyglobaliści nie przyjadą do Warszawy. Pan minister Brachmański, który w resorcie odpowiada za sprawy bezpieczeństwa, przygotowuje pełne zabezpieczenie na okres tych kilku dni, miejmy więc nadzieję, że do takich sytuacji, jakie miały miejsce w Pradze, nie dojdzie. Nasi przedstawiciele są w bardzo bliskim kontakcie z przedstawicielami władz czeskich, a szczególnie z policją czeską, a więc ich doświadczenia, przykre doświadczenia, będą wykorzystane przez nasze służby policyjne i nie tylko.

Kwestia Warszawy i protestów. No, tak już jest, że Warszawa jest tym miejscem, gdzie odbywa się większość protestów. A jest tak dlatego, że jest tu siedziba rządu, że są tu siedziby Sejmu, Senatu, i tutaj są podejmowane najważniejsze decyzje.

W roku ubiegłym... Pani senator sprawozdawca już mówiła o tych sytuacjach, które miały miejsce w roku ubiegłym. Ja chcę tylko przypomnieć, że w Polsce odbyły się dokładnie cztery tysiące sto pięćdziesiąt cztery protesty, z tego legalnych było tysiąc pięćset sześćdziesiąt dwa. Nielegalnych manifestacji było czterysta dziewięćdziesiąt dwie; blokad dróg w czasie ubiegłego roku było ponad dwa tysiące; okupacji budynków – pięćdziesiąt trzy zdarzenia, w tym budynków administracji rządowej i samorządowej – dwadzieścia jeden zdarzeń; liczba zbiorowych zakłóceń porządku publicznego podczas protestów to sto pięćdziesiąt jeden; obrażenia odniosły trzydzieści dwie osoby, a rannych policjantów było ponad

stu. Z tego widać, że wymiar protestów społecznych jest duży. Oczywiście można też powiedzieć, że większość tych protestów ma jednak spokojny przebieg i nie dochodzi podczas nich do zakłóceń porządku publicznego. No ale skoro było ponad sto pięćdziesiąt przypadków zakłócenia porządku, to jest to jednak poważny problem,

Po demonstracji górniczej rozpoznano około dwudziestu osób. Prokuratura prowadzi w tej sprawie śledztwo, ale do dzisiaj nikomu jeszcze nie postawiono zarzutów. Straty wstępnie oceniono na ponad 150 tysięcy zł.

Pan senator pyta, czy nowelizacja tej ustawy da większe gwarancje bezpieczeństwa. Tak, sądzę, że ona w większym stopniu zagwarantuje bezpieczeństwo zarówno obiektów, jak i osób uczestniczących w zgromadzeniach jako ich członkowie, a także osób postronnych. Dziękuję uprzejmie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku, ja zadam panu ministrowi pytanie, którego być może nie powinienem dzisiaj tutaj zadawać. No ale na drogach odbywają się różne zgromadzenia pokojowe. Niedługo przyjdzie maj, a wtedy koło dróg, na pasach drogowych, są śpiewane majówki, jest też procesja na Boże Ciało i inne różnego typu procesje. I przeważnie odbywa się to na drogach. Czy materia tej ustawy obejmuje takie sprawy? Czy w wypadku na przykład procesji na Boże Ciało trzeba będzie występować o zezwolenie? Ja nigdzie się z tym nie spotkałem, chciałbym więc usłyszeć z ust pana ministra parę słów na ten temat.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek:

Jest ustawa o imprezach masowych, jest też ustawa o zgromadzeniach. Ta ustawa, o której dziś mówimy, to jest ustawa o zgromadzeniach, a celem zgromadzenia jest wyartykuowanie określonych poglądów. To więc nie ma nic wspólnego... Tak jak już na posiedzeniach komisji mówiliśmy: w wypadku juvenaliów organizowanych przez studentów czy innych tego typu imprez ta ustawa nie działa. Nie odnosi się ona po prostu do tak zwanych imprez masowych.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Szafraniec, a następnie pani senator Liszcz.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze, ja pragnę przypomnieć art. 57 naszej konstytucji, który mówi, że każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Tymczasem ustawa, moim zdaniem, mimo wszystko ogranicza tę konstytucyjną wolność, zwłaszcza w kontekście art. 12, który mówi, że gdy wygląd zewnętrzny uczestników zgromadzenia uniemożliwia ich identyfikację, to można po prostu takie zgromadzenie rozwiązać. Czy nie sądzi pan, że takie zgromadzenie można by przerwać bez jego rozwiązywania? Podam chociażby taki nietypowy przykład: na zgromadzeniach organizowanych przez feministki pojawiały się kobiety z imitacją ciąży. To też jest przecież jakiś sposób na zmianę wyglądu zewnętrznego. A więc czy taka sytuacja jest powodem do rozwiązania zgromadzenia, czy tylko, ewentualnie, do jego przerwania?

Kolejna sprawa. Mianowicie rażą mnie takie rozwiązania jak na przykład w zapisie „organizator zgromadzenia publicznego będącego imprezą na drodze publicznej” czy też „zezwolenie na przeprowadzenie imprezy na drodze publicznej”. Zamiennie używa się więc pojęć „impreza” i „zgromadzenie”. Ja pozwoliłem sobie sięgnąć do słownika języka polskiego i sprawdzić, jak się tam tłumaczy znaczenie słowa „impreza”. A więc oczywiście jest to: zabawa, koncert, widowisko, spotkanie towarzyskie w prywatnym mieszkaniu, połączone z muzyką, tańcem, piciem alkoholu. Czyli: prywatka, koncert, widowisko, dyskoteka. Czy zatem to określenie „impreza” jest w tej ustawie właściwe? Czy nie lepiej byłoby użyć po prostu pojęcia „zgromadzenie na drodze publicznej”, zamiast „impreza na drodze publicznej”? Dziękuję.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Jerzy Mazurek:**

Panie Senatorze, już odpowiadam, ale nie wiem, czy to jest tak zapisane w projekcie nowelizacji, czy w ustawie matce. Bo jeżeli tak jest w projekcie nowelizacji...

(*Senator Jan Szafraniec:* W projekcie...)

...to uważam – oczywiście tak bez konsultacji z prawnikiem – że ma pan rację. Jak już powiedziałem, jest ustawa o zgromadzeniach i jest ustawa o imprezach masowych, a więc trzeba by odróżnić imprezę od zgromadzenia. W związku z tym myślę, że jest to dobry moment na ewentualną poprawkę i na dyskusję o tym na posiedzeniu komisji.

Ja jednak wrócę do zasadniczego wątku pytania pana senatora. Panie Senatorze, zgadza się,

że konstytucja mówi o wolności zgromadzeń, ale konstytucja mówi też, że te wolności mogą być ograniczone przez inne ustawy. Czyli mogą być ograniczone. Proszę jednak zwrócić uwagę, że my nie ograniczamy praw do zgromadzania się. My chcemy, żeby ktoś, kto artykułuje swoje poglądy, miał odkrytą twarz, bo trzeba wiedzieć, kto artykułuje swoje poglądy.

Z kolei jeśli chodzi o osobę ciężarną – wracam do tego, bo pan senator mi to pokazuje – to ja nie sądzę, żeby kobieta ciężarna aż tak zmieniała wygląd, żeby nie można jej było zidentyfikować. Nie wiem...

(*Senator Józef Szafraniec:* Gdy imituje, imituje ciążę.)

Ależ nie, tu chodzi o zidentyfikowanie osoby, a to jest już przebieranie się.

(*Senator Jan Szafraniec:* To może być jakiś ładunek?)

Przepraszam, ale tak bardzo nie wgłębiałem się w te kwestie. Oczywiście jeśli iść tym tropem, to wszystko, torebka, plecak, wszystko może zawierać ładunek, jak Belgowie czy Włosi mówią. Uważam jednak, że wówczas posunęlibyśmy się za daleko.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pani senator Liszcz, bardzo proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję bardzo.

Ja chciałam drażnić tę materię rygorystycznej odpowiedzialności. Skoro organizator ma odpowiadać solidarnie z uczestnikiem, który wyrządził szkodę, to w tej sytuacji ważne jest, żeby wiedzieć dokładnie, kto to jest uczestnik, a kto to jest organizator. Gdyby pan minister zechciał to precyzyjnie wyjaśnić... Bo to tak jakby jeden za drugiego miał odpowiadać, ten organizator za uczestnika... A jak OPZZ organizuje zgromadzenie, to OPZZ jest organizatorem czy pan Kisieliński bądź pan Manicki występują jako organizatorzy?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Jerzy Mazurek:**

Organizatorem może być tak osoba fizyczna, jak i osoba prawna. Oczywiście zgłaszający manifestację musi podać, kto ją zgłasza. Proszę jednak zwrócić uwagę, że nie mówimy tu o odpowiedzialności przewodniczącego zgromadzenia, choć można by było pójść dalej w naszym projekcie. Oprócz tego, że jest organizator, to jest i przewodniczący zgromadzenia; a oprócz organizatora

(podsekretarz stanu J. Mazurek)

i przewodniczącego, jest również uczestnik zgromadzenia. Ten, który zadeklaruje czy też deklaruje chęć znalezienia się w określonym miejscu i czasie, i wspólnie z organizatorem, pod jego przewodnictwem, uczestniczyć w manifestacji, to jest uczestnik zgromadzenia.

(Senator Teresa Liszcz: Ten, kto przyjdzie, po prostu...)

Tak, tak, organizatorzy zapewniają...

(Senator Teresa Liszcz: Będzie odpowiadał organizator?)

Tak, bo on bierze odpowiedzialność za tych ludzi, którzy przychodzą i manifestują. Oczywiście solidarnie odpowiadają zarówno organizator, jak i sprawca. Może się na przykład okazać, że sprawca nie ma pieniędzy na to, by ponieść odpowiedzialność, wówczas poszkodowany może dochodzić swoich praw u organizatora. Ale może też dochodzić swoich praw u sprawcy. Myśmy na ten temat długo dyskutowali na posiedzeniu komisji, ale pewnie nie osiągniemy konsensusu.

Senator Longin Pastusiak:

Panie Ministrze, ja też mam pytanie.

Czy mógłby pan powiedzieć, jaki odsetek demonstracji i zgromadzeń, na przykład w ubiegłym roku, stanowiły nielegalne demonstracje i zgromadzenia? A ilu spośród organizatorów tych nielegalnych demonstracji, czy też nielegalnych imprez, nazwijmy je tak ogólnie, poniosło konsekwencje czy zostało obłożonych jakąś karą? Jaki to odsetek? Z tego, co słyszę, wynika, że prawo jest prawem, a praktyka praktyką. Czy mógłby pan wypowiedzieć się na temat skuteczności systemu penalizacji nielegalnego organizowania imprez?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek:

Panie Marszałku, czterysta dziewięćdziesiąt dwie nielegalnie zorganizowane imprezy, to znaczy tyle nielegalnie zorganizowanych zgromadzeń, manifestacji, wieców, pikiet odbyło się w Polsce w ubiegłym roku – takie są nasze dane. Proszę jednak zwrócić uwagę, że ja reprezentuję resort spraw wewnętrznych, a nie resort sprawiedliwości. My możemy wysnuwać wnioski tylko jako ci, którzy pilnują porządku publicznego, natomiast przyznaję, że nie wiem, jakie były skutki. Podałem, że do dzisiaj toczy się postępowanie przeciwko dwudziestu uczestnikom mani-

festacji górników, ale co do całości, niestety, nie jestem w stanie odpowiedzieć panu marszałkowi.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Bardzo proszę, pani senator Koszada.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, wprowadzie senator Anulewicz zadał już takie pytanie, ale pytał przede wszystkim o protest górniczy, a ja bym chciała się dowiedzieć, jakie roczne straty są ponoszone ze względu na takie czy inne zachowania. W ciągu roku jest przecież organizowanych dużo manifestacji.

I jeszcze chciałabym wyjaśnić jedną rzecz – podrażę tutaj temat odpowiedzialności organizatora za zachowanie uczestnika zgromadzenia. A co z odpowiedzialnością organizatora – chodzi mi przede wszystkim o zgromadzenia dużych grup osób – jeżeli okaże się, że osoba, która dopuszcza się pewnego rodzaju zachowań powodujących niszczenie mienia, de facto nie jest uczestnikiem zgromadzenia, tylko przy okazji znalazła się w całej tej grupie osób.

I chciałabym również podzielić pogląd pana marszałka Longina Pastusiaka, że dobrze byłoby, żebyśmy mieli takie informacje, ile osób rzeczywiście zostało ukaranych, bo odczucie jest takie, że prawo jest prawem, a praktyka praktyką. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Panie Ministrze, jeszcze pan senator Izdebski w nawiązaniu do wypowiedzi pani senator chciałby zadać pytanie.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Moje pytanie jest podobne nie tylko do pytania pani senator, ale również do pytania pana marszałka. Mnie chodzi o to, czy pan minister mógłby sprecyzować kwestię dotyczącą – myślę, że słynnych w Polsce – blokad dróg organizowanych przez rolników. Jak to się ma do przepisów prawa, kiedy rolnicy chodzą po pasach dla pieszych? Czy jest to karalne, czy nie? A jak to się ma do prawa, kiedy blokada została zgłoszona, kiedy droga jest blokowana, ale zostało to zgłoszone do najbliższych władz? Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Jerzy Mazurek:**

Proszę państwa, ja nie jestem specjalistą ani od zgromadzeń, ani od Policji, odpowiadam za administrację, ale widać muszę się specjalizować we wszystkich kwestiach w resorcie. To tak dla usprawiedliwienia, jeżeli nie wyczerpię tematu.

Otóż, straty w mieniu, jak już mówiłem, wyniosły w roku ubiegłym około 150 tysięcy, straty w mieniu Policji wyniosły około 160 tysięcy zł. Liczba osób zatrzymanych w 2003 r. wyniosła sto osiemdziesiąt sześć, skierowanych do izb wytrzeźwień – dziewięć. W tym było blisko trzydziestu nieletnich, trzydziestu młodych ludzi, którzy nie osiągnęli wieku 18 lat. Liczba spraw skierowanych do sądów wyniosła blisko tysiąc czterysta; skierowano do sądów trzydzieści dwie sprawy o przestępstwo, tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt spraw o wykroczenia.

Chcę też państwu powiedzieć, o czym chyba mówiła już pani senator sprawozdawca, że koszty, które poniosła Policja, żeby zapewniać bezpieczeństwo podczas manifestacji, zgromadzeń, wyniosły blisko 5 milionów zł, dokładnie 4 miliony 946 tysięcy zł, tyle obliczyliśmy. Zaangażowano w czasie tych różnych manifestacji, mniejszych i większych, około siedemdziesięciu dziewięciu tysięcy policjantów, to znaczy prawie dwukrotnie więcej niż zajmuje się prewencją w Polsce.

Co do dróg... My dlatego nowelizujemy tę ustawę, żeby ona była spójna z ustawą – Prawo o ruchu drogowym. Padają tego typu pytania... Czasami jest tak, że zgodę na manifestację, na zgromadzenie wydaje wójt, ale zarządcą drogi jest starosta lub inny organ, tak jak mamy drogi gminne, powiatowe, wojewódzkie, krajowe. I w związku z tym, chodzi o to, żeby tenże wójt, który otrzymuje sygnał o takim zgromadzeniu na drodze, wiedział, że organizator zgłosił również wniosek do zarządcy drogi, bo nie zawsze są to te same osoby. W Warszawie akurat jest taka sytuacja, że prezydent miasta wydaje zezwolenie na zorganizowanie zgromadzenia i wydaje zezwolenie na zajęcie pasa drogowego, bo to prezydent Warszawy zarządza drogami gminnymi, powiatowymi, wojewódzkimi i krajowymi.

Jakie konsekwencje wyciągnięto w stosunku do tych, którzy blokowali drogi? Myślę, że one się mieszczą w tej liczbie, o której mówiłem, liczbie tysiąca spraw skierowanych do sądów. Panie Marszałku, jaki był wynik tych spraw sądowych, tak jak poprzednio, niestety nie wiem, za co bardzo państwa przepraszam.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Nie ma więcej pytań.

Dziękuję, panu ministrowi Mazurkowi za bardzo rzeczowe odpowiedzi na pytania.

Otwieram dyskusję.

Nie będę już przypominał państwu senatorom o naszych regulaminowych wymogach dotyczących dyskusji w Senacie.

Jako pierwszy zabierze głos pan senator Jurgiel, a następnie pan senator Gładkowski.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Po raz kolejny lewicowy z nazwy rząd usiłuje zwalczać objawy niezadowolenia i rozgoryczenia społecznego przez zaostrzenie przepisów dotyczących organizowania publicznych zgromadzeń. Przypominam, że już w zeszłym roku rząd znacznie zaostrzył te przepisy, wprowadzając do ustawy – Prawo o ruchu drogowym szczegółowe regulacje odnoszące się do zgromadzeń odbywających się na drogach publicznych.

Przypominam jednocześnie, że zagwarantowana konstytucją wolność zgromadzeń ma zapewnić obywatelom możliwość reagowania na istotne z ich punktu widzenia zjawiska, a reakcja ta, z natury rzeczy, powinna być szybka. Nie mają więc uzasadnienia dalsze próby przedłużania okresu, jaki ma upływać pomiędzy zawiadomieniem o demonstracji a terminem jej odbycia. Chcę wskazać, że dzięki Prawu i Sprawiedliwości do tekstu ustawy wprowadzono w Sejmie poprawkę, która umożliwiła zachowanie poprzedniego, trzydniowego, terminu na powiadomienie o organizowaniu zgromadzeń, w których ma brać udział mniej niż stu uczestników.

W dalszym ciągu otwarta pozostaje jednak sprawa solidarnej odpowiedzialności organizatorów zgromadzenia i sprawców wyrządzonych w trakcie jego trwania szkód materialnych. Uważam, że odpowiedzialność tę należy powiązać z konkretnymi działaniami organizatorów. Chodzi zwłaszcza o to, aby warunkiem ponoszenia przez nich odpowiedzialności majątkowej było niedołożenie przez nich starań w celu zapewnienia przestrzegania przez uczestników przepisów prawa. Brak tego warunku może być istotną przeszkodą w podejmowaniu tego obowiązku przez organizatorów zgromadzeń i demonstracji, zaś jego zawarcie w ustawie może mieć efekt mobilizujący i doprowadzić w rezultacie do zintensyfikowania działań organizatorów na rzecz zapewnienia porządku na czas trwania zgromadzenia.

Prawo i Sprawiedliwość opowiada się za bezwzględnym egzekwowaniem w Polsce porządku publicznego. Przepisy, które go dotyczą, nie mo-

(senator K. Jurgiel)

gą jednak służyć do tłumienia objawów niezadowolenia społecznego. Naruszanie tych przepisów w ostatnich latach nosi, moim zdaniem, znamiona stanu wyższej konieczności, czyli działania zdesperowanych i rozgoryczonych ludzi, którzy w żaden inny sposób nie mogą zwrócić uwagi na swoje problemy.

Uważam, że proponowane obostrzenia idą zdecydowanie za daleko. Wnoszę o odrzucenie ustawy, przedstawiając jednocześnie, na wypadek, gdyby ten wniosek nie znalazł uznania Wysokiej Izby, poprawkę dotyczącą zaprezentowanego problemu. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę pana senatora Gładkowskiego o zabranie głosu.

Senator Witold Gładkowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozpatrując projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym, należy wierzyć, że przedmiotowa nowelizacja jest wyrazem dbałości o bezpieczeństwo i porządek publiczny. Trzeba więc uznać za słuszne propozycje projektodawcy, czyli rządu, który realizuje swoje założenia programowe.

Nowelizacja przewiduje wprowadzenie ograniczenia do pewnego stopnia wolności organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestnictwa w nich. Należy przy tym rozgraniczyć dwie płaszczyzny, a mianowicie sferę wolności konstytucyjnej oraz dozwolony zakres jej ograniczeń podyktowany potrzebą praktyki. Omawiane ograniczenie wynika z konieczności zwiększenia bezpieczeństwa uczestników zgromadzenia oraz innych osób, co jest niezwykle ważne, które przypadkowo znalazły się w bezpośrednim otoczeniu.

W ten sposób dochodzimy do konkluzji, z której wynika, że bezpieczeństwo naszych obywateli wymaga zwiększenia odpowiedzialności organizatorów zgromadzenia. Trzeba więc uznać za słuszne przepisy nakładające na organizatora obowiązek prowadzenia zgromadzenia w sposób zapobiegający powstawaniu ewentualnych szkód z winy uczestnika. Można powiedzieć, że nowelizacja idzie jeszcze dalej, przewidując solidarną odpowiedzialność organizatora zgromadzenia i uczestnika będącego sprawcą wyrządzonej szkody. Przepis okazuje się kontrowersyjny, ale jest konsekwentną i konieczną próbą wymuszenia na organizatorach dbałości o porządek i respektowanie prawa.

W tym miejscu trzeba wyrazić uznanie dla projektodawcy za zdecydowaną postawę zmierzającą do zapewnienia bezpieczeństwa i porządku.

Dzisiaj więc trzeba wierzyć, że wspomniany przepis okaże się skuteczny, a rozpatrywana zmiana ustawy da możliwość lepszego respektowania i stosowania prawa o zgromadzeniach. Tego właśnie oczekuje społeczeństwo, ponieważ przypadkowy przechodzień, doznając uszczerbku na zdrowiu, ma prawo żądać zapewnienia procedur, które umożliwią szybkie znalezienie i obarczenie odpowiedzialnością osoby winnej zdarzenia.

Uważam też, że nie można kwestionować treści przepisów uprawniających przedstawiciela organu gminy do rozwiązania zgromadzenia, między innymi w przypadku, gdy wygląd zewnętrzny uczestników zgromadzenia uniemożliwia ich identyfikację. Wspomniana zmiana ma bowiem na celu wyłączenie, wyeliminowanie możliwości powstawania takich niedopuszczalnych sytuacji, gdy nie można zidentyfikować zamaskowanego uczestnika zgromadzenia, który wyrządził szkodę. Przepis opiera się na słusznym założeniu, że osoby ukrywające swoją twarz podczas zgromadzeń są kandydatami na sprawców szkód. Przecież ktoś, kto ma dobre zamiary, nie ukrywa swojego faktycznego wyglądu w trakcie demonstrowania postaw, o których pokazanie w demonstracjach i zgromadzeniach chodzi.

Należy przyznać, że niektóre przepisy mogą być dyskusyjne, ale pierwszeństwo powinno być przyznane bezpieczeństwu naszych obywateli. Miejmy nadzieję, że osoby, które wątpią w konieczność wprowadzenia omawianych dzisiaj przepisów nowelizujących ustawę, same nie będą zmuszone już w najbliższym czasie do refleksji na ten temat. Nie życzymy tego ani im, ani Warszawie, ani Polsce, mając w perspektywie możliwość goszczenia uczestników Europejskiego Szczytu Gospodarczego. Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi Gładkowskiemu.

Udzielam głosu panu senatorowi Romaszewskiemu.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Muszę powiedzieć, że jest mi bardzo trudno zabierać głos w sprawie tej ustawy, bo jest ona wyrazem jakiegoś fiaska, jakiegoś kolosalnego fiaska, jakie ponieśliśmy w budowie demokratycznego państwa. Proszę państwa, ta ustawa o zgromadzeniach powstawała w roku 1992, w roku 1993, kiedy płaca realna spadła o ponad 30%. I nikt się wtedy nie bał zgromadzeń. Nie baliśmy

(senator Z. Romaszewski)

się. I nic się wtedy nie działo. Dlaczego? Bo ludzie mieli perspektywy, ludzie byli zaangażowani w transformację, ludzie chcieli w tym uczestniczyć.

A oto dziś weszliśmy do NATO, jesteśmy w Unii, jesteśmy państwem wysokiej demokracji. I co? I prawo o zgromadzeniach trzeba ograniczyć. Ja nie wiem, czy to jest fragment planu Hausnera, czy to jest obawa, co społeczeństwo zrobi, jeśli zostaną zrealizowane postulaty planu Hausnera w części socjalnej? Czy to o to chodzi?

No to ja, proszę państwa, muszę państwa zmartwić. Pisać to my sobie możemy dowolne rzeczy, tylko jeżeli społeczeństwo powie: dość, to tylko reakcja będzie tym silniejsza, im silniejsze będzie tłumienie możliwości wyrażania przez społeczeństwo swoich emocji. To tak jak z kotłem parowym – wszędzie jest zawór bezpieczeństwa. Ten zawór można obciążyć, tylko że wtedy następuje wybuch. I ja myślę, że nie ma powodu podnosić ciśnienia w tym kotle. Myślę, że pokojowa demonstracja to jest jednak jakiś sposób, jakaś nadzieja, którą się daje ludziom, nadzieja, że ktoś usłyszy, że jest im źle. Dlaczego chcemy to zlikwidować?

Przedstawione przez pana ministra dane – 5 milionów zł kosztów uczestnictwa Policji, 150 tysięcy zł strat – czy to są powody do zaostrzania przepisów dotyczących zgromadzeń? Przecież to są żarty. My dużo większe sumy wyrzucamy. A ile będzie kosztowało zabezpieczanie szczytu? O to nikt się nie pyta. Wszyscy jesteśmy dumni. Tylko żeby górnicy nie przyjechali...

Proszę państwa, art. 10a: „Za szkody wyrządzone przez uczestnika zgromadzenia podczas jego przebiegu lub bezpośrednio po jego rozwiązaniu organizator zgromadzenia odpowiada solidarnie ze sprawcą szkody”. Jest tak, jeżeli ludzie chcą zademonstrować swoje przekonania, chcą zademonstrować swoje poglądy. Ale jeżeli dla zysku organizujesz imprezę, artystyczną czy sportową, to nie odpowiadasz. Szczególne państwo! Szczególne państwo!

Proszę państwa, to jest po prostu przepis ewidentnie antyzwiązkowy. W jaki sposób ktoś może odpowiedzialnie przyjąć odpowiedzialność za osoby, które dołączają do demonstracji? Nie ma takiej możliwości. A więc każda demonstracja powinna być zakazana... Kto może wiedzieć, kto dołączy? Jak można ponosić za to odpowiedzialność? Nie ma możliwości odpowiadania za wszystkich uczestników. No, chyba że się zorganizuje bojówki, które będą strzegły demonstracji. Taka ewentualność też jest, to jest ta dalsza perspektywa. Tylko że my po prostu jesteśmy na bardzo złej drodze. I pomysł, że będziemy wykańczali związki zawodowe poprzez nakładanie na nie grzywien, poprzez generowanie ich kosztów,

w moim przekonaniu, jest pomysłem dalece niewłaściwym, niezależnie od roszczeniowości związków zawodowych. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi Romaszewskiemu. Udzielam głosu panu senatorowi Sztorcowi.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa ta na pewno jest potrzebna. Nie chciałbym podczas dyskusji nad tą ustawą wgłębiać się w to, czy ta ustawa jest potrzebna, czy nie, czy będziemy walczyć, jak mówił pan senator Romaszewski, ze związkami zawodowymi, czy będziemy walczyć z demonstracjami przez nie organizowanymi. Myślę, że ustawa potrzebna jest do zapewnienia bezpieczeństwa tym, którzy chcą iść demonstrować w normalny, pokojowy sposób, i tym, którzy się w obrębie demonstracji przypadkowo znajdują. Myślę, że ze względu na to bezpieczeństwo ustawa jest bardzo potrzebna.

I jak patrzę na pewne zapisy w ustawie... W art. 3 ust. 2 uzupełnia się katalog osób o te osoby, których nie można zidentyfikować. To rozwiązanie, moim zdaniem, jest bardzo słuszne. Pozbawienie anonimowości człowieka, który wychodzi na ulicę z kamieniem czy z pałą, trochę zawsze tego człowieka ostudza. Pozbawienie anonimowości, myślę, zawsze idzie w tym kierunku, by móc demonstrować, wyrażać swoje myśli i przekonania, a nie niszczyć elewacje i narażać wszystkich na koszty.

Drugi ważny artykuł – art. 7 ust. 3. Wprowadzono tu pewne zasady prowadzące do uzgodnienia warunków korzystania z dróg, po których ma przejść zgromadzenie czy gdzie odbywa się manifestacja. Takie zezwolenie wiąże się z określeniem warunków korzystania z drogi. Organizator musi spełnić te warunki, musi zapewnić jakieś bezpieczeństwo, musi po prostu zobowiązać się do spełniania wymogów ustalonych przez zarządcę w zezwoleniu na korzystanie z drogi.

Myślę, że bardzo istotna jest też zaproponowana w art. 10 ust. 2 solidarna odpowiedzialność organizatora i sprawcy za naruszenie majątku, za naruszenie dyscypliny i za szkody z tym związane. Myślę, że organizator demonstracji zawsze musi być świadomy tego, że jeżeli mienie zostanie zniszczone, musi za to mienie zapłacić i wyrównać szkodę – obojętnie, jakie to mienie jest, czy państwowe, czy prywatne, czy to jest budynki urzędu, czy pociąg, czy coś innego.

Sądzę, że art. 12 pkt 1 mówiący o możliwości rozwiązania zgromadzenia przez organ kontroli ruchu drogowego, również jest oczywisty. Policja jest tym organem w państwie, który pilnuje porządku. Powinna więc mieć możliwość prowadze-

(senator J. Sztorc)

nia działań, które zapewnią bezpieczeństwo przynajmniej reszcie użytkowników. Myślę, że jeśli chodzi o Policję, to jest to przepis sformułowany jednoznacznie – Policja dzięki tej ustawie będzie mogła skutecznie kontrolować to, co się w ruchu drogowym dzieje, i będzie mogła tak kierować zgromadzeniami, żeby były bezpieczne.

Ustawa ta jest pożądana. Być może są tu jeszcze jakieś niedopracowane elementy, ale ustawa idzie w dobrym kierunku i myślę, że taką ustawę trzeba uchwalić. Dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę panią senator Kurską o zabranie głosu.

Senator Anna Kurska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Nie zgadzam się z moim przedmówcą. Nie zgadzam się również z panem ministrem, który porównuje nasz kraj do Anglii, do Belgii, do Francji. To są wszystkie państwa, które mają ustabilizowany ustrój. To nie są kraje w stanie transformacji. Ustawa, którą chcemy zmieniać, pochodzi z 5 lipca 1990 r. Przetrwiała czternaście lat, przetrwała trudne chwile, właśnie okres transformacji. Uważam więc, że nie wymaga ona zmiany. A dlaczego, zaraz powiem.

Konstytucja w art. 5 mówi wyraźnie, że najważniejsze są: wolność, prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo. I właśnie o tym bezpieczeństwie chciałabym mówić. Ważne jest, w jakim aspekcie będziemy rozpatrywać to bezpieczeństwo. Na pewno nie utrzyma się bezpieczeństwa na bagnietach. I nie chodzi tutaj o terrorystów, bo ci się posługują ładunkami wybuchowymi, więc możemy mówić tylko o manifestacjach. A w manifestacjach uczestniczą zdeterminowani ludzie, którzy wychodzą na ulicę po to, żeby zwrócić na siebie uwagę – i o to im tylko chodzi. Wszelkie restrykcje wywołują skutek odwrotny od oczekiwanego. Bo wiadomo, psychologicznie jest to dowiedzione, że im są surowsze kary, tym bardziej ludzie wyłamują się spod prawa. I ośmielam się twierdzić, że zawiedzeni rządami obecnej ekipy ludzie, z powodu utraty pracy i perspektyw, nie będą ubiegać się o zezwolenia na trzy dni naprzód, na siedem dni przed zamiarem zorganizowania manifestacji, tylko wyjdą na ulicę. I mogą nawet rzucać kamieniami albo usiłować podpalić gmach państwowy, uważając, że po prostu są to... Niestety, w taki sposób ludzie reagują na działania znienawidzonych ośrodków decyzyjnych, które nie spełniają ich oczekiwań.

Przytoczę tu tylko jeden przykład, który miał miejsce w 1970 r. Wówczas taki atak został skierowany na ówczesny gmach KW PZPR w Gdańsku. I nikt wtedy nie był w stanie powstrzymać ludzi, którzy szli z pięściami skierowanymi właśnie w stronę tego budynku. Oni nie mieli skrupułów i o żadne zezwolenia nie występowali.

Pragnę zwrócić państwa uwagę na to, że trzeba się zastanowić, czy naprawdę tego rodzaju ustawa, która jest rzeczywiście zła... Ja już abstrahuję od tego, że taki art. 10a ust. 2, który mówi o solidarnej odpowiedzialności za szkodę, jest nie tyle nierealny, co po prostu kuriozalny. Konia z rzędem temu, kto wyliczy, jakie szkody wyrządzili chuligani, a jakie szkody wyrządzili ludzie, którzy poszli z tak zwanym zezwoleniem, prawną zgodą na manifestację.

Dlatego wnoszę o odrzuceniu tej ustawy jako zbędnej, zgodnie z tym, co wyraziłam w głosowaniu wspólnie z senatorami Liszcz i Romaszewskim podczas prac komisji i co zostało przedstawione jako wniosek mniejszości. A jeżeli Senat nie podzieli wyrażonego przeze mnie poglądu, to proszę w każdym razie o skreślenie art. 10a ust. 2. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Bardzo proszę panią senator Liszcz o zabranie głosu.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja w imieniu grupy senatorów zgłosiłam wniosek o odrzucenie ustawy, ale jestem realistką i wiem, że ze względu na skład tej Izby nie ma on szans powodzenia. Dlatego uważam, że moim moralnym obowiązkiem jest spróbować poprawić to, co w tej ustawie można poprawić. Chcę w związku z tym zgłosić dwie poprawki.

Pierwsza z nich dotyczy pktu 1, mianowicie tego kontrowersyjnego sformułowania dotyczące osób, których wygląd zewnętrzny uniemożliwia ich identyfikację. Ja rozumiem niebezpieczeństwa z tego płynące, rozumiem ideę i nie jestem jej wroga, sądzę jednak, że w sformułowaniu przyjętym przez Sejm jest zbyt dużo możliwości dowolnego traktowania różnej maści demonstrowanych przebiegaczy, na przykład ekologów, którzy różne przebrania przywdziewają, żeby mocniej oddziaływać na wyobraźnię. Proponuję więc taki zwrot, w którym będzie jasne, że chodzi o przypadki, gdy ktoś zasłania twarz bądź zmienia wygląd zewnętrzny na czas zgromadzenia po to, ażeby uniemożliwić identyfikację. To jest pierwsza sprawa.

Druga sprawa jest, moim zdaniem, znacznie ważniejsza. Otóż największy problem w tej usta-

(senator T. Liszcz)

wie upatruję właśnie w tej solidarnej odpowiedzialności, o której już tutaj wielokrotnie była mowa. Ja mam wrażenie, że nie wszyscy państwo, zwłaszcza ci niebędący prawnikami, zdają sobie sprawę z tego, co to jest solidarna odpowiedzialność. Odpowiedzialność solidarna oznacza, że niezależnie od tego, w jakim kto stopniu przyczynił się do powstania szkody, można od niego żądać pokrycia całości tej szkody. Wystarczy więc stosunkowo niewielka wina organizatora, jakieś niedopatrzanie – zwłaszcza jeśli organizator jest osobą prawną, ma majątek – a już można do niego skierować całe roszczenie i komornik je wyegzekwuje. A organizator może sobie w stosunku do chuligana, który spowodował szkodę, wnosić roszczenie zwrotne, oczywiście bez szansy na jego realizację kiedykolwiek.

To jest miecz niezwykle ostry, kodeks cywilny posługuje się nim bardzo ostrożnie. A przyjęcie go w tej sytuacji, gdy nawet nie mamy definicji uczestnika... Bo pan minister wprost przyznał, że uczestnik to każdy, kto się w takim miejscu znajdzie! Przy dużym zgromadzeniu nie robi się przecież żadnych list uczestników, nie sprawdza się listy obecności przed wpuszczeniem na taki czy inny plac. Każdy może podejść i udawać uczestnika i za każdego takiego uczestnika, całkiem przypadkowego czy wręcz prowokatora, zwykłego chuligana, ma odpowiadać organizator, najczęściej związek zawodowy.

Słusznie mówił pan senator Romaszewski, że jest to prosta droga do wytrącenia podstawowej broni związkom zawodowym, zmierzająca do likwidacji, do zniszczenia związków zawodowych. Nie zapominajmy jednak, że to związek zawodowy „Solidarność” wywalczył tę demokrację, której my mu teraz zabramy.

Dlatego jestem za tym, żeby pozostawić zalecenie, iż wszyscy uczestnicy, a zwłaszcza organizator, mają zrobić wszystko, żeby nie doszło do szkód, proponuję jednak skreślić ust. 2 mówiący o solidarnej odpowiedzialności.

Ja w ogóle obawiam się, że jeżeli ta ustawa zostanie przyjęta w tym kształcie, to zostanie zaskarżona do trybunału i podejrzuje, że skutecznie. Straty, które wynikają z demonstracji, oczywiście boją, bo Polska jest w ciężkiej sytuacji i każda niepotrzebna strata boli, ale to jest stosunkowo niewielki koszt demokracji. Nie ma praw, nie ma wolności bez kosztów, ale te koszty warto i należy ponieść.

A teraz, korzystając z okazji, że omawiamy ustawę o zgromadzeniach, chcę się podzielić pewną refleksją i przestrogą. Szykują się wielkie imprezy masowe dla uczczenia naszego wejścia do Unii. Chciałabym więc publicznie wygłosić pewien apel: zaniechajmy w tym okresie dużych, masowych imprez. To nie jest dobra pora, nie tyl-

ko dlatego, że nie bardzo jest się z czego cieszyć, bo sędzę, że pierwsze lata w Unii nieźle nam zajdą za skórę, ale także z innych powodów, o których wszyscy wiemy i o których aż boję się głośno mówić. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Proszę o zabranie głosu panią senator Serocką.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja właściwie nie chciałam zabierać głosu w dyskusji, ale po tej wymianie poglądów uznałam, że trzeba na ten temat mówić.

Jako sprawozdawca komisji przygotowywałam się dość gruntownie do rzetelnego przedstawienia problematyki bezpieczeństwa zgromadzeń w naszym kraju. Wielokrotnie uczestniczyłam jako negocjator w sporach zbiorowych po stronie związków zawodowych – nie po stronie pracodawców, tylko po stronie związków – pilnując porządku prawnego w czasie tych sporów i w czasie tych zgromadzeń. Dlatego czuję się odpowiedzialna za to, co mówię, pilnowałam bowiem tego, ażeby różne zgromadzenia nie wymknęły się spod kontroli przywódców tych zgromadzeń. I stąd ta ustawa wprowadza obowiązek pilnowania przez przewodniczącego zgromadzenia tego, żeby ten porządek był zachowany. Nie zgadzam się z panem senatorem Romaszewskim i z panią senator Kurską, którzy cofnęli się do zbyt dalekich i odległych czasów. W tej chwili mamy zupełnie inną sytuację, żyjemy w nowych warunkach, po wydarzeniach z 11 września i 11 marca, i musimy pamiętać o tym, że każde zgromadzenie, które wymknie się spod kontroli, może się skończyć tak, jak się skończyło parę dni temu w Madrycie, co byłoby tragedią. A my jesteśmy tak samo zagrożeni jak Hiszpania.

(Senator Dorota Simonides: Ale w Madrycie to nie było zgromadzenie!)

Nie było, ale wykorzystać można każde zgromadzenie. Dlatego trzeba, niestety, nałożyć na przewodniczącego odpowiedzialność za to zgromadzenie. On musi zwracać uwagę na to, co się dzieje, czy ktoś z boku nie doszedł, by wykorzystać to zgromadzenie, żeby zrobić krzywdę innym ludziom. Dlatego proszę o uchwalenie ustawy w kształcie zaproponowanym przez komisję.

Proszę również odpowiednie służby, aby to prawne prawo było dobrze egzekwowane, aby te służby nie zajmowały się papierkami czy urzędowaniem, a więcej przebywały między ludźmi i zwykłymi cywilnymi obywatelami, aby na przykład przywróciły instytucję dzielnicowego, ale w takiej postaci, w jakiej istniała ona kiedyś, kiedy dzielnicowego wszyscy znali i wiedzieli dosko-

(senator E. Serocka)

nale, czego należy od niego oczekiwać, bo po prostu go znały. Ja ostatnio walczyłam... Akurat na Kaszubach zaczęto likwidować posterunki gminne, a jest to rejon turystyczny, gdzie w okresie letnim przebywa bardzo dużo ludzi. W okresie zimowym ten ogromny rejon turystyczny jest jednak bardzo często pozbawiony opieki i właściwie większość domków, domów czy dacz jest narażona na zniszczenie i na kradzieże. Dlatego przywróćmy dobre imię tym dzielnicowym i naprawdę przestańmy ich obciążać różnymi papierkami. Niech patrzą, co się dzieje, czy rzeczywiście jesteśmy bezpieczni.

Bardzo proszę o przyjęcie tej ustawy właśnie w takim kształcie. Nie wiadomo, czy to będzie ostatnia, czy przedostatnia nowelizacja, czy nie będzie kolejnych w związku z ogromnym zagrożeniem naszego państwa. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Bardzo proszę pana senatora Kulaka o zabranie głosu.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Słuchałem tej debaty i wypowiedzi senatorów wypowiadających się wcześniej i mam taką wątpliwość: dlaczego... To znaczy dziwię się trochę takiemu sztywnemu sprzeciwowi wobec tej ustawy ze strony senatorów związanych historycznie z „Solidarnością”. Próbuję zrozumieć to stanowisko, ale z drugiej strony przecież musicie państwo uświadamiać sobie, że my tę ustawę uchwalamy w sytuacji, gdy notowania partii politycznych i ugrupowań są takie, jakie wszyscy znamy. Przecież już za chwilę ta ustawa może raczej służyć do obrony was niż nas, do obrony państwa przed lewicowymi albo lewackimi demonstrantami, którzy mogą okazać się niebezpieczni właśnie dla nowego porządku, jaki być może po następnych wyborach w Polsce zostanie zbudowany.

I wreszcie taka uwaga skierowana też trochę do pana ministra. W ubiegłym roku w Hiszpanii, w Madrycie, trafiłem, w jakimś sensie przypadkowo, na stutysięczną albo i jeszcze liczniejszą demonstrację związkową, typowo związkową, której przedmiotem były postulaty związane właśnie z prawem pracy. Proszę państwa, tam to jest organizowane w sposób bardzo czytelny. Tam każdy uczestnik tego zgromadzenia otrzymywał od organizatora taką foliową kurtkę bezrękawnik, którą zakładał przez głowę, i od momentu kiedy tę kurtkę miał na sobie, był demonstrantem – legalnym, oficjalnym, ubezpieczonym, odpowiadającym za siebie. Organizator zaś odpo-

wiadał za wszystkie jego ewentualne złe zachowania. Każdy, kto takiej kurtki nie miał, automatycznie był chuliganem, łobuzem, awanturnikiem i jego oczywiście łatwo było albo organizatorom, albo służbom porządkowym z tego tłumu wyłowić.

My do tego ciągle nie możemy dojść, mimo że dla organizatora, jak myślę, koszt tego typu bezrękawników – zresztą przywożłem na pamiątkę taki eksponat i mogę go ewentualnie okazać, gdyby ktoś z państwa był zainteresowany – jest minimalny, skoro w domach towarowych torby foliowe, a to jest mniej więcej taki sam wkład materiału, są dodawane do towarów bezpłatnie. To jest jakieś rozwiązanie już nie do tej nowelizacji, ale może do kolejnej. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Za chwilę przemówi pan senator Sławomir Izdebski. A zanim dojdzie na mównicę dodam tylko, że dzisiaj obradujemy do godziny 18.30, tak żeby nasi solenizanci, w tym ten, na którego patrzę, mogli spokojnie w gronie rodziny świętować.

Pan senator Sławomir Izdebski, proszę bardzo.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Nie chciałbym zabierać zbyt dużo czasu, ale ponieważ ta ustawa w pewnym sensie mnie także dotyczy – dużo tutaj mówiono o zgromadzeniach i protestach, a ja byłem jednym z największych przywódców w tych słynnych protestach z 1999 roku i tutaj...

(Senator Dorota Simonides: Gdzie bito.)

Gdzie bito, oczywiście.

(Senator Dorota Simonides: To znaczy Samoobrona była.)

No, przepraszam bardzo, Samoobrona była policjantów, tak?

(Senator Dorota Simonides: Tak.)

(Wesołość na sali)

No, jeśli pani ma takich komentarzy używać, to lepiej niech się pani senator w ogóle nie odzywa.

Szanowni Państwo! Te wydarzenia naprawdę były niejednokrotnie tragiczne w skutkach, ale proszę sobie również wyobrazić czas, gdy ceny żywności, w ogóle ceny płodów rolnych, spadły do poziomu tak krytycznego, że rolnicy już naprawdę nie mieli pieniędzy na buty dla dzieci idących do szkoły itd., itd. I jeszcze tylko jedno zdanie dopowiem. Musimy tutaj być świadomi też tego, że właściwie to nie my, Szanowna Pani Senator, organizowaliśmy te protesty, tylko kolejne rządy, w których pani chyba też uczestniczyła, a jak nie

(senator S. Izdebski)

pani, to pani prawicowi przyjaciele, doprowadziły do tego, że rolnicy w roku 1999 musieli...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Bardzo proszę, Panie Senatorze, do rzeczy. Mówimy o ustawie, a nie o swoich wrażeniach z demonstracji.)

...bić się z policją.

Pani senator dotknęła jeszcze kwestii ostatnich wydarzeń w Madrycie, tego, że może to się zdarzyć również w Polsce. Chciałbym przypomnieć Wysokiej Izbie, że byłem projektodawcą uchwały o wycofaniu polskich wojsk z Iraku. Wtedy poparły mnie tylko trzy osoby, i cieszę się, że jednym z tych głosów był głos senatora lewicy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Lista mówców została wyczerpana.

W związku z tym zamykam dyskusję.

Wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli senatorowie Mieczysław Janowski, Krzysztof Jurgiel i Teresa Liszcz.

Bardzo proszę, aby Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Ustawodawstwa i Praworządności zechciały się zebrać, przeanalizować wnioski i przedstawić nam wspólne stanowisko. Będziemy głosować w sprawie tej ustawy po wyczerpaniu porządku obrad.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw.

Sejm uchwalił tę ustawę na swoim sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu 4 marca. Do Senatu została przekazana w dniu 8 marca. Marszałek Senatu skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie – mamy je w drukach nr 611A i nr 611B.

Żegnamy ekipę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z panem ministrem Mazurkiem.

Pan senator Zbyszko Piwoński zabierze za chwilę głos i przedstawi sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Bardzo proszę.

Senator Zbyszko Piwoński:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ta ustawa, jakkolwiek zgłoszona nie z inicjatywy rządu, ale z inicjatywy dwóch klubów parla-

mentarnych – Prawa i Sprawiedliwości oraz Platformy Obywatelskiej – wkomponowuje się jednak w przewodnią myśl, która jest w tej chwili przedmiotem rozważań w parlamencie, a mianowicie zmierza do poszukiwania oszczędności w naszym budżecie i do naprawy finansów publicznych naszego kraju. Ma ona zatem, z jednej strony, wymiar ekonomiczny. Da się bowiem łatwo wyliczyć, że na przykład w budżecie 2004 r. na wypłatę przyznanych czy też przynależnych świadczeń z tytułu tak zwanej trzynastki dla „erki” zaplanowano 9 milionów 138 tysięcy zł – to jest ten wymiar ekonomiczny. Z drugiej zaś strony ma też wymiar polityczny. Jeżeli bowiem mówimy o oszczędzaniu, to musimy zacząć od siebie, od tego, żebyśmy również my w kosztach poszukiwania niezbędnych środków, które mogą doprowadzić do pewnej stabilizacji naszych finansów publicznych, w sposób dość wyraźny uczestniczyli. I właściwie co do tej kwestii nie mieliśmy na posiedzeniu komisji żadnych wątpliwości – została ona jednomyślnie zaakceptowana przez członków komisji.

Było też jednak kilka kontrowersji, o których chciałbym poinformować Wysoką Izbę.

Pierwsza z nich... Może najpierw przypomnę, że ta ustawa dotyczy grupy osób, która została zaliczona do kadry kierowniczej, te osoby są enumeratywnie wymienione w ustawie, niejednokrotnie się do tego odwołujemy, począwszy od marszałka Sejmu, prezydenta itd. aż po urzędników, podsekretarzy stanu, wojewodów i wicewojewodów – nie będę tu wymieniał wszystkich stanowisk. W trakcie prac legislacyjnych w parlamencie ustawa została rozciągnięta już w drugim czytaniu na tak zwaną kadrę kierowniczą, tak zwaną, bo trudno nawet odnieść to pojęcie do samorządów terytorialnych. Do tego jeszcze za chwilę wrócę.

Kwota, którą wymieniłem, pozostanie ewentualnie w wyniku całorocznego przeliczenia w budżecie państwa. W tym roku będzie to 50%, jako że ustawa będzie wchodziła w życie stopniowo od połowy roku, bo nie chcemy – i tutaj Sejm przyjął słuszne stanowisko – ażeby prawo działało wstecz, w przyszłym roku będzie to już pełna kwota. Nie jestem natomiast w stanie powiedzieć, i nie oczekujcie państwo odpowiedzi na takie pytanie, jaką kwotę oszczędności to da w samorządach terytorialnych, bo to nie jest wprost oszczędność budżetu, a jedynie oszczędność samorządów. Myślę, że kwoty uzyskane z tego tytułu będą przeznaczone na inne cele, sami przecież ciągle z tej mównicy mówimy, że środki na potrzeby samorządów są niedoszacowane w subwencji i tych jakichś dotacjach, które otrzymują one z budżetu państwa.

Ale wracam do naszych wątpliwości.

Pierwsza wątpliwość zrodziła się dlatego, że tę listę osób zaliczonych do kadry kierowniczej two-

(senator Z. Piwoński)

rzy się tak troszkę wybiórczo, chociaż może nie tyle tworzy się wybiórczo, ile właściwie ogranicza się ją do określonych stanowisk. Obok jest wiele innych, usytuowanych finansowo może równie wysoko, a czasami nawet i wyżej, których ta ustawa nie obejmuje. I z tego punktu widzenia dyskutowaliśmy na posiedzeniu komisji dość namiętnie nad tym, co zrobić, ażeby rozciągnąć jej zakres na wszystkie stanowiska kierownicze, oczywiście na publiczne stanowiska kierownicze, wszędzie tam, gdzie w grę wchodzi środki publiczne. Nie znaleźliśmy rozwiązania w możliwościach wynikających z postępowania legislacyjnego w Senacie, niemniej jednak komisja nie zamknęła dyskusji na ten temat, przyjmując zobowiązanie, że będzie to temat, którym będzie się zajmowała nadal. I to jest pierwsza kwestia.

Może podam pewien przykład, żeby uzasadnić tę naszą wątpliwość. W całym systemie sądowym w tej akurat kategorii osób, które pozbawiamy dodatkowego wynagrodzenia, znalazł się prezes Trybunału Konstytucyjnego, ale już nie ma pierwszego prezesa Sądu Najwyższego czy też prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Podaję to jako przykład. Mógłbym przytoczyć wiele innych, które wzbudziły naszą wątpliwość i skłoniły do tego, żebyśmy nadal się nad tym zastanawiali, zakładając ewentualne wystąpienie z określoną inicjatywą.

I druga wątpliwość, nad nią może jeszcze bardziej namiętnie dyskutowaliśmy, dotyczy tego, co stało się w Sejmie w trakcie drugiego czytania, bo to dopiero wtedy – nie było tego w projekcie złożonym z inicjatywy tych dwóch klubów wymienionych przeze mnie – nastąpiło rozszerzenie zakresu tej ustawy w celu pozbawienia dodatkowego wynagrodzenia rocznego, tak zwanej trzynastki, pracowników samorządu terytorialnego zaliczonych do kadry kierowniczej.

Wątpliwość zrodziła się, po pierwsze, stąd, że jest to działanie tak trochę ad hoc, bo to już drugie czytanie, zawsze obciążone pewną obawą o to, czy jest poprawne legislacyjnie, aczkolwiek z punktu widzenia zgodności z konstytucją nie kwalifikuje się to do podważenia. Po drugie zaś z pytania, czy my tak do końca jesteśmy uprawnieni do tego, aby aż tak dalece ingerować w samorządność, w autonomię samorządów, żeby tam podejmować te decyzje.

Nie ma bariery prawnej, którą wprost można by przytoczyć i wykorzystać przeciwko tej ustawie, stąd zgodziliśmy się z zapisem, jaki tu jest. Niemniej jednak w tej drugiej części w odniesieniu do samorządów dokonaliśmy korekty. I w tym miejscu od razu przejdę do poprawki, którą zgłosiła nasza komisja, analogiczną zresztą zgłosiła też i druga komisja, która w ślad za nami obradowała nad tą ustawą.

Przyjęliśmy, że ograniczenie wypłacania tego trzynastego wynagrodzenia odnosimy również do kadry kierowniczej samorządu, ale wyłącza my z tego tę część kadry, którą zaliczamy do urzędników samorządu, a mianowicie skarbników i sekretarzy. Naszym zdaniem, byłaby to zbyt daleko idąca ingerencja w działanie samorządów i ich uprawnienia, zważywszy zwłaszcza na to, że jednocześnie niektóre inne stanowiska państwowe nie są objęte taką regulacją prawną. Wcześniej zastanawialiśmy się, czy w ogóle nie zrezygnować z takiego rozszerzenia tej ustawy, aby obejmowała ona samorządy. Jak już wspomniałem, zachowaliśmy to, wyłączając jednak spod jej działania tę grupę urzędniczą, która bez względu na wybory, na taką czy inną orientację sprawującą władzę, spełnia swoje funkcje i powinności. Właściwie to jest ta przyszła Służba Cywilna w administracji samorządowej.

I to jest ta nasza poprawka, tak skwitowaliśmy wątpliwości, które przed chwilą przytaczałem.

Jeśli chodzi o pozostałe sprawy, to skreślony został art. 37 w naszej ustawie, tej ustawie, która określa funkcjonowanie, sprawowanie mandatu posła i senatora, a tym samym wyłączeni zostaliśmy również i my spod działania nowelizowanej ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu. Pochodną skreślenia art. 37 są zmiany w art. 34 i 35 ustawy, jako że to są artykuły, w których zapisane jest, że z tytułu niewypełniania pewnych powinności parlamentarzysty dokonuje się obniżenia uposażenia czy pozbawienia dodatkowego wynagrodzenia, co stało się właściwie bezpodstawne, skoro całkowicie z tego zrezygnowaliśmy.

I to jest cały sens tej ustawy.

Podzieliłem się z państwem wątpliwościami, które towarzyszyły naszym działaniom. Pozostajemy nadal w przeświadczeniu, że sprawa wymaga kontynuowania i rozważenia, jak to uczynić, ażeby ustawa była bardziej, no może to nie najbardziej adekwatne słowo, ale sprawiedliwa, a w każdym razie, żeby obejmowała wszystkie osoby, które powinny solidarnie partycypować w świadczeniu na rzecz naszego budżetu. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

A teraz zapraszam panią senator Ewę Serocką występującą w imieniu Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw

(senator E. Serocka)

Senatorskich, które odbyło się 11 marca 2004 r. w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw – druk senacki nr 611.

Ustawa jest krótka i dotyczy głównie pozbawienia praw do dodatkowego wynagrodzenia rocznego osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz posłów i senatorów. Dla przybliżenia Wysokiej Izbie tego sprawozdania, chciałabym przedstawić te osoby, które Sejm pozbawił prawa do trzynastki. Są to osoby z tak zwanej erki, czyli prezydent państwa, marszałek Sejmu, Senatu i prezes Rady Ministrów, wice-marszałek Sejmu i wicemarszałek Senatu, wiceprezes Rady Ministrów, prezes NIK, prezes Trybunału Konstytucyjnego, ministrowie, prezes Narodowego Banku Polskiego, rzecznik praw obywatelskich, rzecznik praw dziecka, generalny inspektor ochrony danych osobowych, prezes Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, wiceprezes Trybunału Konstytucyjnego, wiceprezes NIK, szef Kancelarii Sejmu, szef Kancelarii Senatu, zastępcy szefów Kancelarii Sejmu i Kancelarii Senatu, szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, główny inspektor pracy, zastępca głównego inspektora pracy, kierownik Krajowego Biura Wyborczego, minister stanu – szef Kancelarii Prezydenta, zastępca szefa Kancelarii Prezydenta, zastępca prokuratora generalnego, a także prezes PAN, sekretarz stanu – członek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, pierwszy zastępca prezesa NBP, podsekretarz stanu, wiceminister, wiceprezes NBP, sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej, zastępca rzecznika praw obywatelskich, rzecznik ubezpieczonych, kierownik urzędu centralnego, wiceprezes stanu, wojewoda, zastępca kierownika urzędu centralnego i wicewojewoda oraz oczywiście posłowie i senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej.

Sojusz Lewicy Demokratycznej i Unia Pracy zawsze opowiadały się za tańszym państwem. Tańska władza była jednym z najważniejszych elementów programu wyborczego naszej koalicji. Przypomnę więc, że w ciągu ostatnich dwóch lat zmniejszyliśmy liczbę ministerstw i członków Rady Ministrów, doprowadziliśmy do likwidacji lub połączenia szeregu urzędów centralnych, agencji, funduszy.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Czcigodna Pani Senator, sprawozdajemy prace komisji, a nie sposób realizacji programu tej czy innej partii. Bardzo proszę do rzeczy.)

Ale... dobrze, ograniczę to.

Dziś myślę, że przez samoograniczenie poprzemy likwidację trzynastek dla tak zwanej erki

i parlamentarzystów, dając przykład upartego poszukiwania środków na wsparcie ważnych społecznie celów, a środki to nie małe. W 2005 r. pozwoli to zaoszczędzić w budżecie kwotę około 4 milionów 600 tysięcy zł, w 2006 – 9 milionów 138 tysięcy zł.

W dyskusji, która odbyła się na posiedzeniu komisji, senatorowie skupili się na dwóch problemach. Pierwszy dotyczył konstytucyjności proponowanej likwidacji trzynastki dla tak zwanej erki, posłów i senatorów. Głównie były podnoszone sprawy naruszenia zasady ochrony praw nabytych. Opinia Biura Legislacyjnego rozwiązała te wątpliwości.

Zajmowania kierowniczego stanowiska państwowego, jak również pełnienia mandatu parlamentarnego nie można stawiać na równi z wykonywaniem pracy, między innymi, w charakterze urzędnika państwowego. Wynagrodzenie z budżetu państwa nie jest cechą wspólną, charakteryzującą z jednej strony posłów i senatorów oraz osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe, a z drugiej strony pracowników jednostek sfery budżetowej. Z tego względu brak jest racjonalnych powodów do jednakowego traktowania tych grup. Podnoszone naruszenie zasady ochrony praw nabytych nie dotyczy tej sytuacji, ponieważ zasada ta nie ma charakteru absolutnego i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych dla jednostek. Odstąpienie od tej zasady jest dopuszczalne, gdy przemawia za tym inna prawna zasada konstytucyjna, czyli gdy występuje sytuacja nadzwyczajna polegająca na tym, że z wyjątkowych względów należy dać pierwszeństwo określonej wartości chronionej bądź znajdującej oparcie w przepisach konstytucyjnych. W tym wypadku wartością konstytucyjną jest równowaga budżetowa. Z taką argumentacją prawną senatorowie zgodzili się. Nie mogli jednak zgodzić się z zapisami ustawy w art. 1 i art. 4, dotyczącymi likwidacji trzynastek w tak zwanej erce samorządowej, co zostało zgłoszone w Sejmie w drugim czytaniu, na bardzo późnym etapie legislacyjnym, bez przygotowania, planowane oszczędności dotyczyłyby zaś nie budżetu centralnego, a jedynie budżetów samorządowych.

Ustalony w konstytucji wymóg rozpatrywania przez Sejm projektów w trzech czytaniach oznacza, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, nakaz, aby podstawowe treści, które znajdują się ostatecznie w ustawie, przebyły pełną drogę procedury sejmowej, tak aby nie zabrakło czasu i możliwości na przemyślenie przyjmowanych rozwiązań i zajęcie wobec nich stanowiska. Nakazowi temu sprzeciwia się wprowadzenie do projektu nowych, istotnych treści na ostatnich etapach procedury sejmowej. Dotyczy to zwłaszcza poprawek zgłoszonych w drugim czytaniu, niebędących przedmiotem rozważań w komisjach.

(senator E. Serocka)

Zapis ustawy, o którym mowa, dotyczy pozbawienia nagrody rocznej marszałków województw, wiceprzewodniczących zarządów, pozostałych członków zarządów województw, starostów, wicestarostów, pozostałych członków zarządów powiatów, wójtów gmin, burmistrzów i prezydentów miast, sekretarzy gmin, sekretarzy powiatów, skarbników gmin, skarbników powiatów i skarbników województw.

Po burzliwej dyskusji, zapoznaniu się z opinią Biura Legislacyjnego o niekonstytucyjności procesu legislacyjnego przy wprowadzaniu omawianej poprawki w Sejmie, komisja – 4 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu – przyjęła poprawkę zawartą w druku nr 611B. Tym samym rekomenduje przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw wraz z poprawkami zawartymi w druku nr 611B, które dotyczą wyłączenia z zakresu przedmiotowego ustawy sekretarzy gminy i powiatu, skarbnika gminy, powiatu i województwa. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Ale niech pani jeszcze troszkę postoi, Pani Senator...

(Senator Ewa Serocka: Proszę bardzo.)

...bo być może będą pytania do senatorów sprawozdawców.

Proszę bardzo.

Przypominam, że są nimi Zbyszko Piwoński i Ewa Serocka.

Pan senator... Zgłosili się panowie ex aequo. Nie wiem, co zrobić.

(Senator Krzysztof Jurgiel: Jurgiel.)

Bliżej siedzi senator Jurgiel. Na miejscu byłego senatora z SLD.

Proszę bardzo.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Dziękuję bardzo.

Historia zatacza koło, Panie Marszałku.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: To wraca jak bumerang.)

Chcę zapytać panią poseł, ponieważ mówiła...

(Głos z sali: Senator.)

Przepraszam, panią senator. Pani senator mówiła o oszczędnościach w programie SLD. Chcę zapytać, czy komisja ma informacje, ilu zatrudnionych w ciągu ostatnich trzech lat rokrocznie przybywało w administracji publicznej. Z pewnych informacji wynika, że ich przybyło, pani zaś mówiła o oszczędnościach. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pani senator, jak pamiętam, mówiła o oszczędnościach zapisanych...

(Senator Ewa Serocka: Tak, ja zaraz to...)

...w programie jednej z partii, której nazwy nie będę wymieniał, żeby nie reklamować.

(Senator Ewa Serocka: Powiedziałaś...)

Dobrze. Ale może wstrzymajmy się...

Może jeszcze pan senator Józef Sztorc zada pytanie.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku, pani senator sprawozdawca mówiła o jakiejś kwocie oszczędności, 4 milionach 600 tysiącach zł, że później, w 2006 r., będzie 9 milionów zł. Czy ta kwota dotyczy również państwa wójtów, burmistrzów i starostów? Skoro w Polsce jest ponad dwa tysiące gmin, ponad trzystu starostów, to uważam, że ta kwota jest za mała. Coś tu pewnie w tych rachunkach pani nie za bardzo gra. Chciałbym, żeby pani powiedziała, czy te rachunki są takie, jakie mają być. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania do państwa senatorów sprawozdawców? Nie ma pytań. Dziękuję.

Proszę bardzo, pani senator Ewa Serocka, sprawozdawca Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich.

Senator Ewa Serocka:

W sprawozdaniu zajęłam się oszczędnościami w 2005 r. tylko i wyłącznie w budżecie centralnym, a dotyczącymi tak zwanej erki, senatorów, posłów i tych osób, które były wymienione. Mówiłam o kwocie 4 milionów 600 tysięcy zł, która dotyczy oszczędności w 2005 r. Z jakiego powodu? Ta ustawa, tak jak mówił pan senator Piwoński, będzie dotyczyła posłów i senatorów od dnia 1 lipca 2005 r. Stąd kwota w 2005 r. będzie mniejsza niż w 2006 r. W 2006 r. będzie to już cały rok i ta kwota wyniesie 9 milionów 138 tysięcy zł. Dotyczy to tylko budżetu centralnego. Nie ma zaś żadnych informacji dotyczących budżetów samorządowych, o których też mówiłam, to znaczy o tym, że te oszczędności nie były omawiane i nie podano tego typu informacji nawet przy zgłaszaniu poprawki. Analizowałam wszystkie wypowiedzi wnioskodawców, którzy zgłosili tę poprawkę w Sejmie w drugim czytaniu. Tam również nie mówiło się o jakichkolwiek wielkościach, które wpływałyby na oszczędności w budżetach samorządowych. I stąd nie mogę w tej chwili podać panu tej informacji.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Mamy do czynienia z ustawą, która została wniesiona jako projekt poselski, ale na sali jest przedstawiciel rządu, pan minister Cezary Miżewski, zresztą poseł drugiej kadencji.

Czy pan minister chciałby zabrać głos? Nie chce. Dziękuję bardzo.

Sekretarz się ulotnił, sprawdzę więc listę mówców. Dzika plaża, pusto, nie ma nikogo.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos?

(*Senator Józef Sztorc: Mam poprawkę.*)

(*Senator Mieczysław Janowski: Można zadać pytanie?*)

Tak, można zadawać pytania, mimo że, jak powiadam, rząd do tej ustawy się nie mieszał.

Proszę bardzo, pan senator Mieczysław Janowski jako pierwszy.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, chciałbym zapytać, czy rząd analizował rzeczywiste skutki finansowe tej ustawy w kontekście korzyści dla budżetu państwa i budżetów samorządowych. To jest jakby pierwsza część pytania. Druga część dotyczy tego, że mamy wiele osób zajmujących rzeczywiście wysokie stanowiska i dobrze opłacanych z pieniędzy publicznych, których ta ustawa nie obejmuje. Czy rząd analizował ten problem również w takim kontekście, że część osób otrzymuje tak zwane dodatkowe nagrody z tytułu wieloletniej pracy – jubileuszu dwudziestopięciolecia, trzydziestolecia – a część nie. Jak to wszystko jest uregulowane? Tutaj są bowiem wielkie luki. Wydaje mi się, że ta ustawa może stwarzać pozory naprawy finansów. Nie chcę dalej komentować.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Tak, bo to oczywiście jest czas na pytania, a nie na komentarze.

Będziemy przeplatali, proszę, teraz pani senator Aleksandra Koszada.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, rozumiem, że to nie jest projekt rządowy, ale czy w trakcie dyskusji nad tą ustawą w Sejmie generalnie była poruszana kwestia zlikwidowania dodatkowego wynagrodzenia rocznego w całej sferze budżetowej? Mogłoby to się na przykład odbyć na zasadzie włączenia tego

do płacy. Byłoby to związane z uproszczeniem systemu płac. Podano tutaj oszczędności – 4 miliony czy 9 milionów zł. A ile wynoszą roczne koszty dodatkowego wynagrodzenia dla całej sfery budżetowej? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Józef Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku, chciałbym powtórzyć pytanie, które zadałem pani senator Serockiej, i skierować je do pana ministra. Chcemy wziąć premie, czy też część tego wynagrodzenia, panom wójtom, burmistrzom. Uważam jednak, że gdy przygotowujemy się do prac nad jakąś ustawą, to trzeba sobie dokładnie policzyć, co my z tego będziemy mieli. Chcę zapytać również pana ministra, dlaczego tą ustawą nie są objęci prezesi czy zarządy koncernów i spółek państwowych, gdzie goście zarabiają kilkadziesiąt tysięcy złotych miesięcznie. Biorą trzynastki, czternastki, piętnastki. Chciałbym usłyszeć odpowiedź na to pytanie. Skoro mamy w tym państwie oszczędzać, to trzeba się zebrać i zacząć od tych najlepiej zarabiających. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Chcę tylko przypomnieć, że zakres tej ustawy ustalał nie rząd, ale wnioskodawcy, dwa kluby poselskie: PO i PiS.

(*Senator Józef Sztorc: Chodzi o to, żeby Senat dorzucił tam...*)

Dobrze. Przy okazji warto sprostować. Pani senator Serocka czytała funkcje, które będą dotknięte tą ustawą. Otóż nie ma tam stanowiska zastępcy szefa Kancelarii Senatu.

Pani senator Genowefa Ferenc.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, moje pytanie dotyczy urzędników państwowych. Czy resort przewidywał możliwość likwidacji trzynastek, likwidacji nagród jubileuszowych? Prawdę mówiąc, w większości firm w tej chwili nie ma już nagród jubileuszowych. Uważam, że tego typu świadczenia nie powinny być wypłacane również w administracji państwowej. Jeśli to analizowano, to czy mogłoby nam pan przybliżyć, jakie to są roczne koszty i jakie byłyby oszczędności z tego tytułu?

**Senator
Ryszard Jarzembowski:**

Ja mam pytanie *à rebours*, Panie Ministrze. Czy może pan nam przypomnieć, kiedy w Polsce wprowadzono trzynastki?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo, czy są jeszcze inne pytania?
(*Senator Ewa Serocka: Czy mogę ad vocem?*)
Pani senator Ewa Serocka.

Senator Ewa Serocka:

Uzyskałam informację od wnioskodawców, którzy poinformowali mnie, że dla budżetów samorządowych byłyby to oszczędności rocznie wynoszące mniej więcej 80 milionów zł. Dziękuję.
(*Głos z sali: Czy to jest ważne...*)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Jeszcze pan senator Andrzej Anulewicz.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Mam króciutkie, szczegółowe pytanie. Panie Ministrze, czy Senat Rzeczypospolitej mógłby się dowiedzieć, ile wynosi trzynasta pensja, a ile czternaśta prezesa Kompanii Węglowej? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Ja tylko chcę...
(*Senator Józef Sztorc: Panie Marszałku, zostało mi jeszcze dwadzieścia sekund.*)
Nie. Liczyłem, proszę pana, na zegarku marki Patek. To jest niemożliwe, żeby on się mylił.
Chcę powiedzieć panu ministrowi, że może odpowiadać na te pytania, które wiążą się z zakresem ustawy, na inne niekoniecznie, według własnej woli. Czy pan minister chce odpowiedzieć teraz?
Proszę bardzo.
(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Cezary Miżejewski: Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Otóż...*)

(*Głos z sali: Prosimy z trybuny.*)
Z trybuny?

(*Głos z sali: Tam lepiej słyszać.*)
(*Głos z sali: Tam lepiej będzie widać.*)
(*Głos z sali: Przystojny facet.*)

Ja akurat nalegam wtedy, gdy chodzi o panią minister Oleszczuk albo panią minister Muchę... Wtedy tak, a tym razem nie nalegałem.
Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej
Cezary Miżejewski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Otóż rząd akceptuje projekt poselski. Nie śmiał nawet mieć tutaj innego zdania. To dotyczy wynagrodzeń najwyższych urzędników w państwie, posłów i senatorów. Również jest zgoda co do podnoszonej tu przez wiele osób kwestii całościowej regulacji problemu. Pod egidą Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej działa zespół międzyresortowy zajmujący się wynagrodzeniami w sferze budżetowej. Nie chciałbym oczywiście wyprzedzać zakończenia prac tego zespołu. Niebawem ich wyniki będą przedmiotem prac Komitetu Rady Ministrów i Rady Ministrów. Wówczas przedstawimy państwu, Wysokiej Izbie, wszystkie kwestie. One dotyczą i trzynastek, i nagród jubileuszowych, i w ogóle systemów mnożnikowych. To rzeczywiście jest tutaj najbardziej kontrowersyjna kwestia. Tym zespołem kieruje minister Pater. Jak mówiłem, jesteśmy gotowi w najbliższych dniach – jeżeli tylko przyjmie to Rada Ministrów – przekazać Wysokiej Izbie informacje w tej sprawie, tak aby też można było się zastanowić. Ta informacja ma służyć dalszym czy też całościowym planom legislacyjnym.

Ustawa o dodatkowym wynagrodzeniu w sferze budżetowej została uchwalona w grudniu 1997 r., chociaż trzynasta pensja czy dodatkowe wynagrodzenie roczne w innej formule istnieje już od roku 1990, przed rokiem 1990...

(*Głos z sali: Lata sześćdziesiąte.*)

Przepraszam, sięgnę jednak do początków transformacji, czyli pochodzi sprzed lat dziewięćdziesiątych...

Czy kwestia trzynastki dotyczy innych pracowników czy w ogóle pracowników państwowych? Otóż trzynastka – dodatkowe wynagrodzenie roczne, bo o nim mówimy – przysługuje jeszcze pracownikom samorządowym, pracownikom publicznej służby zdrowia, funkcjonuje w wielu praktykach służbowych, wielu ustawach... Przepraszam, w służbie zdrowia trzynastka została już zniesiona. Tak, została zniesiona. Ale jeszcze w wielu ustawach dodatkowe wynagrodzenie roczne funkcjonuje. Powoli się od tego odchodzi. Zespół międzyresortowy ma między innymi dokładnie zanalizować systemy wynagrodzeń, tak żeby zastosować jednolitą politykę wynagrodzeń w sektorze finansów publicznych.

Materia wynagrodzeń prezesów koncernów, która wszystkich bulwersuje, jest materia innych ustaw. Informacje, może nie zindywidualizowane, ale o grupach wynagrodzeń, także są analizowane przez rząd i następnie prezentowane. Jeżeli będzie taka potrzeba, przedstawimy taką informację Wysokiej Izbie.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Wszystko, tak?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Cezary Miżewski: To wszystko.*)

Dziękuję bardzo.

Wniosek legislacyjny na piśmie złożył pan senator Józef Sztorc.

Nikt nie zapisał się do głosu.

Ale otwieram dyskusję i zamykam dyskusję.

Jest to formuła proceduralna. Przepraszam, że ją stosuję, ale stosować trzeba.

W związku z tym, że zgłoszono wniosek o charakterze legislacyjnym, proszę obie komisje, a więc Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, o zebranie się i przeanalizowanie wniosków pana senatora Józefa Sztorca oraz przygotowanie sprawozdania.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.

Sejm uchwalił tę ustawę 5 marca na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu. 9 marca otrzymaliśmy ją w Senacie, a marszałek skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. Sprawozdania z prac komisji mamy w drukach nr 617A i 617B.

Bardzo proszę pana senatora Mariana Lewickiego, żeby zechciał nas poinformować o plonie pracy Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury.

(*Głos z sali: Dobry siewca.*)

Senator Marian Lewicki:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury przedstawić sprawozdanie, zawarte w druku nr 617A, w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 5 marca bieżącego roku ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych. Podjęto w niej próbę transpozycji trzech dyrektyw: dyrektywy rady nr 96/49 z dnia 23 lipca, dyrektywy nr 96/35 z 3 czerwca 1996 r. oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i rady nr 2000/18 z 17 kwietnia 2000 r., oraz uregulowania w jednym akcie prawnym, w sposób spójny i kompletny, całości problematyki związanej z przewozem towarów niebezpiecznych kolejną.

W przepisach zawartych w preambule dyrektywy rady nr 96/49 podkreśla się konieczność zagwarantowania jednolitego stosowania we Wspólnocie przepisów dotyczących przewozów kolejną towarów niebezpiecznych oraz dostosowywania w tym celu prawodawstwa państw członkowskich do postanowień regulaminu RID. Re-

gulamin został w Polsce wydany na podstawie ustawy – Prawo przewozowe i obowiązuje już od 1985 r. Jednakże przepisy dotyczące przewozu towarów niebezpiecznych kolejną są rozproszone w aktach normatywnych różnej rangi. Częstkowe uregulowania w tym zakresie, dotyczące na przykład zadań i kompetencji doradców do spraw bezpieczeństwa przewozów towarów niebezpiecznych, znajdują się zarówno w ustawie o transporcie kolejowym, jak i w rozporządzeniu ministra infrastruktury.

Wadą istniejącego stanu jest to, że w akcie wykonawczym regulowane są obowiązki różnych podmiotów, co budzi wątpliwości co do jego zgodności z konstytucją. Przedmiotowe rozporządzenie normuje bowiem z jednej strony obowiązki doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych kolejną, z drugiej zaś – wymagania, jakie powinny spełniać podmioty prowadzące kursy przygotowawcze dla kandydatów na doradców.

Ze względu na fakt, że problematyka przewozów towarów niebezpiecznych kolejną jest szczegółowo uregulowana w regulaminie RID, ustawa nie powtarza jego postanowień, a dotyczy jedynie zagadnień, które pozostały do uregulowania, między innymi takich jak: właściwości organów i jednostek w zakresie sprawowania nadzoru i kontroli, szczegółowych obowiązków uczestników przewozu towarów kolejną, obowiązków doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych kolejną, a także zasad uzyskiwania świadectwa doradcy.

Ustawa uwzględnia obecnie zadania i kompetencje prezesa Urzędu Transportu Kolejowego i stanowi, że nadzór i kontrolę nad bezpieczeństwem przewozu kolejną towarów niebezpiecznych sprawuje prezes Urzędu Transportu Kolejowego.

W przedłożonym Senatowi projekcie ustawy wprowadzono zgłoszone przez posłów w trakcie drugiego czytania poprawki mające na celu dostosowanie prawa polskiego w kwestii ciśnieniowych urządzeń transportowych do prawa Unii Europejskiej, które zawarte jest w dyrektywie nr 1999/36 z kwietnia 1999 r. Z uwagi na znaczne odrębności tej dyrektywy w trakcie konsultacji międzyresortowych uznano za niemożliwe implementowanie jej w drodze rozporządzenia na podstawie upoważnień zawartych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności. Odrębności te dotyczą między innymi odmienności określeń, braku pojęcia „zasadnicze wymagania”, przywołania międzynarodowych aktów prawnych i wprowadzenia procedur ponownej oceny zgodności oraz oceny zgodności przez notyfikowane jednostki kontrolujące, jak też odrębności oznakowania urządzeń znakiem II, nie zaś znakiem CE. Z tych względów implementacja dyrektywy może zostać przeprowadzona jedynie w drodze ustawy.

(senator M. Lewicki)

Biorąc pod uwagę, iż dyrektywa ta dotyczy ciśnieniowych urządzeń transportowych, takich jak butle, zbiorniki rurowe, cysterny etc., przewożonych zarówno kolejną, jak i w transporcie drogowym, wprowadzono odrębne zapisy w rozdziale 3 przedmiotowej ustawy, jak również w art. 54 tej ustawy dotyczących zmian w przepisach obowiązujących, to jest w ustawie z 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych. Zmiany te ze względu na odmienny charakter implementowanej dyrektywy, niebędącej dyrektywą nowego podejścia, w nieznacznym tylko zakresie, w art. 14, zawierają odniesienia do ustawy o systemie zgodności. Odpowiednie stosowanie tej ustawy dotyczy niektórych definicji, dokonywania oceny zgodności, jak również akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostki kontrolującej.

Zgodnie z implementowaną dyrektywą ustawa w art. 20 przewiduje dokonywanie przez notyfikowaną jednostkę kontrolującą w zakresie ciśnieniowych urządzeń transportowych oceny zgodności wprowadzanych do obrotu urządzeń, ponownej oceny zgodności...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Czas, Panie Senatorze.)

Panie Marszałku, będę się streszczał.

...i również okresowych ocen zgodności. Urządzenia te ze względu na eksploatację podlegają również okresowym badaniom wykonywanym przez notyfikowaną jednostkę kontrolującą.

Ustawa przewiduje, że kontrolę spełnienia wymagań sprawuje w transporcie kolejowym prezes Urzędu Transportu Kolejowego, zaś w transporcie drogowym – główny inspektor transportu drogowego. Organy te w przypadku podjęcia decyzji o ograniczeniu, zakazie wprowadzenia do obrotu albo wycofaniu z obrotu ciśnieniowego urządzenia transportowego będą powiadamiać Komisję Europejską.

Ustawa określa również zasadę odpowiedzialności karnej za naruszenie przepisów ustawy, przy czym katalog sankcji karnych odpowiada odpowiednim przepisom ustawy o systemie oceny zgodności.

Reasumując, należy stwierdzić, że wejście w życie projektowanej ustawy stanowić będzie uporządkowanie oraz dostosowanie polskiego prawa do przepisów Unii Europejskiej w zakresie przewozów kolejną towarów niebezpiecznych, a także dostosowanie prawa polskiego do przepisów Unii Europejskiej w zakresie ciśnieniowych urządzeń transportowych przewożonych kolejną i transportem drogowym.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury wnoszę o przyjęcie propozycji poprawek zawartych w przywołanym na wstępie druku senackim nr 617A z 11 marca bieżącego roku. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze, za to bardzo bogate merytorycznie sprawozdanie.

Zapraszam sprawozdawcę drugiej komisji, która rozpatrywała tę ustawę, pana senatora Zbigniewa Kulaka z Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Tak jak powiedział pan senator Lewicki, ustawa w gruncie rzeczy dokonuje transpozycji trzech dyrektyw, o czym było wiadomo już na początku całej drogi legislacyjnej, oraz czwartej dyrektywy, która została włączona w obręb zainteresowania przy tworzeniu tej ustawy już na etapie prac sejmowych, mianowicie dyrektywy w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej pracowała nad tym następnego dnia po posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, jednak zestaw proponowanych poprawek obu komisji różni się dość zasadniczo. Proszę zwrócić uwagę, że te poprawki, które są poprawkami wspólnymi dla obu komisji, to w gruncie rzeczy zmiany redakcyjne, poprawiające brzmienie samej ustawy.

W naszej komisji, przy niemalym – powiem wręcz: zasadniczym – wsparciu Biura Legislacyjnego, dostaliśmy uzupełniającą opinię, którą, o ile wiem, nie dysponowała komisja poprzedniego dnia. Rozbiła ona zagadnienia, które pozostawały do rozstrzygnięcia, na kilka takich grup: terminologia, ocena zgodności, stosowanie ustawy o systemie oceny zgodności w zakresie ciśnieniowych urządzeń transportowych, obowiązująca ocena, wytyczne, zaświadczenia, egzaminy, ustawa o transporcie kolejowym itd.

Na podstawie tego szczegółowego zestawienia nasza komisja pozwoliła sobie zaproponować o wiele dłuższą listę poprawek, które z jednej strony zmieniają definicje, na przykład oceny zgodności, ponownej oceny zgodności, a z drugiej strony starają się dostosować tę ustawę do ustawy o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, żeby w obu ustawach funkcjonowało już to samo mianownictwo, żeby był ten sam zakres pojęciowy.

Nie będę tych poprawek szczegółowo omawiał, bo...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Tak, mamy druk nr 617B.)

...obie komisje muszą uzgodnić ostatecznie jednobrzmiące rozwiązania. Ale po uzgodnieniu ze stroną rządową, która wszystkie nasze poprawki akceptowała, myślę, że to właśnie ten zestaw po-

(senator Z. Kulak)

nad czterdziestu poprawek będzie ostatecznie tym, który będziemy rekomendować naszej Izbie. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Mamy teraz okazję zadawać pytania panom senatorom: Marianowi Lewickiemu i Zbigniewowi Kulakowi.

Czy są pytania? Nie stwierdzam, żeby były. Dziękuję.

Mamy do czynienia z ustawą, która była projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu został powołany minister infrastruktury.

Witam na naszej sali pana ministra Macieja Leśnego wraz z osobami towarzyszącymi.

Czy na tym etapie pan minister chciałby zabrać głos? Nie chciałby na tym etapie.

A czy mamy pytania do pana ministra? Mamy. Pan senator Mieczysław Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, art. 27 ustawy o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych zobowiązuje przewoźników do zgłaszania komendantom wojewódzkim Policji, komendantom wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej przewozów towarów niebezpiecznych. Czy nie sądzi pan, że podobny zapis powinien dotyczyć zarządców infrastruktury kolejowej lub przewoźników takich towarów kolejną? Trasy kolejowe częstokroć przechodzą przez środek miasta, środek aglomeracji i myślę, że tu niebezpieczeństwo jest bardzo wielkie.

Proszę o opinię pana ministra w tej materii. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Proszę bardzo, kto jest z pań i panów senatorów chciałby zadać pytanie panu ministrowi? Na razie nie mamy chętnych.

Zatem bardzo proszę, Panie Ministrze, żeby zechciał pan ustosunkować się do pytania, które zadał pan senator Mieczysław Janowski.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Maciej Leśny: Z mównicy?)

Z mównicy będzie wygodniej. Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Maciej Leśny:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Jest istotna różnica pomiędzy drogowym a kolejowym transportem towarów niebezpiecznych. Transport drogowy ma o wiele większe możliwości niż transport kolejowy, a obowiązki kolei są określone dokładnie w umowach ADR i RID, które tu były przywołane. Nadzoruje to prezes UTK.

Ja mogę tylko potwierdzić, że istnieje określona procedura, która towarzyszy takim przewozom; niestety jestem czasami ofiarą tej procedury. Polega to na tym, że w określonych sytuacjach jestem budzony, nawet w nocy, przez szefa, który w tym dniu nadzoruje przewóz towarów niebezpiecznych, i jestem informowany: punkt drugi minięty, punkt trzeci minięty itd., itd. To jest zupełnie inna procedura, na kolei znakomicie znana, opanowana, i ona nie ma nic wspólnego z drogami, gdzie musi być zawiadamiana Policja. Tu służby kolejowe same sobie z tym radzą.

(Senator Mieczysław Janowski: A przypadki katastrof cystern?)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

To wszystko, tak, Panie Ministrze?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Maciej Leśny: Tak. Dziękuję bardzo.)

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Informuję, że pan senator Mieczysław Janowski złożył do protokołu wniosek legislacyjny, a do głosu nie zapisał się nikt, więc zamykam dyskusję.

W związku z tym, że mamy wniosek legislacyjny, bardzo proszę senatorów z Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, żeby zechcieli się spotkać i przeanalizować wniosek pana senatora Janowskiego. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

Sejm uchwalił tę ustawę na swoim sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu...

Żegnamy ekipę z Ministerstwa Infrastruktury.

...w dniu 4 marca. 8 marca otrzymaliśmy ją w Senacie. Marszałek skierował ją do Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisje przygotowały sprawozdania w tej sprawie. Mamy je w drukach nr 614A i nr 614B.

Bardzo proszę pana senatora Sergiusza Plewę, aby zabrał głos w imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury i przedstawił sprawozdanie komisji.

Senator Sergiusz Plewa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, która w dniu 10 marca rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm zmianę do ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz zmianie innych ustaw. Jest to już piąta nowelizacja tej ustawy od 1991 r.

Komisja wnosi, aby Wysoki Senat raczył przyjąć uchwaloną przez Sejm nowelizację bez poprawek.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Józef Dziemdziała... Przepraszam, chyba się zagalopowałem. A, nie. Nie zagalopowałem się.

Pan senator Józef Dziemdziała przedstawi nam sprawozdanie w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Senator Józef Dziemdziała:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi pragnę zarekomendować państwu przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw uchwalonej przez Sejm w dniu 4 marca 2004 r.

Jest to projekt rządowy. Ustawa ta dokonuje wielu zmian w dotychczasowym systemie funkcjonowania Agencji Nieruchomości Rolnych, wcześniej Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa. Podstawowym celem nowelizacji jest pozbawienie agencji kompetencji w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy w związku z restrukturyzacją państwowej gospodarki rolnej oraz wspieranie działań mających na celu udzielanie pomocy byłym pracownikom pegeerów i członkom ich rodzin w przewyższaniu trudnych sytuacji życiowych.

Chodzi o to, by doprowadzić do sytuacji, w której cały zakres tematyczny związany z udzielaniem pomocy społecznej będą regulowały przepisy wydawane i realizowane przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Kolejną zresztą taką regulacją będzie ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników, która będzie na pewno na tym posiedzeniu rozpatrywana.

Kolejna zmiana dotyczy prawa odkupu nieruchomości. Z tego prawa wyłączono nieruchomości położone w granicach specjalnych stref ekonomicznych.

Myślę, że społeczeństwo i środowiska, których dotyczy ta ustawa, nie powinny mieć obaw, że środki wypłacane dotychczas przez agencję nie dotrą do nich na czas. Rząd zapewnia, że środki te będą kierowane tak jak dotychczas, tylko że przez inne instytucje.

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwracam się z prośbą o przyjęcie wymienionej ustawy bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Ale proszę zatrzymać się jeszcze na chwilę, Panie Senatorze.

Mamy teraz turę pytań do senatorów sprawozdawców – Sergiusza Plewy i Józefa Dziemdziała.

Proszę bardzo, kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie stwierdzam, żeby ktoś chciał.

Dziękuję bardzo.

(Senator Józef Dziemdziała: Jest jeden chętny.)

Jest. Pan senator Jurgiel.

Proszę bardzo.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Chciałbym zapytać o konsultacje społeczne. Czy komisja pytała ministerstwo, czy były przeprowadzone konsultacje społeczne? Bo w uzasadnieniu do ustawy, w druku rządowym, jest napisane, że ten kierunek działań, a także rozwiązania ustawowe, były przedmiotem konsultacji z partnerami społecznymi. Jacy to byli partnerzy i jakie są wyniki tych konsultacji? Czy była zgoda? Z informacji prasowych wynika, że wszystkie organizacje związkowe były przeciwne przyjęciu tych rozwiązań w związku z tym, że są one niekorzystne dla mieszkańców terenów wiejskich, ponieważ pozbawiają ich docelowo środków na zabezpieczenie społeczne.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Panie Senatorze, może preadresujmy to pytanie. Jest pani minister, tak że...

Senator Józef Dziemdziała:

Ale nie – jeżeli można coś powiedzieć. Konsultacje to nie zgoda. Rząd zapewnia, że konsultacje były prowadzone. Ale czym innym jest uzyskanie zgody organizacji, a czym innym – przeprowadzenie konsultacji.

Senator Krzysztof Jurgiel:

No ale, Panie Senatorze, skoro były konsultacje, to z kim były prowadzone i jakie były ich wyniki?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Czy adresujemy to pytanie do pani minister, bo pan...

(*Senator Krzysztof Jurgiel*: Dziękuję, Panie Marszałku.)

...senator siłą rzeczy nie musi znać...

(*Głos z sali*: Nie konsultował.)

...tych szczegółów.

Czy są jeszcze pytania do panów senatorów sprawozdawców? Nie stwierdzam, żeby były.

Dziękuję.

(*Senator Józef Dziemdziała*: Dziękuję.)

Informuję, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Jest z nami pani minister Elżbieta Suchocka-Roguska, którą serdecznie witam, tak jak również ciepło witam towarzyszących jej urzędników z ministerstwa.

Pani minister ma już jedno pytanie, zadane przez pana senatora Jurgiel. Czy jest potrzeba jego powtórzenia?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Elżbieta Suchocka-Roguska*: Nie. Mam odpowiedzieć z miejsca?)

Nie ma.

Czy są inne pytania do pani minister? Są inne pytania.

Pan senator Józef Sztorc. Proszę bardzo.

Senator Józef Sztorc:

Myślałem, że pani minister przyjdzie na mównicę, ale jak tutaj, to... Idzie. O, to dobrze, będzie mi łatwiej. No, to jeszcze nie będę zadawał pytania, pani jest już...

(*Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski*: Już pani minister jest na mównicy. Proszę bardzo.)

Panie Marszałku i Pani Minister, chciałbym zadać takie pytanie. Agencja Nieruchomości Rolnych finansuje stypendia, wypłaca różnego typu zasiłki i zapomogi, pomaga uczącym się dzieciom i studentom. Chciałbym zapytać, jaka to jest kwota w ciągu roku? Ile złotych idzie na wszystkie pomoce socjalne, o których jest mowa w ustawie? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Jurgiel się zgłaszał. Proszę uprzejmie.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Chciałbym zapytać panią minister, jakie są docelowe skutki finansowe tego zabiegu pozba-

wienia rolników świadczeń społecznych wykonywanych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Jak się to ma do planu Hausnera i ile oszczędności na tym przewiduje rząd? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Czy są inne pytania?

Pan senator Grzegorz Lipowski.

Senator Grzegorz Lipowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja na posiedzeniu komisji pytałem i nie dostałem odpowiedzi – nie wiem, czy dzisiaj jest możliwość jej uzyskania – kto wykupił ziemie popegeerowskie, te z Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, ile ich wykupiono i czy one są użytkowane, czy na coś czekają. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Widzę, że pan senator Lorenz śpi i mówi przez sen, tak? Nie, rozmawia przez telefon i próbuje się ukryć.

Dobrze. Czy są inne pytania? Nie ma.

Zatem bardzo proszę, Pani Minister, odpowiedzieć na te trzy pytania.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Elżbieta Suchocka-Roguska:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Najpierw dwa pytania pana senatora Jurgiel. Jeżeli chodzi o projekt ustawy, to nie był on niezależnie konsultowany, ale problem ten był szeroko konsultowany przy projekcie ustawy budżetowej. Jak państwo zapewne pamiętają, w ustawie budżetowej na 2004 r. są zapisane dochody budżetu państwa z tytułu wpłaty Agencji Nieruchomości Rolnych. Ustawa budżetowa była konsultowana zgodnie z obowiązującym trybem.

Równocześnie chciałbym odpowiedzieć panu senatorowi, że plan premiera Hausnera nie zakłada żadnych oszczędności, jeżeli chodzi o tę dziedzinę. Intencją rządu jest tu po prostu jednolite organizowanie pomocy społecznej. Rząd nie przewiduje więc z tego tytułu zmniejszenia środków kierowanych do byłych pracowników pegeerów czy członków ich rodzin. Będzie tylko inny system kierowania tej pomocy.

Jeżeli chodzi o ilość środków, które w roku bieżącym przeznacza na ten cel agencja, to nie mam co prawda przed sobą planu finansowego agen-

(podsekretarz stanu E. Suchocka-Roguska)

cji, ale jest to, o ile dobrze pamiętam, około 230 milionów zł. Mogę państwu powiedzieć, że w roku 2002 agencja przeznaczyła na ten cel 368 milionów zł, a w roku 2003 ta kwota przekroczyła 200 milionów zł.

Jeżeli chodzi o pytanie pana senatora Lipowskiego, z przykrością muszę powiedzieć, że minister finansów nie nadzoruje Agencji Nieruchomości Rolnych, w związku z czym nie jestem w stanie powiedzieć – nie mam takich dokumentów – kto i ile ziemi kupił od agencji ani jak nią gospodaruje. Takie pytanie zostało zadane przez pana senatora również na posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. Agencja zadeklarowała, że odpowie na to pytanie na piśmie. Ja po prostu nie jestem w stanie odpowiedzieć, Panie Marszałku, nie mam takich informacji. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Rozumiem, że będzie to napisane czarno na białym, co ma większe znaczenie niż słowa mówione, które są ulotne.

Chce jeszcze o coś zapytać pan senator Sławomir Izdebski. Proszę, niech pyta.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, otóż doczytałem się w art. 4 pkt 2, dotyczącym ust. 3 – jest to tam wyraźnie napisane – że minister właściwy do spraw rozwoju wsi sprawuje nadzór nad działalnością Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, a w zakresie spraw wymienionych... itd. Wiemy o tym, że jest przygotowana ustawa, w której kompetencje ministra rolnictwa i rozwoju wsi dotyczące Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zostaną przekazane gdzie indziej. Chciałbym, żeby pani minister wyjaśniła, jak to się ma do siebie. Czy to świadczy o tym, że za kilka dni ta ustawa znów będzie nowelizowana? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Elżbieta Suchocka-Roguska:**

Panie Marszałku, myślę, że tak, dlatego że nowelizacja tej ustawy może nastąpić dopiero wtedy, kiedy Wysoka Izba uchwali przejęcie tego

nadzoru przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Dzisiaj takiej mocy ta ustawa jeszcze nie ma. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Wszystko się zgadza, Pani Minister, dopiero jutro będziemy...

Bardzo proszę, czy są jeszcze pytania? Nie ma. Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Otwieram dyskusję.

Informuję, że wnioski legislacyjne do protokołu złożyli senatorowie Sergiusz Plewa i Krzysztof Jurgiel.

Przemówić chce do nas pan senator Janusz Lorenz. Proszę bardzo.

Jeszcze tylko przypominam o warunkach regulaminowych: wystąpienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a wnioski legislacyjne należy składać do protokołu w formie pisemnej.

Proszę.

Senator Janusz Lorenz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Pani Minister! Szczególnie Pani Minister!

W piśmie z dnia 9 grudnia ubiegłego roku zwróciłem się do premiera Rzeczypospolitej z wyrazami zaniepokojenia planowanym wyłączeniem z budżetu Agencji Nieruchomości Rolnych środków przeznaczonych na tworzenie miejsc pracy i pomoc środowiskom popegeerowskim w związku z restrukturyzacją państwowych gospodarstw rolnych. Odpowiedź na to wystąpienie, otrzymana 14 stycznia bieżącego roku od ministra finansów Andrzeja Raczki, nie spełniła moich oczekiwań, wobec czego ponownie 29 stycznia bieżącego roku poprosiłem o zapewnienie, że rząd będzie pamiętał o potrzebach społeczeństwa popegeerowskiego. Domagałem się gwarancji, że przeznaczone na tę pomoc fundusze, przekazane przez agencję, zostaną rozdysponowane przez ministra we współpracy z agencją.

Moje stanowisko wynika z doświadczenia. Mianowicie tylko będąc niejako wewnątrz środowiska borykającego się z danymi problemami, można skutecznie temu środowisku pomóc. Niestety, odpowiedź pana ministra z dnia 4 marca bieżącego roku, aczkolwiek bardzo obszerna, licząca chyba siedem albo dziesięć stron, nie rozwiązała mojego niepokoju. Wciąż nie uzyskałem odpowiedzi na pytanie, co stanie się z realizowanymi dotychczas przez agencję wieloletnimi umowami stypendialnymi, świadczeniami socjalnymi przeznaczonymi na dożywianie w szkołach czy umowami zawartymi z samorządami i urzędami pracy dotyczącymi różnego rodzaju zobowiązań w zakresie infrastruktury.

(senator J. Lorenz)

Wbrew stanowisku ministra finansów uważam, że centralizacja tych zadań czy też przekazanie ich samorządom bez wystarczających środków na ich realizację spowoduje jeszcze gorszą sytuację byłych pracowników pegeerów i ich rodzin. Ośrodki pomocy społecznej, mimo najlepszej woli nie dysponują bowiem aparatem pozwalającym miarodajnie ocenić sytuację tak, aby udzielać pomocy tym, którzy jej faktycznie potrzebują. Dlatego konsekwentnie twierdzę, że powierzenie tych zobowiązań Agencji Nieruchomości Rolnych było dobrą decyzją, czego dowodem są liczne, funkcjonujące na przekór wszystkiemu gospodarstwa, przekwalifikowani rolnicy, kształcąca się młodzież i coraz większy odsetek dzieci niekończących edukacji na szkole podstawowej.

Potrzeba pomocy wciąż jest jednak ogromna. W mojej opinii, a także w opinii większości przedstawicieli środowisk rolniczych, agencja realizowała te zadania bardzo dobrze. Żywię obawę, że efektywnie wykorzystywane dotychczas środki zostaną rozrzucone po różnych resortach, a sposób ich wykorzystania wymknie się spod wszelkiej kontroli i środki te tylko w szczątkowej ilości dotrą do potrzebujących.

I teraz najważniejsze, czyli to, czego od państwa oczekuję. Ileś razy prosiłem i proszę o zapewnienie mnie, że środki przeznaczone na pomoc środowiskom popegeerowskim nie będą mniejsze niż dotychczas. I proszę o jednoznaczne określenie, kto będzie odpowiedzialny za realizację konstytucyjnych umów zawartych przez Agencję Nieruchomości Rolnych i za to, co wiązało się z jej dotychczasową działalnością. Oczekuję na odpowiedź. Z poważaniem...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Panie Senatorze, proszę o uściślenie. Pan powiedział: „konstytucyjnych umów”?)

Za kontynuację umów.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: No właśnie.)

Jeżeli się przejęczyłem, to przepraszam.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dobrze. Myślę, że lekko pan wyprzedził punkt, w którym będziemy mieli oświadczenia. Dziękuję bardzo.

(Senator Janusz Lorenz: Ale ważniejsza jest treść.)

Informuję, że lista mówców została wyczerpana, w związku z czym zamykam dyskusję.

Senatorowie Sergiusz Plewa i Krzysztof Jurgiel złożyli wnioski legislacyjne, proszę przeto Komisję Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o odniesienie się do tych wniosków i przygotowanie, a następnie

przedstawienie nam wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Proszę pana senatora Sławomira Izdebskiego o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Podaję komunikaty.

Posiedzenie Komisji Kultury i Środków Przekazu w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty do ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, druk senacki nr 620, odbędzie się w dniu dzisiejszym w sali posiedzeń plenarnych piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu.

Następny komunikat. Wspólne posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty do ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw odbędzie się w dniu jutrzejszym o godzinie 9.00 w sali nr 179.

Wspólne posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w sprawie rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt...

(Sygnał telefonu komórkowego)

Przepraszam najmocniej.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Ależ niech pan odbierze, niech pan sobie nie przeszkadza.)

(Głos z sali: Telefon trzeba wyłączyć.)

(Głos z sali: Widocznie można też odbierać...)

(Głos z sali: Poczekamy.)

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Może dzwoni pryncypał. Niech pan się zgłosi.)

Przepraszam...

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

To ja wyręczę pana senatora.

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w sprawie rozpatrzenia dwóch ustaw: ustawy o zmianie ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich oraz ustawy o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt odbędzie się w sali nr 182 bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy.

I oddaję głos naszemu telefoniście.

Senator Sekretarz Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Przepraszam bardzo, zapomniałem wyłączyć telefon, ale nie tylko mnie się to zdarza. Przepraszam najmocniej.

(senator sekretarz S. Izdebski)

Posiedzenie połączonych Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie rozpatrzenia poprawek do ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006 odbędzie się w sali nr 176 trzydzieści minut po ogłoszeniu przerwy.

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim oraz w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych odbędzie się w sali nr 182 godzinę po ogłoszeniu przerwy w obradach.

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych odbędzie się 18 marca bieżącego roku, w czwartek, o godzinie 9.30 w sali nr 217.

I następny komunikat. W dniu 18 marca, w czwartek, o godzinie 9.00 w sali nr 182 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie zgłoszonego przez Komisję Nauki, Edukacji i Sportu projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do spraw Bioetyki.

(Senator Józef Sztorc: O której godzinie?)

O godzinie 9.00.

(Głos z sali: Jutro?)

Tak, jutro o godzinie 9.00.

(Senator Gerard Czaja: W której sali?)

W sali nr 182.

Jakie zainteresowanie...

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę o większą uwagę! Pan senator wszystko już wcześniej powiedział.

**Senator Sekretarz
Sławomir Izdebski:**

Wspólne posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, dotyczące rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas obrad plenarnych Senatu do ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw, rozpocznie się w dniu dzisiejszym w sali nr 186 bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach plenarnych.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Nie, Panie Senatorze.)

Nie?

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Żle pan przeczytał.)

Nr 176. Przepraszam.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Proszę bardzo.)

Wspólne posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, dotyczące rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas obrad plenarnych Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym, rozpocznie się w dniu dzisiejszym o godzinie 20.30 – „30” dopisano – w sali nr 217. Chyba dobrze przeczytałem...

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw odbędzie się 18 marca bieżącego roku, w czwartek, o godzinie 8.30 w sali nr 217. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Ogłaszam przerwę do jutra do godziny 11.00.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 18 minut 12)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 11 minut 00)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałek Kazimierz Kutz, marszałek Longin Pastusiak oraz wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Wznawiam posiedzenie.

Zwracam uwagę, że senatorowie sekretarze zajęli już swoje miejsca.

Proszę bardzo, senator Pieniążek, słucham.

Senator Jerzy Pieniążek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pozwoliłem sobie poprosić o głos dlatego, że zgodnie z art. 38 Regulaminu Senatu wnoszę o uzupełnienie porządku obrad o kolejny punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Informuję, że wczoraj odbyło się wspólne posiedzenie dwóch komisji, Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, i na wniosek rządu rozpatrzyliśmy projekt tej ustawy dostosowującej nasze prawo do elementów prawa unijnego.

Informuję też, że w Sejmie ta ustawa przeszła stosunkiem głosów: 365 – za, 38 – przeciw, 2 osoby wstrzymały się od głosu, wszystkie główne kluby tę ustawę poparły. W interesie polskiej racji stanu leży to, aby prawo europejskie było implementowane do naszego prawa, aby naszym rolnikom, naszym przedsiębiorcom rolnym, a także całej polskiej wsi stworzyć równe szanse na progu wejścia do Unii Europejskiej.

Jest z nami pan minister rolnictwa Jerzy Pilarczyk, również on mógłby uargumentować merytorycznie potrzebę tak szybkiego i pilnego procedowania nad tym aktem przez Wysoką Izbę. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Panie Sekretarzu, zwracam panu uwagę na niewłaściwe zachowanie. Bardzo proszę, żeby

pan nie używał telefonu, zwłaszcza w tym miejscu, ale i w ogóle w tym pomieszczeniu. Pańskie zachowanie jest wysoce niestosowne, zwłaszcza wtedy, kiedy senator zgłasza propozycję zmiany porządku obrad.

(Senator Sekretarz Sławomir Izdebski: Przepraszam.)

Senator Pieniążek zgłosił wniosek o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, i rozpatrzenie go jako punktu piętnastego.

Czy ktoś jest temu przeciwny?

Pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Zanim powiem, czy jestem przeciwko, chciałbym, Panie Marszałku, prosić o szersze wyjaśnienie. Czy to jest pilny projekt rządowy? Z tego, co wiem, nie. Jakież zatem są argumenty? Pan senator siłą rzeczy przedstawił je w bardzo lapidarny sposób. Dlatego bardzo bym prosił o wyjaśnienia, bo zazwyczaj jestem przeciwny nagłemu wprowadzaniu tematów pod obrady Wysokiej Izby, zwłaszcza w taki sposób. Jeżeli zatem pan minister mógłby to uzasadnić, to proszę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Pan minister chce uzasadnić?

Bardzo proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Panie Marszałku, jeżeli można, to chciałbym poinformować, że do tej ustawy mają być wydane trzydzieści cztery rozporządzenia wykonawcze, które muszą wejść w życie przed 1 maja tego roku, ażeby można było w pełni dostosować przepisy, również przepisy wykonawcze, w zakresie zwalczania chorób zakaźnych i zdrowia zwierząt. Jest to niewątpliwie warunek, ażeby po 1 maja

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

móc bez ograniczeń wprowadzać na rynek Unii Europejskiej produkty pochodzenia zwierzęcego. Dlatego apeluję o to, ażeby w drodze wyjątku akurat tę ustawę, która jest bardzo ważna dla całego sektora rolnego, rozpatrzyć na tym posiedzeniu Senatu. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy panu senatorowi wystarczy to uzasadnienie?

Senator Mieczysław Janowski:

Nie otrzymałem odpowiedzi na pytanie, czy ta ustawa ma klauzulę pilnego projektu rządowego.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Myślę, że pan minister powiedział, o co chodzi – w związku z terminem wejścia do Unii trzeba wydać trzydzieści cztery rozporządzenia, żeby to funkcjonowało. To jest ranga pilności tej sprawy.

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

To jest ustawa dostosowawcza i właśnie w trybie ustaw dostosowawczych przeszła przez sejmową Komisję Europejską, taki tryb zastosowano. Dziękuję. (Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Nie, nie będziemy dyskutować, Senatorze.

(Senator Sławomir Izdebski: Ale ja chciałbym złożyć wniosek.)

Proszę?

(Senator Sławomir Izdebski: Chciałbym złożyć wniosek.)

W jakiej sprawie?

(Senator Sławomir Izdebski: Ażeby przeprowadzić głosowanie nad wnioskiem senatora Pieniążka.)

Proszę pana, proszę mnie nie wyręczać w mojej działalności.

Proszę państwa, w tej sytuacji będziemy musieli...

Panie Senatorze, czy pan się sprzeciwia?

(Senator Mieczysław Janowski: Nie.)

Nie.

Czy ktoś jest przeciwko wnioskowi senatora Pieniążka? Nie widzę zgłoszeń.

Wobec tego piętnastym punktem porządku naszego posiedzenia będzie punkt zaproponowany we wniosku pana senatora Pieniążka.

(Senator Jerzy Pieniążek: Dziękuję, Panie Marszałku, dziękuję Wysokiej Izbie.)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

(Rozmowy na sali)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. – bardzo proszę o ciszę na sali – do Senatu została przekazana w dniu 8 marca 2004 r., zaś marszałek Senatu w dniu 8 marca 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 613, a sprawozdanie komisji w druku nr 613A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Mariana Kozłowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania.

Bardzo proszę.

Senator Marian Kozłowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Uchwalona przez Sejm w dniu 5 marca bieżącego roku ustawa, druk senacki nr 613, zmierza do ustanowienia podstaw prawnych dla istniejącego w Unii Europejskiej systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt.

W ustawie określono zasady i tryb rejestru zwierząt oznakowanych oraz koniowatych, tryb nadawania numerów identyfikacyjnych zwierząt i numerów siedzib stad, sposób sprawowania nadzoru oraz dokonywania kontroli przestrzegania jej przepisów.

Ustawa tworzy system identyfikacji i rejestracji zwierząt, którego częścią jest rejestr zwierząt gospodarskich oznakowanych prowadzony w systemie informatycznym przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W rejestrze gromadzi się dane dotyczące posiadaczy zwierząt gospodarskich, a także samych zwierząt gospodarskich, siedzib stad i miejsc utylizacji zwłok zwierząt. Dla zwierząt z gatunków: konie, osły, zebry i ich krzyżówek, oraz posiadaczy tych zwierząt prowadzony jest odrębny rejestr koniowatych. Znakowanie zwierząt polega na ich kolcowaniu lub tatuowaniu.

Nadzór w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt powierzono organom Inspekcji Weterynaryjnej, a czynności kontrolne mogą być wykonywane przez osoby upoważnione przez powiatowego lekarza weterynarii lub dyrektora oddziału

(senator M. Kozłowski)

regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Ustawa zawiera ponadto katalog wykroczeń, których popełnienie zagrożone jest karą grzywny lub nagany.

Projektowana ustawa dostosowuje polskie prawo do porządku prawnego Unii Europejskiej. Znaczna część materii zawartej w ustawie jest w prawie wspólnotowym uregulowana w drodze rozporządzeń co do zasady obowiązujących wprost i niewymagających implementacji. Opiniowana ustawa ma przede wszystkim stworzyć podstawy prawne właściwego funkcjonowania przepisów unijnych po dniu akcesji.

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi po dyskusji w dniu 11 marca bieżącego roku wprowadza do projektu ustawy uchwalonej przez Sejm w dniu 5 marca bieżącego roku, druk senacki nr 613, osiem poprawek zawartych w druku nr 613A.

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi wnoszę, by Wysoki Senat raczył przyjąć załączony projekt uchwały z poprawkami od pierwszej do ósmej. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi. Proszę zostać przy mównicy, dlatego że zgodnie z regulaminem senatorowie mogą panu zadawać pytania. Czy są takowe? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję.

(Senator Marian Kozłowski: Dziękuję, Panie Marszałku.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została wniesiona jako poselskie projekty ustaw. Rada Ministrów upoważniła do reprezentowania rządu w sprawie tej ustawy ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Witam pana sekretarza stanu Józefa Pilarczyka. Zgodnie z Regulaminem Senatu chciałbym zapytać, czy pan minister chciałby zabrać głos.

Bardzo proszę.

Witam również zastępcę prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, pana Marka Jańca, którego w odpowiednim czasie też będzie można pytać w sprawie ustawy.

Proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym ponad to, co powiedział pan senator sprawozdawca, poinformować, że genezą tego projektu ustawy w Sejmie był projekt poselski. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Agen-

cja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa włączyły się w trakcie prac komisji i dostosowały projekt poselski do wymogów wynikających z prawa Unii Europejskiej.

Dotychczas kwestie związane ze znakowaniem i rejestracją zwierząt były regulowane w obowiązującej ustawie o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i Inspekcji Weterynaryjnej. Temu zagadnieniu poświęcony był bardzo rozbudowany art. 7. I do dnia 1 maja, bo od tego dnia będzie obowiązywać ta nowa ustawa, sprawy związane ze znakowaniem i rejestracją zwierząt będą regulowane w oparciu o tamtą ustawę. Ale kolejne ustawy weterynaryjne, które są uchwalane przez parlament, spowodowałyby, że w starej ustawie pozostałby tylko i wyłącznie ten jeden rozbudowany artykuł dotyczący znakowania i rejestracji zwierząt. Dlatego też, żeby kompleksowo uregulować wszystkie kwestie w odrębnych ustawach, powstała ta ustawa o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Rząd generalnie akceptuje całą ustawę. Mogę stwierdzić, że jest ona zgodna z przepisami Unii Europejskiej. Oczywiście są pewne kwestie, co do których rząd ma zastrzeżenia. Cała ustawa jest zgodna z przepisami Unii Europejskiej, a rząd ma zastrzeżenia przede wszystkim do tych zapisów, które obciążają budżet państwa. Chodzi zwłaszcza o udostępnienie posiadaczom świń nieodpłatnie tatuownic na czas niezbędny do oznakowania stada. Wszyscy właściciele zwierząt tego gatunku są obowiązani je oznakować; to oznakowanie świń najczęściej będzie się odbywać poprzez tatuowanie, a do tego potrzebne jest urządzenie, którym tatuaż będzie wykonywany.

Zaopatrzenie wszystkich posiadaczy przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oznaczałoby wydanie – według wyliczeń agencji – około 70 milionów zł na zakup tatuownic. Koszt ten będzie co najmniej trzykrotnie wyższy niż wtedy, gdyby rolnicy zaopatrywali się w nie indywidualnie, ponieważ agencja musiałaby zakupić kilkakrotnie większą liczbę samych numerów, które są elementem tatuownicy, rolnik zaś, posiadający określony własny numer stada, kupiłby tylko i wyłącznie te cyfry, które składają się na numer jego stada. Dlatego koszt zaopatrzenia się przez rolników będzie dużo mniejszy niż koszt zaopatrzenia ich przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Rząd jest za poprawkami senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które zmierzają do zniesienia tego obowiązku nałożonego na budżet.

Pragnę poinformować, że zdecydowana większość producentów trzody chlewnej, zajmująca się tą produkcją na skalę, można powiedzieć, towarową, na skalę rynkową, posiada tatuownice i wykonuje to znakowanie na swój koszt. Byłoby błędem, gdyby agencja była zobowiązana do zaopatrzenia wszystkich, nawet przedsiębiorstw czy

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

gospodarstw o charakterze przemysłowym, w te tatuownice. Z jednej zatem strony rozwiązania posłów, które zostały zaakceptowane w Sejmie, mają na celu obniżenie kosztów produkcji, ale z drugiej strony narażają w dość znacznym stopniu budżet państwa, a konkretnie Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, na koszty.

Tak więc z wyjątkiem, na który chciałbym zwrócić uwagę, rząd akceptuje ten projekt ustawy.

Poprawki zgłoszone przez senacką Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zmierzające do wprowadzenia innego systemu zaopatrywania się w kolczyki, również mają na celu przede wszystkim obniżenie kosztów funkcjonowania agencji. Rozwiązanie, które zaproponowali posłowie, zobowiązuje agencję do dokonania jednorazowego wydatku na zakup kolczyków, które potem agencja dystrybuowałaby do odbiorców. System zaproponowany przez senacką Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi daje każdemu rolnikowi możliwość wybrania producenta kolczyków i zaopatrzenia się w te kolczyki indywidualnie; agencja dostarczyłaby rolnikowi pełną informację o tym, kto może mu kolczyki wyprodukować i po jakiej cenie, oraz przesłałaby wybranemu podmiotowi zamówienie konkretnego rolnika.

Pragnę poinformować Wysoką Izbę, że w 2004 r. – zresztą zapis ustawy to przewiduje – właściciele bydła zostaną bezpłatnie zaopatrzeni w kolczyki, które są w posiadaniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Kolczyki te zostały wyprodukowane w ramach finansowania z programu Phare. Agencja dysponuje obecnie blisko trzema milionami par kolczyków do oznakowania bydła, co gwarantuje, że w 2004 r. właściciele bydła nie będą ponosić żadnych wydatków w związku z ich kupowaniem.

Tak więc, reasumując, wnoszę o przyjęcie ustawy uchwalonej przez Sejm z poprawkami zgłoszonymi przez senacką Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Proszę jeszcze pozostać przy mównicy, dlatego że zgodnie z regulaminem senatorowie mogą panu, jak również panu prezesowi Markowi Jańcowi, stawiać pytania. Bardzo proszę, czy są pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Udzielam głosu senatorowi Borkowskiemu, który jest jedynym mówcą zapisanym do głosu.

Senator Krzysztof Borkowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt wydaje się bardzo potrzebna, a jednocześnie, jak widać, nie budzi kontrowersji, nie ma w tej sprawie wielu dyskutantów.

Ja chcę zwrócić Wysokiej Izbie uwagę na jeden bardzo ważny element tej ustawy, a mianowicie art. 31 ust. 4. Sejm Rzeczypospolitej zapisał tu, że w latach 2004 i 2005 agencja udostępni nieodpłatnie posiadaczom świń, według kolejności zgłoszeń, tatuownice na czas niezbędny do oznakowania stada. Chodzi właśnie o te tatuownice. Otóż ten zapis sejmowy jest troszeczkę nieszczęśliwy, ponieważ tatuowanie świń może być przyczyną przenoszenia wielu chorób, poza tym prowadzenie systemu wypożyczania przez oddziały powiatowe Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa tychże tatuownic może być bardzo trudne, bo prowadzenie rejestru czy ustalanie kolejności... No, uważam, że to jest wręcz niemożliwe.

Chcę zwrócić uwagę na jeszcze jeden aspekt tej sprawy. Owszem, są stada duże, trzoda hodowana na skalę przemysłową, ale są też stada małe, liczące po kilka, kilkanaście sztuk. I teraz, Szanowni Państwo, Panie i Panowie Senatorowie, wyobraźcie sobie, że rolnik, który ma niewielką trzodę chlewną, kilka czy kilkanaście świń, będzie kupował tatuownicę za 400 zł albo jeszcze więcej. No, nie wyobrażam sobie tego, bo wtedy te koszty będą zbyt wysokie. Znając dzisiejszą zamożność polskiego rolnika, zamożność polskiej wsi, nie wyobrażam sobie, żeby rolnik był w stanie ponieść takie koszty. Ten problem trzeba więc rozwiązać w tej ustawie, w związku z czym zgłoszę za chwileczkę stosowną poprawkę, która w jakiś sposób by to porządkowała.

Otóż w całym systemie dotyczącym wsi, w systemie dostosowywania polskiego prawa do wymogów prawa unijnego, a potem wdrażania tego prawa, funkcjonują oddziały powiatowe Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, ale jest też coś takiego jak służby weterynaryjne. Uważam, że służby weterynaryjne nie powinny mieć za zadanie samego prowadzenia inspekcji i kontrolowania, a czasem wręcz poganiania witek rolników czy też przetwórców rolno-spożywczych, ale w jakiś sposób powinny też wspierać polskie rolnictwo, wspierać przetwórstwo rolno-spożywcze.

Lekarz weterynarii, zgodnie z duchem innej ustawy, wydaje świadectwo zdrowia, jak Wysoka Izba i pan minister wiedzą. Takie świadectwo zdrowia jest wydawane w momencie sprzedaży każdego zwierzęcia, kiedy następuje obrót. Wiadomo, że każdą świnię rolnik sprzedaje – czy to prosię, czy warchlaka, czy dorosłą świnię – w związku z czym moja propozycja jest taka, żeby

(senator K. Borkowski)

lekarz weterynarii przez pierwsze dwa lata, czyli w latach 2004–2005, dokonywał znakowania zwierzęcia, znakowania świń, w momencie wystawiania świadectwa zdrowia.

Chodzi o to, że wtedy te koszty będą znacznie niższe, bo gdybyśmy do powiatowych oddziałów Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zakupili tatuownice i chcieli w nie zaopatrzyć każde sołectwo, to koszt wynosiłby ponad 70 milionów zł. To jest zbyt wysoki koszt. Jeśli zaś kupimy do każdej lecznicy gminnej tatuownice, a lekarze w momencie wystawiania świadectw zdrowia będą tatuować świnię, to ten koszt będzie znacznie niższy. Znacznie niższy. I nie będzie niebezpieczeństwa, że któraś sztuka będzie nieoznakowana i na przykład zostanie zakwestionowana przez Unię Europejską sprzedaż polskiej wieprzowiny na rynki unijne. Tak może się zdarzyć. Chcę przed tym przestrzec Wysoką Izbę, żeby nie było tak, że Unia wstrzyma eksport polskiej wieprzowiny na rynki unijne albo znów będzie budowała jakieś bariery.

W związku z tym, idąc niejako w sukurs polskim rolnikom, a jednocześnie utrzymując kierunek działań ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz wszystkich służb, które przygotowują Polskę do pełnego członkostwa w Unii, zgłaszam następujące poprawki.

W art. 17 proponuję dodać ust. 2a w brzmieniu: „Lekarz weterynarii wydający świadectwo zdrowia zwierząt jest obowiązany do tatuowania lub kolczykowania świń, pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii”.

I następna poprawka. Ust. 4 w art. 31 otrzymuje brzmienie: „W latach 2004 i 2005 Agencja zakupi i nieodpłatnie przekaze gminnym lekarzom weterynarii tatuownice do znakowania świń oraz pokryje koszty oznakowania świń”. Takie zgłaszam propozycje.

Chcę też zwrócić uwagę na poprawkę zgłoszoną przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi – chodzi o poprawkę szóstą. W pełni popieram tę poprawkę komisji i to, co mówił pan minister, ponieważ w ten sposób dajemy rolnikowi możliwość wyboru: może on kupić kolczyki albo u kierownika powiatowego oddziału Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, albo w wybranym przedsiębiorstwie, które będzie miało odpowiedni atest na kolczyki. Czyli ma możliwość wyboru miejsca zakupu kolczyka.

W związku z tym popieram poprawkę szóstą i bardzo proszę o przyjęcie poprawek, które zgłosiłem. Są to poprawki bardzo ważne dla polskiej wsi, a także dla sektora przetwórstwa rolno-spożywczego, dla polskiego eksportu i naszego przyszłego członkostwa w Unii Europejskiej. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję także, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli senator Borkowski i senator Janowski.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 zamykam dyskusję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty na tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana w dniu 8 marca 2004 r. Marszałek Senatu w dniu 8 marca 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 616, a sprawozdania komisji w drukach nr 616A i nr 616B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Sławomira Izdebskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi pragnę przedstawić państwu sprawozdanie z przebiegu prac nad ustawą o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Ustawa ta była projektem rządowym i została uchwalona na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu Sejmu w dniu 5 marca bieżącego roku. Podstawowym celem zaproponowanych zmian jest dostosowanie krajowych przepisów prawnych dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu nawozów do obowiązujących w tym zakresie regulacji wspólnotowych.

(senator S. Izdebski)

Najistotniejsze zapisy zawarte w ustawie mają na celu: określenie zasad wprowadzenia nawozów do obrotu; uszczegółowienie zasad oznakowania nawozów; wprowadzenie obowiązku opracowania planu nawożenia przez podmioty prowadzące duże fermy chowu i hodowli drobiu lub trzody chlewnej; powierzenie nadzoru i kontroli dwóm organom inspekcji – Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, w zakresie nadzoru nad wprowadzeniem nawozów do obrotu, oraz Inspekcji Ochrony Środowiska, w zakresie kontroli stosowania i przygotowania nawozów; reorganizacja stacji chemiczno-rolniczych poprzez powołanie Krajowej Stacji Chemiczno-Rolniczej oraz okręgowych stacji chemiczno-rolniczych w celu realizacji zadań związanych z agrochemiczną obsługą rolnictwa i wreszcie rozszerzenie przepisów karnych dotyczących niezgodnego z przepisami wprowadzania nawozów do obrotu.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Komisja rozpatrywała ustawę na posiedzeniu w dniu 11 marca bieżącego roku i po przeprowadzeniu dyskusji postanowiła wprowadzić do tej ustawy następujące poprawki.

W poprawce pierwszej komisja proponuje, aby za nawozy organiczne uznać nawozy wyprodukowane z substancji organicznej lub mieszanin substancji organicznych, w tym komposty, również te wyprodukowane przy udziale dżdżownic. W ustawie uchwalonej przez Sejm istniał zapis: „a także nawozy wyprodukowane przy udziale dżdżownic”. Tymczasem nawozy wyprodukowane przy udziale dżdżownic są kompostami, a takie brzmienie przepisu kwalifikuje te nawozy jako jakby odrębny typ.

W poprawce drugiej komisja proponuje dodanie na początku wyrazu „nieprzetworzone”, ponieważ niedodanie tego wyrazu powoduje – zdaniem komisji – że wszystkie nawozy naturalne, zarówno nieprzetworzone, jak i przetworzone, mogłyby być zbywane wyłącznie na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej, co spowodowałoby wyeliminowanie obrotu nawozami przetworzonymi: wysuszonymi, granulowanymi czy opakowanymi już w punktach sprzedaży.

W poprawce trzeciej komisja proponuje nadać nowe brzmienie art. 11a. Naszym zdaniem, przepis wprowadzający konieczność zagospodarowania 80% posiadanych nawozów naturalnych w postaci płynnej na użytkowanym areale jest wystarczającym zabezpieczeniem przed zanieczyszczeniem środowiska. Umożliwienie zbycia nadmiaru tego nawozu naturalnego innemu podmiotowi w drodze umowy, o czym mówi się w art. 3 ust. 3, jest korzystne dla gospodarstw specjalizujących się na przykład w produkcji roślinnej, które mogą go zastosować zgodnie z zasadami dobrej praktyki rolniczej.

Poprawka czwarta jest konsekwencją poprawki trzeciej, a ściślej mówiąc zmiany art. 11a ust. 1 pkt 2.

Poprawka piąta jest poprawką czysto legislacyjną.

Poprawka szósta ma charakter doprecyzowujący. Art. 24 ust. 1 jest przepisem karnym, który dotyczy wprowadzenia do obrotu nawozów oznaczonych znakiem „Nawóz WE”. Zapis ten nie zawiera żadnej sankcji karnej, w związku z czym powinien być w tym zakresie uzupełniony o zapis w brzmieniu: „podlega karze grzywny”.

Poprawka siódma polega na dodaniu w art. 24a nowego pktu 6a w brzmieniu: „będąc nabywcą nieprzetworzonego nawozu naturalnego, nie posiada pozytywnie zaopiniowanego planu nawożenia lub stosuje nieprzetworzone nawozy naturalne niezgodnie z tym planem”. Poprawka ta jest konsekwencją przyjęcia zmiany zaproponowanej w poprawce trzeciej, dotyczącej art. 11a ust. 2.

Poprawka ósma to poprawka redakcyjna.

Poprawka dziewiąta polega na skreśleniu art. 5, ponieważ określenie terminu dostosowania do przepisów ustawy zostało przeniesione do art. 8.

Poprawka dziesiąta polega na doprecyzowaniu zapisów, a poprawka jedenasta jest poprawką legislacyjną.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi wnoszę o przyjęcie wymienionych przeze mnie poprawek. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Longin Pastusiak)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Janusza Bargieła, o przedstawienie sprawozdania.

Senator Janusz Bargieł:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt zarekomendować państwu ustawę o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Ustawa została uchwalona przez Sejm 5 marca 2004 r. Tekst ustawy oraz sprawozdania komisji są zawarte w drukach sejmowych: nr 2467, do druku nr 2467 oraz nr 2570 i nr 2570-A, a także w drukach senackich nr 616, nr 616A i nr 616B.

Celem wymienionej ustawy jest dostosowanie krajowych regulacji prawnych dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu nawozów do

(senator J. Bargieł)

obowiązujących w tym zakresie regulacji wspólnotowych. Omawiane zagadnienie było do niedawna ujęte w dyrektywie rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżania ustawodawstwa państw członkowskich dotyczących nawozów.

W dniu 13 października 2003 r. Parlament Europejski i rada wydały rozporządzenie w sprawie nawozów, które zastąpiło przytoczoną dyrektywę. Jak wynika ze wstępu do rozporządzenia, wspólnotowa legislacja dotycząca nawozów jest bardzo techniczna, dlatego też rozporządzenie jest najwłaściwszym instrumentem prawnym, jako że nakłada bezpośrednio na wytwórców precyzyjne wymagania, które mają być stosowane w tym samym czasie i w ten sam sposób na terenie całej Wspólnoty.

Ponadto zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i rady z dnia 3 października 2002 r., ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, wprowadzono postanowienia zapobiegające rozprzestrzenianiu się chorób zwierząt. Rozporządzenie to, zgodnie z art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, ma zasięg ogólny, obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. W przypadku niektórych rozporządzeń państwa członkowskie są obowiązane do stworzenia odpowiednich warunków prawno-instytucjonalnych, dzięki którym będzie możliwe stosowanie rozporządzenia.

Ustawa dotyczy tych kwestii, które nie zostały określone w tym rozporządzeniu ani w rozporządzeniu nr 1774 z 2001 r. albo też zostały w nich uregulowane jedynie ogólnie. Najistotniejsze zmiany w tej ustawie mają następujące cele: określenie zasad wprowadzenia nawozów do obrotu; uszczegółowienie zasad oznakowania nawozów; wprowadzenie obowiązku opracowania planu nawożenia przez podmioty prowadzące duże fermy chowu i hodowli drobiu lub trzody chlewnej; powierzenie nadzoru i kontroli dwóm organom inspekcji – Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w zakresie nadzoru nad wprowadzeniem nawozów do obrotu oraz Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie kontroli stosowania i przygotowania nawozów; reorganizacja stacji chemiczno-rolniczych poprzez powołanie Krajowej Stacji Chemiczno-Rolniczej oraz okręgowych stacji chemiczno-rolniczych w celu realizacji zadań związanych z agrochemiczną obsługą rolnictwa oraz rozszerzenie przepisów karnych dotyczących niezgodnego z przepisami wprowadzania nawozów do obrotu.

Komisja po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu wprowadza do jej tekstu poprawki.

Myszę, że po tak dużym wstępie, jaki zrobił pan sprawozdawca Izdebski, nie będę omawiał tych poprawek. W imieniu komisji proponuję Wysokiej Izbie rozważenie tych dwunastu poprawek. Dotyczą one tego, o czym przed chwilą ogólnie mówiłem.

Wnoszę więc, Panie Marszałku, Panie i Pannie Senatorowie, o przyjęcie tej ustawy z tymi dwunastoma poprawkami. Serdecznie dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów miałby pytanie do któregoś ze sprawozdawców – pana senatora Izdebskiego lub pana senatora Bargieła. Tylko proszę adresować pytania do konkretnego sprawozdawcy.

Proszę bardzo, pan senator Czaja.

Senator Gerard Czaja:

Ja mam pytanie do senatora Izdebskiego.

Być może się mylę, jeżeli tak, to proszę mnie ewentualnie poprawić, ale widzę tutaj nieścisłość czy też brak spójności. Otóż komisja proponuje w art. 11a, żeby 20% gnojówki i gnojowicy mogło być zbywane, natomiast w art. 3 ust. 1 pkt 3 do obrotu można wprowadzić nawozy naturalne z wyłączeniem gnojowicy. Czy nie ma tu sprzeczności? W jednym miejscu mówimy, że można zbyć, a w art. 3 gnojowica jest wyłączona z obrotu. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów miałby jeszcze pytanie? Tak?

Pan senator Piwoński.

Senator Zbyszko Piwoński:

Kieruję pytanie do pana senatora Izdebskiego, sprawozdawcy komisji rolnictwa.

Rozumiem, że poprawka trzecia była reakcją na to, że znaczna część gruntów nie stanowi u nas własności, lecz dzierżawę, zwłaszcza na terenach zachodnich. Skorygowano więc zapis „własnej ziemi”, ale poprzez użycie sformułowania „będących w jego posiadaniu”. Czy nie sądzi pan senator, że tu powinno być napisane „w jego użytkowaniu”? To by jednoznacznie określało, że ziemia jest w danej chwili użytkowana, bez względu na formę własności. Pojęcie „posiadanie” oznacza właśnie... Bo posiadacz to ten, kto jest właścicielem.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję bardzo.

Pobieżną odpowiedź znam, ale w związku z tymi pytaniami zgłasza się pani minister, dlatego że

(senator S. Izdebski)

są to pytania bardziej szczegółowe. Myślę, że aby padła bardziej precyzyjna odpowiedź, trzeba by poprosić panią minister, dlatego że to był projekt rządowy. Gdyby pani mogła odpowiedzieć na te pytania, to bardzo bym prosił.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję. Jakies dodatkowe wyjaśnienia, Panie Senatorze?

(Senator Sławomir Izdebski: Nie, nie.)

Czy ktoś z państwa senatorów ma jeszcze pytania? Nie widzę chętnych. Dziękuję bardzo.

Przypominam, że ustawa, nad którą debatujemy, jest projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Witam w naszej Izbie panią minister Darię Oleszczuk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Chcę zapytać panią minister, czy chciałaby pani ewentualnie przedstawić stanowisko rządu lub ustosunkować się do jakiegoś fragmentu sprawozdania.

Bardzo proszę, zapraszamy na trybunę senacką.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Daria Oleszczuk:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pytanie zadane przez pana senatora dotyczy art. 11a ust. 1 pkt 2. Zgodnie z tym przepisem podmiot, który prowadzi chów lub hodowlę drobiu powyżej czterdziestu tysięcy stanowisk, lub chów albo hodowlę świń powyżej dwóch tysięcy stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg, lub siedemset pięćdziesiąt stanowisk dla macior, jest obowiązany zagospodarować na użytkach rolnych będących w jego posiadaniu minimum 80% gnojówki i gnojowicy.

Pan senator podnosi kwestię formy: czy nie lepsze by było słowo „użytkowanie”. Zgodnie z kodeksem cywilnym posiadanie, czyli fizyczne władanie nieruchomością w tym przypadku, jest najszerszym pojęciem, obejmującym właśnie użytkowanie, dzierżawę i własność. To, Panie Senatorze, jest pojęcie najbardziej precyzyjne, bo obejmuje wszystkie formy władania nieruchomością przez rolnika. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Minister.

(Senator Gerard Czaja: A ta sprzeczność?)

Proszę jeszcze chwileczkę pozostać na trybunie, bo państwo senatorowie mogą mieć do pani pytania.

Jako pierwszy zgłasza się pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Z materiałów, jakie mam do dyspozycji, dotyczących tej ustawy wynika, że gnojówka i gnojowica do tej pory traktowane były jako ścieki, odpady, w każdym razie nie jako nawóz naturalny. Okazuje się również, że w dyrektywach unijnych dotyczących tego problemu nie ma pojęć „gnojówka” i „gnojowica” – jest tylko pojęcie „obornik”.

W związku z tym pytanie: dlaczego gnojówka i gnojowica zostały potraktowane jako nawóz naturalny? Zadaję to pytanie na przykład w kontekście prawa niemieckiego, które pozwala na składowanie przym z gnojowicą w odległości dopiero około 2 km od zabudowań mieszkalnych. W tym przypadku natomiast gnojowica jest traktowana jako nawóz naturalny. Dziękuję bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Daria Oleszczuk:**

Tak, Panie Senatorze. Zgodnie z przepisami i z rozporządzeniem unijnym w tym zakresie mamy definicję obornika, tyle że w definicji obornika zawiera się pojęcie gnojowicy i gnojówki. Obornik to pojęcie szersze. I to jest, Panie Senatorze, nawóz naturalny. Nie możemy tego rozdzielić. W przepisach rozporządzenia unijnego tak jest skonstruowana ta definicja, że obejmuje zarówno formę płynną, jak i formę bardziej wysuszoną, czyli i gnój, i gnojowicę, i gnojówkę. Tak ten przepis jest skonstruowany.

Trudno mi jest... Musiałabym się zapoznać z tym przepisem prawa niemieckiego, bo może byłaby możliwość lepszego doprecyzowania tych przepisów. Jeśli pan senator pozwoli, po prostu zapoznamy się z tymi przepisami w ministerstwie. Naszym zadaniem była po prostu pełna implementacja przepisów Unii Europejskiej w tym zakresie. Projekt uzyskał pozytywną opinię Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej.

W taki sposób mogę dzisiaj panu odpowiedzieć na to pytanie, ale jeżeli pan pozwoli... Po prostu musiałabym to zagadnienie sprawdzić w świetle zarówno prawa unijnego, jak i prawa niemieckiego, na które się pan powołał.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Czaja.

Senator Gerard Czaja:

Ponawiam pytanie, które skierowałem do senatora Izdebskiego, dotyczące wewnętrznej sprzeczności, którą zauważyłem. Mianowicie w art. 3 ust. 1 pkt 3 mówi się o wyłączeniu gnojowicy z obrotu – nie można wprowadzać gnojowicy do obrotu. Tymczasem w poprawce komisji do art. 11a proponuje się, aby zbywać 20% gnojówki czy gnojowicy. W jednym przypadku zakazuje się handlu, a w drugim przypadku mówi się o zbyciu. Czy tu nie ma sprzeczności?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Daria Oleszczuk:**

Panie Senatorze, bardzo precyzyjnie i logicznie pan to wyłożył i wyglądałoby na to, że ma pan rację. Proszę jednak, by zwrócił pan baczną uwagę na art. 3 ust. 1, który stanowi, że do obrotu można wprowadzać nawozy itd. – do obrotu, czyli do normalnego, powszechnego wykorzystania – a także na zmianę art. 3 ust. 3. Stanowi ona, że nieprzetworzone nawozy naturalne, w tym gnojowica – w wersji sejmowej jest tu wyłączenie – mogą być zbywane do bezpośredniego rolniczego wykorzystania wyłącznie na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Powtarzam: tylko do bezpośredniego rolniczego wykorzystania, a nie do obrotu normalnego, handlowego. Taka jest różnica.

I jeszcze, jeżeli pan senator pozwoli, chciałabym zwrócić uwagę na art. 11a, który stanowi o obowiązku – już o tym mówiłam, odpowiadając na pierwsze pytanie – zagospodarowania na użytkach 80% gnojówki i gnojowicy. Pozostałe 20% może być zbywane zgodnie z art. 3 ust. 3, czyli do bezpośredniego rolniczego wykorzystania. Mniej więcej chodzi o to, że jeden rolnik może sprzedać drugiemu rolnikowi na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej, pod rygorem nieważności, maksymalnie tych 20%. Tu nie ma sprzeczności, po prostu są określone proporcje.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Plewa.

Senator Sergiusz Plewa:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, to pytanie może niezupełnie jest związane z przedłożeniem, które dzisiaj rozpatrujemy, ale może pani minister ma na ten temat jakieś informacje i byłaby w stanie odpowiedzieć. Co się dzieje z tak zwanymi cmentarzyskami nawozowymi? Kilka lat temu zajmowałem się tym

tematem. Te nawozy były składowane w różnego rodzaju bunkrach, poza miejscowościami, w miejscach po byłych geesach... Miał być z tym zrobiony porządek. Dziękuję.

(Głos z sali: Chodzi o mogielniki.)

Tak, o mogielniki.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Daria Oleszczuk:**

Panie Senatorze, nie potrafię dzisiaj odpowiedzieć panu na to pytanie. Jeżeli pan pozwoli, po prostu zainteresuję się tym i przedstawię panu pisemną odpowiedź.

(Senator Sergiusz Plewa: Dziękuję serdecznie.)

Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów ma jeszcze pytanie do pani minister? Nie.

Dziękuję, Pani Minister.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Daria Oleszczuk: Dziękuję.)

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do dyskusji. Wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli senatorowie: Izdebski, Bargieł i Czaja.

W tej sytuacji proszę Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, a także Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o ustosunkowanie się do przedstawionych na piśmie wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Głosowanie nad ustawą o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu zostanie przeprowadzone jutro przed południem.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Ustawa ta została uchwalona przez Sejm 5 marca bieżącego roku, a do Senatu została przekazana 8 marca. Tego samego dnia skierowałem ją do dwóch komisji, mianowicie do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisje przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

(marszałek L. Pastusiak)

Sprawozdania mają państwo w drukach nr 619A i 619B, a sam tekst ustawy – w druku nr 619.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Mieczysława Mietłę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Mieczysław Mietła:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Szanowni Państwo!

W imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie zawarte w druku nr 619A w sprawie rządowego projektu ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze w dniu 31 stycznia 2000 r. Ustawa ta została uchwalona przez Sejm w dniu 5 marca bieżącego roku.

Ratyfikacja i wejście w życie konwencji pozwoli na stworzenie korzystnych warunków do poszerzenia dwustronnych stosunków gospodarczych i otworzy możliwość działania na terytorium Algierii polskich podmiotów gospodarczych. Rozwijające się możliwości w stosunkach dwustronnych wymagają zawarcia umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Umowa stworzy taką sytuację prawną, dzięki której osoby mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze jednego państwa, a osiągany dochód – na obszarze drugiego państwa, będą w wielu przypadkach płacić podatek od tego dochodu tylko w jednym państwie, a nie w obydwu, jak to ma miejsce w sytuacji, kiedy takiej umowy nie ma.

Przyjęta konwencja określi w swych zapisach, jakie podmioty, w jakim zakresie i na jakich zasadach będą opodatkowane w jednym lub w drugim państwie. Konwencja przewiduje opodatkowanie niektórych dochodów w obydwu umawiających się państwach, z tym że w państwie, w którym znajduje się źródło dochodu, wymierzony podatek zostanie obniżony w stosunku do ogólnie obowiązujących stawek podatkowych w danym państwie. Dotyczy to dywidend, odsetek i należności licencyjnych.

Konwencja określa także zasady opodatkowania dochodów osób wykonujących wolny zawód, dochodów z pracy najemnej, dochodów artystów i sportowców oraz rent i emerytur.

Zapisy konwencji zapewniają wymianę informacji podatkowej, która jest głównym instrumentem zapobiegającym uchylaniu się od opodatkowania.

Istotnym zapisem konwencji jest klauzula dotycząca równego traktowania, która stanowi, że obywatele jednego państwa nie będą poddawani w drugim państwie opodatkowaniu i związanym z nim obowiązkom w postaci bardziej uciążliwej niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele drugiego państwa.

Algieria jest dziś jednym z najbogatszych krajów Afryki. Podstawę jej gospodarki stanowi sektor paliwowy, którego udział w tworzeniu produktu krajowego brutto stanowi prawie 59%. Ropa i gaz stanowią obecnie 97% algierskiego eksportu. Polska może być dobrym partnerem Algierii, dostarczając tam między innymi produkty rolno-spożywcze, a także dokonując inwestycji w dziedzinach związanych z budownictwem, węglem, komponentami i półproduktami do ich wytwarzania, a także inwestycji związanych z gospodarką wodną, usługami hydrotechnicznymi i budowlanymi, ochroną środowiska, instalacjami specjalistycznymi, urządzeniami z sektora ropy naftowej i gazu ziemnego oraz przemysłem petrochemicznym.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Przedkładana Wysokiej Izbie konwencja stanowi jedną z wielu zawartych przez nas tego typu umów. Do chwili obecnej podpisanych zostało prawie osiemdziesiąt analogicznych umów.

Wnoszę zatem o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, panią senator Genowefę Ferenc, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji poświęconego rozpatrzeniu ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Bardzo szczegółowo postanowienia konwencji omówił mój przedmówca, sprawozdawca Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, nie będę więc tego powtarzała. Powiem tylko, że na posiedzeniu komisji przedłożona nam ustawa nie naruwała żadnych wątpliwości, w związku z czym

(senator G. Ferenc)

komisja postanowiła zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Sprawozdanie komisji znajduje się w druku nr 619B. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Chciałbym zapytać dla porządku, czy ktoś z państwa senatorów ma pytanie do senatorów sprawozdawców. Nie. Dziękuję bardzo.

Rozpatrywana konwencja była oczywiście rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni przedstawiciele dwóch resortów: minister finansów oraz minister spraw zagranicznych.

Witam w naszej Izbie panią minister Elżbietę Muchę z Ministerstwa Finansów oraz pana ministra Bogusława Zaleskiego, reprezentującego Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Chciałem zapytać państwa ministrów, czy chcą zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie omawianej ustawy. Nie? Dziękuję.

Czy są pytania? Tak.

Pan senator Szafraniec, bardzo proszę.

Tylko proszę zaadresować pytanie do...

Senator Jan Szafraniec:

Dobrze, dziękuję, Panie Marszałku.

Pan senator Mietła wspomniał, że mamy już ponad osiemdziesiąt ustaw ratyfikujących. Ja chciałbym zapytać, z iloma krajami arabskimi mamy podpisane podobne konwencje. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan minister, tak?

Bardzo proszę, pan minister Zaleski.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Bogusław Zaleski:

Jeśli można...

Na pewno mamy podpisane takie konwencje z Egiptem... Sprawdzam to w spisie, dlatego chwilę to potrwa. Mamy też umowy z Jordanią, Tunezją i Marokiem. Byłaby to zatem piąta umowa podpisana z krajem arabskim w tym przedmiocie.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do przedstawicieli rządu? Nie ma. Dziękuję.

Informuję również, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

W tej sytuacji zgodnie z naszym regulaminem zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu, czyli jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Przypominam że Senat po przeprowadzeniu drugiego czytania skierował projekt uchwały do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w celu ustosunkowania się przez te komisje do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków. Komisje na wspólnym posiedzeniu 4 marca bieżącego roku ustosunkowały się do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków i przygotowały wspólnie dodatkowe sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że sprawozdanie to zawarte jest w druku nr 575X.

Chciałbym też przypomnieć, że zgodnie z odpowiednim artykułem regulaminu naszej Izby trzecie czytanie projektu uchwały obejmuje przedstawienie Senatowi dodatkowego sprawozdania komisji o projekcie uchwały oraz głosowanie.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, pana senatora Andrzeja Spychalskiego, okazuje się, że nieobecnego...

No, nie mogę go prosić o zabranie głosu, skoro ani ciałem, ani duchem nie jest obecny.

(Głos z sali: Może duchem jest obecny.)

Może tak. No, ale to niech się zjawi teraz ciało. Wobec tego poproszę państwa o powiadomienie pana senatora, bo to jest...

(Głos z sali: Już go szukamy, ale może zrobmy pięć minut przerwy.)

Słucham?

(Głos z sali: Potrzeba nam pięć minut przerwy.)

W tej sytuacji ogłaszam pięciominutową przerwę.

Ale proszę w miarę możliwości nie opuszczać sali.

(Głos z sali: To może dziesięć minut przerwy.)

(Głos z sali: Nie, wystarczy pięć.)

Jakbyśmy zrobili piętnastominutową przerwę, to byśmy po prostu nadali naszemu spotkaniu charakter spotkania akademickiego, ale tu nie ma takiej potrzeby.

(Rozmowy na sali)

(marszałek L. Pastusiak)

Pięć minut przerwy. Ja myślę, że to powinno wystarczyć Straży Marszałkowskiej na doprowadzenie pana senatora. (*Wesołość na sali*)

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 01 do godziny 12 minut 06)

Marszałek Longin Pastusiak:

Wznawiam obrady.

Zwracam uwagę panu senatorowi Spychalskiemu za brak dyscypliny i nieobecność na sali w sytuacji, kiedy pełni funkcję sprawozdawcy.

Panie Senatorze, mam nadzieję, że pan prosi Wysoką Izbę za to niedopatrzenie.

Senator Andrzej Spychalski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Chciałbym bardzo serdecznie i gorąco przeprosić za sytuację, która powstała. Była ona wynikiem tego, że miałem gości w Senacie...

(*Senator Dorota Simonides: Zaświadczenie.*)
(*Wesołość na sali*)

Będzie.

...i czas, który został wymierzony w oparciu o konsultację, okazał się zbyt krótki. Jeszcze raz bardzo serdecznie i gorąco pana marszałka i Wysoką Izbę przepraszam.

Chciałbym przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich o projekcie ustawy w sprawie zmiany Regulaminu Senatu, zawartym w druku nr 575S.

Komisje na wspólnym posiedzeniu w dniu 4 marca po rozpatrzeniu przedstawionego projektu uchwały oraz wniosków zgłoszonych w toku dyskusji podczas drugiego czytania nie poparły żadnego z tych wniosków i wnoszą o przyjęcie przez Senat projektu uchwały przedstawionego w druku nr 575S.

Ponadto komisje informują, że na podstawie art. 52 ust. 4 Regulaminu Senatu dokonały drobnej modyfikacji w projekcie uchwały, zastępując odnoszące się do Zgromadzenia Narodowego słowa „lub ich organów” wyrazami „lub jego organu”, oraz przyjęły wniosek pani senator Teresy Liszcz o wycofanie jej poparcia dla poprawki czwartej w zestawieniu wniosków.

Chciałbym dosłownie w kilku zdaniach scharakteryzować te poprawki. Poprawka pierwsza nie uzyskała poparcia połączonych komisji. Senator wnioskodawca proponował, by w przypadku powstania innej ważnej przeszkody uniemożliwiającej obecność senator składał na ręce marszałka oświadczenie, które nie podlegałoby ocenie marszałka i przewodniczącego komisji i usprawiedliwiałoby nieobecność senatora.

Zgłoszona poprawka przez połączone komisje oceniona została jako zbyt liberalna, wypaczająca ideę zaostrzenia procedur.

Poprawka druga, pani senator Liszcz, także nie uzyskała poparcia komisji. Jest ona poprawką alternatywną do poprawki pierwszej. Zawiera ona najdalej idące obostrzenia. Obie komisje, nie udzielając poparcia tej poprawce, opowiedziały się za uregulowaniem zawartym w sprawozdaniu do drugiego czytania, lokującym się pomiędzy obiema poprawkami, między rozwiązaniem liberalnym i rozwiązaniem najbardziej radykalnym.

Poprawka trzecia także nie uzyskała poparcia komisji. Zmierza ona do podniesienia rangi sądowej odpowiedzialności cywilnej za wchodzące w zakres sprawowania mandatu działania, które naruszają prawa osób trzecich. Ta poprawka, zdaniem komisji, powoduje przesunięcie terminologii, lecz merytorycznie nic nie zmienia.

Poprawka czwarta także nie uzyskała poparcia obu komisji. Poprawka wprowadza do Regulaminu Senatu w miejsce oświadczeń instytucję interpelacji senatorskiej z wszystkimi z tym związanymi konsekwencjami. Komisje uznały, że poprawka jest sprzeczna z art. 115 konstytucji. Interpelacja jest indywidualnym środkiem kontroli parlamentarnej wobec rządu i jego członków, ale kontroli parlamentarnej, która przysługuje wyłącznie Sejmowi.

I wreszcie poprawka piąta, mimo zmodyfikowania jej przez autora, także nie uzyskała poparcia komisji. Tym samym komisje oddaliły możliwość składania przez komisję dodatkowego sprawozdania, jeżeli zaistnieją szczególne okoliczności. Regulamin Senatu nie jest kazuistyczny i w wielu wypadkach pozwala nam naprawić ewentualne powstałe błędy za pomocą instytucji autopoprawki, możliwości wycofania się i możliwości podtrzymania poprawki.

Tak więc, Wysoka Izbo, zgłoszone w trakcie drugiego czytania poprawki nie uzyskały poparcia połączonych komisji.

Proszę pana marszałka o przyjęcie sprawozdania komisji podczas obrad plenarnych Senatu. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Chciałbym przypomnieć, że zgodnie z art. 52 ust. 6, a także w związku z art. 82 ust. 2 oraz art. 84 ust. 5 Regulaminu Senatu, po przerwie głos mogą zabrać sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos?

Ale zanim ewentualnie udzielę głosu, chciałbym powiedzieć, że w trakcie drugiego czytania wnioski o charakterze legislacyjnym zgłosili następujący senatorowie: senator Krzysztof Jurgiel, senator Teresa Liszcz, senator Henryk Dzido, senator Sławomir Izdebski, senator Jani-

(marszałek L. Pastusiak)

na Sagatowska, senator Anna Kurska, senator Jan Szafraniec, senator Mieczysław Janowski, senator Józef Sztorc oraz senator Zbyszko Piwoński. Senator Andrzej Spychalski był również, jak państwo słyszeliście przed chwilą, sprawozdawcą komisji w trakcie drugiego czytania.

W tej sytuacji chciałbym zapytać państwa senatorów, czy chcieliby zadać pytania sprawozdawcom bądź wnioskodawcom w związku z tym dodatkowym sprawozdaniem. Nie chcą. Dziękuję.

Wobec tego, proszę państwa, ponieważ nie ma kworum – a właściwie natychmiast powinniśmy przystąpić do głosowania – głosowanie nad tą uchwałą i oczywiście nad poprawkami odbędzie się pod koniec obecnego posiedzenia, czyli jutro rano.

Pani senator Liszcz, proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku, ja jako autorka jednej z poprawek chciałam zabrać głos, tylko pan marszałek zapytał, czy ktoś chce zadać pytanie. Ja nie chciałam zadawać pytań, więc się nie zgłosiłam. Chętnie skorzystam jednak z możliwości zabrania głosu jako wnioskodawca.

Marszałek Longin Pastusiak:

A to proszę bardzo. Jeszcze nie zamknąłem dyskusji, więc wszystko jest w porządku.

Senator Teresa Liszcz:

Toteż staram się to zrobić przed zamknięciem dyskusji. Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja zgłosiłam poprawkę, która tu została określona jako daleko idąca, restrykcyjna. No, ja jestem trochę zdziwiona tą oceną. Przecież moja poprawka dotyczy tylko tego, że w katalogu przyczyn usprawiedliwiających nieobecność na posiedzeniu Senatu czy komisji, czy niewzięcie udziału w głosowaniu, w katalogu, w którym są wymienione pewne konkretne okoliczności, takie jak niezdolność do wykonywania tych czynności ze względu na chorobę, nie mieścił się punkt: inne ważne przyczyny. Bo ten katalog, który stwarza wrażenie enumeratywnego, był w ten sposób zupełnie otwarty. Jeżeli jest w nim punkt: każda inna ważna przyczyna, to to nie jest żaden katalog enumeratywny. Więc żeby nie stwarzać tego pozoru, proponowałam zostawić w tym katalogu to, co jest rzeczywiście konkretnymi przyczynami, a kwestię tych innych ważnych przyczyn, które oczywiście muszą być wzięte pod uwagę, przenieść do innego ustępu. Bo tutaj w przeciwieństwie do tego katalogu, w którym

są konkretne przyczyny, mamy do czynienia z pewną ogólną niedookreśloną klauzulą, która pozostawia miejsce na ocenę wagi tych przyczyn.

To jest pierwszy zabieg, który, jak sądzę, merytorycznie niczego nie zmienia, a sprawia, że konstrukcja jest bardziej czysta, bo są konkretne przyczyny, które niejako automatycznie usprawiedliwiają, i są inne, niewymienione z imienia, co do których konieczna jest ocena, czy one są dostatecznie ważne i niemożliwe do usunięcia, a więc takie, które usprawiedliwiałyby nieobecność. W swojej poprawce akcentuję to, że te inne przyczyny muszą być nie tylko ważne, ale tego rodzaju, że nie da się ich usunąć, że jest to jakaś czynność, jakieś spotkanie, jakieś zebranie, których przesunąć nie można.

I druga zmiana w tej mojej propozycji zmierza do tego, żeby okoliczności, które usprawiedliwiają nieobecność, były w miarę możliwości – a więc jest to miękko powiedziane – udokumentowane.

Jeżeli to jest restrykcyjne, to jak oceniać zasady panujące w tym względzie w stosunkach pracy, gdzie potrzebne jest bezwzględnie orzeczenie lekarskie, i to nie jakiegokolwiek lekarza, tylko lekarza sprawującego profilaktyczną ocenę zdrowia, lekarza mającego kontrakt z ZUS, mającego odpowiednie kwalifikacje, odpowiednio kontrolowanego.

Przecież to, co my robimy, to także jest działalność, która powinna być profesjonalna i która jest bardzo wysoko opłacana. Nie możemy być dla siebie tacy pobłażliwi. Powinniśmy dać przykład. Jeżeli się naprawia państwo, jeżeli ma się zwiększać dyscyplinę społeczną, odpowiedzialność za to, co się robi, to trzeba zawsze zaczynać od siebie. Ja sądzę, że ten przecież minimalny krok powinniśmy uczynić, zacząć od siebie. W miarę możliwości udokumentować... Przecież to nie jest żaden problem, jeżeli jest się chorym, wystarczy dostarczyć orzeczenie lekarskie. A jeżeli to nie jest możliwe, to przecież nikt nie będzie nalegał, naciskał na senatora. Jak powiedziałam, otrzymujemy bardzo duże pieniądze za to, co robimy. Nikt nas nie zmuszał do tego, żebyśmy byli senatorami. Wręcz przeciwnie: to myśmy zabiegali o to, żeby nimi zostać. I wobec tego takie zdyscyplinowanie się jest konieczne.

Ja z mojej praktyki, jako przewodnicząca komisji, wiem, że część senatorów bardzo skrupulatnie... większość senatorów bardzo skrupulatnie w przewidzianym terminie przekazuje sensowne usprawiedliwienia. Ale otrzymuję takie, no, które są funta kłaków nie warte. Najczęściej to ma być zebranie z wyborcami. I to się podaje nawet wtedy, gdy jest posiedzenie Senatu i wiadomo, że w tym czasie będą organizowane posiedzenia komisji w celu rozpatrzenia poprawek, które zostały zgłoszone. Czasem to usprawiedliwienie w ogóle nie pasuje do godzin. Ale przewodniczący komisji jest notariuszem, który niezależnie od te-

(senator T. Liszcz)

go, co zostanie w tym oświadczeniu, musi usprawiedliwiać, bo jak nie usprawiedliwia, to jest oskarżany o rygoryzm, o dziwactwo.

Wydaje się, że to minimum zdyscyplinowania jednak jest konieczne i bardzo proszę o rozważenie poparcia moich poprawek. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo serdecznie.

Zgłasza się pani senator Simonides, ale ja pragnę przypomnieć, że zgodnie z art. 52 ust. 6 i w związku z art. 82 głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy. Nie przewidujemy w tym punkcie debaty i wystąpień państwa senatorów, ale możemy wrócić do pytań, które senatorowie mogą adresować do wnioskodawców i sprawozdawców.

Czy w tym momencie pani senator chce skierować zapytania do którejś z wymienionych osób: do sprawozdawcy bądź wnioskodawcy? Bardzo proszę.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Pani Marszałek. Tak, to wobec tego ja zabiorę głos w formie pytania.

Był taki okres, kiedy profesorowie nie musieli podbijać delegacji, bo wierzono im, byli pewnym autorytetem i naprawdę nie poniżano ich, nie zmuszano ich do tego, żeby chodzi i stemplowali u sekretarek swoje delegacje. Teraz funkcja senatora, wydaje mi się, jest jeszcze wyższa i ja sobie nie wyobrażam, żebym ja chodziła do lekarza rodzinnego, który mnie gdzieś przekaże komuś, żeby mi wydał zwolnienie, lub żebym, gdy samolot ma spóźnienie, szła do dyrektora LOT i prosiła go o zaświadczenie dla senatora, że samolot ze względu na mgłę się opóźnił itd. Bardzo proszę panią senator, żeby nas nie poniżała. Jeżeli mamy obowiązki, to są to z reguły obowiązki naprawdę poważne, a ci z państwa, jeżeli tacy są, którzy naprawdę nadużywają takich usprawiedliwień, na pewno zdobędą zaświadczenia lekarskie. Mogę państwa o tym zapewnić. Dziękuję. (Oklaski)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator. Co prawda zabrakło pytania w tym, co zostało przez panią wypowiedziane. Niemniej jednak proszę pamiętać, że na razie prawo usprawiedliwiania nieobecności pozostaje w rękach marszałka Senatu. I myślę, że marszałek Senatu swoim zachowaniem i decyzjami nie ubliża nikomu z obecnych sena-

torów i ma pełne zaufanie do oświadczeń związanych z nieobecnością podczas obrad. (Oklaski)

(Głos z sali: I chwała za to panu marszałkowi.)

(Senator Teresa Liszcz: To nie było pytanie, to był zarzut pod moim adresem. Mogę odpowiedzieć?)

Bardzo proszę, oczywiście to były uwagi adresowane do sprawozdawców i wnioskodawców. Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję bardzo.

Ja chcę powiedzieć, że ja nie czuję się poniżona, kiedy pracując na uczelni od lat trzydziestu – bardzo rzadko mi się to zdarzało, bo ja sobie nie pozwalam na choroby, a Bóg dał mi dosyć dobre zdrowie – zawsze przedstawiam zaświadczenia lekarskie, a jeżeli jest inny powód... Ja wtedy nie czuję się upokorzona. Czy to należy rozumieć tak, że wszyscy pracownicy na różnych stanowiskach, też godnych zaufania, bo nie ma lepszych i gorszych, senatorowie i posłowie nie są lepsi od innych pracowników, od innych osób pełniących różne funkcje, są obrażani i nie ma zaufania do nich? Nie, zaufanie można mieć w sprawach prywatnych, ale w sprawach publicznych jest zasada ograniczonego zaufania. Ja wierzę prywatnie, ale ze względu na zasadę równości, na jednakowe traktowanie w tej materii także powinno być jednakowe traktowanie. I chcę powiedzieć już ostatecznie zdanie: w mojej propozycji nie ma bezwzględne obowiązku. Jest miękko powiedziane, tak jak, zdaje się, jest w regulaminie sejmowym: w miarę możliwości udokumentowane. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Pan senator Kulak. Rozumiem, że kolejne pytanie.

Senator Zbigniew Kulak:

Postaram się zachować formę pytania. Pani Senator, czy senatorowie, którzy są lekarzami, że wspomnę chociażby o panach profesorach Relidze czy Bielawskim, też musieliby iść, pani zdaniem, do lekarza rodzinnego po zaświadczenie, że są chorzy w danym momencie? Nie róbmy sprawy śmiesznej.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy pani senator chciałaby...

Jeszcze pan senator Sztorc, bardzo proszę.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek, ja mam prośbę. Ja myślę, że są ważniejsze sprawy w Senacie i bardzo bym jednak prosił, by tę śmieszna dyskusję zamknąć.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Traktuję to, Panie Senatorze, jako wniosek formalny, ale pozwólmę pani senator wnioskodawcy odnieść się jeszcze do pytania, które pan senator Kulak wcześniej był uprzejmy zadać.

Senator Teresa Liszcz:

Chcę powiedzieć, że to udokumentowanie – podkreślam po raz kolejny – w miarę możliwości... Profesorowi Relidze jest znacznie łatwiej niż komukolwiek innemu uzyskać takie zwolnienie. Poza tym ta klauzula odnosi się raczej do tych innych, niewymienionych wyraźnie okoliczności. Jeszcze raz powtarzam, że my nie jesteśmy lepsi od reszty społeczeństwa. Nie mamy prawa ustanawiać dla siebie łagodniejszych rygorów, wręcz przeciwnie: komu więcej dano, od tego się powinno więcej wymagać. I żądanie udokumentowania w miarę możliwości nie jest wyrazem braku zaufania czy braku szacunku. Jest po prostu realizacją zasady równości: jak się bierze na siebie obowiązki, bierze się za to pieniądze, to trzeba także dokumentować, jeżeli się nie może być, a do tego jest łagodnie powiedziane: w miarę możliwości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie. W związku z tym, że rozgorzała dyskusja...

(Senator Dorota Simonides: Ja jeszcze mam pytanie.)

Bardzo proszę, pani senator Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Ja mam w związku z tym jeszcze jedno pytanie: jeżeli my w sobotę i w niedzielę jesteśmy zatrudnieni jako senatorowie, to czy możemy w zamian za te dwa dni wziąć wolne?

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo przepraszam, ale chciałabym zwrócić uwagę państwu senatorom, że niektóre pytania wykraczają poza te zapisy regulaminu, nie dotyczą ich, dlatego w związku z regulaminem, który reguluje nasz udział w pracach parlamentu, bardzo bym prosiła...

Czuję się upoważniona do zwolnienia sprawodawców i wnioskodawców z udzielania odpowiedzi na to pytanie, Pani Senator. Bardzo przepraszam.

Panie i Panowie Senatorowie, czy są jeszcze zgłoszenia do wystąpień ze strony sprawodawców i wnioskodawców? Nie ma zgłoszeń.

Przypomnę to, co już był uprzejmy powiedzieć pan marszałek. Moglibyśmy przystąpić w tym

momencie do głosowania nad przedstawionym projektem uchwały, jednak z uwagi na wcześniejszą zapowiedź będziemy głosować nad tym projektem przy okazji głosowań nad innymi projektami ustaw, które są w naszym porządku.

Tym samym przechodzimy do kolejnego punktu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na sześćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana 8 marca 2004 r. Tego samego dnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, marszałek skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 612, a sprawozdania komisji w drukach nr 612A, 612B i 612C.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Józefa Sztorca o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Rozpatrujemy dzisiaj ustawę o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz zmianie niektórych innych ustaw. To słynna ustawa o KRUS.

Kasa Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych zrzesza około miliona sześciuset tysięcy ubezpieczonych w tej kasie rolników oraz ich rodzin. Myślę, że na dzień dzisiejszy jest to bardzo potrzebna ustawa. Porządkuje ona wiele spraw związanych z ubezpieczeniem pracujących na roli, którzy mają przeliczeniowy 1 ha, powyżej 1 ha przeliczeniowego gruntu. Ustawa uszczelnia pewne, krytykowane przez społeczeństwo zapisy. Chodzi o ten problem, że w KRUS mogli się ubezpieczać na przykład hodowcy kanarków czy złotych rybek. Myślę, że w tej ustawie jest zawartych wiele dobrych rozwiązań. Porządkuje ona również sprawę orzekania o niepełnosprawności rolników. Chcę powiedzieć, że jest to taki modelowy system orzekania, myślę, że dużo lepszy niż w ZUS. Ustawa ogranicza również listę potencjalnych klientów KRUS, żeby Kasa Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych faktycznie była kasą rolników, żeby był to szczelny system i nie dawał możliwości dokonywania nadużyć, a tym samym

(senator J. Sztorc)

krytykowania systemu ubezpieczeń społecznych rolników. Myślę, że bardzo ważną rzeczą jest też ustalenie tego, iż działy specjalne produkcji rolnej są wyłączone spod tej ustawy. To też w jakiś sposób uszczelnia te zapisy.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia analizowała projekt tej ustawy na swoim posiedzeniu 4 marca. Komisja aprobuje w całości zmiany, z trzema poprawkami.

Komisja chce, żeby w art. 1 skreślić pkt 7, który mówi, że niezachowanie terminu, o którym mowa w ust. 5, o ile nadal prowadzona jest pozarolnicza działalność gospodarcza, jest równoznaczne z zaistnieniem okoliczności powodującym ustanie ubezpieczenia z końcem kwartału, w którym rolnik lub domownik zobowiązany był złożyć oświadczenie.

W art. 1 dodaje się pkt 72, który ustala załącznik do tej ustawy, załącznik będący tabelą rodzajów i rozmiarów działów specjalnej produkcji rolnej.

I tego załącznika dotyczy trzecia poprawka, ponieważ wkradł się tam pewien błąd, jeśli chodzi o pisownię. W pkt 8 jest sformułowanie „zwierzęta futerkowe – powyżej 50 sztuk samicy stada podstawowego”. I w lit. a pisze się tak: „listy i jenoty”, a nie są to listy, tylko lisy. Myślę, że to taka „gramatyczna” poprawka.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia wnosi o uchwalenie ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Zbigniewa Kulaka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Zbigniew Kulak:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej obradowała nad tą ustawą – zresztą nie tylko nad tą – w dniu 12 marca.

Po uzyskaniu informacji od przedstawicieli rządu, a także opinii Biura Legislacyjnego zawęziliśmy nasze prace tylko do części dotyczącej czysto integracyjnego elementu tej ustawy. A ten element integracyjny jest z kolei bardzo małą częścią szerokiego materiału, który wszyscy państwo senatorowie mają przed sobą, oznaczonego nr 612.

Mianowicie, jeśli przyjmiemy tę ustawę, nowe brzmienie art. 1 ust. 1 będzie brzmiało tak: ubezpieczenie społeczne rolników, zwane dalej „ubez-

pieczeniem”, obejmuje, na zasadach określonych w ustawie, rolników i pracujących z nimi domowników, którzy posiadają obywatelstwo polskie lub przebywają na terytorium Rzeczypospolitej na podstawie wizy lub karty pobytu wydanej w związku z uzyskaniem zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony lub zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub – to trzeci warunek – są obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej. I co do tej części ustawy Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej nie zgłasza żadnych wątpliwości.

Opiniując w tym zakresie ustawę, proponuję przyjęcie jej bez poprawek, nie wnikając merytorycznie w dalsze obszernie zapisy tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zapraszam sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana senatora Józefa Dziemdziałę. Proszę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Głos z sali: Nie ma go.)

(Głos z sali: To może najpierw sprawozdawca mniejszości?)

Bardzo proszę o zabranie głosu sprawozdawcę mniejszości Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana senatora Sławomira Izdebskiego, o zabranie głosu i przedstawienie wniosków mniejszości komisji.

Jednocześnie bardzo serdecznie proszę o to, aby znaleźć sprawozdawcę komisji rolnictwa bądź osobę zastępującą go w tej funkcji.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Marszałek! Wysoka Izbo!

W związku z tym, że jestem zapisany do głosu i będę zabierał głos w sprawie tej ustawy, a wniosek, który złożę, będzie wnioskiem identycznym ze złożonym na posiedzeniu komisji, chciałbym teraz tylko powiedzieć, że ten wniosek dotyczy odrzucenia ustawy w całości. Uzasadnienie, jeśli Pani Marszałek pozwoli, podam podczas swego wystąpienia w czasie dyskusji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Jest mi ogromnie przykro, Panie i Panowie Senatorowie, ale z uwagi na nieobecność na sali sprawozdawcy Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi jestem zmuszona ogłosić kilkuminutową przerwę do czasu dotarcia sprawozdawcy tejże komisji.

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Może piętnaście minut?)

(wicemarszałek J. Danielak)

Jest prośba nawet o dłuższą przerwę.
(Głos z sali: Zależy, gdzie jest senator.)
(Rozmowy na sali)

Bardzo proszę, pięć minut przerwy.

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 31
do godziny 12 minut 35)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pięć minut minęło, wznawiamy obrady.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana senatora Józefa Dziemdziałę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Józef Dziemdział:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Przede wszystkim chciałem serdecznie przeprosić wszystkich państwa za moje opóźnienie, ale czasem złośliwość rzeczy martwych... Nie wyliczyłem dobrze czasu, przepraszam bardzo.

Pragnę w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi zarekomendować państwu przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw. To druk senacki nr 612, a druk sprawozdania komisji nr 612C.

Celem uchwalonej przez Sejm w dniu 4 marca bieżącego roku ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw jest zracjonalizowanie zasad podlegania, przyznawania i finansowania ubezpieczeń społecznych rolników.

Do ważniejszych zmian w tym systemie należy ograniczenie możliwości podlegania ubezpieczeniu rolniczemu dla osób podejmujących działalność gospodarczą. Nowe przepisy dają rolnikowi i jego domownikowi rozpoczynającemu prowadzenie działalności gospodarczej prawo wyboru systemu ubezpieczeniowego, ZUS lub KRUS, jeśli podlegał ubezpieczeniu rolniczemu przez co najmniej trzy lata i pod warunkiem, że pozarolnicza działalność gospodarcza opodatkowana jest zryczałtowanym podatkiem dochodowym.

Wprowadza się ograniczenie możliwości podlegania ubezpieczeniu rolniczemu dla osób prowadzących działalność gospodarczą poza rolnictwem, dotychczas ubezpieczonych w KRUS. Zgodnie z art. 5 nowelizacji wyłączeni zostają z rolniczego ubezpieczenia rolnicy, którzy prowadzili dotychczas pozarolniczą działalność gospodarczą i opłacili w 2003 r. w zryczałtowanej formie podatek w kwocie przekraczającej 2 tysiące 528 zł, oraz ich domownicy.

Jest ograniczenie możliwości podlegania ubezpieczeniu rolniczemu przez rolników prowadzących produkcję rolną w zakresie niektórych działów gospodarki rolnej.

Ogranicza się możliwość ubezpieczenia na wniosek w przypadku osób podlegających ubezpieczeniu powszechnemu jedynie do ubezpieczenia dającego prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy rolniczej oraz rolniczej choroby zawodowej, co ma na celu wyeliminowanie pobierania podwójnego świadczenia z ZUS i z KRUS.

Wydłuża się okres pobierania zasiłku chorobowego, ze stu osiemdziesięciu dni do pięciuset czterdziestu, czego celem jest zmniejszenie liczby rent krótkoterminowych przyznawanych po sześciu miesiącach choroby.

Są zmiany w rentach i emeryturach. Wprowadza się nowe świadczenie, jakim jest renta szkoleniowa, pokrywane z funduszu prewencji i rehabilitacji.

Wprowadza się też zmiany w zakresie finansów KRUS.

Ponadto ustawa rozszerza krąg osób podlegających ubezpieczeniu na osoby przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy lub karty pobytowej, wydanej w związku z zamieszkaniem lub osiedleniem się w Polsce, oraz na obywateli państw będących członkami Unii Europejskiej.

Zmiany obejmują również wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który za niekonstytucyjne uznał nieuwzględnienie w stażu ubezpieczeniowym rolników służby wojskowej, działalności kombatanckiej, służby w Policji i w formacjach pokrewnych.

W myśl nowelizacji, Kasa Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych ma podlegać ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, stąd niezbędne zmiany w ustawie o działach administracji rządowej. Jest to regulacja, która budzi najwięcej kontrowersji, ale uważam, że jest to dobre rozwiązanie. Przekazuje się tu sprawy związane z ubezpieczeniem społecznym rolników, tak jak innych obywateli Polski, ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego. Podobną regulację przyjęto zresztą w ustawie o gospodarowaniu nieruchomościami Skarbu Państwa, gdzie również wyłączono sprawy socjalne z Agencji Nieruchomości Rolnych, przekazując je ministrowi do spraw zabezpieczeń socjalnych.

Konsultacje, które były prowadzone podczas wyjazdowego posiedzenia naszej komisji w województwie świętokrzyskim, a także na obszarze mojego okręgu wyborczego, potwierdzają słuszność tego rozwiązania. Rolnicy nie protestują przeciwko takiemu rozwiązaniu. Jeżeli są protesty, to wyłącznie przedstawicieli, działaczy organizacji rolniczych czy związków zawodowych, które generalnie do tej pory KRUS zarządzały.

(senator J. Dziemdziała)

Sprawozdanie komisji obejmuje jedenaście poprawek do tej ustawy. Zawierają one bardzo ważne uściślenia, doprecyzowania zapisów ustawy.

Chcę się zatrzymać na takim najbardziej szerokim... na poprawce siódmej, która przesuwając termin ostatecznego wyboru ubezpieczenia lub też zakwalifikowania się do odpowiedniego ubezpieczenia ZUS lub KRUS o jeden kwartał i wprowadza taką możliwość dla osób prowadzących specjalną produkcję rolną.

Bardzo proszę Wysoką Izbę o przyjęcie wymienionej ustawy wraz z poprawkami zgłoszonymi przez komisję. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania adresowane do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie ma pytań.

Wobec tego przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Witam podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, panią minister Darię Oleszczuk. Witam również bardzo serdecznie przedstawiciela Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, zastępcę prezesa, pana Wojciecha Kobielskiego oraz towarzyszące im osoby.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa Daria Oleszczuk: Nie, dziękuję bardzo.)

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce skierować do przedstawiciela rządu pytania w związku z projektem ustawy. Nie ma takowych pytań. Rzadko nam się zdarza, że nie ma pytań i przechodzimy dalej.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad ustawą.

Przypominam też, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Izdebskiego.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Szanowni Przedstawiciele Rządu!

Chciałbym na początku przedstawić państwu pewne sprostowanie dotyczące mojej poprzedniej wypowiedzi, odnośnie do wniosku mniejszości. Ja tam popełniłem pomyłkę, wniosek mniejszości polegał na wprowadzeniu poprawki, która przywraca nadzór ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa. Tak że za tę pomyłkę bardzo serdecznie państwa przepraszam.

Szanowni Państwo, przystępujemy dzisiaj do dyskusji nad niezwykle ważną ustawą, która jest ściśle związana i powiązana z polskim rolnictwem. Omawiana ustawa jest oczywiście niczym innym jak kolejnym, już tradycyjnym skokiem na kasę, kasę która jeszcze w jakimś tam stopniu istnieje wśród tych najbiedniejszych ludzi, wśród rolników.

Ja się dziwię, że nie ma na dzisiejszym posiedzeniu pana wicepremiera Hausnera, który jest pomysłodawcą tych wspaniałych skoków, słynnych nagonek na polskich rolników. Już się zaczyna troszeczkę komuś w głowie mieszać, już nie wiedzą, gdzie mają...

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Panie Senatorze, ja upominam pana. Rozmawiamy o ustawie i bardzo proszę nie wypowiadać swoich ocen dotyczących członków rządu.)

Ale, Pani Marszałek, ja mówię w tej chwili o ustawie, ja mówię w tej chwili o ustawie, i myślę, że trybuna sejmowa... trybuna senacka od tego jest, żeby parlamentarzysta miał prawo zabrać głos z tej trybuny.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

A ja panu mówię, że być może sejmowa tak, ale senacka na pewno nie. I będę pana kontrolowała za każdym razem, kiedy będzie pan wypowiadał sądy, do wygłaszania których nie jest pan upoważniony. Nie jest to właściwe miejsce i nie wyrażam zgody, żeby to się znalazło w pana wystąpieniu.

(Senator Ryszard Jarzembowski: Może w oświadczeniu, ale na pewno nie teraz.)

Bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Ja rozumiem, Pani Marszałek, ale to jest ściśle związane z ustawą. Chciałbym tylko przedstawić, kto tu jest winowajcą, sprawcą moich za-

(senator S. Izdebski)

strzeżeń do tej ustawy, i myślę, że mam do tego pewne prawo, bo znam dobrze sytuację na wsi, znam sytuację polskich rolników, i wiem, że ta ustawa w sposób naprawdę rażący po raz kolejny w nich uderza. A to, że inicjatorem tego jest pan wicepremier Hausner, to chyba wszyscy wiemy, ale ja, jako parlamentarzysta, mam prawo o tym przypomnieć, ponieważ okazuje się, że te szumne słowa wypowiedziane w mediach, w środkach masowego przekazu, uderzały w polskich rolników – mówiono, że polscy rolnicy czerpią wielkie pieniądze, że ci którzy zasiadają w radach KRUS pobierają kwotę w wysokości 2 tysięcy 500 zł, a jak się później okazało, ktoś policzył troszeczkę za dużo zer i to jest kwota 250 zł, a więc o wiele, wiele mniejsza. Chciałbym również powiedzieć, że to rolnicy w ponad 90% są płatnikami składek KRUS, i to rolnicy i związki rolnicze udowodniły, że naszym majątkiem można dobrze gospodarować.

Ja tylko chciałbym zapytać, choć może to jest pytanie retoryczne, czy ktoś zna instytucję ubezpieczeniową czy inną gałąź polskiej gospodarki wykazującą tak znikomy, tak mały procent nieprawidłowości, o których tak głośno się mówiło, kiedy przedstawialiśmy swoje spostrzeżenia do tej ustawy. Chodzi mi tutaj głównie... Ja oczywiście nie jestem przeciwnikiem uszczelnienia systemu, bo jeśli gdzieś są pewne nieporozumienia i nieprawidłowości, to trzeba je eliminować, ale w tym wypadku głównym celem proponowanej ustawy jest przeniesienie całego nadzoru i wyłączenie tego spod ministerstwa rolnictwa, które dobrze zarządzało KRUS. Dalej tak twierdzę, ponieważ będąc na spotkaniach i z przedstawicielami KRUS, i z ubezpieczonymi w KRUS, nigdy nie spotkałem się z jakimiś zarzutami. Musimy sobie tutaj powiedzieć, Pani Marszałek i Wysoka Izbo, szczerą prawdę: jest to kolejny skok na kasę rolników, bo wicepremier Hausner zaproponował jedno, mianowicie żeby przenieść KRUS pod nadzór jego resortu. Ja myślę, że to jest dosyć specjalistyczne posunięcie, bo przecież ten plan to nic innego jak zwiększenie w ogóle opodatkowania rolników, z 3 miliardów 200 milionów zł w roku 2005 do 3 miliardów 500 milionów w roku 2007. To jest więcej niż rolnicy otrzymają w ogóle w formie dopłat bezpośrednich, o ile takie będą. I głównym celem reformy KRUS będzie zwiększenie obciążeń rolników na ubezpieczenia społeczne, 1 miliard 700 milionów w 2005, 1 miliard 800 milionów w 2007... A więc pan minister Hausner chce w prosty sposób wyciągnąć od rolników 5 miliardów zł. Obliczenie tego nie jest takie trudne. Ja nie wiem... Czy rząd chce, aby rolnicy nadal płacili za nieudolność ponad czternastu lat kolejnych rządów? No chyba nie o to nam powinno chodzić. Przecież ci wszyscy liberałowie po-

winni wiedzieć, że gdyby nie ciężka praca rolników, to dzisiaj co niektórzy takich pulchnych buziuniak by nie mieli.

I, Drodzy Państwo, w związku z tym, że został złożony wniosek o wprowadzenie poprawki i ten wniosek został na posiedzeniu komisji odrzucony, jestem święcie przekonany, że będzie on odrzucony również i na forum Senatu, dlatego nie pozostaje mi nic innego, jak złożyć dzisiaj wniosek o odrzucenie ustawy i zaapelować do państwa, żebyście jednak poszli po rozum do głowy. Nie trzymajcie się już tego tonącego okrętu i nie sięgajcie do kieszeni rolników, bo ci rolnicy już niebawem co niektórych rozliczą przy urnach wyborczych. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Szafranca.

Senator Jan Szafraniec:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Nowelizacja ustawy pozbawia niepodlegających ubezpieczeniom KRUS członków rodziny rolnika prawa do świadczeń powypadkowych. Zmiana ta, moim zdaniem, jest niezgodna z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, według której gospodarstwo rodzinne jest podstawą ustroju rolnego – art. 23: „Podstawą ustroju rolnego państwa jest gospodarstwo rodzinne”.

Cechą charakterystyczną gospodarstwa rodzinnego jest między innymi to, że jego organizacja oparta jest na pracy wszystkich członków rodziny rolnika, także dzieci. I chcę nadmienić, że wszystkie dotychczasowe ustawy z okresu PRL respektowały rodzinny charakter pracy w gospodarstwie i przyznawały świadczenia powypadkowe członkom rodziny rolnika. Zachowanie zatem prawa do świadczeń powypadkowych dla członków rodziny rolnika będzie wyrazem zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Moja poprawka ma na celu przywrócenie tego prawa członkom rodziny i taką poprawkę pani marszałek zgłaszam. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zapraszam do mównicy pana senatora Sztorca.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Debatujemy dzisiaj nad ustawą o ubezpieczeniu społecznym rolników, a zatem ustawą bardzo ważną. Ja pamiętam, jak paręnaście lat temu tworzono tę ustawę. Chwała jej twórcom. Tutaj,

(senator J. Sztorc)

z tej mównicy nikt im pewnie nie podziękował, ale ja muszę to uczynić. Dziękuję za to panu doktorowi Andrzejowi Kosiniak-Kamyszowi – on był głównym konstruktorem, głównym motorem w powstawaniu tej ustawy. Dzisiaj pan doktor Kosiniak jest przewodniczącym rady nadzorczej KRUS. Dobrze, że ta ustawa była. My ją dzisiaj modernizujemy, w jakiś sposób chcemy ją znowelizować, uszczelnić system, żeby w KRUS nie mogli się ubezpieczać hodowcy kanarków, jak mówiłem wcześniej, złotych rybek, a także tak-sówkarze i wielu, wielue innych ludzi uciekających od płacenia wyższej sześciokrotnie składki na ubezpieczenie społeczne, jaka jest w ZUS; żeby nie mogli tego czynić.

Myślę, że w tej ustawie jest wiele dobrych zapisów, ale również wiele zapisów złych. Nie zgadzam się z propozycją zapisu, który mówi, że rolnik może dostać zasiłek chorobowy – muszę to tu powiedzieć – w wysokości 6 zł za dzień chorobowego dopiero po trzydziestym dniu choroby. Jest w naszym państwie konstytucja, która mówi, że wobec prawa wszyscy jesteśmy równi i nie może tak być, że każdy ubezpieczony w ZUS otrzymuje zasiłek chorobowy za każdy dzień chorobowego, a w KRUS trzeba chorować trzydzieści dni, żeby otrzymać zasiłek. Uważam, że jest to niedopuszczalne. Będę składał poprawkę mającą na celu zrównanie prawa rolników ubezpieczonych w Kasie Rolniczych Ubezpieczeń Społecznych z prawami innych zatrudnionych w gospodarce.

Nie zgadzam się również z projektowanym w ustawie zapisem, że rolnik jadący do sanatorium jest pozbawiony za czas pobytu w sanatorium zasiłku chorobowego. Wszyscy, którzy jadą do sanatorium, mogą być na zwolnieniu lekarskim. Póki co ZUS za to płaci. Myślę, że oprócz tego, iż jest to upodlaniem tych ciężko pracujących na roli ludzi, to również jest to niezgodne z konstytucją, która mówi, że wszyscy powinniśmy być jednakowo traktowani.

Niepokoi mnie także załącznik do ustawy, który mówi o działach produkcji specjalnej. Jest tu tabela działów specjalnych produkcji rolnej, która jest inna od tej ustalonej przez ministra finansów. Mamy dwie tabele: jedną do celów podatkowych, drugą do celów ubezpieczeniowych. I ja tutaj apeluję do pani wiceminister rolnictwa, żeby jednak spróbować dogadać tę sprawę z panem ministrem finansów, bo zamiast tworzyć prawo jasne, czytelne i przejrzyste, komplikujemy sobie to prawo – KRUS będzie miał swoje działy specjalne, minister finansów będzie miał swoje działy specjalne i pewnie będziemy w niedługim czasie znowu debatować nad tą ustawą, ponieważ w planie pana premiera Hausnera jest również przewidziana nowelizacja tej ustawy.

Może się wtedy pojawią jeszcze jakieś trzecie działy specjalne. Będę składał poprawkę, aby to ujednolicić.

Chcę powiedzieć parę słów o tym, co dzieje się z odszkodowaniami za wypadki przy pracy w rolnictwie. Ja pewnie na posiedzeniu komisji zdrowia zbyt ostro odniosłem się do pana wiceprezesa KRUS. Nie wiem, czy to było dobre, czy złe, ale stoję na stanowisku, że gospodarstwa rolne muszą być objęte kontrolą Państwowej Inspekcji Pracy. Jest w Polsce około pięciuset inspektorów pracy. Myślę, że jeżeli jest taka potrzeba, to należy jeszcze zatrudnić około stu inspektorów pracy. Nie może tak być, że jeżeli chodzi o ubezpieczenie, to około 13% Polaków ubezpieczonych jest w KRUS, a jeżeli chodzi o wypadki, to 28% wszystkich wypadków przypada na rolnictwo. Nie może być również tak, że około 40% tych wypadków to wypadki śmiertelne. Ta skala nie jest taka, jak być powinna. Myślę, że gospodarstwa rolne wymagają kontroli. To nie są jakieś wielkie pieniądze, wielkie przedsięwzięcia. Sądzę, że 60% wszystkich wypadków, które mają miejsce w rolnictwie, wynika z braku osłon, braku jakichkolwiek zabezpieczeń. I jeżeli my jesteśmy w stanie po objęciu nadzorem przez Państwową Inspekcję Pracy uratować dziesięć kończyn, nawet tylko jedną nogę czy rękę dziecku rolnika czy samemu rolnikowi, to już będzie sukces. I apeluję do pani i do pana wiceministra o to, żeby jednak pokusić się o nowelizację ustawy i spróbować objąć nadzorem Państwowej Inspekcji Pracy gospodarstwa rolne, ponieważ dane, które mam przed sobą, głównego inspektora pracy o warunkach pracy w rolnictwie, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pracy, są zatrważające. I żeby nie przedłużać, przytoczę tylko takie dane, mianowicie inspekcja pracy przeprowadziła w gospodarstwach rolnych, oczywiście działających na zasadzie spółek prawa handlowego, dwieście siedem kontroli i, proszę państwa, wydała tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden decyzji. Na każde gospodarstwo było wydanych sześć decyzji pokontrolnych. To o czymś świadczy. Na tych dwieście siedem kontroli dziewięćdziesiąt dziewięć spraw zostało skierowanych do sądów grodzkich i siedemnaście do sądów cywilnych. Jest to statystyka, która powinna wzbudzić w nas wszystkich refleksje, bo budżet państwa dopłaca do rent, do odszkodowań dotyczących wypadków przy pracy w rolnictwie, a budżet państwa tworzymy my wszyscy, to są nasze pieniądze. W związku z tym myślę, że trzeba poważnie się tym zająć. To tyle. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Lesława Podkańskiego.

(wicemarszałek J. Danielak)

Witam bardzo serdecznie na sali obrad pana ministra Stanisława Kowalczyka z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Senator Lesław Podkański:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Debatując nad wszelkimi zmianami w zakresie ubezpieczeń społecznych warto zawsze przypomnieć sobie historię ich powstawania, okoliczności i ująć pewien problem międzynarodowy, gdyż nie da się spraw wewnętrznego ubezpieczenia w danym kraju rozpatrywać w kontekście tylko i wyłącznie specyfiki polskiej. Pragnę zatem, zanim odniosę się do poszczególnych projektowanych zapisów ustawy, powiedzieć o kilku sprawach o charakterze systemowym, ogólnym, które mają, moim zdaniem, bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia przyszłości tego systemu, jego funkcjonowania i miejsca. Bo, jak zapewne wszystkim wiadomo, również w dzisiejszej noweli proponuje się pewne istotne zmiany w tej materii.

Po pierwsze, bardzo ważne dla Wysokiej Izby i, jak myślę, dla wszystkich tych, którzy chcą się pochylić nad tym problemem, przypomnienie. Otóż tak się w historii naszego kraju ułożyło, że choć rolnicy byli bardzo znaczącą grupą zawodową, bo przez bardzo długi okres byli bodajże drugą pod względem liczebności grupą zawodową, to długo byli pomijani w całym tym systemie zabezpieczenia społecznego.

Po drugie, czy tego chcemy, czy nie chcemy, czy szukamy rezerw, czy też chcemy wzrostu środków, nakładów na te cele, to ten typ ubezpieczeń ma charakter socjalny. I taki zakres jest respektowany, przyznawany i uznawany w większości państw europejskich. Nasz, polski, aktualnie obowiązujący system ubezpieczeń dotyczący wsi, jej otoczenia, a przede wszystkim rodzin rolników, jest takim systemem, jaki jest – można powiedzieć, przez analogię – prawie w stu procentach respektowany w takich krajach europejskich, jak: Austria, Francja, Finlandia, Grecja czy Niemcy. W innych krajach jest to ujęte w inny sposób, nie jest odrębne, ale połączone w systemie społecznym, niemniej jednak zakres udziału państwa, zakres dotacji, jest wszędzie podobny. Chciałbym, żebyśmy my również przyjęli dzisiaj w ramach filozofii systemowej założenie, że poziom dotacji do ubezpieczeń i świadczeń socjalnych dotyczących wsi jest i musi być utrzymany na poziomie kilkudziesięciu procent. Tak się składa, że w ostatnich latach jest to wszędzie poziom między 80% a 72%.

Chciałbym też stwierdzić, że powstaje dużo nieporozumień dotyczących problematyki ubez-

pieczeń rolniczych, co ujawniło się nawet tu, na tej sali, w tej dzisiejszej debacie. Otóż jeden z senatorów przemawiających przede mną, omawiając tę ustawę, zaczął jak gdyby nakładać na zapisy tej ustawy pewne obciążenia, których w tej ustawie nie ma, bo projekty ustaw wiążących się z tak zwanym pakietem, planem pana premiera Hausnera są dopiero opracowywane. Chcę więc wyraźnie powiedzieć, że ja i moi koledzy, a także, jak myślę, partia, z której się wywodzę, nigdy nie wyrazimy zgody na to, żeby tak potworne obciążenia dotyczące wsi w tej chwili wprowadzić i żeby zastosować taką filozofię, jaką co do ubezpieczeń zapowiada, jak widać w dokumentach przesłanych nam do Senatu, wicepremier Hausner.

Wysoka Izbo, ja chcę tylko przypomnieć, że filozofia, która zakłada zmianę systemu finansowania ubezpieczeń rolników, opiera się na następującej przesłance: jeśli przyjmiemy, że średnia roczna składka ubezpieczeń rolniczych, płacona w całości za rok 2002, wynosi 683 zł, to w tej chwili założenia zaczynają być budowane na składce kształtującej się na poziomie około 2 tysięcy zł czy nawet ponad 2 tysiące zł. To jest więc bardzo znaczny wzrost. A jeśli do tego dołożymy jeszcze kwestię podatku dochodowego, to oznacza to, że nastąpi całkowity drenaż wsi, co grozi potwornym jej zubożeniem. A wieś i tak już zapłacała. Zresztą kiedyś, kiedy podczas debaty budżetowej na tej sali zadałem ministrowi finansów, wicepremierowi Kołodce, pytanie, kto zapłacił największe koszty za przemiany społeczno-gospodarcze w Polsce po roku 1989, to premier Kołodko z tej mównicy odpowiedział: wieś i rodziny wiejskie. Jeśliby więc teraz te systemy miały wejść, to one po prostu mogłyby doprowadzić do katastrofy finansowej polskiego rolnictwa, polskiej wsi. Ale to jest tylko zapowiedź przyszłości. I jeśli teraz dołożymy do tego jeszcze takie dane, bo myślę, że Wysoka Izba również to powinna wziąć pod uwagę, że aktualnie na wsi mieszka ponad 40% ogółu wszystkich bezrobotnych w Polsce i że ponad 40% tych bezrobotnych, którzy mieszkają na wsi, nie otrzymuje żadnego zasiłku, to okazuje się, że już dziś mamy wieś, która jest przechovalnią i miejscem – wprawdzie nie chciałbym użyć tego słowa, ale muszę go użyć – wegetacji dla większości osób nieposiadających pracy i z powodu trwania w, że tak powiem, różnych układach rodzinnych w mniejszym lub większym stopniu powiązanych ze środowiskiem wiejskim. Rodziny wiejskie są biedne, a jeśli jeszcze byśmy im to dołożyli, to byłyby jeszcze biedniejsze. A przecież już dziś 28% rodzin wiejskich nie ma środków na przykład na zakup podręczników szkolnych dla dzieci, że nie powiem już o środkach na leki i inne takie sprawy.

Chcę wyraźnie oświadczyć, że ja bardzo chwalebę to, iż w ostatnich latach poszukuje się rozwiązań oszczędnościowych w systemie KRUS.

(senator L. Podkański)

Chwałę również to, że udział w PKB środków wydawanych na świadczenia rolnicze zmniejszył się w ostatnich latach aż o 20%, z 2,5% do 2%. Cieszę się też, że ustawa uszczelnia ten system i wnosi sporo rozwiązań, które są w tej chwili potrzebne. Ale wymaga ona również, naszym zdaniem – bo mówię to w imieniu trzech senatorów: senatora Borkowskiego, senatora Sztorca i własnym – zmiany kilku zapisów.

I teraz przechodzę do omówienia konkretnych poprawek, które za chwilę złożę na ręce pani marszałek.

Po pierwsze, co chcę bardzo wyrazić podnieść i podkreślić, naszym zdaniem, moim zdaniem, absolutnie błędne jest rozwiązanie, w którym przenosi się problematykę ubezpieczeń rolniczych do gestii ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej. Widzę tu dwa zagrożenia i bardzo wyrazić chcę to wyartykułować, żebyśmy za dwa, trzy lata nie wspominali, iż to, niestety, się stało. Otóż jeśli wyrwiemy ten omawiany segment z nadzoru ministra właściwego do spraw rolnictwa, to wyrwiemy też koncentrację prawne i ekonomiczne, które wiążą się z instrumentami dotyczącymi spraw socjalnych w szeroko rozumianym problemie polskiej wsi. Po drugie, rozmyjemy odpowiedzialność, bo w końcu okaże się, że nie będzie wiadomo, kto bezpośrednio i jednoznacznie ponosi za wszystko odpowiedzialność. Stąd nasza poprawka do art. 2 ust. 2, a w konsekwencji ewentualnie przyjętej przez Wysoką Izbę tej zmiany – także zmiany poszczególnych artykułów, które przedkładałam w stosownym zapisie.

Proponujemy również wprowadzić kilka poprawek do art. 5a, które uprościłyby sprawę dokumentacji składanej przez rolników do KRUS.

Proponujemy też wprowadzenie takich zmian do art. 6, które zlikwidowałyby nieprecyzyjne definicje występujące w aktualnym jego brzmieniu, dotyczące emerytur lub rent rodzinnych z ubezpieczenia.

Proponujemy również poprawki, o których mówił przed chwilą mój przedmówca, senator Sztorc, dotyczące zasiłku chorobowego, dotyczące pobytu ubezpieczonego na koszt kasy oraz kwestii rehabilitacji w wypadku osób, którym przysługuje zasiłek chorobowy.

Teraz bardzo ważna poprawka, którą zgłaszamy – i tu apeluję do Wysokiej Izby o wzięcie jej pod rozwagę i o jej ewentualne poparcie. Otóż ta ustawa w brzmieniu, jakie jest w chwili obecnej, nie uwzględnia bazy informacji i danych, które znajdują się w krajowym systemie ewidencji gospodarstw rolnych, w IACS. My chcemy dokonać komplementacji tego systemu i dlatego przedkładamy stosowną poprawkę do art. 37.

Jest jeszcze kilka drobnych poprawek legislacyjnotechnicznych.

Powiem jeszcze na koniec o jednej poprawce merytorycznej. Jest to poprawka do art. 83, dotycząca delegacji ustawowej. Chcemy tutaj wyrazić nie zapisać propozycję hierarchii, pierwszeństwa w prowadzeniu spraw i dokonywaniu rozstrzygnięć. Optujemy za tym, by w art. 83 w sposób jednoznaczny, uwzględniający kompetencyjność w zakresie działów gospodarki, była zawarta następująca delegacja: minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi określi przedmiotową, zawartą w tym artykule materię.

Składałam na ręce pani marszałek wszystkie stosowne poprawki, których brzmienie syntetycznie omówiłem. I liczę na to, że Wysoka Izba pochyli się nad nimi. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję również...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Jeszcze ja chciałbym zabrać głos.)

Panie Senatorze, nie był pan zapisany na liście, ale rozumiem, że deklaruje pan chęć zabrania głosu.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ja dawałem znaki, widocznie pan senator sekretarz nie zauważył.)

Same znaki nie wystarczają, jak się okazuje.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Muszę przyznać, że problem ubezpieczeń rolników nie jest problemem szczególnie mi bliskim i takim, na którym szczególnie dobrze się znam.

Ale muszę też powiedzieć, że moje głębokie zaniepokojenie budzi generalnie sposób procedowania ustaw w naszej Izbie. Otóż my procedujemy nad ustawami metodą salami, metodą plasterkową. Mieliśmy najpierw ustawę o radiofonii i telewizji, będziemy mieli nowelizację ustawy o radiofonii i telewizji, a potem jeszcze raz zapewne będziemy mieli nowelę... I to samo dzieje się w tej chwili z tą ustawą. Bo my mówimy o jakichś fragmentach zmian, które mają charakter, powiedziałbym, funkcjonalny, a w gruncie rzeczy nie mamy pojęcia o generalnej strategii i nie przeprowadzamy debaty na temat tej generalnej strategii. A przecież ustawa o rentach i emeryturach rolniczych to jedna z istotnych ustaw. To jedna z tych ustaw, które na pewno będą kształtowały oblicze wsi, a nie, jak to się w tej ustawie zapowiada, tylko problemy świadczeń socjalnych. No więc mamy tę ustawę, ale właściwie za chwilę bę-

(senator Z. Romaszewski)

dziemy dowiadawali się od nowa, co też rząd ma nam do zaoferowania w sprawie rent i emerytur rolników. Ja muszę powiedzieć, że takie funkcjonowanie, bez głębokiej, podstawowej debaty, jest chyba jakimś nieporozumieniem w tej Izbie, którą się przecież nazywa Izbą refleksji. Czy znowu będziemy poprawiali jakieś fragmenty?

Proszę państwa, wszyscy zgadzamy się, że po iluś, zapewne dziesięciu lub prawie dziesięciu, latach, ustawa o KRUS powinna podlegać zmianom. Wszyscy się z tym zgadzają, że należy wprowadzić uzależnienie dochodowe. To są sprawy, które są w gruncie rzeczy oczywiste. No a to, że wszystko sprowadza się w tej chwili do przeniesienia opieki nad KRUS z ministerstwa rolnictwa do Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, to jest, proszę państwa, jakiś taki zabieg, który w ogóle nie znajduje merytorycznego uzasadnienia. Przecież problem świadczeń socjalnych na wsi jest zupełnie innym problemem niż problem świadczeń socjalnych w ogóle, szczególnie w warunkach polskich. Ze smutkiem musimy to stwierdzić – ale taka jest prawda – że nasza wieś nie funkcjonuje jeszcze w systemie w pełni rynkowym. Być może kiedyś tak będzie, ale na to trzeba, proszę państwa, lat. I wydaje mi się, że ministerstwo rolnictwa powinno mieć rękę na pulsie, by wiedzieć, w jaki sposób przebiegają reformy na wsi. Tak zresztą zrobili Francuzi, tak zrobili Niemcy, tak zrobili Hiszpanie. Oni chyba wiedzieli, dlaczego tak robią – dlatego że jest to bardzo szczególny rodzaj gospodarki. Ja zresztą zupełnie nie rozumiem powodu, dla którego, że tak powiem, rozdyma się ministerstwo gospodarki, pracy i spraw socjalnych. W tej sytuacji sprawy socjalne zaczynają zajmować coraz mniej miejsca. Ja już nie mówię... W pewnym momencie zajmowałem się akurat problemami praworządności i problemami uchodźców, wtedy ten problem nagle znalazł się w ministerstwie gospodarki, pracy i spraw socjalnych, i już tego problemu po prostu nie ma. A więc ja się po prostu obawiam, że w tak gigantycznej instytucji zarządzającej tym wszystkim ta specyfika, specyfika spraw socjalnych na wsi – która w tej chwili wygląda niezwykle, a nawet powiedziałbym, wręcz drastycznie – po prostu nagle może umknąć uwadze.

W związku z tym ja twierdzę jedno: że pozostawienie tego, przynajmniej do przeprowadzenia podstawowej, naprawdę podstawowej dyskusji o tym, czym jest KRUS, w jaki sposób prowadzone będzie zaopatrzenie emerytalne wsi... Po prostu dokonywanie takich przemian bez ustalenia tego wszystkiego nie ma uzasadnienia, nie ma sensu. I oczywiście będę popierał wniosek mniejszości, a jeśli ten wniosek nie przejdzie, nie będę mógł poprzeć ustawy. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Być może nie zauważyłam kolejnych tajemnych znaków dotyczących chęci zabrania głosu w dyskusji. Wobec tego pytam: czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos? Nie ma chętnych.

Wobec tego informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję też, że pan Marian Kozłowski złożył wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie. Ponadto w trakcie dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli: pan senator Izdebski, pan senator Szafraniec i pan senator Sztorc. I to wszystko.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W trakcie dyskusji zostały złożone wnioski o charakterze legislacyjnym, dlatego też kieruję do przedstawicieli rządu pytanie: czy chcieliby się odnieść do przedstawionych w trakcie dyskusji wniosków?

(Głos z sali: Na posiedzeniu komisji.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Stanisław Kowalczyk: Jeśli można, Pani Marszałek, to ja krótko...)

Bardzo proszę. Proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Stanisław Kowalczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Jeżeli pani marszałek pozwoli, to do konkretnych propozycji przedstawionych zarówno przez pana posła Podkańskiego... przepraszam, przez pana senatora Podkańskiego, jak i przez pana senatora Kozłowskiego...

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Pan senator ma przeszłość poselską.)

(Senator Lesław Podkański: Ja się nie obrażam.)

...odniesiemy się na posiedzeniu komisji, po tym, jak będzie szansa na to, abyśmy dokładnie przeanalizowali poszczególne poprawki. Podobnie zresztą będzie w odniesieniu do uwag pana senatora, pana profesora Kozłowskiego.

Jeśli chodzi o pytania, które zadał pan senator Sztorc, to my dyskutowaliśmy już o tym na posiedzeniu komisji. Zgadza się, że świadczenie chorobowe na poziomie 7 zł za jeden dzień jest niskim świadczeniem, ale musimy też pamiętać, że jest to świadczenie wypłacane z funduszu składkowego, który jest funduszem samofinansującym się, a to oznacza, że tu każda dodatkowa złotówka, każdy dodatkowy wzrost świadczenia automatycznie przekłada się na płacenie przez rolników dodatkowych składek. Trzeba tu też po-

(podsekretarz stanu S. Kowalczyk)

wiedzieć, że ta sprawa była konsultowana z rolnikami, z organizacjami rolniczymi, i że rolnicy raczej niechętnie patrzą na podwyżkę składek płaconych z tego tytułu. A więc wprawdzie jest taka możliwość podniesienia tej wysokości, ale na dzisiaj już ponad czy prawie 40% wszystkich pieniędzy z funduszu składkowego kieruje się na świadczenia chorobowe. Czyli, jak mówię, każda dodatkowa złotówka, podniesienie wysokości tego świadczenia z 7 do 8 czy 9 zł, oznacza konieczność zwiększenia także składki z tego tytułu.

Było także pytanie: dlaczego rolnicy nie dostają emerytury, kiedy przebywają na rehabilitacji? Jest tak z tego prostego powodu, że rehabilitacja jest dla rolników bezpłatna. A więc nie mogą oni korzystać w tym samym czasie z dwóch różnych świadczeń.

Jeżeli chodzi o inne pytania, o propozycje zmian, to, tak jak już powiedziałem, szczegółowo odniesiemy się do nich na posiedzeniu komisji, po dokładnym zapoznaniu się z nimi.

I już na samo zakończenie mam jeszcze jedną uwagę natury bardziej ogólnej. Chodzi o system gospodarki rynkowej na wsi, o czym mówił pan senator Romaszewski. Otóż chciałbym powiedzieć, że musimy pamiętać, iż gospodarka indywidualna – a taką od wieków w większości była gospodarka chłopska w Polsce, także w okresie gospodarki centralnie planowej – to w 3/4 była gospodarka chłopska, a łącznie ze spółdzielniami to obejmowało 80% użytków rolnych. I ta gospodarka chłopska zawsze działała w warunkach gospodarki rynkowej, wprawdzie w otoczeniu gospodarki centralnie planowanej, niemniej była to zawsze gospodarka rynkowa. Między rokiem 1945 a rokiem 1989 był to, oprócz rzemiosła, jedyny sektor, który tak naprawdę kierował się wskazaniami, prawami gospodarki rynkowej. A co do tego, że rolnictwo jest tak specyficzną dziedziną, że praktycznie w każdym kraju ma dofinansowanie z budżetu, to pan senator ma rację.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ale to się klóci z gospodarką rynkową.)

Tak, to częściowo klóci się z gospodarką rynkową, ale na całym świecie jest taka sytuacja, że do rolnictwa się dopłaca. W tych krajach, które są bogatsze, dopłaca się więcej. Im bogatszy kraj, tym więcej dopłaca. I to wszystko, tylko tytułem uzupełnienia. Dziękuję, Pani Marszałek, dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Tak więc z życzeniami tego, abyśmy byli jak najbogatsi, przechodzimy do tych spraw, które są przed nami.

W związku ze zgłoszeniem wniosków o charakterze legislacyjnym i na podstawie art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i o przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję serdecznie przedstawicielom Ministerstwa Rolnictwa i nie tylko ministerstwa za udział w obradach.

A my **przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym posiedzeniu 11 marca 2004 r., a do Senatu została przekazana 15 marca bieżącego roku. Marszałek Senatu 16 marca bieżącego roku, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy jest zawarty w druku nr 632, a sprawozdanie komisji w druku nr 632A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Sławomira Izdebskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy. Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić, w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, sprawozdanie z prac nad ustawą o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt – druk senacki nr 632A.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Omawiana ustawa ma zastąpić obowiązującą ustawę z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej w celu umożliwienia pełnego dostosowania polskiego prawa weterynaryjnego do wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej. Zastępuje ona

(senator S. Izdebski)

w szczególności przepisy art. 3, 5, 6, 8 i 9 oraz przepisy rozdziału 4 ustawy z 24 kwietnia 1997 r.

Ustawa ta ma charakter ustawy ramowej, która będzie stanowiła podstawę do właściwej implementacji przepisów Unii Europejskiej na poziomie aktów wykonawczych. Za takim sposobem regulacji przemawiają względy praktyczne sprowadzające się do potrzeby sprawnego dostosowywania omawianych przepisów do zmieniających się w szybkim tempie przepisów Unii Europejskiej i nakładanych na państwa członkowskie obowiązków dokładnego, szybkiego oraz sprawnego wprowadzania ich do krajowego porządku prawnego. Przepisy Unii w omawianym zakresie mają charakter bardzo szczegółowy i specyficzny, a więc w polskim porządku prawnym jednoznacznie kwalifikują się do wprowadzenia w formie aktów wykonawczych.

Ustawa podzielona jest na trzy zasadnicze części. Część pierwsza dotyczy wymagań weterynaryjnych obowiązujących przy podejmowaniu i prowadzeniu działalności, której przedmiotem są zwierzęta, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego lub uboczne produkty zwierzęce, oraz wymagań weterynaryjnych obowiązujących przy przywozie, wywozie i handlu tymi zwierzętami i produktami, a także umieszczaniu ich na rynku. Część druga dotyczy zasad zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. Część trzecia określa zasady stosowania substancji o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym, beta-agonistycznym.

Pozostałe przepisy stanowią przepisy wspólne dla obu części, przepisy ogólne, w tym jest tak zwany słowniczek ustawy wprowadzającej zasadnicze pojęcia z prawa Unii Europejskiej, niezbędne w ustawie przepisy karne oraz zmieniające, przejściowe i końcowe.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Komisje rozpatrywały ustawę na posiedzeniu w dniu 17 marca bieżącego roku i zaproponowały przyjęcie jej bez poprawek. Obecny na tym posiedzeniu przedstawiciel Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej wyraził opinię, że jest ona oczywiście zgodna z prawem Unii Europejskiej. Także pan Jerzy Pilarczyk, sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, stwierdził, że ministerstwo nie ma zastrzeżeń do przedstawionego dokumentu. Ponadto poinformował, że rząd Rzeczypospolitej zobowiązał się w terminie do 30 marca bieżącego roku do pełnego przeniesienia przedmiotowych regulacji do systemu prawa krajowego.

Potwierdzeniem wykonania tego zobowiązania, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, będzie przedłożenie Komisji Europejskiej tabel zgodności wskazujących sposób wdrożenia poszczególnych aktów unijnych w prawie polskim. A sporządzenie tabel jest możliwe jedynie na pod-

stawie publikowanych w polskich dziennikach urzędowych aktów prawnych. Rozporządzenia te oczywiście muszą wejść w życie z dniem akcesji. Dopiero po opublikowaniu ustaw oraz rozporządzeń wykonawczych będzie możliwe sporządzenie tabel zgodności do poszczególnych aktów prawa europejskiego i przedłożenie ich do notyfikacji Komisji Europejskiej i krajom Wspólnoty. Podmioty prowadzące działalność w zakresie objętym ustawą oraz inspekcją weterynaryjną powinny otrzymać uchwaloną ustawę w jak najkrótszym czasie, tak aby miały możliwość zapoznania się z nowymi regulacjami oraz ich stosowania z dniem akcesji.

Obie komisje postanowiły zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Podczas posiedzenia komisji, Szanowni Państwo, odbyła się jednak dosyć burzliwa debata nad tym, dlaczego tak, w takim przyspieszonym tempie jest to rozpatrywane. Oczywiście my późno debatowaliśmy nad tą ustawą, ja w ostatniej chwili otrzymałem propozycję poprowadzenia tej ustawy jako sprawozdawca i nie miałem możliwości do końca zapoznać się ze szczegółami, stąd na wypadek gdyby były jakieś pytania, taka moja prośba, żeby pan minister Pilarczyk odpowiedział na nie szczegółowo. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Niemniej jednak zgodnie z regulaminem przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać pytania do senatora sprawozdawcy i tego prawa senatorów nie pozbawiam.

Czy ktoś z państwa senatorów chce skierować takie pytanie do senatora sprawozdawcy? Oczywiście mam na myśli pytania związane z rozpatrywanym projektem ustawy.

Nie ma pytań.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi. Serdecznie witam na naszym posiedzeniu sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi pana ministra Józefa Jerzego Pilarczyka. Witam jednocześnie zastępcę głównego lekarza weterynarii, panią Iwonę Zawinowską, która reprezentuje Główny Inspektorat Weterynarii. Jest nam ogromnie miło, że możemy państwa witać.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy ktoś z obecnych przedstawicieli rządu chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Pani Marszałek, pan senator...)

(wicemarszałek J. Danielak)

Zapraszam do mównicy, Panie Ministrze. Nasza Izba...

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Piłarczyk: Lubi patrzeć w oczy?)

...bardzo lubi, jeżeli przedstawiciele rządu wypowiadają się z mównicy, aby nie tylko komunikacja werbalna, ale i wzrokowa została zachowana.

Bardzo proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Piłarczyk:**

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Pan senator sprawozdawca w sposób dość szczegółowy przedstawił zakres regulacji objętych tą ustawą. Faktycznie ta ustawa jest już ostatnią z grupy ustaw weterynaryjnych, które zastąpiły dotychczas obowiązujące w Polsce regulacje zawarte w jednej ustawie o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej. Tak więc jest to kompleksowe uregulowanie wszystkich kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, bezpieczeństwem produktów pochodzenia zwierzęcego.

Ustawa wchodzi w życie z dniem akcesji. Pragnę również poinformować, że kwestie regulowane tą ustawą implementują przepisy prawa zawarte w trzydziestu, zdaje się, dwóch dyrektywach. Do tej ustawy minister rolnictwa i rozwoju wsi jest zobowiązany wydać ponad trzydzieści rozporządzeń wykonawczych, które w sposób szczegółowy określą wymagania sanitarno-weterynaryjne w prowadzeniu w poszczególnych rodzajach działalności tak zwanej działalności nadzorowanej.

Pragnę poinformować, że na mocy między innymi tej ustawy i pozostałych ustaw całą władzę w zakresie uznawania i nadzoru nad prowadzeniem działalności nadzorowanej będą mieli przede wszystkim powiatowi lekarze weterynarii. W odróżnieniu chociażby od sytuacji, która dzisiaj obowiązuje, dopuszczenie do obrotu produktami pochodzenia zwierzęcego na rynku europejskim jest możliwe po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską. Stąd też zajdą w tym zakresie dość istotne zmiany, zmiany, które ułatwiają procedurę, ale nakładają również dużą odpowiedzialność za jakość zdrowotną towarów pochodzenia zwierzęcego sprzedawanych na rynku europejskim.

Z tego względu, że do tej ustawy trzeba będzie przed 1 maja wydać trzydzieści cztery rozpo-

ządzenia wykonawcze – te projekty są przygotowane, ale po wydaniu muszą zostać przetłumaczone – a także dlatego, że muszą zostać, tak jak pan senator sprawozdawca mówił, sporządzone tabele zgodności, ponieważ jest to ustawa podstawowa, taka, która stanowić może o stopniu przygotowania całego systemu bezpieczeństwa żywności, zabiegałem w imieniu rządu o to, żeby porządek obrad był dzisiaj uzupełniony. Dziękuję Wysokiej Izbie za umożliwienie rozpatrzenia tej ustawy w dniu dzisiejszym.

Pani Marszałek, to są wszystkie moje uwagi do tej ustawy, które chciałbym wnieść na tym etapie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze. Proszę jednak pozostać chwilę przy mównicy, bowiem zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą skierować do pana pytania związane z projektem ustawy.

Czy są takie pytania? Nie ma pytań... O, a jednak jest pytanie.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

**Senator
Franciszek Bachleda-Księdzularz:**

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Moje pytanie jest pytaniem człowieka, który mało się na tym zna, a jednak chciałby coś wiedzieć. W art. 86 jest opisana cała sprawa zapewnienia humanitarnego traktowania zwierząt podczas uboju lub uśmiercania. Chciałbym wiedzieć, czym różni się jedno od drugiego.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Piłarczyk:**

Chodzi o warunki, tak. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia warunki i metody uboju i uśmiercania zwierząt. Ubój jest związany z działalnością gospodarczą, jest związany z pozbawieniem zwierzęcia życia w celu gospodarczego wykorzystania produktów poubojowych. Uśmiercanie zwierząt jest natomiast pojęciem szerszym, uśmiercanie zwierząt może być również dokonywane w innych celach, niezwiązanych z gospodarczym wykorzystaniem produktów poubojowych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję. Czy są kolejne pytania? Nie ma.
Dziękuję serdecznie, Panie Ministrze.

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk*: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Tym samym zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Stwierdzam też, że nie zgłoszono wniosków o charakterze legislacyjnym. Informuję zatem, że głosowanie w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Bardzo proszę... Ale najpierw może podziękuję przedstawicielom ministerstwa i gościom za udział w posiedzeniu Senatu.

I bardzo proszę senatora sekretarza o odczytanie komunikatów.

**Senator Sekretarz
Sławomir Izdebski:**

Dziękuję, Pani Marszałek.

Uprzejmie informuję, iż marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu

jutrzejszym, to jest 19 marca bieżącego roku o godzinie 8.45.

Następny komunikat. Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu odbędzie się pół godziny po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217.

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w sprawie ustawy o zamianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych ustaw odbędzie się godzinę po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217.

Zaplanowane na jutro posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności odbędzie się w dniu dzisiejszym o godzinie 17.00 w sali nr 182.

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt – druk senacki nr 613 – odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 217. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Panie i Panowie Senatorowie, ogłaszam przerwę do dnia jutrzejszego do godziny 9.00.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 13 minut 56)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 9 minut 00)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie Ryszard Jarzembowski oraz Jolanta Danielak)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dzień dobry państwu. Jest 9.00, trzeci dzień pięćdziesiątego ósmego posiedzenia Senatu. Przed nami dwieście dwadzieścia cztery głosowania.

Wznawiam obrady.

Witam przy stole prezydialnym kolegów sekretarzy, których rola przy głosowaniach jest szczególnie istotna.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: zmiana w składzie komisji senackiej.

Przypominam, że wniosek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w tej sprawie jest zawarty w druku nr 609.

Proszę sprawozdawcę Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich senatora Zbigniewa Kulaka, żeby, gdziekolwiek jest, zechciał przybyć i zabrać głos w celu przedstawienia wniosku komisji.

(Rozmowy na sali)

Już jest na sali najbardziej oczekiwana postać: pan senator Zbigniew Kulak, i za chwilę przedstawi nam wniosek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich.

Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Kulak:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W związku ze złożonym w dniu 12 lutego przez pana senatora Józefa Sztorca wnioskiem o odwołanie ze składu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich, jak zwykle w takich sytuacjach, przychyliła się do tego wniosku i proponuje Wysokiej Izbie podjęcie stosownej uchwały.

Członkowie komisji w krótkiej dyskusji poddali jednak analizie wniosek pana senatora. Wniosek ten nie jest pozbawiony uchybień językowych i logicznych.

Pan senator zastosował skrót myślowy, usiłując wskazać, że to stan zdrowia jest przyczyną złożenia rezygnacji. Z analizy językowej wynika jednak, że nie można zgodzić się z takim pojęciem, bowiem stan zdrowia może być dobry lub zły, ale nie może powodować nieobecności: to nieobecność może być spowodowana złym stanem zdrowia. Z punktu widzenia adresata listu, czyli marszałka Senatu, a w konsekwencji całej Izby, dziwne wydaje się też podziękowanie pana senatora za dotychczasową współpracę, gdyż chodziło zapewne o podziękowanie za wspólną pracę. Pan senator Józef Sztorc zapewne nie zamierza przecież opuszczać Senatu w trakcie trwania obecnej kadencji, tym bardziej że przedstawiony przezeń powód nie utrudnia ponadprzeciętnej aktywności w pracach plenarnych Senatu i komisji, w której zdecydował się pan senator nadal pracować.

Niemniej jednak popieramy wniosek. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie ma chętnych.

Zatem przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich projektem uchwały w sprawie zmiany w składzie komisji senackiej.

Przypominam, że projekt ten zawarty jest w druku nr 609.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

69 głosów za, 1 przeciw. **(Głosowanie nr 1)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie zmiany w składzie komisji senackiej.

Powracamy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Kultury i Środków Przekazu, która odniosła się do przedstawionych podczas debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie.

Za chwilę pan senator Ryszard Sławiński, przewodniczący komisji i jej sprawozdawca, zabierze głos i opowie nam o tym, co i jak ustaliła komisja.

Proszę bardzo.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Marszałku! Szanowne Panie i Szanowni Panowie Senatorowie!

Komisja Kultury i Środków Przekazu bardzo wiele godzin poświęciła podczas swojego posiedzenia zestawieniu, uzasadnieniu i przegłosowaniu poprawek, których mamy aż czterdzieści trzy.

Jest wśród nich kilka bardzo kluczowych rozstrzygnięć, w tym dwa bardzo ważne kluczowe rozstrzygnięcia. Jedno z nich dotyczy powołania przez telewizję publiczną kanałów tematycznych, nazwanych tutaj kanałami wyspecjalizowanymi – proszę o poparcie tej poprawki – a drugie, równie ważne, wynika stąd, że ustawa wymienia działalność aż szesnastu regionalnych ośrodków telewizji publicznej, podczas gdy do tej pory było ich dwanaście. To oznacza, że tą ustawą powołuje się cztery nowe ośrodki telewizji publicznej: w Opolu, Olsztynie, Kielcach i Zielonej Górze. Sejm ustanowił ośrodek w Gorzowie Wielkopolskim, a Komisja Kultury i Środków Przekazu, na wniosek grupy senatorów, ten ośrodek przeniosła do Zielonej Góry.

Bardzo uprzejmie proszę Wysoką Izbę o poparcie poprawek wymienionych na stronie 1 druku sprawozdania. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, głos mogą jeszcze zabrać senatorowie wnioskodawcy.

Krzysztof Jurgiel?

(Senator Krzysztof Jurgiel: Dziękuję.)

Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.)

Ryszard Sławiński?

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję.)

Jan Szafraniec?

Proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Ja bardzo proszę państwa senatorów o poparcie poprawki dziewiętnastej. Poprawka ta jest uzasadniona treścią Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, którą Polska ratyfikowała. Jest to dosłowna treść zapisu z tej konwencji o telewizji ponadgranicznej.

Także poprawka trzydziesta dziewiąta dotyczy bardzo istotnej sprawy, również wynikającej z konwencji o telewizji ponadgranicznej. Jest w niej mowa o tym, że organ rejestracyjny może tymczasowo zawiesić emisję audycji stanowiącej część rozprowadzanego programu w przypadku naruszenia Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej.

O te dwie poprawki bardzo proszę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Czy chce zabrać głos pani senator Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję uprzejmie.)

Dziękuję.

Pani senator Krystyna Doktorowicz?

(Senator Krystyna Doktorowicz: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Pani senator Dorota Kempka?

(Senator Dorota Kempka: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Pan senator Ryszard Sławiński?

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję.)

Dziękuję.

Pan senator Gerard Czaja?

(Senator Gerard Czaja: Dziękuję.)

Pani senator Ewa Serocka?

(Senator Ewa Serocka: Dziękuję.)

Pani senator Jolanta Danielak?

(Senator Jolanta Danielak: Dziękuję.)

Pani senator Maria Berny?

(Senator Maria Berny: Dziękuję.)

I pan senator Zbyszko Piwoński?

(Senator Zbyszko Piwoński: Dziękuję.)

Dziękuję.

Zgłasza się pan senator Zdzisław Jarmużek.

W jakiej sprawie?

Senator Zdzisław Jarmużek:

Ja w sprawie poprawki, Panie Marszałku. Otóż sprawozdawca powiedział, że zmiana lokalizacji ośrodka, którego siedzibę Sejm ustalił w Gorzowie, na zaproponowaną przez komisję Zieloną Górę nastąpiła na wniosek grupy senatorów. Mogłoby to robić wrażenie, że chodzi o jakąś dużą grupę senatorów. Tymczasem wniosek ten postawiły dwie koleżanki senator: jedna z Wrocławia, druga z Bydgoszczy.

(Głos z sali: Grupa!) (Wesołość na sali)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

No tak, to rzeczywiście jeszcze nie jest grupa. Potraktujemy głos pana senatora jako sprostowanie.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

wanie, bo w innym trybie pan senator nie mógł zabrać głosu, ponieważ nie był wnioskodawcą.

(Senator Zdzisław Jarmużek: To chyba wszystko jedno.)

Nie wszystko jedno... (*wesołość na sali*) ...Panie Senatorze. Pan jako sędziwy senator nie może mówić, że to wszystko jedno.

Jak widzę jeszcze dyskusja będzie się tutaj rozwijała, bo pan senator Ryszard Sławiński nie daje za wygraną.

Proszę bardzo.

Senator Ryszard Sławiński:

Ja tylko chciałbym uzupełnić, Panie Marszałku. To jednak jest grupa senatorów, ponieważ tu figurują cztery nazwiska: pani senator Danielak, pani senator Kempka, pani senator Berny i pan senator Piwoński.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Rozumiem, że pan prostuje sprostowanie pana senatora Jarmużka, bo jak są trzy osoby, to jest grupa – rzeczywiście.

(*Głosy z sali: Cztery, cztery!*)

(*Głos z sali: Grupka.*)

Ale trzy wystarczy.

(Senator Zbyszko Piwoński: Ja tu jeszcze jestem.) (*Wesołość na sali*)

Wobec tego umówmy się, że grupka. Może być taki kompromis, że grupka?

(*Głosy z sali: Może być.*)

Dobrze, dobrze. Już nie dyskutujemy o tym.

Przystępujemy do głosowania.

Poprawka pierwsza zmierza do skreślenia jednej z przesłanek uznania nadawcy za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Jeszcze dajemy szansę pani senator Marii...

Dziękuję. Wyświetlamy wyniki.

16 senatorów głosowało za, 54 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 2**)

Oczywiste jest, że poprawka została odrzucona.

Poprawka druga zmierza do tego, aby już pięćdziesięcioprocentowy udział w programie audycji realizujących przyjętą specjalizację programu wystarczył do uznania go za program wyspecjalizowany.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę wyświetlić wyniki.

13 senatorów głosowało za, 56 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 3**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka trzecia wprowadza dodatkową przesłankę uznania audycji za wytworzoną pierwotnie w języku polskim w postaci wymogu jej wytworzenia przez zespół twórczy, którego większość posługuje się językiem polskim jako językiem roboczym.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

14 głosów poparcia, 58 sprzeciwu i 3 wstrzymujące. (**Głosowanie nr 4**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czwarta zmienia kolejność wyrazów tak, aby z przepisu nie wynikało, iż towar lub usługa są oznaczeniami indywidualizującymi – świetne ćwiczenie erystyczne – sponsora.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 5**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta skreśla definicję producenta.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

65 senatorów głosowało za, 12 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 6**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta ma na celu zapewnienie audycjom wytworzonym pierwotnie w języku polskim i związanym z polską kulturą narodową co najmniej 40% czasu nadawania programów, w tym 20% w czasie największej oglądalności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

18 głosów poparcia, 58 sprzeciwu, 1 wstrzymujący. (**Głosowanie nr 7**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka siódma zwiększa z 30 do 33% wymagany minimalny udział audycji polskich w czasie nadawania programu oraz minimalny udział utworów słowno-muzycznych wykonywanych w języku polskim w ogólnym czasie nadawania tych utworów.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Jesteśmy jednomyślni – 78 głosów za. (**Głosowanie nr 8**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka ósma ma na celu uniemożliwienie określenia przez krajową radę niższego niż oma-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

wiany w ustawie udziału audycji polskich i europejskich w programach kodowanych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

17 głosów za, 60 przeciwnych, 1 wstrzymujący. **(Głosowanie nr 9)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiąta zmierza do tego, by przy określaniu niższego niż wymagany w ustawie udziału audycji polskich i europejskich w programach Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji brała pod uwagę również uwarunkowania ekonomiczne nadawców.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

17 głosów poparcia, 60 sprzeciwu, 1 wstrzymujący. **(Głosowanie nr 10)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziesiąta wprowadza wymagania dotyczące nadawania audycji polskich i europejskich w czasie największej oglądalności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

21 głosów za, 56 przeciw, 1 wstrzymujący. **(Głosowanie nr 11)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka jedenasta zmierza do wskazania zgodnie z dyrektywą, że określone wymogi ma spełniać audycja, a nie państwo, z którego ona pochodzi.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

73 głosy za, 1 przeciwny, 4 wstrzymujące. **(Głosowanie nr 12)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwunasta ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

74 głosy za, 3 przeciw, 1 wstrzymujący. **(Głosowanie nr 13)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzynasta wskazuje, zgodnie z dyrektywą, drugą stronę umów o koprodukcji zawieranych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Czekamy, żeby dać panu marszałkowi szansę na włożenie karty.

Dziękuję bardzo.

77 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 14)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czternasta ma na celu utrzymanie dotychczasowej treści art. 16b ust. 1 w zakresie zakazu nadawania reklam, czyli rezygnację z odesłania do przepisów innych ustaw w tym zakresie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

16 głosów za, 59 przeciw, 4 wstrzymujące. **(Głosowanie nr 15)**

Poprawka została odrzucona.

Głosujemy naraz nad czterema poprawkami: piętnastą, siedemnastą, dwudziestą i dwudziestą pierwszą, mającymi na celu zastąpienie pojęć „małoletni” i „niepełnoletni” pojęciem „dzieci i młodzież”.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

(Senator Zdzisław Jarmużek: Panie Marszałku, ja przepraszam, ale chciałbym w sprawie formalnej...)

Przepraszam bardzo, ale najpierw podam wynik głosowania.

18 senatorów głosowało za, 59 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 16)**

Poprawki: piętnasta, siedemnasta, dwudziesta i dwudziesta pierwsza, zostały przyjęte.

(Głos z sali: Nie zostały przyjęte!)

Nie zostały przyjęte, oczywiście, że nie zostały przyjęte. Pan senator Zdzisław Jarmużek mnie rozproszył.

A teraz słucham pana senatora.

Senator Zdzisław Jarmużek:

Panie Marszałku, ja poprosiłbym o kilka minut przerwy, ponieważ jest tu napisane, że poprawka dotycząca tej zmiany lokalizacji zgłoszona została przez pana senatora Piwońskiego, a także panią senator Danielak, podczas gdy to jest nieprawda, bo te poprawki nie zostały zgłoszone przez tych dwoje senatorów ani na posiedzeniu komisji, ani w czasie debaty. I chciałbym, żeby Biuro Legislacyjne ustosunkowało się do tego.

(Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Ja myślę, że zdołam to wyjaśnić bez ogłaszania przerwy. Momencik.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Otrzymałem informację, że wniosek ten został zgłoszony podczas debaty w formie pisemnej, a więc zgodnie z procedurą, i nie ma tutaj uchybień.

(Głos z sali: No tak.)

(Rozmowy na sali)

Jeżeli pan senator Jarmużek potwierdza, no to o co panu senatorowi chodzi?

(Głos z sali: Zgodnie z regulaminem...)

(Głos z sali: Chodzi o przerwę.) (Wesołość na sali)

(Senator Zdzisław Jarmużek: Skoro biuro potwierdza... Tylko jakoś tak tajnie to było...)

(Senator Sekretarz Sławomir Izdebski: Sekretarz też potwierdza.)

No nie, Panie Senatorze, istnieje taka regulaminowa możliwość, z której senatorowie często korzystają. Zgłaszają w formie pisemnej wnioski, które przekazują sekretarzowi, a ten marszałkowi, a ten do Biura Legislacyjnego. Zdarza się to wielokrotnie, to jest ugruntowana praktyka. Wniosek taki nie zostaje wyrażony publicznie w toku debaty, ale jest wyrażony publicznie w zestawieniu poprawek i tak jest tym razem.

(Senator Zdzisław Jarmużek: W stenogramie to powinno być.)

Dobrze. Ja rozumiem, że będziemy głosowali nad wyższością Gorzowa nad Zieloną Górą lub odwrotnie, ale to w swoim czasie i nie ma konieczności zakłócania toku obrad, Panie Senatorze. Dobrze? Dziękuję.

Głosujemy teraz nad poprawkami – proszę senatorów sekretarzy o odnotowanie, które już przegłosowaliśmy – szesnastą i osiemną, które ujednolicają terminologię, wprowadzając w całej ustawie pojęcie „małoletni” w miejsce pojęcia „niepełnoletni”.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

73 głosy poparcia, 7 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 17)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dziewiętnasta przenosi do ustawy jeden z przepisów konwencji o telewizji ponadgranicznej, zobowiązujący do respektowania godności osoby ludzkiej i podstawowych praw innych we wszystkich elementach usług programowych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

22 senatorów głosowało za, 56 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 18)**

Nie muszę dodawać, że poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta druga zobowiązuje nadawców do poprzedzania zapowiedzią słowną o szkodliwości audycji dla małoletnich nie tylko audycji radiowych, jak stanowi ustawa, ale też audycji telewizyjnych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę pokazać wyniki. Dziękuję.

16:61, 3 senatorów wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 19)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta piąta...

(Głos z sali: Dwudziesta trzecia.)

...dwudziesta trzecia oczywiście, tu jest mrowie tych znaków, więc przepraszam, że mogę się pomylić. Mamy dzisiaj dwieście dwadzieścia cztery głosowania, musimy się więc wspólnie koncentrować. Tak więc poprawka dwudziesta trzecia, która ma charakter porządkujący, zapobiega powtórzeniu regulacji.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 20)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta piąta uzupełnia odesłanie w celu umożliwienia określenia przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji wszystkich symboli graficznych wymaganych przez ustawę.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Jednomyślność, jak w sejmach poprzednich kadencji, 80 głosów, wszystkie za. **(Głosowanie nr 21)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta szósta zmierza do ujęcia dotychczas wymienionych w ustawie zadań publicznej radiofonii i telewizji jako zadań wynikających z realizacji przez nią misji publicznej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Jeszcze odbiorca z Białegostoku mógłby nacisnąć przycisk. Dziękuję.

78 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 22)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta siódma dodaje do zadań publicznej radiofonii i telewizji tworzenie i rozpowszechnianie programów dla odbiorców za granicą oraz innych realizujących określone potrzeby społeczności lokalnych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Dziękuję.

79 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 23)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta ósma rozszerza zadania publicznej radiofonii i telewizji o tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

No, teraz Gorzów musi się zdecydować.

(Głos z sali: Zielona Góra.)

Nie, Gorzów, Gorzów. (Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Międzyrzec.)

Dziękujemy bardzo.

Międzyrzec już dołączył do osiemdziesiątki głosujących za. Wszystkie głosy za poparciem poprawki. **(Głosowanie nr 24)**

Poprawka została oczywiście przyjęta.

Poprawka dwudziesta dziewiąta dodaje do zadań publicznej radiofonii i telewizji nadzór nad ściągalsnością abonamentu i ograniczanie dostępu nieplacącym go odbiorcom.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Poprawka została odrzucona, ponieważ tylko 8 senatorów głosowało za, 69 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 25)**

Poprawka trzydziesta zmierza do tego, aby, tak jak dotychczas, siedziby terenowych oddziałów Telewizji Polskiej nie były określone ustawowo.

Kto jest za?

Nawet wnioskodawca nie jest za.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

12 senatorów głosowało za, 58 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 26)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka trzydziesta pierwsza ma charakter kluczowy, ma bowiem zmienić siedzibę jednego z oddziałów terenowych Telewizji Polskiej z Gorzowa Wielkopolskiego na Zieloną Górę.

Czy pan senator Jarmużek chce, żeby zarządzić przerwę? Nie. Przerwa motywacyjna nie jest potrzebna.

W takim razie kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyświetlenie wyniku.

48 senatorów głosowało za, 11 – przeciw, 21 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 27)**

Poprawka została przyjęta.

Można przewidywać, że zielonogórska Palmiarnia będzie wkrótce intensywnie tętniła życiem.

Dziękuję bardzo.

Ja muszę powiedzieć, że się wstrzymałem od głosu, bo byłem między młotem a kowadłem.

Dziękuję bardzo.

Poprawki trzydziesta druga i trzydziesta dziewiąta zmierzają do ujednolicenia odesłań, tak aby wszędzie, gdzie przepisy mają dotyczyć działalności misyjnej publicznej radiofonii i telewizji, odesłanie następowało do jej ogólnej definicji w art. 21 ust. 1.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

75 senatorów głosowało za, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 28)**

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawką trzydziestą trzecią nie będziemy głosować.

Poprawki trzydziesta czwarta i trzydziesta piąta zmierzają do pozostawienia dotychczasowych regulacji w zakresie zasad udzielania podmiotom zagranicznym koncesji na rozpowszechnianie programów.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

14 senatorów głosowało za, 64 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 29)**

Wynik mówi sam za siebie. Odrzucona.

Poprawka trzydziesta szósta skreśla niewłaściwe odesłanie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

79 głosów za, 1 senator, na stanowisku pięćdziesiątym dziewiątym, był łaskaw nie głosować. **(Głosowanie nr 30)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma ma na celu ujednolicenie przesłanek odmowy rejestracji programu i zakazu rozprowadzania programu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

63:9, 8 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 31)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta ósma zmierza do nadania organowi rejestracyjnemu uprawnienia do zawieszenia emisji audycji w przypadku naruszenia konwencji o telewizji ponadgranicznej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

17:61, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 32)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czterdziesta doprecyzowuje, iż zasada zaliczania nadwyżki wpływów ze środków publicznych nad wydatkami na realizację zadań misyjnych publicznej radiofonii i telewizji na realizację tych zadań w następnym okresie dotyczy jedynie nadwyżki wpływów pochodzących ze źródeł publicznych, a nie wszystkich przychodów spółek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

75 głosów za, 5 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 33)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta druga...

(Głos z sali: ...pierwsza.)

(Głos z sali: Ale nad czterdziestą pierwszą możemy głosować w przypadku przyjęcia dwudziestej siódmej.)

No nie wiem... Jest rozbieżność między biurem a sekretarzami. Dla mnie wyrocznią jest sekretarz, muszę powiedzieć, tak się przyzwyczaiłem.

(Głos z sali: I jak to jest?)

(Głos z sali: Dwudziesta siódma była przyjęta.)

Nad poprawką czterdziestą pierwszą możemy głosować w przypadku przyjęcia poprawki dwudziestej siódmej, a ponieważ tamtą przyjęliśmy, przeto głosujemy nad czterdziestą pierwszą, która wprowadza przepis przejściowy zmierzający do zachowania przez spółki regionalne radiofonii publicznej prawa korzystania z częstotliwości przyznanych im do czasu wejścia w życie ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

77 głosów za, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 34)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta druga powoduje, że zmiana dotycząca przepisu określającego zadania publicznej radiofonii i telewizji wejdzie w życie 1 maja, a nie 1 lipca 2004 r.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

72 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 35)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta trzecia przesuwająca 1 stycznia 2005 r. wejście w życie przepisu określającego siedziby terenowych oddziałów telewizji publicznej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

73 senatorów głosowało za, 3 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 36)**

Poprawka została przyjęta.

I teraz głosujemy nad całością uchwały wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za przyjęciem?

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

66 senatorów głosowało za, 8 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 37)**

Oznacza to, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie.

Zapraszam teraz pana senatora Władysława Mańkuta do przedstawienia wniosków uzgodnionych w toku posiedzenia.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoki Senacie!

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Kultury i Środków Przekazu na swoim posiedzeniu w dniu 17 marca rozpatrzyła wnioski zgłoszone w toku debaty oraz wcześniej na posiedzeniach komisji. Pragnę poinformować Wysoką Izbę, iż poprawki nie budziły szczególnych kontrowersji, a niektóre w ogóle nie budziły kontrowersji, zostały przyjęte zdecydowaną większością na wspólnym posiedzeniu obu komisji.

Są to poprawki wymienione w kolejności w druku nr 618Z: pierwsza, druga, trzecia, czwarta, piąta, szósta, siódma, dziewiąta, dziesiąta, jedenasta, dwunasta, czternasta, szesnasta, siedemnasta, osiemnasta, dwudziesta druga, dwudziesta czwarta, dwudziesta siódma, dwudziesta ósma, dwudziesta dziewiąta, trzydziesta pierwsza, trzydziesta druga, trzydziesta trzecia, trzydziesta czwarta, trzydziesta piąta i trzydziesta ósma.

Równocześnie pragnę poinformować Wysoką Izbę, iż senator Ryszard Sławiński wycofał swoje poprawki. Są to poprawki, w tymże zestawieniu: ósma, dziewiętnasta, dwudziesta pierwsza, dwudziesta piąta i dwudziesta szósta. Pani senator Dorota Kempka i senator Ryszard Sławiński wy-

(senator W. Mańkut)

cofali także poprawki trzynastą i dwudziestą, zawarte również w tym zestawieniu.

W związku z tym, że poprawki nie budziły kontrowersji, zgłaszam wniosek, żeby poprawki przed chwilą przeze mnie wymienione, czyli od pierwszej do trzydziestej ósmej, Wysoka Izba raczyła przyjąć w głosowaniu łącznym. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

To może jeszcze raz doprecyzujemy, bo to jednak jest dość skomplikowana operacja. Moment. Tak, będzie tutaj zachodziła potrzeba...

(Senator Władysław Mańkut: Wyjątkiem poprawek, które wykluczają się nawzajem, oczywiście.)

Tak, tak, tak. Będziemy musieli opracować jeszcze ścieżkę tego głosowania...

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Senator Władysław Mańkut: Dziękuję.)

Tymczasem głos mogą jeszcze zabrać państwo senatorowie: pani senator Dorota Kempka...

(Senator Dorota Kempka: Dziękuję bardzo.)

...i pan senator Ryszard Sławiński.

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję.)

Przypominam, że senator Ryszard Sławiński wycofał grupę swoich poprawek: ósmą, dziewiętnastą, dwudziestą pierwszą, dwudziestą piątą i dwudziestą szóstą, z druku nr 618Z.

Czy ktoś z państwa chce je podtrzymać? Nie.

Także senatorowie Ryszard Sławiński i Dorota Kempka wycofali swoje poprawki, trzynastą i dwudziestą.

Czy ktoś z państwa chce je podtrzymać? Nie ma chętnych. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z regulaminem za chwilę zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Powiedziałem to tylko po to, żeby dać czas Biuru Legislacyjnemu na przygotowanie nowej ścieżki. I oto już ją mamy.

Proszę państwa, przystępujemy do łącznego głosowania nad poprawkami: pierwszą, drugą, trzecią, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, dziewiątą, dziesiątą, jedenastą, dwunastą, szesnastą, siedemnastą, osiemnastą, dwudziestą czwartą, dwudziestą siódmą, dwudziestą ósmą, trzydziestą pierwszą, trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią, trzydziestą czwartą i trzydziestą ósmą.

Kto z państwa jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest temu przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

69 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 38)**

Oznacza to, że poprawki: pierwsza, druga, trzecia, czwarta, piąta, szósta, siódma, dziewiąta, dziesiąta, jedenasta, dwunasta, szesnasta, siedemnasta, osiemnasta, dwudziesta czwarta, dwudziesta siódma, dwudziesta ósma, trzydziesta pierwsza, trzydziesta druga, trzydziesta trzecia, trzydziesta czwarta i trzydziesta ósma, zostały przyjęte.

Wobec tego głosujemy nad poprawką...

(Głos z sali: Ósma wycofana...)

(Głos z sali: Teraz nad trzydziestą dziewiątą.)

(Głos z sali: Nad czternastą.)

...czternastą, ponieważ ósma jest wycofana. Poprawka czternasta zmierza w szczególności do tego, aby biblioteki, archiwa i szkoły mogły udostępniać nieodpłatnie, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych, a także sporządzać lub zlecać sporządzanie egzemplarzy rozpowszechnionych utworów w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 osób jednym głosem powiedziało: tak. **(Głosowanie nr 39)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga uściśla przepis ustawy przez wskazanie, że odnosi się on do usuwania lub zmiany bez upoważnienia jakichkolwiek informacji na temat zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

A kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

77 głosów za, 1 senator wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 40)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta dziewiąta ma na celu określenie podmiotów, którym minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego będzie udzielał informacji zawartych w rejestrze informacji, o których mowa w dodawanym art. 110. W myśl tej poprawki minister będzie udzielał informacji każdemu, kto będzie miał w tym interes prawny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

73 głosy za, 1 – przeciw, 4 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 41)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta piąta wprowadza do ustawy przepisy karne penalizujące zachowanie przedsiębiorcy polegające na nierealizowaniu przez niego obowiązków wynikających z dodatkowych do ustawy przepisów o kontroli produkcji nośników optycznych, a także na uniemożliwieniu lub utrudnianiu kontroli, o której mowa w art. 110.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 głosów za, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 42**)

Poprawka została przyjęta.

W ten sposób jesteśmy już blisko mety.

Kto z państwa jest za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

68 głosów za, 3 – przeciw, 7 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 43**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Kultury i Środków Przekazu zebrały się w czasie przerwy w obradach i wypracowały wspólne stanowisko na temat poprawek zgłoszonych w toku debaty nad tą ustawą.

Przedstawi je za chwilę pan senator Zbigniew Kulak, którego zapraszam na trybunę.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Zestawienie poprawek w druku nr 615Z zawiera propozycje dziesięciu poprawek, które nie budziły praktycznie żadnych kontrowersji i były przyjmowane albo jednogłośnie, albo prawie jednogłośnie. Jeżeli rozpatrywany najpierw wniosek o odrzucenie ustawy, oznaczony rzymską jedynką, zostanie odrzucony, jak zresztą proponuje komisja, to proponowałbym głosować jednocześnie nad wszystkimi dziesięcioma poprawkami, które mają w zasadzie charakter czysto techniczny. A więc proponuję głosowanie łączne. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Teraz mogą zabrać głos panie i panowie senatorowie wnioskodawcy.

Krzysztof Jurgiel?

(Senator Krzysztof Jurgiel: Dziękuję.)

Zbigniew Romaszewski?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Tak.)

Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Chcę przypomnieć, z jakiego powodu została wniesiona poprawka. Otóż ustawa wycofuje obowiązek użycia języka polskiego w umowach handlowych, co w sytuacji presji ekonomicznej ze strony zagranicznych przedsiębiorców może doprowadzić do niekorzystnego dysponowania mieniem przez polskich przedsiębiorców. W moim przekonaniu, jest to bardzo poważne zagrożenie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Janina Sagatowska?

(Senator Janina Sagatowska: Dziękuję.)

Pani senator Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję.)

Pan senator Mieczysław Janowski?

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Przyłączam się do argumentu pana senatora Romaszewskiego. Już mieliśmy do czynienia w naszej praktyce z niezrozumieniem czy niewłaściwym przetłumaczeniem niektórych zwrotów. Zrezygnowanie z języka polskiego w tych sprawach jest więc bardzo ryzykowne.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Pan senator Franciszek Bachleda-Księdzularz?

(Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz: Dziękuję bardzo.)

Pan senator Jan Szafraniec?

Senator Jan Szafraniec:

Identyfikuję się z argumentami senatorów Romaszewskiego i Janowskiego.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Pan senator Kazimierz Pawełek?

(*Senator Kazimierz Pawełek: Dziękuję.*)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

W pierwszej kolejności będziemy głosowali nad wnioskiem o odrzucenie ustawy.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie ustawy?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

18 głosów za, 56 – przeciw, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 44**)

Wniosek został odrzucony.

W tej sytuacji możemy rozpatrzyć wniosek senatora sprawozdawcy Zbigniewa Kulaka o łączne głosowanie nad dziesięcioma poprawkami.

Czy jest wniosek przeciwny do wniosku pana senatora Zbigniewa Kulaka? Nie ma.

Przystępujemy więc do łącznego głosowania nad poprawkami od pierwszej do dziesiątej.

Kto z państwa jest za ich przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

65 głosów za, 2 – przeciw, 11 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 45**)

Poprawki zostały przyjęte.

Teraz głosujemy nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

61 głosów za, 16 – przeciw. (**Głosowanie nr 46**)

Oznacza to, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych zebrały się w czasie przerwy w obradach i wypracowały wspólne stanowisko wobec wniesionych poprawek.

Za chwilę stanowisko to przedstawi pan senator Tadeusz Wnuk, sprawozdawca połączonych komisji.

Senator Tadeusz Wnuk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji

Europejskiej na wspólnym posiedzeniu w dniu wczorajszym rozpatrzyły wnioski zgłoszone w czasie debaty nad przedmiotową ustawą. Komisje dokonały oceny i analizy łącznie czterdziestu wniosków, z których rekomendują Wysokiej Izbie przyjęcie poprawek wskazanych w sprawozdaniu, w druku nr 621Z. W imieniu połączonych komisji proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tych poprawek.

Proponuję także, Panie Marszałku, jeśli ten wniosek zyska aprobatę, głosować łącznie nad dwunastoma poprawkami legislacyjno-redakcyjnymi, które zyskały jednogłośnie aprobatę obu komisji. Są to poprawki: trzecia, ósma, jedenasta, czternasta, piętnasta...

(*Głosy z sali: Wolniej, wolniej!*)

Trzecia, ósma, jedenasta, czternasta, piętnasta, dziewiętnasta, dwudziesta trzecia, dwudziesta dziewiąta, trzydziesta, trzydziesta pierwsza, trzydziesta druga, trzydziesta trzecia.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Głos może jeszcze zabrać pan senator Mieczysław Janowski.

(*Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.*)

Pan senator Tadeusz Wnuk, jako wnioskodawca?

(*Senator Tadeusz Wnuk: Dziękuję.*)

Pan senator Krzysztof Jurgiel?

(*Senator Krzysztof Jurgiel: Dziękuję.*)

Dziękuję.

Jak Wysoki Senat odnosi się do propozycji pana senatora Tadeusza Wnuka o głosowanie łącznie nad poprawkami: trzecią, ósmą, jedenastą, czternastą, piętnastą, dziewiętnastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą dziewiątą, trzydziestą, trzydziestą pierwszą, trzydziestą drugą i trzydziestą trzecią? Czy ktoś jest przeciwny?

(*Głos z sali: Nie.*)

Skoro nawet opozycja tak mówi, to co mam zrobić... W takim razie przyjmujemy wniosek i przystępujemy do głosowania.

Poprawka pierwsza zmierza do użycia w definicji holdingu bankowego pojęcia „zagraniczna instytucja kredytowa” zamiast pojęcia „instytucja kredytowa”.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wyniki, proszę bardzo.

25 głosów za, 50 – przeciw, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 47**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka druga poprzez odesłanie do definicji umowy agencyjnej w kodeksie cywilnym ma na celu przesądzenie, że umowy o powierzenie czyn-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

ności bankowych będą zawierane według prawa polskiego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów za, 1 senator wstrzymał się od głosu.

(Głosowanie nr 48)

Poprawka została przyjęta.

I teraz głosujemy łącznie nad poprawkami: trzecią, ósmą, jedenastą, czternastą, piętnastą, dziewiętnastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą dziewiątą, trzydziestą, trzydziestą pierwszą, trzydziestą drugą i „czydziestą czecią”, jak by powiedział wicemarszałek Senatu trzeciej kadencji.

Kto jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

72 głosy za*, 7 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 49)**

Poprawki: trzecia, ósma, jedenasta, czternasta, piętnasta, dziewiętnasta, dwudziesta trzecia, dwudziesta dziewiąta, trzydziesta, trzydziesta pierwsza, trzydziesta druga i trzydziesta trzecia, zostały przyjęte.

Poprawka czwarta powoduje wykreślenie udzielania pożyczek pieniężnych z katalogu czynności, które w przypadku ich wykonywania przez banki będą uznawane za czynności bankowe.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

16 głosów za, 61 – przeciw, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 50)**

Poprawka została z wielkim impetem odrzucona.

Poprawka piąta wprowadza zasadę, że powierzenie przedsiębiorcy pośrednictwa w zakresie czynności bankowych następuje na podstawie umowy agencyjnej oraz rozszerza katalog tych czynności, umożliwiając między innymi powierzenie przyjmowania wpłat na rachunki bankowe prowadzone przez inne banki, przyjmowania dyspozycji przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych, a także wykonywania innych czynności za zezwoleniem Komisji Nadzoru Bankowego.

Kto jest za?

(Głos z sali: Jaka jest różnica między tą poprawką a poprawką szóstą?)

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę bardzo, wyświetlamy wyniki.

73 głosy za, 6 – przeciw. **(Głosowanie nr 51)**

Poprawka została przyjęta.

W tej sytuacji nie będziemy głosowali nad poprawką szóstą, tylko od razu nad poprawką siódmą.

Poprawka siódma wprowadza solidarną wobec klienta odpowiedzialność banku i przedsiębiorcy, któremu bank powierzył wykonywanie czynności bankowych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

19 senatorów głosowało za, 58 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 52)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiąta zobowiązuje radę nadzorczą banku do poinformowania Komisji Nadzoru Bankowego o tym, który z członków zarządu jest odpowiedzialny za zarządzanie ryzykiem kredytowym i komórkę audytu wewnętrznego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

77 głosów za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 53)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziesiąta wprowadza zasadę, iż członkiem zarządu, na którego powołanie zgodę wyraża, zgodnie z ustawą, Komisja Nadzoru Bankowego, będzie członek zarządu odpowiedzialny za zarządzanie ryzykiem kredytowym.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Już możemy pokazać wyniki.

16 senatorów było za, 62 – przeciw, 1 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 54)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawki dwunasta i trzydziesta dziewiąta uściślają zasady działalności instytucji kredytowych w formie przedstawicielstwa oraz wprowadzają przepis przejściowy, zgodnie z którym z dniem akcesji przedstawicielstwa banków zagranicznych mających siedzibę w Unii Europejskiej staną się przedstawicielstwami instytucji kredytowych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

74 głosy za, 5 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 55)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwunasta i trzydziesta dziewiąta zostały przyjęte.

Poprawka trzynasta ma na celu umożliwienie prowadzenia wspólnego rachunku bankowego przez kilka jednostek samorządu terytorialnego

* Wicemarszałek przeczytał omyłkowo: 70.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

w związku ze wspólnym wykonywaniem zadań publicznych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

79 senatorów jednogłośnie powiedziało: tak.

(Głosowanie nr 56)

Poprawka została przyjęta.

Poprawki szesnasta i dwudziesta wykreślają z ustawy przepisy dotyczące sekurytyzacji...

Czy senatorowie wiedzą, nad czym głosują?

Kto wie, co to jest sekurytyzacja?

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: To jest związane z ochroną...)

Panie Senatorze?

(Senator Tadeusz Wnuk: Jest to przeniesienie wiarygodności banku na inną jednostkę, która na tej podstawie dokonuje emisji papierów wartościowych.)

(Głos z sali: Teraz rozumiemy.)

Dobrze. Jeśli będziemy mieli to pojęcie w krzyżówce, to będziemy wiedzieli, o co chodzi. Dziękuję bardzo za to wyjaśnienie panu senatorowi.

A więc głosujemy nad poprawkami szesnastą i dwudziestą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

11 głosów za, 62 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 57)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka siedemnasta usuwa zbędne wyrazy w celu zwiększenia czytelności przepisu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 głosów za, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 58)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka osiemnasta ma na celu umożliwienie określenia przez bank w umowie z podatkową grupą kapitałową skonsolidowanego oprocentowania dla środków zgromadzonych na rachunkach spółek tworzących tę grupę oraz udzielonych im kredytów i pożyczek.

Kto jest za?

Kto się wstrzymał od głosu?

Kto jest przeciw?

Dziękuję.

77 głosów za, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 59)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta pierwsza, dwudziesta szósta i dwudziesta siódma mają na celu posze-

rlenie dostępu sądu i prokuratora do tajemnicy bankowej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

15 głosów za, 62 – przeciw, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 60)**

Poprawki dwudziesta pierwsza, dwudziesta szósta i dwudziesta siódma zostały odrzucone.

(Senator Teresa Liszcz: Mam pytanie, Panie Marszałku.)

Pani senator Teresa Liszcz ma pytanie. Do kogo?

(Senator Teresa Liszcz: Albo do sprawozdawcy...)

Do kogo? Do sprawozdawcy?

(Senator Teresa Liszcz: Do sprawozdawcy bądź do przedstawiciela ministra, jeśli jest.)

(Głos z sali: Nie ma.)

Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Chodzi mi o poprawkę dwudziestą ósmą. Dotyczy ona dostępu banków do zbiorów danych, między innymi PESEL. Pan minister powiedział, że generalny inspektor danych osobowych nie protestował. Ja się skontaktowałam z generalnym inspektorem danych osobowych, panią minister, która powiedziała mi, że przeciwnie – protestowała, dlatego właśnie to rozwiązanie odrzucono w Sejmie. Przedstawiciel inspektora – sama pani minister była chora w tym czasie – na posiedzeniach komisji senackich też protestował. Pani minister obiecała mi, że swoje stanowisko przekaże nam na piśmie.

Chcę więc dowiedzieć się, czy w czasie posiedzenia komisji dotarło pismo pani minister bądź też był przedstawiciel... Czy znane jest to stanowisko? Bo nastąpiło tu jakieś nieporozumienie. Uważam, że dostęp wszystkich banków, także prywatnych, do tak szerokich danych personalnych, rodzinnych, to bardzo niebezpieczna sytuacja. Chciałabym wiedzieć...

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Czy pan senator sprawozdawca zechce to wyjaśnić?

Senator Tadeusz Wnuk:

Pani Senator, na wspólnym posiedzeniu obu komisji przedstawiciel rządu zajął stanowisko pozytywne.

(Senator Teresa Liszcz: Nie banku, tylko generalnego inspektora.)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Pan senator nie powiedział „banku”.

(Senator Teresa Liszcz: A ja usłyszałam „banku”.)

(Senator Tadeusz Wnuk: Rządu.)

Senator Teresa Liszcz:

Rządu? Ale ja pytam o stanowisko generalnego inspektora ochrony danych osobowych. Pan minister powoływał się na to, że rząd nie protestował, dlatego że organ powołany do tego nie zajmował stanowiska. Uznano to za milczącą aprobatę. A ja wiem, że ten właściwy organ właśnie protestował.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dobrze.

Proponuję, żebyśmy już powrócili do naszego głównego zadania, które mamy w tej chwili, czyli do głosowania. Pani senator przedstawiła wątpliwości, a teraz proponuję przystąpić do głosowania nad poprawką dwudziestą drugą, która skreśla zbędne wyrazy.

Kto jest za poprawką dwudziestą drugą?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

72 głosy za, 7 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 61)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta czwarta, dwudziesta piąta i trzydziesta ósma rozszerzają zakres informacji, które mogą być gromadzone, przetwarzane i udostępnianie bankom przez utworzone w tym celu instytucje, oraz określają zasady gromadzenia, przetwarzania i udostępniania przez te instytucje danych, w tym danych stanowiących tajemnicę bankową.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

60 głosów za, 11 – przeciw, 8 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 62)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta ósma ma na celu nadanie bankom i bankowemu izbowi gospodarczym większych uprawnień w zakresie wykorzystywania informacji i danych gromadzonych w rejestrach, zbiorach i ewidencjach publicznych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

A kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

36 głosów za, 29 – przeciw, 14 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 63)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki trzydziesta czwarta i trzydziesta piąta zmierzają do zastosowania w ustawie – Prawo dewizowe terminologii przyjętej w zmienionym art. 5 ust. 2 pkt 10 prawa bankowego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

68 głosów za, 10 osób wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 64)

Poprawki przyjęte.

Poprawka trzydziesta szósta ma na celu doprecyzowanie sytuacji prawnej dotychczasowych głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń po dniu akcesji.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

70 głosów za, 4 senatorów głosowało przeciw i 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 65)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma zmierza do zastąpienia przyjętej przez Sejm zasady zmniejszania przez banki spółdzielcze należnego podatku dochodowego o kwotę potencjalnego dochodu z tytułu nabycia bonów skarbowych zasadą zwolnienia z tego podatku 37,5% ich dochodów. Dotychczas z podatku zwolnione było 75% dochodów tych banków uzyskanych w wyniku operacji z ich członkami.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

68:4, 6 senatorów wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 66)

Poprawka przyjęta.

I poprawka czterdziesta, która ma na celu uściślenie sytuacji prawnej dotychczasowych oddziałów banków zagranicznych po dniu akcesji.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

74 głosy za, 4 osoby wstrzymały się od głosu.

(Głosowanie nr 67)

I przechodzimy do finału, czyli głosowania nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za przyjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

67 głosów za, 8 senatorów głosowało przeciw i 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 68)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Upoważnia mnie to do stwierdzenia, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001 – 2006.

Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków.

Za chwilę poznamy to, co ustaliły, po zabraniu głosu przez pana senatora Władysława Mańkuta.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoki Senacie!

Komisje Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych na swoim posiedzeniu 17 marca przyjęły zgłoszone wnioski w trakcie debaty. Są one zawarte w druku nr 622Z. Wnioski te nie wykluczają się nawzajem i nie są kontrowersyjne, w związku z tym wnoszę do Wysokiego Senatu o przyjęcie tych wniosków w jednym głosowaniu. Dziękuję uprzejmie, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Czyli wnosi pan o to, żeby przyjęto dwa w jednym głosowaniu, tak? Dobrze.

Posłuchamy jeszcze, co ma do powiedzenia pani senatora Genowefa Ferenc.

(Senator Genowefa Ferenc: Dziękuję.)

Nie ma nic do powiedzenia.

A pan senator Józef Dziemdziała?

(Senator Józef Dziemdziała: Dziękuję.)

Co mieli powiedzieć, to już powiedzieli, tak?

Dziękuję bardzo.

Ponadto może się jeszcze odezwać pan senator Grzegorz Niski.

(Senator Grzegorz Niski: Dziękuję.)

Nie odezwie się. Dziękuję bardzo.

A co państwo sądzicie o wniosku pana senatora Mańkuta, żeby równocześnie, za jednym pociągnięciem, głosować nad...

(Senator Gerard Czaja: Ja jestem przeciw...)

...A, jest przeciw pan senator Wnuk, wobec tego nie przyjmujemy tego wniosku.

(Głos z sali: Nie, nie on.)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001 – 2006.

(Głos z sali: Nie, to nie Wnuk.)

Zwiększył się w ten sposób poczet protestujących. Pierwszym najsilniej protestującym był senator Kozłowski, potem senator Rzemyskowski, a teraz do nich musi dołączyć portret pana senatora Wnuka – czego się nie robi dla sławy.

Przystępujemy do głosowania.

Poprawka pierwsza koryguje przepis dotyczący liczebności sił zbrojnych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

63 głosy za, 1 senator był przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 69)**

Poprawka przyjęta.

I poprawka druga. Zgodnie z zasadami prawidłowej legislacji redaguje ona zmiany zawarte w art. 7 nowelizowanej ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

69: 1, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 70)**

Poprawka przyjęta.

I głosujemy nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

60 senatorów głosowało za, 1 – przeciw i 10 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 71)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006.

Powracamy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Ustawodawstwa i Praworządności ustosunkowały się do wniosków przedstawionych w toku debaty i przygotowały wspólne sprawozdanie.

Będziemy mieli przyjemność słuchać teraz pani senator Ewy Serockiej.

(Rozmowy na sali)

Senator Czaja, jak widzę, jest dzisiaj nadaktywny.

(Senator Ewa Serocka: Tak, ja się wręcz boję.)

(Głosy z sali: Wiosna, wiosna.)

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W dniu 17 marca obie połączone komisje zgłosiły dziesięć poprawek, z których przyjęły cztery: trzecią, czwartą, dziewiątą i dziesiątą. Są one zawarte w druku nr 623Z. Pozostałe poprawki nie uzyskiwały akceptacji. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Krzysztof Jurgiel może zabrać głos.

(Senator Krzysztof Jurgiel: Dziękuję.)

Nie chce.

Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.)

Odmawia.

Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Ja poproszę.)

Pani przyjmuje propozycję.

Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Ja bardzo proszę państwa o poparcie poprawki szóstej, która eliminuje z ustawy solidarną odpowiedzialność organizatora zgromadzenia i uczestnika. Uczestnik to jest każda osoba, która się w tym miejscu znajdzie, dlaczego więc organizator ma odpowiadać za szkodę solidarnie z uczestnikiem? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Czyli, jak rozumiem, pani senator jest przeciwko solidarności, tak?

(Wesołość na sali)

(Senator Teresa Liszcz: Przeciwnie solidarnej odpowiedzialności.)

Dobrze, zrozumiałem. Tak jest.

(Głos z sali: Z osobami zupełnie nieznanymi.)

(Senator Teresa Liszcz: Z chuliganami.)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Przypominam, że mniejszość Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, a także senator Krzysztof Jurgiel przedstawili wnioski o odrzucenie ustawy.

I właśnie w pierwszej kolejności będziemy głosowali nad tym wnioskiem, o odrzucenie ustawy, jako najdalej idącym.

Kto z państwa jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

15 głosów za odrzuceniem, 59 osób było przeciw, 1 wstrzymała się od głosu. **(Głosowanie nr 72)**

Wniosek nie został przyjęty.

Przeto przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Poprawki pierwsza i ósma zmierzają do doprecyzowania pojęcia osoby, która nie może uczestniczyć w zgromadzeniu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

17:55, 3 osoby wstrzymały się od głosu. **(Głosowanie nr 73)**

Poprawki odrzucone.

Poprawka druga też zmierza do doprecyzowania pojęcia osoby, która nie może uczestniczyć w zgromadzeniu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

24 głosy za, 49 senatorów było przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 74)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawki trzecia i czwarta wprowadzają do ustawy przepis materialny, ustanawiający obowiązki organizatora polegający na dołączeniu do zawiadomienia o zgromadzeniu zezwolenia na jego przeprowadzenie w drodze publicznej, oraz odpowiednio modyfikują przepis ustalający sankcję na niedołączenie tego zezwolenia.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

70:1, 7 osób wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 75)**

Poprawki przyjęte.

Poprawka piąta. Celem tej poprawki jest usunięcie z ustawy przepisu wprowadzającego obowiązki takiego zorganizowania zgromadzenia, aby zapobiec możliwości powstania szkód, oraz przepisu ustanawiającego odpowiedzialność organizatora zgromadzenia publicznego i sprawcy za szkody wyrządzone przez uczestników w czasie trwania zgromadzenia oraz bezpośrednio po jego rozwiązaniu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

9 głosów za, 61 osób było przeciw i 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 76)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka szósta. Jej celem jest usunięcie z ustawy przepisu ustanawiającego solidarną odpowiedzialność organizatora zgromadzenia publicznego i sprawcy za szkody wyrządzone przez uczestników w czasie trwania zgromadzenia oraz bezpośrednio po jego rozwiązaniu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

22:54, 2 osoby wstrzymały się od głosu. (**Głosowanie nr 77**)

Poprawka została odrzucona.

Czyli większość opowiedziała się za solidarnością.

Poprawka dziewiąta...

(*Głos z sali*: Siódma, siódma.)

Poprawka siódma. W myśl tej poprawki organizator i przewodniczący zgromadzenia są odpowiedzialni za szkodę wyrządzoną przez uczestnika zgromadzenia tylko wtedy, gdy nie dopełnili obowiązków nałożonych na nich ustawą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Wynik widzimy – 14:59, 5 osób wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 78**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiąta pozostawia dotychczasowy zapis, zgodnie z którym przedstawiciel organu gminy może samodzielnie rozwiązać zgromadzenie wówczas, gdy przewodniczący zgromadzenia powiadomiony o takiej potrzebie wzbrania się to uczynić. Wymóg ten będzie dotyczył nie tylko przypadku wskazanego w pkt 4, ale wszystkich czterech sytuacji wskazanych w art. 12 ust. 1.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Jeden z senatorów się zakopał... A nie, już się odkopał.

Dziękuję. Wyświetlamy wynik.

70 głosów za, 1 senator był przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 79**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka dziesiąta ma charakter uściślający.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

75 głosów za, 2 osoby były przeciw, 1 wstrzymała się od głosu. (**Głosowanie nr 80**)

Poprawka została przyjęta.

Dobrnęliśmy więc do finału. Będziemy głosowali nad podjęciem uchwały w sprawie tej ustawy, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

63 senatorów głosowało za, 15 – przeciw. Taki jest wynik głosowania. (**Głosowanie nr 81**)

Wobec tego mogę stwierdzić, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Powracamy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich pochyłały się podczas przerwy w obradach nad zgłoszonymi wnioskami. Wypracowały wspólne stanowisko w tej sprawie, które poznamy za chwilę.

Przedstawi je pani senator Ewa Serocka.

Proszę bardzo.

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W dniu 17 marca połączone komisje zgłosiły cztery poprawki, z czego zaopiniowały pozytywnie drugą i czwartą, czyli dwie poprawki zawarte w druku nr 611Z.

Proszę o głosowanie zgodnie z wnioskami połączonych komisji. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Józef Sztorc może zabrać głos i na pewno z tego skorzysta.

(*Senator Józef Sztorc*: Oczywiście.)

Proszę bardzo.

Senator Józef Sztorc:

Zwracam się w imieniu władz samorządowych, wójtów, burmistrzów, starostów, abyśmy nie ingerowali tak daleko w sprawy samorządności w kraju i wyłączyli spod działań tej ustawy pracowników samorządowych. Proszę o poparcie odpowiednich poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Pan senator Zbyszko Piwoński?

(*Senator Zbyszko Piwoński*: Dziękuję.)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

Poprawki pierwsza i trzecia zmierzają do tego, aby wyłączyć spod regulacji tej ustawy, pozba-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

wiającej dodatkowego wynagrodzenia rocznego, pracowników samorządowych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

14:55, 7 osób wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 82**)

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawki druga i czwarta zmierzają do tego, aby katalog pracowników samorządowych, którym nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne, ograniczał się jedynie do członków zarządu jednostek samorządu terytorialnego, wójta, burmistrza, prezydenta miasta oraz zastępcy: wójta, burmistrza, prezydenta miasta.

Kto jest za takim rozwiązaniem?

Kto jest mu przeciwny?

A kto się wstrzymał od głosu?

Proszę, wyświetlamy wynik.

55:4, 17 osób wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 83**)

Poprawki zostały przyjęte.

W tej sytuacji możemy przystąpić do głosowania nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Upubliczniam wynik.

73:1, 2 osoby wstrzymały się od głosu. (**Głosowanie nr 84**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i wypracowały wspólne stanowisko.

Pan senator Zbigniew Kulak już zmierza do trybuny. To oznacza, że za chwilę poznamy plon tego posiedzenia.

Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Kulak:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Tak jest, komisje wypracowały – i to, wbrew pozorom, bez żadnych istotnych kontrowersji –

wspólne stanowisko, które jest zawarte w druku nr 617Z.

W sprawozdaniu mówiłem o tym, że Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej pracowały nad tą ustawą dzień po dniu, przygotowując się do obecnego posiedzenia. Ale różnica między pracami obu komisji polegała na tym, że Komisja Spraw Zagranicznych dysponowała o wiele obszerniejszym uzupełnieniem opinii Biura Legislacyjnego, składającym się z pewnych podrozdziałów, o których wspominałem. Uporządkowało ono jeszcze lepiej uchybienia, które niesie ustawa, nie ujednolicając mianownictwa między ustawą o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych a na przykład ustawą o transporcie drogowym.

Zmierzam do tego, że z tych czterdziestu ośmiu poprawek zdecydowana większość została przyjęta jednogłośnie, przy pełnej akceptacji rządu i zgodnie z wypracowanym wcześniej wspólnym stanowiskiem Biura Legislacyjnego i rządu. Tym wyjątkiem są dwie poprawki pana senatora Janowskiego, zgłoszone w trakcie debaty. Te poprawki należałoby rozpatrzyć indywidualnie, głosować nad nimi osobno. Pozostałe poprawki tak naprawdę stanowią tylko i wyłącznie ciąg poprawek legislacyjnych, które można rozpatrzyć łącznie.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Dobrze, ale proszę, Panie Senatorze, wymienić te poprawki.)

Chodzi o wszystkie poprawki z wyjątkiem dwóch poprawek pana senatora Janowskiego: trzeciej i dwudziestej pierwszej.

(Rozmowy na sali)

Słyszę odpowiedź, że jeszcze są poprawki wzajemnie się wykluczające: piętnasta i szesnasta...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Poza tym są wśród nich poprawki, które się wykluczają.)

I je także musielibyśmy...

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dobrze, dziękuję, Panie Senatorze.

Wniosek został sformułowany, a Biuro Legislacyjne już opracowało dwa bloki poprawek, które mogą być przegłosowane łącznie.

Czy ktoś z państwa jest przeciwko takiemu głosowaniu?

Pan senator Czaja? Zawstydzil się wystarczająco w związku z poprzednim ekscesem. Nie ma więc głosów przeciwnych.

W takim razie głos mogą zabrać: pan senator Mieczysław Janowski...

Senator Mieczysław Janowski:

Tak, Panie Marszałku.

Proszę Wysoką Izbę przede wszystkim o poparcie poprawki trzeciej. Dotyczy ona przewozów koleją towarów niebezpiecznych. Wiemy przecież, jaki jest stan torowisk, bocznic oraz infrastruktury kolejowej. Te torowiska przechodzą częstokroć przez centra miast, tak na przykład jest w Warszawie, ale także w innych aglomeracjach. Uważam więc, że ten przepis włączający organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego, służby ratownicze oraz Policję do grupy tych organów, które są o tym powiadamiane, działa na rzecz bezpieczeństwa naszych mieszkańców. Bardzo proszę o poparcie tej poprawki. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Senator Marian Lewicki mógłby teraz zabrać głos, gdyby był obecny, ale go nie ma.

Pan senator Kulak, proszę.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Senatorze Janowski, nie było pana na posiedzeniu komisji...

(Senator Mieczysław Janowski: Nie mogłem być.)

...i ubolewamy nad tym, że nie bronił pan tych poprawek.

(Senator Mieczysław Janowski: Nie ma dyskusji.)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Bardzo proszę, Szanownych Panów Senatorów, żeby nie prowadzić już w tym momencie dyskusji, bo czas przewidziany na dyskusję już dobiegł końca.

Przystępujemy do łącznego głosowania nad poprawkami: pierwszą, drugą, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą, dziesiątą, jedenastą, dwunastą, trzynastą, czternastą, siedemnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą szóstą, dwudziestą siódmą, dwudziestą ósmą, dwudziestą dziewiątą, trzydziestą, trzydziestą pierwszą, trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią, trzydziestą czwartą, trzydziestą piątą, trzydziestą szóstą, trzydziestą siódmą, trzydziestą ósmą, trzydziestą dziewiątą, czterdziestą, czterdziestą pierwszą, czterdziestą drugą, czterdziestą trzecią, czterdziestą czwartą, czterdziestą piątą, czterdziestą szóstą, czterdziestą siódmą i czterdziestą ósmą.

(Głosy z sali: Brawo, brawo.) (Oklaski)

Zauważcie, że mówiłem z pamięci. (Wesołość na sali)

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

74 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 85)**

Poprawki zostały przyjęte.

Teraz musimy się jeszcze porozumieć z Biurem Legislacyjnym, co dalej.

(Rozmowy na sali)

Dziękuję.

Otrzymałem pochwałę od Biura Legislacyjnego, więc jedziemy dalej.

Poprawka trzecia nakłada na określone podmioty obowiązek poinformowania właściwych służb ratowniczych, Policji oraz jednostek samorządu terytorialnego o wystąpieniu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa w przewozie kolejowym towarów niebezpiecznych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

56 senatorów głosowało za, 18 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 86)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta została już przegłosowana. Teraz musimy dojść, nad którą poprawką będziemy głosować.

Poprawka piętnasta wprowadza konsekwencje przyjętego w ustawie skrótu terminologicznego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

21 senatorów głosowało za, 55 – przeciw, 1 senator wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 87)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka szesnasta wprowadza konsekwencje przyjętego w ustawie skrótu terminologicznego w części przepisów ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Przyjęta jednogłośnie, 77 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 88)**

Poprawka dwudziesta pierwsza zobowiązuje przewoźnika kolejowego i inny podmiot uczestniczący w przewozie koleją towarów niebezpiecznych do przesyłania wojewodom rocznego sprawozdania z działalności tego przewoźnika lub podmiotu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

26 senatorów głosowało za, 48 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 89)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawki dwudziesta druga i dwudziesta piąta dodają przepis nakładający na doradcę do spraw bezpieczeństwa przewozu kolejną towarów niebezpiecznych obowiązek dołączenia do wniosku o przedłużenie ważności świadectwa doradcy zaświadczenia o zdaniu egzaminu oraz doprecyzowują przepis określający obowiązek dostarczenia takiego zaświadczenia przy ubieganiu się o wydanie świadectwa.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Damy jeszcze pani marszałek szansę na zagłosowanie. Chyba jednak nie skorzysta.

W takim razie wyświetlamy wyniki. Dziękuję.

Na 77 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 90)**

Poprawki zostały przyjęte.

Dobrześliśmy do finału, głosujemy nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy wyniki.

Senat był jednomyślny, 78 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 91)**

Wobec tego stwierdzam, że podjęliśmy uchwałę w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.

Teraz oddaję prowadzenie obrad w godne ręce pani marszałek Jolanty Danielak.

Dziękuję państwu. (Oklaski)

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę pana senatora Mariana Kozłowskiego, sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Marian Kozłowski:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury na wspólnym posiedzeniu w dniu 18 marca bieżącego roku rozpatrzyły wnioski do ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw. Sprawozdanie z tego posiedzenia jest zawarte w druku nr 614Z.

Komisje wnoszą, by Wysoki Senat raczył przyjąć załączony projekt ustawy bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Jurgiel?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Chcę zaapelować do Wysokiej Izby o odrzucenie tej ustawy, bo jest to ustawa z tak zwanego planu Hausnera, która pozbawia...

(Głos z sali: Czy można prosić o mówienie głośniej, do mikrofonu?)

Bardzo proszę.

Jest to ustawa, która pozbawia dochodów mieszkańców obszarów wiejskich. Dotychczas wypracowany system pozwalał znacznej liczbie mieszkańców funkcjonować w sposób co najmniej właściwy. I dlatego wnoszę, proszę o odrzucenie tej ustawy, gdyż jest to dalsze uszczuplanie dochodów ludzi ubogich. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Sergiusz Plewa.

Senator Sergiusz Plewa:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pragnę państwa prosić o przyjęcie poprawki drugiej. Szanowni Państwo, w krajach takich jak

(senator S. Plewa)

Niemcy, Słowacja, Czechy, Węgry nawet, po rozwiązaniu pegeerów ziemia została za darmo przekazana rolnikom. U nas za to do dzisiaj jest wiele, wiele odlogów. Szanowni Państwo, przyjęcie tej poprawki pomoże miejscowym rolnikom nabyć ziemię po znośnych cenach bez spekulacji. Dziękuję serdecznie i proszę o przyjęcie tej poprawki.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Sprawozdawcami komisji byli wymieniani już pan senator Sergiusz Plewa, który – jak rozumiem – wypowiedział swoje uwagi, i pan senator Józef Dziemdziała.

Czy pan senator Dziemdziała chciałby jeszcze zabrać głos?

(Senator Józef Dziemdziała: Nie, dziękuję bardzo.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: pan senator Krzysztof Jurgiel wnosił o odrzucenie ustawy, Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi wnosiły o przyjęcie ustawy bez poprawek, a senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do tekstu ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad wnioskami o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Informuję też, że głosowanie nad przedstawionymi poprawkami zostanie przeprowadzone, jeżeli zostaną odrzucone poprzednie wnioski.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Krzysztofa Jurgieła o odrzucenie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za...

(Głos z sali: Aparatura nie działa.)

...przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 77 obecnych senatorów 12 głosowało za, 63 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 92**)

Stwierdzam, że wniosek pana senatora Jurgieła nie uzyskał akceptacji Izby.

Wobec odrzucenia wniosku o odrzucenie ustawy przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest temu przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 77 obecnych senatorów 50 głosowało za, 24 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 93**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw.

Tym samym potwierdzam, że wniosek Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury o przyjęcie ustawy bez poprawek został przyjęty przez Wysoką Izbę.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta, więc obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana senatora Mariana Kozłowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Marian Kozłowski:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi na posiedzeniu w dniu 18 marca bieżącego roku rozpatrzyła wnioski do ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt – jest to druk nr 613Z. Komisja wnosi, by Wysoki Senat raczył uchwalić załączony projekt uchwały, wraz z poprawkami od pierwszej do szóstej i od dziewiątej do trzynastej. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos?

(wicemarszałek J. Danielak)

(Senator Marian Kozłowski: Przepraszam, pomyliłem się.)

Bardzo proszę.

Senator Marian Kozłowski:

Nie wiem, czy poprawki do jedenastej i trzynastej...

(Głos z sali: Łącznie.)

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Jak rozumiem jest wniosek o łączne głosowanie.)

Jeśli Wysoka Izba nie ma nic przeciwko temu, to proszę o łączne głosowanie nad tymi poprawkami z wyjątkiem poprawki trzynastej, która ma związek z czternastą.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, gdyby pan był uprzejmy przedstawić jeszcze raz ten wniosek, który pan przedkłada.

Senator Marian Kozłowski:

Wnoszę o łączne głosowanie nad poprawkami popartymi przez komisję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Państwo Senatorowie, jeżeli nie usłyszę sprzeciwu w tej kwestii, przyjmę, że Senat akceptuje łączne głosowanie nad poprawkami popartymi przez komisję.

Mam informację od Biura Legislacyjnego, że to łączne głosowanie nie dotyczy głosowania nad poprawką trzynastą, która wyklucza inną poprawkę.

(Głos z sali: Poprawkę czternastą.)

Czy jest akceptacja dla łącznego głosowania nad pozostałymi poprawkami? Jest akceptacja. Dziękuję.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Czy pan Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję bardzo.)

A pan senator Krzysztof Borkowski?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Krzysztof Borkowski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Otóż ja chcę zwrócić uwagę Wysokiej Izby na poprawki siódmą i czternastą, która wyklucza się z poprawką trzynastą. Te poprawki mają na celu ulżenie rolnikom, czyli umożliwienie zaku-

pienia im tatuownic przez oddziały powiatowe Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, a także włączenie w proces znakowania świń, czyli tatuowania, również lekarzy weterynarii. Lekarz weterynarii wydaje świadectwo zdrowia zwierzęcia na dzień przed sprzedażą albo przy sprzedaży, w związku z tym równie dobrze można oznakować te zwierzęta w latach 2004–2005. Podkreślam: zakup tatuownicy, która kosztuje minimum 400, 500 zł, stanowi dla każdego gospodarstwa zbyt wysoki koszt, to zbyt wysoka cena. W związku z tym – ze względu na to, że Polska za chwilę będzie członkiem Unii Europejskiej – jeśli ktoś nie oznakuje zwierzęcia, będziemy mieli kłopoty z eksportem polskiej wieprzowiny na tamte rynki. Dlatego bardzo apeluję do Wysokiej Izby o poparcie i przyjęcie tych poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, ja czuję się obowiązana, żeby zapytać, czy pana wniosek dotyczący poparcia poprawek, o których był pan uprzejmy powiedzieć, nie jest sprzeczny z wnioskiem o łączne głosowanie.

(Głos z sali: Nie, nie.)

Nie. Dobrze. Dziękuję serdecznie.

Panie i Panowie Senatorowie, przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Nad poprawkami: pierwszą, drugą, trzecią, czwartą, piątą, szóstą, dziewiątą, dziesiątą i jedenastą, będziemy głosować łącznie. Są to poprawki, które uzyskały poparcie komisji.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem stanowiska komisji i popiera poprawki od pierwszej do szóstej i od dziewiątej do jedenastej, innymi słowy, kto jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 76 obecnych senatorów 72 głosowało za, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 94**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że poprawki: pierwsza, druga, trzecia, czwarta, piąta, szósta oraz dziewiąta, dziesiąta i jedenasta, uzyskały akceptację Izby.

(wicemarszałek J. Danielak)

Poprawka siódma zobowiązuje lekarzy weterynarii wydających świadectwa zdrowia zwierząt do tatuowania lub koleczykowania świń.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 76 obecnych senatorów 28 głosowało za, 39 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 95)**

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka ósma nakłada na kierownika biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa obowiązek wydania posiadaczowi bydła paszportu bydła w terminie czternaśtu dni od dnia zgłoszenia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 77 obecnych senatorów 26 głosowało za, 47 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 96)**

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka dwunasta doprecyzowuje, że prawo do wprowadzania zmian w rejestrach mają podmioty, które je prowadzą, natomiast organy Inspekcji Weterynaryjnej mogą zgłaszać uwagi, korekty i uzupełnienia do rejestrów.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 77 obecnych senatorów 26 głosowało za, 47 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 97)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka trzynasta zmierza do usunięcia z ustawy przepisu nakładającego na Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa obowiązek nieodpłatnego udostępniania posiadaczom świń tatuownic na czas niezbędny do oznakowania stada.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 76 obecnych senatorów 59 głosowało za, 15 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 98)**

Poprawka została przyjęta.

Przyjęcie poprawki trzynastej oznacza wykluczenie głosowania nad poprawką cztertnastą.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 75 obecnych senatorów 64 głosowało za, 2 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 99)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Powracamy do rozpatrzenia punktu jedenaścigo porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabierać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Janusza Bargieła o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Janusz Bargieł:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi rekomendować Wysokiej Izbie ustawę o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu. Celem ustawy jest dostosowanie krajowych regulacji prawnych do obowiązujących w tym zakresie regulacji wspólnotowych.

Komisje na posiedzeniu w dniu 18 marca 2004 r., po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w toku debaty w dniu 18 marca nad ustawą o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu, wnoszą, aby Wysoki Senat raczył przyjąć poprawki: pierwszą, trzecią, piątą, siódmą, ósmą, dziewiątą, jedenastą, dwunastą, trzynastą, cztertnastą, piętnastą, siedemnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą pierwszą i dwudziestą drugą.

Ponadto, pragnę poinformować, że komisje na podstawie art. 52 ust. 4 Regulaminu Senatu dokonały zmiany w treści swojego wniosku,

(senator J. Bargieł)

w poprawce dwudziestej drugiej, dokładając art. 20h.

Wnoszę, o ile pani marszałek pozwoli, o łączne głosowanie nad poprawkami: pierwszą, trzynastą, osiemnastą i dwudziestą pierwszą, które mają charakter redakcyjno-precyzujący i są poparte przez obydwie komisje. Serdecznie dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu wobec propozycji łącznego głosowania nad poprawkami: pierwszą, trzynastą, osiemnastą, dwudziestą pierwszą, uznaję, że Senat akceptuje takie procedowanie nad tą ustawą. Czy jest sprzeciw w twojej sprawie? Nie ma.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senator sprawozdawca chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Gerard Czaja?

(Senator Gerard Czaja: Tak.)

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Gerard Czaja:

Ja zgłosiłem poprawkę oznaczoną jako szóstą w druku, bowiem stwierdziłem sprzeczność między przepisami, zatem bardzo proszę o poparcie poprawki szóstej. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Janusz Bargieł?

(Senator Janusz Bargieł: Dziękuję, Pani Marszałek.)

Pan senator Sławomir Izdebski?

(Senator Sławomir Izdebski: Dziękuję.)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Rozpoczniemy od głosowania łącznego nad poprawkami: pierwszą, trzynastą, osiemnastą, dwudziestą pierwszą. Wszystkie wymienione poprawki mają charakter redakcyjny i uzyskały pozytywną opinię obu komisji.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 100)**

Poprawki: pierwsza, trzynasta, osiemnasta, dwudziesta pierwsza, zostały przyjęte.

Poprawka druga ma na celu dopuszczenie gnojowicy do powszechnego obrotu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 69 obecnych senatorów 3 głosowało za, 56 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu, 1 senator nie głosował. **(Głosowanie nr 101)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka trzecia umożliwi zbywanie do bezpośredniego rolniczego wykorzystania przetworzonych nawozów naturalnych bez konieczności zawierania umowy pisemnej oraz umożliwi zbywanie w tym celu gnojowicy na podstawie umowy zawartej na piśmie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 71 obecnych senatorów 60 głosowało za, 6 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 102)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki czwarta, dziesiąta i szesnasta to poprawki, nad którymi będziemy głosować łącznie. Przyjęcie tych poprawek wykluczy głosowanie nad poprawkami piątą, szóstą, jedenastą i siedemnastą.

Poprawki czwarta, dziesiąta i szesnasta rezygnują z wymogu posiadania przez podmioty prowadzące duże fermy tytułu własności do użytków rolnych o powierzchni umożliwiającej zastosowanie nawozów naturalnych wytworzonych przez te fermy. Wprowadzają obowiązek opracowania planu nawożenia przez wszystkie podmioty nabywające nieprzetworzone nawozy naturalne do bezpośredniego rolniczego wykorzystania oraz obowiązek zaopiniowania tego planu przez okręgową stację chemiczno-rolniczą. Ponadto określają uprawnienia wojewódzkiego inspektora środowiska oraz uzupełniają przepisy karne.

Od poprawek piątej, jedenastej i siedemnastej odróżnia je odmienne określenie proporcji nawozów, które będą wykorzystane przez te podmioty – 80% – do tych nawozów, które będą mogły być zbywane – 20%.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

(wicemarszałek J. Danielak)

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 72 obecnych senatorów 10 głosowało za, 58 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 103**)

Poprawki czwarta, dziesiąta i szesnasta nie uzyskały akceptacji Izby.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami piątą, jedenastą i siedemnastą. Wprowadzają one takie same rozwiązania jak poprawki: czwarta, dziesiąta i szesnasta, przy czym przewidują, że nawozy będą zagospodarowane przez duże fermy w co najmniej 70%, a w pozostałych 30% będą podlegały zbyciu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 73 obecnych senatorów 57 głosowało za, 8 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 104**)

Poprawki piąta, jedenasta i siedemnasta uzyskały akceptację Izby.

Poprawka **szósta** odchodzi od wymogu posiadania przez podmioty prowadzące duże fermy...

(Głos z sali: Jest wykluczona.)

(Rozmowy na sali)

Panie i Panowie Senatorowie, w scenariuszu, który mam przed sobą, jest taki zapis, taka uwaga: „Głosowanie nad poprawką szóstą tylko w wypadku odrzucenia poprawek czwartej, dziesiątej i szesnastej lub poprawek piątej, jedenastej i siedemnastej”. Z uwagi na przyjęcie poprawek piątej, jedenastej i siedemnastej przystępujemy do głosowania nad poprawką szóstą.

(Głos z sali: Nie, nie.)

(Głos z sali: Nie, to jest nonsens.)

(Senator Teresa Liszcz: My mamy co innego w naszym scenariuszu.)

(Rozmowy na sali)

Jasne. Przepraszam bardzo. To jest tak, jak się inaczej czyta, miało być „lub” zamiast „i”. Bardzo przepraszam. Przechodzimy do poprawki siódmej.

Poprawka siódma ma na celu zmianę upoważnienia ustawowego z obligatoryjnego na fakultatywny oraz uzupełnia to upoważnienie o wytyczne dotyczące treści rozporządzenia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 69 obecnych senatorów 58 głosowało za, 9 – przeciw, 1 senator wstrzymał się od głosu i 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 105**)

Poprawka siódma uzyskała akceptację Izby.

Poprawka ósma ma charakter językowy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 67 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 106**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziewiąta określa, że Inspekcja Ochrony Środowiska sprawuje kontrolę w zakresie przechowywania a nie przygotowania nawozów.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 71 obecnych senatorów 67 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 107**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwunasta ma charakter językowy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(Rozmowy na sali)

Na 71 obecnych senatorów 70 głosowało za, 1 senator nie głosował. (**Głosowanie nr 108**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czternasta uzupełnia przepis karny o brakującą sankcję.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 65 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 109**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piętnasta zmierza do wprowadzenia kary grzywny za niespełnienie obowiązku polegającego na zamieszczaniu na opakowaniu informacji o masie nawozu netto.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 71 obecnych senatorów 65 głosowało za, 6 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 110**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta ma charakter językowy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(wicemarszałek J. Danielak)

Na 71 obecnych senatorów 51 głosowało za, 15 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosowało. **(Głosowanie nr 111)**

Poprawka uzyskała akceptację Izby.

Poprawki dwudziesta i dwudziesta druga zmierzają do tego, aby przepisy dotyczące podmiotów prowadzących duże fermy weszły w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę wyniki głosowania.

Na 71 obecnych senatorów 64 głosowało za, 5 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 112)**

Poprawki zostały przyjęte.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 70 obecnych senatorów 63 głosowało za, 6 – przeciw, 1 senator wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 113)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam też, że Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania

podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem tej uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 66 obecnych senatorów 64 głosowało za, 2 nie głosowało. **(Głosowanie nr 114)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Przypominam, że Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich oraz Komisja Ustawodawstwa i Praworządności przed przerwą w obradach przedstawiły dodatkowe sprawozdanie w tej sprawie.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 2 Regulaminu Senatu przystępujemy do głosowania w sprawie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

(Sygnał telefonu komórkowego)

Bardzo proszę o wyłączenie telefonów komórkowych.

(Rozmowy na sali)

Ta kwestia również bardzo ściśle wiąże się ze sprawami regulaminowymi.

Przypominam, że zestawienie wniosków zgłoszonych w trakcie drugiego czytania zostało przedstawione w druku nr 575X.

Przypominam również, że komisje po rozpatrzeniu przedstawionego projektu uchwały oraz wniosków zgłoszonych w toku dyskusji podczas drugiego czytania nie poparły żadnego z tych wniosków i wnoszą o przyjęcie przez Senat projektu uchwały przedstawionego w druku nr 575S.

Informuję, że zgodnie z art. 82 ust. 6 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostaną przeprowadzone głosowania nad poprawkami do poszczególnych artykułów lub ustępów, według kolejności przepisów projektu, a następnie nad przyjęciem projektu uchwały w całości, w brzmieniu zaproponowanym przez komisje, wraz ze zmianami wynikającymi z ewentualnie przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi przez senatorów wnioskodawców

(wicemarszałek J. Danielak)

wnioskami o wprowadzenie poprawek do projektu uchwały.

Poprawka pierwsza zmierza do tego, aby w przypadku wystąpienia ważnej przeszkody uniemożliwiającej senatorowi udział w posiedzeniu Senatu, komisji, Zgromadzenia Narodowego lub jego organu, a także w głosowaniu na posiedzeniu Senatu – przeszkody innej niż: choroba, konieczność opieki nad chorym, wyjazd związany ze sprawowaniem mandatu, zbieg posiedzeń komisji i urlop – senator składał do marszałka Senatu oświadczenie w tej sprawie, przy czym oświadczenie to nie podlegałoby ocenie marszałka Senatu i przewodniczącego komisji, której senator jest członkiem, i stanowiłoby przesłankę odpowiedniego usprawiedliwienia.

Jednocześnie informuję, że przyjęcie tej poprawki wykluczy głosowanie nad poprawką drugą.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 73 obecnych senatorów 15 głosowało za, 45 – przeciw, 13 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 115**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka druga zmierza do przykładowego wyliczenia usprawiedliwionych przeszkód uniemożliwiających senatorowi udział w posiedzeniu Senatu, komisji, Zgromadzenia Narodowego lub jego organu, a także w głosowaniu na posiedzeniu Senatu, przy jednoczesnym sformułowaniu zasady, w myśl której nieobecność ta oraz nieuczestniczenie w głosowaniu na posiedzeniu Senatu mogą być usprawiedliwione także inną ważną i niedającą się usunąć przeszkodą, a okoliczności z tym związane powinny być, w miarę możliwości, udokumentowane.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 73 obecnych senatorów 13 głosowało za, 52 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 116**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka trzecia ma na celu wprowadzenie innego niż w ustawie o wykonywaniu mandatu posła i senatora zakresu pojęciowego i innego usytuowania przepisów o wyrażeniu przez Senat zgody na pociągnięcie senatora do odpowiedzialności cywilnej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 72 obecnych senatorów 6 głosowało za, 59 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 117**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka czwarta zmierza do zastąpienia określonego w art. 49 regulaminu prawa senatora do składania oświadczeń senatorskich prawem do składania interpelacji.

Kto z państwa senatorów jest za...

Przepraszam, nie są włączone...

(Senator Lesław Podkański: Maszyna się przegrzała.)

(Głos z sali: Włączyć maszynę.)

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 73 obecnych senatorów 14 głosowało za, 53 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 118**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka piąta zmierza do sformułowania zasady, w myśl której w przypadku gdy po rozpatrzeniu przez komisję ustawy i złożeniu sprawozdania w tej sprawie zaistnieją dodatkowe okoliczności, komisja będzie miała prawo złożyć sprawozdanie dodatkowe, uzupełniające.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 71 obecnych senatorów 17 głosowało za, 49 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 119**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Przystępujemy do głosowania nad przyjęciem projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu w całości, w brzmieniu przedstawionym przez komisję w druku nr 575S.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu?

Kto jest przeciwny?

(Głosy z sali: Za, za.)

(Głosy z sali: Przeciw, przeciw.)

(Głos z sali: Co się dzieje?)

(Głos z sali: No to jak w końcu?)

Kto wstrzymał się od głosu...

Panie i Panowie Senatorowie, pozwolę sobie przypomnieć, nad czym głosujemy. Przystępujemy do głosowania nad przyjęciem projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu w całości, w brzmieniu przedstawionym przez komisję w druku nr 575S.

(Rozmowy na sali)

(wicemarszałek J. Danielak)

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 71 obecnych senatorów 47 głosowało za, 9 – przeciw, 15 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 120**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie zmiany Regulaminu Senatu.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Bogusława Mąsiora o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Bogusław Mąsior:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia na wspólnym posiedzeniu ustosunkowały się do poprawek zgłoszonych w czasie debaty i przez poszczególne komisje do ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Stanowisko połączonych komisji jest zawarte w druku nr 612Z.

Zgodnie z tym stanowiskiem rekomendujemy przyjęcie przez Wysoki Senat poprawek: piątej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, trzynastej, czternastej, siedemnastej, dziewiętnastej, dwudziestej, dwudziestej drugiej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej czwartej i dwudziestej szóstej.

Zgłaszam też wniosek, abyśmy te poprawki przegłosowali łącznie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Chciałabym zasięgnąć opinii Wysokiej Izby w kwestii dotyczącej możliwości głosowania łącznie... Ale najpierw wypowie się Biuro Legislacyjne.

(Rozmowy na sali)

Panie i Panowie Senatorowie, stanowisko Biura Legislacyjnego jest takie, że łączne przegłosowanie wymienionych poprawek nie jest możliwe. Proponuję więc, abyśmy głosowali nad każdą poprawką oddzielnie, zgodnie z tym, jak zostały one odnotowane w druku.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Izdebski?

(Senator Sławomir Izdebski: Tak, oczywiście.)

Bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Powodem złożenia przeze mnie wniosku o odrzucenie ustawy było to, że celem ustawy jest przeniesienie kompetencji i nadzoru z ministerstwa rolnictwa do ministerstwa gospodarki.

Chciałbym przy okazji zapytać panią marszałek, czy później będę mógł zabrać głos jako sprawozdawca wniosku mniejszości, czy mogę to zrobić już teraz.

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Tak, Panie Senatorze, będzie pan mógł zabrać głos jeszcze raz jako sprawozdawca wniosku mniejszości. Ale może pan też przedstawić wszystkie informacje już w tym momencie.)

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Chciałbym... Bo od tego głosowania, od głosowania nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, będzie zależało to, jakie uzasadnienie przedstawię w terminie późniejszym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Borkowski?

(Senator Krzysztof Borkowski: Dziękuję.)

Pan senator Podkański?

(Senator Lesław Podkański: Ja proszę, Pani Marszałek, jeśli można.)

Bardzo proszę.

Senator Lesław Podkański:

Ja chciałbym panie i panów senatorów prosić o rzut oka na poprawkę pierwszą i osiemną. Chcę prosić o ich poparcie i uzasadnić to następującymi argumentami. Po pierwsze, ze względu na specyfikę polskiego rolnictwa, na pewno odrębny system ubezpieczeń w wypadku rolnictwa będzie w Polsce przez jeszcze wiele, wiele lat. Po

(senator L. Podkański)

drugie, jeśli wyjmujemy te sprawy z nadzoru ministra właściwego do spraw rozwoju wsi, to rozmiękczymy, rozmywamy odpowiedzialność. Po trzecie, całokształt zagadnień znajduje się w resorcie rolnictwa i tam, moim zdaniem, powinien zostać. Po czwarte, jeśli zmienimy w tej chwili ten nadzór, to, w moim odczuciu, pogorszymy dotychczas funkcjonujący system, a nawet go zepsujemy. A więc tym chciałbym was zachęcić do poparcia poprawek pierwszej i osiemnastej. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pan senator Sztorc?

(Senator Józef Sztorc: Tak.)

Bardzo proszę.

Senator Józef Sztorc:

Panie i Panowie Senatorowie!

Ja proszę o poparcie szczególnie poprawek siódmej i dziewiątej. Poprawka siódma to wniosek o to, żeby rolnik miał płacone za każdy dzień chorobowego, a nie, tak jak to jest w obecnej propozycji, dopiero po trzydziestym dniu choroby. Chcę też prosić państwa senatorów o poparcie poprawki dziewiątej, w której chodzi o to, żeby rolnik, tak jak każdy pracownik ubezpieczony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, otrzymywał chorobowe za czas pobytu w sanatorium, czyli żeby rolnicy byli traktowani tak jak wszyscy w naszym społeczeństwie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Pan senator Szafraniec?

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)

Pan senator Kozłowski?

(Senator Marian Kozłowski: Nie, dziękuję.)

Pan senator Kulak?

(Senator Zbigniew Kulak: Nie, dziękuję.)

Pan senator Dziemdziała?

(Senator Józef Dziemdziała: Dziękuję bardzo.)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: senator Sławomir Izdebski wnosił o odrzucenie ustawy; Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej wnosiła o przyjęcie ustawy bez poprawek; Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, mniejszość Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia oraz senatorowie

wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do tekstu ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Informuję też, że głosowanie nad przedstawionymi poprawkami zostanie przeprowadzone, jeżeli zostaną odrzucone poprzednie wnioski.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Sławomira Izdebskiego o odrzucenie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 67 obecnych senatorów 13 głosowało za, 51 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 121)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat odrzucił wniosek pana senatora Izdebskiego.

Wobec odrzucenia wniosku o odrzucenie ustawy przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 67 obecnych senatorów 2 głosowało za, 60 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 122)**

Wobec odrzucenia wniosku o odrzucenie ustawy oraz wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek przystępujemy do głosowania nad poprawkami przedstawionymi przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz mniejszość tej komisji, a także senatorów wnioskodawców.

Poprawki pierwszą i osiemną przegłosujemy łącznie. Poprawki te mają na celu zachowanie dotychczasowego stanu w zakresie podporządkowania Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego ministrowi właściwemu do spraw rozwoju wsi.

(Senator Sławomir Izdebski: Pani Marszałek, czy ja mógłbym zabrać głos jako sprawozdawca mniejszości?)

Panie Senatorze, na tym etapie już nie ma takiej możliwości, aby wnosić dodatkowe informacje.

(Senator Sławomir Izdebski: Ale ja panią pytałem, Pani Marszałek, i pani mi powiedziała, że będę mógł zabrać głos później, przed głosowaniem jako...)

(wicemarszałek J. Danielak)

(Rozmowy na sali)

Panie Senatorze, oczywiście informowałam pana, że może pan przedstawiać wnioski dotyczące poprawek oddzielnie jako wnioskodawca i jako sprawozdawca albo zrobić to łącznie, w formie jednej wypowiedzi.

(Senator Sławomir Izdebski: Czy w kwestii formalnej w takim układzie mogę trzy zdania?)

(Głosy z sali: Nie!)

(Głosy z sali: Nie można teraz w kwestii formalnej.)

(Głos z sali: To nieważne, trwa głosowanie.)(Rozmowy na sali)

(Senator Sławomir Izdebski: No, ale ja pytam panią marszałek, a nie państwa.)

Panie Senatorze, zgodnie z regulaminem w kwestii formalnej można oczywiście zabrać głos na każdym etapie, w tym momencie również, uprzedzam jednak, że musi to być wniosek o charakterze formalnym.

Bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję Pani Marszałek.

Ja chciałbym tylko poinformować, iż sprawa jest naprawdę bardzo poważna, idą za tym potężne kwoty pieniędzy, które zamierza odebrać premier Hausner...

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

To nie jest wniosek formalny, Panie Senatorze...

(Senator Sławomir Izdebski: Chciałbym tylko...)

...bardzo przepraszam.

(Senator Sławomir Izdebski: Chciałbym tylko poinformować szanowną Izbę, że związki rolnicze...)

Panie Senatorze, proszę!

(Senator Sławomir Izdebski: Ale tylko dwa zdania, Pani Marszałek. Może raz wykroczymy... to naprawdę nie jest przestępstwo.

(Głosy z sali: To nie jest wniosek formalny!)

Senator Jerzy Adamski:

Pani Marszałek, to nie jest wniosek formalny. Jako przewodniczący komisji regulaminowej protestuję przeciwko takiemu prowadzeniu obrad i udzieleniu głosu panu Izdebskiemu.

(Głos z sali: Proszę, głosujemy!)

(Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, jeżeli senator zgłasza chęć złożenia wniosku formalnego, to ja nie mogę mu odmówić udzielenia głosu.

Panie Senatorze Izdebski, zwracam panu uwagę, że wniosek przez pana przedstawiany nie ma charakteru wniosku formalnego.

W związku z tym zgodnie z regulaminem przystępujemy do głosowania.

Przypominam państwu senatorom, że poprawki pierwszą i osiemną przegłosujemy łącznie.

Poprawki te mają na celu zachowanie dotychczasowego stanu w zakresie podporządkowania Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego ministrowi właściwemu do spraw rozwoju wsi.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych wniosków?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 21 głosowało za, 45 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 123)**

Poprawki pierwsza i osiemna nie uzyskały akceptacji Izby.

Poprawka druga zmienia przepisy dotyczące możliwości podlegania rolniczemu ubezpieczeniu społecznemu przez osobę podejmującą pozarolniczą działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie górnej granicy wysokości należnego podatku za ubiegły rok, powodującej ustanie ubezpieczenia rolniczego. Informuję, że przyjęcie tej poprawki wykluczy głosowanie nad poprawkami dwudziestą, dwudziestą pierwszą i dwudziestą drugą.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki drugiej?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 67 obecnych senatorów 18 głosowało za, 49 – przeciw. **(Głosowanie nr 124)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka trzecia przywraca dotychczasowe rozwiązanie w zakresie podlegania rolniczemu ubezpieczeniu przez osoby prowadzące działy specjalne produkcji rolnej. Przyjęcie tej poprawki wykluczy głosowanie nad poprawkami siedemnastą, dwudziestą drugą i dwudziestą szóstą.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 17 głosowało za, 50 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 125)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka czwarta przywraca w słowniczku pojęcie renty z ubezpieczenia, przez którą ma się rozumieć rentę z tytułu niezdolności do pracy, rentę szkoleniową i rodzinną.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

(wicemarszałek J. Danielak)

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 18 głosowało za, 48 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 126)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka piąta eliminuje zbędny przepis powtarzający regulację już uchwaloną w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 68 głosowało za. **(Głosowanie nr 127)**

Poprawka została jednogłośnie przyjęta.

Poprawka szоста przywraca prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy rolniczej osobom najbliższym ubezpieczonemu rolnikowi.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 19 głosowało za, 47 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 128)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka siódma zmierza do wprowadzenia podstawy do wypłacania ubezpieczonemu zasiłku chorobowego za każdy dzień niezdolności do pracy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 18 głosowało za, 45 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 129)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji izby.

Poprawka ósma ma na celu likwidację zmiany dotyczącej wydłużenia okresu pobierania zasiłku chorobowego ze stu osiemdziesięciu do pięciuset czterdziestu dni i tym samym niezmnieszenia liczby rent krótkoterminowych przyznawanych po sześciu miesiącach choroby.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 67 obecnych senatorów 18 głosowało za, 48 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 130)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji izby.

Poprawka dziewiąta zmierza do wprowadzenia przepisu przyznającego prawo do zasiłku chorobowego na okres przebywania ubezpieczonego w zakładzie opieki zdrowotnej w celu rehabilitacji.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 19 głosowało za, 47 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 131)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka dziesiąta doprecyzowuje przepis poprzez wskazanie zakresu pojęcia członków rodziny, z których śmiercią osobie ponoszącej koszty pogrzebu przysługuje zasiłek pogrzebowy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 67 głosowało za, 45 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 132)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka jedenasta dodaje przepis umożliwiający Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego nieodpłatne korzystanie z krajowego systemu ewidencji gospodarstw rolnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 66 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 133)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwunasta doprecyzowuje przepis, czyniąc go zgodnym z zawartą w słowniczku definicją pojęcia należności z tytułu składek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

68 obecnych senatorów jednogłośnie głosowało za. **(Głosowanie nr 134)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzynasta doprecyzowuje przepis dotyczący zawieszenia biegu terminu przedawnienia w sytuacji, gdy należność stała się wymagalna w związku z niedotrzymaniem warunków spłaty ratalnej, wskazując, zgodnie z regulacjami postępowania administracyjnego, końcowy dzień okresu zawieszenia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

(wicemarszałek J. Danielak)

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 67 obecnych senatorów 66 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 135)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czternasta koryguje niewłaściwe odniesienie do przepisów ordynacji podatkowej, eliminując przepisy niemające zastosowania do zakresu działania Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 68 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 136)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami piętnastą i dwudziestą piątą będziemy głosować łącznie. Poprawki zmierzają do utrzymania dotychczasowego stanu prawnego w zakresie uprawnień Rady Ministrów do nadawania statutu Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 16 głosowało za, 47 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 137)**

Poprawki piętnasta i dwudziesta piąta nie uzyskały akceptacji Izby.

Poprawka szesnasta ma na celu zmianę organów uprawnionych do wydania rozporządzenia wykonawczego w zakresie sposobu prowadzenia gospodarki finansowej kasy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 67 obecnych senatorów 17 głosowało za, 48 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 138)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Poprawka siedemnasta w sposób zgodny z techniką legislacyjną wprowadza załącznik do ustawy nowelizowanej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 68 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 139)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta dostosowuje przepis zawarty w ustawie o działach administracji rządowej do zmian wprowadzanych wcześniejszymi nowelizacjami.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 68 obecnych senatorów 68 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 140)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta zmienia niejasne i niekompletne przepisy przejściowe dotyczące wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników, osób prowadzących pozarolniczą działalność opodatkowaną w innej formie, niż stanowią przepisy o zryczałtowanym podatku dochodowym. Przesuwa również o kwartał termin wyłączenia z ubezpieczenia osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą i zgodnie z nowymi regulacjami niespełniających warunków dalszego ubezpieczenia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 67 obecnych senatorów 67 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 141)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga wypełnia lukę w ustawie wynikającą z braku przepisów przejściowych dotyczących wprowadzonych nowelizacją zmian w zakresie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących działy specjalne produkcji rolnej. Przepisy przejściowe określają również moment ustania ubezpieczenia osób, których prawo do ubezpieczenia społecznego rolników zostaje ograniczone w wyniku tych zmian.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 66 obecnych senatorów 66 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 142)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta trzecia wprowadza właściwą nazwę organu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 66 obecnych senatorów 64 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 143)**

Poprawka uzyskała akceptację Izby.

Poprawka dwudziesta czwarta wskazuje terminy, do których mogą obowiązywać przepisy

(wicemarszałek J. Danielak)

wykonawcze wydane na podstawie przepisów sprzed nowelizacji.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 64 obecnych senatorów 64 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 144)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta szоста ma charakter redakcyjny.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 66 obecnych senatorów 66 głosowało jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 145)**

Przystępujemy do głosowania nad uchwałą w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest temu przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Jeszcze jedna ustawa.)

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 66 obecnych senatorów 51 głosowało za, 12 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 146)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Panie i Panowie Senatorowie, może być kłopot z kworum.

(Głos z sali: Jest kworum.)

Bardzo proszę o powrót na salę obrad tych senatorów, którzy mogą to jeszcze uczynić. Obrady trwają.

(Rozmowy na sali)

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy. Przypominam, że Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły projekty uchwały, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 58 obecnych senatorów 54 głosowało za, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 147)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Bardzo proszę senatora sekretarza o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Proszę o chwilę uwagi.

W dniu 31 marca 2004 r., to jest w środę, w wieczornej przerwie w obradach Senatu w sali nr 182 odbędzie się posiedzenie Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Godzina rozpoczęcia zostanie podana w odrębnym komunikacie. Porządek obrad: pierwsze czytanie zgłoszonego przez grupę senatorów projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Następny komunikat. Posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w sprawie ustaw uchwalonych na siedemdziesiątym i siedemdziesiątym pierwszym posiedzeniu Sejmu RP odbędzie się w dniu 24 marca 2004 r., w środę, o godzinie 10.00, w sali nr 102 w budynku Sejmu. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że porządek obrad pięćdziesiątego ósmego posiedzenia Senatu został wyczerpany.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Przypominam, że zgodnie z art. 49 ust. 2 Regulaminu Senatu oświadczenia nie mogą trwać dłużej niż pięć minut. Przedmiotem oświadczenia mogą być sprawy związane z wykonywaniem mandatu, przy czym nie może ono dotyczyć spraw będących przedmiotem porządku obrad bieżącego posiedzenia Senatu. Nad oświadczeniem senatorskim nie przeprowadza się dyskusji.

Przypominam państwu senatorom, że zgodnie z art. 49 ust. 2a Regulaminu Senatu marszałek odmówi przyjęcia niewyłoszonych oświadczeń,

(wicemarszałek J. Danielak)

których treści nie można ustalić lub których ogłoszenie przez senatora nie byłoby możliwe w przysługującym na to czasie, czyli w ciągu pięciu minut.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Szyszkowską.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Maria Szyszkowska:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pierwsze oświadczenie kieruję do ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Wynika ono z głębokiego niepokoju, ponieważ zdarza się, że w miodzie, który jest dawany do sprzedaży, są pewne środki, które powodują nieodwracalne procesy w organizmie człowieka. W związku z tym powstaje pytanie o rozpylanie środków trujących na plantacjach rzepaku. Niepokój budzi również podgrzewanie miodu do zbyt wysokiej temperatury, zanim zostanie on przelany do stosownych, małych słoików.

Drugie oświadczenie kieruję do ministra obrony narodowej. Proszę w nim o udzielenie informacji dotyczących kosztów prowadzenia operacji militarnej w Iraku. Jest tam również pytanie o koszty zaplanowane w roku bieżącym.

Całe oświadczenia składałam do protokołu*. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Suchańskiego.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Suchański:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Swoje oświadczenie kieruję do prezesa Najwyższej Izby Kontroli, pana Mirosława Sekuły.

W nawiązaniu do udzielonej mi odpowiedzi, z dnia 26 września 2003 r., nr KN0-051-3/2002, uprzejmie proszę o ponowne przeanalizowanie ustaleń końcowych kontroli, które – moim zdaniem – trudno uznać w świetle zebranego materiału dowodowego. Biorąc to pod uwagę, proszę o rozważenie możliwości skierowania sprawy do prokuratury. Z poważaniem, Jerzy Suchański.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Zapraszam pana senatora Anulewicza.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Swoje oświadczenie kieruję do ministra kultury.

2 lipca 1947 r. Sejm podjął uchwałę o upamiętnieniu największego miejsca zagłady Żydów w Europie w byłym obozie zagłady w Treblince – powiat Sokołów Podlaski, województwo mazowieckie.

W latach 1953–1959 tereny po byłych hitlerowskich obozach: niewolniczej pracy Polaków, Treblinka I, i zagłady Żydów, Treblinka II, zostały uporządkowane i upamiętnione według projektu profesora Haupta, Duszenki i Strynkiewicza. Całość upamiętnienia, opartego na symbolicznych elementach bramy, torów kolejowych, ogrodzenia i byłego krematorium, wzbogacono o pomnik główny. Pomnik jest symbolicznym grobowcem dla ośmiuset tysięcy Żydów z dziewięciu krajów Europy, którzy zostali tu bestialsko zamordowani.

Oszczędzę państwu opisu technologii śmierci, jaką zgotowali tym ludziom ich oprawcy.

W 1986 r. powołano Muzeum Walki i Męczeństwa w Treblince jako oddział Muzeum Regionalnego w Siedlcach. Obszar, którym zarządza muzeum, to 133 ha, a w jego skład wchodzi: były hitlerowski obóz zagłady; były hitlerowski obóz pracy, w którym zginęło dziesięć tysięcy Polaków; miejsce straceń – pierwotnie był to cmentarz przyobozowy dla obozu pracy, a później miejsce egzekucji Polaków i Romów; żwirownia, miejsce niewolniczej pracy polskich więźniów; oraz „Czarna Droga”, droga wybudowana przez więźniów, łącząca obóz pracy z obozem zagłady.

Muzeum w Treblince wpisane jest do rejestru zabytków i podlega ochronie prawnej.

Od kilku lat frekwencja zwiedzających utrzymuje się na poziomie około czterdziestu tysięcy osób rocznie. Są to głównie obywatele Polski, Izraela, USA, Niemiec, Szwecji, Francji i Anglii.

W 2003 r. uporządkowano teren miejsca straceń oraz wokół budynku. Poprawiono także stan sanitarny, jest on jednak nadal niezadowolający.

W przeszłości wielokrotnie były różne zamierzenia, by zbudować budynek muzealny, ale inicjatyw nie zrealizowano. Dyrekcja muzeum doszła do wniosku, że optymalnym rozwiązaniem, z uwagi na mniejsze koszty i stosunkowo krótki czas inwestycji, byłoby bazowanie na obecnym budynku tak zwanej dozorcówki, jego remont, przebudowa i rozbudowa. Pewne środki zostały już zadeklarowane przez Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego. Obecnie przygotowany został koncepcyjny projekt architektoniczno-budowlany obiektu.

Ranga, powaga miejsca i jego obecny stan, a zarazem oczekiwania opinii publicznej wymagają, by dostosować obiekt do wymogów muzealnych w możliwie najkrótszym czasie.

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator A. Anulewicz)

Bardzo proszę pana ministra o zainteresowanie się problemami muzeum w Treblince. Wymagają tego pamięć ludzi tam pomordowanych oraz polska racja stanu.

Z poważaniem senator RP, Andrzej Anulewicz.
Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że protokół pięćdziesiątego ósmego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji, zgodnie z art. 39 ust. 3 Regulaminu Senatu, zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich, pokój nr 255.

Nie dopełniłam jednak jeszcze bardzo istotnego obowiązku, bo nie poinformowałam, kto z państwa senatorów złożył swoje oświadczenia do protokołu. Uczynili to: pan Tadeusz Rzymkowski – dwa oświadczenia, pan senator Bień – dwa, pan senator Sztorc – trzy, pan senator Lorenz – jedno, pan senator Bargiel – jedno, pan senator Mańkut, pan senator Izdebski, pan senator Graczyński, pan senator Szafraniec – cztery, pan senator Zbigniew Kruszewski, pan senator Jurgiel, pan senator Stokłosa, pan senator Zychowicz – dwa oświadczenia*. Pozostałe zostały ogłoszone osobiście.

Zamykam pięćdziesiąte ósme posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

(Koniec posiedzenia o godzinie 11 minut 48)

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 J. Adamski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
2 A. Anulewicz	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
4 M. Balicki	+	-	-	-	+	+	-	+	-	?	-	+	+	+	-	-	+	?	-	+
5 J. Bargieł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	-	-	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	.	.	-	-	+	+	?	+	-	+	-	+	+	+	-	?	+	+	-	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
9 J. Bielawski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	+	+	-	-	+
10 J. Bień	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
11 F. Bobrowski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	-
12 K. Borkowski	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
14 C. Christowa	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
20 K. Doktorowicz	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
21 K. Drożdż	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
24 J. Dziemdziała	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
25 G. Ferenc	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+
28 Z. Gołębek	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	?	+	?	+	?	+
32 A. Jaeschke	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
33 Z. Janowska	.	.	.	.	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	+	?	-	-	+
34 M. Janowski	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
35 Z. Jarmużek	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	-	+	-	-	+	-	-	+
36 R. Jarzembowski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
37 K. Jurgiel	-	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+
38 D. Kempka	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
39 A. Klepacz	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
40 J. Konieczny	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
41 A. Koszada	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
42 M. Kozłowski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	+	-	+
43 Z. Kruszewski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
46 A. Kurska	.	.	.	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	+	+	-	-	+
48 K. Kutz	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	?	+	+	+	-	+
49 G. Lato	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+
52 T. Liszcz	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?
53 B. Litwiniec	+	+	-	-	+	+	-	+	-	-	-	-	-	+	-	-	+	?	-	+

Za

Wstępn

[illegible]

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
1 J. Adamski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	?	-	?	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	+	-	?	?	+	-	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	+	?	+	+	-	-	+	+	-	+	?	-	+	?	+	+	.	+	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	-	-	?	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	-	?	+	?	+	+	+	+	+	+	?	-	-	-	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	+	+	+	+	-	+	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	-	?	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	.	.	.
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	-	-	-	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	+	-	+	?	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	-	-	?	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołębek	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	?	?	+	+	?	+	+	?	+	+	?	+	?	+	+	+	.	.	.
32 A. Jaeschke	+	+	+	+	-	-	?	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
33 Z. Janowska	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
34 M. Janowski	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	?	-	?	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	+	+	-	?	-	.	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
36 R. Jarzembowski	+	+	+	+	-	-	?	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
37 K. Jurgiel	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	?	+	+	+	-	-	-	-	+	+
38 D. Kempka	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
40 J. Konieczny	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	+	+	+	-	-	-	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	+	+	+	+	-	?	?	+	+	+	+	+	?	+	?	?	-	?	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kutz	+	+	+	+	-	?	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G. Lato	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	+	+	?	-	?	+	+	+	?	+	+	+	?	+	?	?	+	+
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

Za

Przeciw

Wstrzymało się

Nie głosowało

[illegible]

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 J. Adamski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
2 A. Anulewicz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	?	?	+	?	-	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	?	+	+	?	+	+	-	+	?	+	-	+	+	-	+	+	-
5 J. Bargieł	+	+	+	-	+	.	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
8 A. Biela	+	+	-	+	?	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
10 J. Bień	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
11 F. Bobrowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
12 K. Borkowski	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
14 C. Christowa	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Doktorowicz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
21 K. Drożdż	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
25 G. Ferenc	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
28 Z. Gołębek	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	.	.	+	+	-	-	?	?	+	?	?	+	+	+	?	+	?	+	?	?
32 A. Jaeschke	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
33 Z. Janowska	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
34 M. Janowski	?	+	?	+	?	-	+	+	?	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
36 R. Jarzembowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
37 K. Jurgiel	+	+	-	+	-	-	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	?	+	+
38 D. Kempka	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
39 A. Klepacz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
40 J. Konieczny	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
41 A. Koszada	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
42 M. Kozłowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
43 Z. Kruszewski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
46 A. Kurska	?	+	?	+	?	-	+	+	?	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
48 K. Kutz	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	?	+	+	-
49 G. Lato	+	+	.	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-
52 T. Liszcz	+	?	?	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+
53 B. Litwiniec	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

78 78 78 77 78 77 78 79 79 79 79 79 78 79 79 79 78 79 79 79

73 76 68 18 65 61 25 78 72 16 73 19 77 16 74 79 11 76 77 15

1 0 3 56 2 16 50 0 0 61 0 58 1 62 0 0 62 0 0 62

4 2 7 3 11 0 3 1 7 2 6 2 0 1 5 0 5 3 2 2

[illegible]

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	-	-	?	+	-	+	-	?	?	?	+	+	+	+	-	+	+	?	?
4 M. Balicki	?	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
8 A. Biela	+	-	-	?	+	?	+	-	+	+	?	+	+	+	+	?	+	-	?	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
12 K. Borkowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	-	?	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	-	-	-	+	-	-	-	+	+
14 C. Christowa	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	.	-	-	-	+	-	-	-	+	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-	+	+
21 K. Drożdż	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	?	-	+	+	+	+	-	.	+	+	+	+	+	?	-	+	?	?	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	+	+	+
28 Z. Gołąbek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	+	-	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	-	?	?	+	?	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?	?	+	?	+
32 A. Jaeschke	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
33 Z. Janowska	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
34 M. Janowski	+	-	-	?	+	-	+	-	?	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
36 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
37 K. Jurgiel	?	-	-	?	?	+	?	-	-	?	-	+	+	+	+	?	+	+	?	-
38 D. Kempka	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
39 A. Klepacz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	?	+	-	+	+
40 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
43 Z. Kruszewski	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	.	-	-	-	+	-	-	-	+	+
46 A. Kurska	+	-	-	?	+	-	+	-	?	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	-	+	+
48 K. Kutz	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	-	+	+	?	+	+	-	+	+
49 G. Lato	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+
52 T. Liszcz	+	?	-	?	+	?	?	?	?	?	?	+	?	+	+	?	+	-	+	+
53 B. Litwiniec	+	?	?	+	+	+	+	+	+	?	+	-	-	-	+	-	-	-	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

Za

Przeciw

Wstrzym

Nie głosowało

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1 J. Adamski	+	.	.	.	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	?	+
4 M. Balicki	-	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
5 J. Bargieł	+	-	-	?	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	-	-	+	.	.
8 A. Biela	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	-	?	+
9 J. Bielawski	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
10 J. Bień	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
12 K. Borkowski	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	?	.
13 W. Bułka	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	-	+	-	-	-	+	+	.
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	+	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	-	+	+	+	-	-	+	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	?	-	-	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	-	-	?	+	.	+	-	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	-	-	+
24 J. Dziemdziała	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
25 G. Ferenc	+	-	?	+	+	?	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	-	?	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+
28 Z. Gołębek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	-	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	-	+	+
32 A. Jaeschke	+	-	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
33 Z. Janowska	-	-	?	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	-	-	+	+	+	.
34 M. Janowski	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	?	+
35 Z. Jarmużek	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
36 R. Jarzembowski	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	.	.	.	.	+	-	+	+	.
37 K. Jurgiel	-	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	-	-	+
38 D. Kempka	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
39 A. Klepacz	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	?	-	-	+	+	+
40 J. Konieczny	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
41 A. Koszada	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	-	+	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
46 A. Kurska	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	.	.	+
47 I. Kurzępa	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	?	+	-	-	+	+	+	+
48 K. Kutz	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	.	.	.	.	.	.	.
49 G. Lato	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+	+
52 T. Liszcz	-	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	?	+
53 B. Litwiniec	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	+	?	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

Obecných

Za

Przeciw

Wstrzymało się

Nie głosowało

78	63	15	0	0
76	14	55	7	0
76	55	4	17	0
76	73	1	2	0
76	74	0	2	0
77	56	18	3	0
77	21	55	1	0
77	77	0	0	0
77	26	48	3	0
77	77	0	0	0
78	12	0	2	0
77	50	63	3	0
77	72	24	4	0
76	28	0	9	0
76	26	39	4	0
77	26	47	4	0
77	59	47	2	0
76	64	15	9	0
75	68	2	0	0
68		0	0	0

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
1 J. Adamski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
2 A. Anulewicz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	?	?	+	?	-	+	+	+	.	?	+	?	+	+	-	+	-	-	-	?
4 M. Balicki	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	-	?
5 J. Bargieł	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	-
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	.	+
8 A. Biela	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	?	+	?	?
9 J. Bielawski	-	+	-	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
10 J. Bień	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	-	-	-	-	+
11 F. Bobrowski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
12 K. Borkowski	.	.	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	?	?	+	-	?
13 W. Bułka	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	+	+
14 C. Christowa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	.	-	-	-	-	-	+
19 J. Danielak	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	-	-	-	+	+
20 K. Doktorowicz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	-	-	-	-	?
21 K. Drożdż	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	?	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
24 J. Dziemdziała	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	-	+
25 G. Ferenc	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	-	-
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
28 Z. Gołębek	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	?	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	+	+	?
32 A. Jaeschke	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
33 Z. Janowska	#	+	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 M. Janowski	?	+	+	?	-	+	+	+	?	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-
35 Z. Jarmużek	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	-	-	-	-	-	+
36 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
37 K. Jurgiel	-	-	-	-	-	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	+	-	+	-	?
38 D. Kempka	-	+	-	+	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-
39 A. Klepacz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	?	+	?
40 J. Konieczny	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	.
41 A. Koszada	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	-	-	-	-	-	+
42 M. Kozłowski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
43 Z. Kruszewski	-	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	-	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	-	+	-	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
46 A. Kurska	?	+	+	?	#	+	+	+	?	+	+	+	+	.	?	?	+	-	+	-
47 I. Kurzępa	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	?	+
48 K. Kutz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
49 G. Lato	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	-	+	-	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
52 T. Liszcz	-	?	+	?	-	+	+	+	+	?	+	+	?	+	-	+	-	-	-	?
53 B. Litwiniec	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
54 J. Lorenz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
55 M. Lubiński	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	-	-	-	-	-	+
56 W. Łęcki	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
57 W. Mańkut	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	-	-	-	-	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G. Matuszak	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
60 B. Mąsior	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
61 M. Mietła	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
62 S. Nicieja	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
63 G. Niski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
64 L. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 K. Pawelek	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
66 W. Pawłowski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	.
67 J. Pieniążek	-	+	-	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?	?	?
68 K. Piesiewicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
69 W. Pietrzak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
70 Z. Piwoński	+	+	?	+	+	+	+	#	.	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
71 S. Plewa	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-	+
72 B. Podgórski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
73 L. Podkański	-	-	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	-	?
74 J. Popiołek	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
75 Z. Religa	?	?	?	?	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?
76 Z. Romaszewski	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	?	+	-	+	-	+
77 T. Rzemyskowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	?
78 W. Sadowska	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+
79 J. Sagatowska	?	+	+	?	-	+	+	+	+	?	+	?	+	#	?	+	+	+	+	-
80 E. Serocka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	-	-	-	-	-	+
81 K. Sienkiewicz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	-	+
82 D. Simonides	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	?	-	+	+
83 R. Sławiński	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+
84 R. Smoktunowicz	.	.	.	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	-	?	-	-	+
85 J. Smorawiński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
86 A. Spychalski	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
87 G. Staniszevska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
88 H. Stokłosa	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
89 A. Stradomska	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	.	-	.	+
90 J. Suchański	-	+	-	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
91 J. Szafraniec	-	-	?	-	-	+	+	+	+	?	+	-	-	+	+	+	?	+	?	?
92 J. Sztorc	.	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	?
93 K. Szydłowski	-	+	-	?	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
94 M. Szyszkowska	?	+	?	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	.	?	-	-	?	?	+
95 A. Wielowieyski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
96 E. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
97 T. Wnuk	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
98 Z. Zychowicz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	?	-	+
99 M. Żenkiewicz	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	-	-	-	-	+

Obecných	69	71	72	73	69	68	71	71	68	71	71	71	70	66	73	73	72	73	71	71
Za	3	60	10	57	58	67	67	70	65	65	51	64	63	64	15	13	6	14	17	47
Przeciw	56	6	58	8	9	0	1	0	0	0	15	5	6	0	45	52	59	53	49	9
Wstrzymało się	9	5	4	8	1	1	3	0	3	6	4	2	1	0	13	8	7	6	5	15
Nie głosowało	1	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	2	0	0	0	0	0	0

	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140
1 J. Adamski	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
2 A. Anulewicz	-	-	-	.	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
5 J. Bargieł	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	?	+	+	+	-	-	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
8 A. Biela	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	-	-	+	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
10 J. Bień	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
11 F. Bobrowski	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
12 K. Borkowski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
14 C. Christowa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
19 J. Danielak	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
20 K. Doktorowicz	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
21 K. Drożdż	-	-	+	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	-	-	-	-	-	-	+	-	?	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
25 G. Ferenc	-	-	-	-	-	-	+	-	-	.	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
28 Z. Gołąbek	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 A. Jaeschke	.	.	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
33 Z. Janowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 M. Janowski	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 Z. Jarmużek	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
36 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
37 K. Jurgiel	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
38 D. Kempka	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
39 A. Klepacz	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
40 J. Konieczny	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
41 A. Koszada	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
42 M. Kozłowski	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
43 Z. Kruszewski	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
46 A. Kurska	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	+	+
47 I. Kurzępa	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
48 K. Kutz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
49 G. Lato	-	-	+	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	-	-	+	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+
52 T. Liszcz	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 B. Litwiniec	-	?	-	-	-	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-	-	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	141	142	143	144	145	146	147
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	.
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	-	.
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	.
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	-	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	.	.	.	.	.	.	.
11 F. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	.
12 K. Borkowski	+	+	+	+	+	-	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	.	.	.	.	.	.	.
15 A. Chronowski	.	.	.	.	.	.	.
16 J. Cieślak	.	.	.	.	.	.	.
17 Z. Cybulski	.	.	.	.	.	.	.
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	-	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	?
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołębek	+	+	+	+	+	-	+
29 G. Grabowska	.	.	.	.	.	.	.
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	+	-	+
32 A. Jaeschke	+	+	+	+	+	+	.
33 Z. Janowska	.	.	.	.	.	.	.
34 M. Janowski	+	+	+	+	+	?	.
35 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+
36 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	+
37 K. Jurgiel	.	.	.	.	.	.	.
38 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+
40 J. Konieczny	.	.	.	.	.	.	.
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	.	.	.	.	.	.	.
45 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	+	+	+	+	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kutz	.	.	.	.	.	.	.
49 G. Lato	+	+	+	.	+	+	+
50 M. Lewicki	.	.	.	.	.	.	.
51 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	?	+	+	-	?
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	#	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	141	142	143	144	145	146	147
54 J. Lorenz	.	.	.	.	.	.	.
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	+	.
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.
59 G. Matuszak	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Mąsior	+	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Nicieja	+	+	+	+	+	+	+
63 G. Niski	.	.	.	.	.	.	.
64 L. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.
65 K. Pawelek	+	+	+	+	+	+	+
66 W. Pawłowski	.	.	.	.	.	.	.
67 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	?	+
68 K. Piesiewicz	.	.	.	.	.	.	.
69 W. Pietrzak	.	.	.	.	.	.	.
70 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	+	+
71 S. Plewa	+	+	+	+	+	+	+
72 B. Podgórski	.	.	.	.	.	.	.
73 L. Podkański	+	+	+	+	+	-	+
74 J. Popiołek	+	+	+	+	+	+	+
75 Z. Religa	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Romaszewski	+	+	?	+	+	-	?
77 T. Rzemyskowski	.	.	.	.	.	.	.
78 W. Sadowska	+	+	+	+	+	+	+
79 J. Sagatowska	+	+	+	+	+	-	+
80 E. Serocka	+	+	+	+	+	+	+
81 K. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	+	+
82 D. Simonides	+	+	+	.	+	+	+
83 R. Sławiński	+	+	+	+	+	+	+
84 R. Smoktunowicz	+	.	.	.	.	.	.
85 J. Smorawiński	.	.	.	.	.	.	.
86 A. Spychalski	+	+	+	+	+	+	.
87 G. Staniszevska	.	.	.	.	.	.	.
88 H. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	.
89 A. Stradomska	+	+	+	+	+	+	+
90 J. Suchański	+	+	+	+	+	+	+
91 J. Szafraniec	+	+	+	+	+	-	?
92 J. Sztorc	+	+	+	+	+	-	+
93 K. Szydłowski	.	.	.	.	.	.	.
94 M. Szyszkowska	+	+	+	+	+	+	+
95 A. Wielowieyski	.	.	.	.	.	.	.
96 E. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.
97 T. Wnuk	.	.	.	.	.	.	.
98 Z. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+
99 M. Żenkiewicz	+	+	+	+	+	+	+

Obecných	67	66	66	64	66	66	58
Za	67	66	64	64	66	51	54
Przeciw	0	0	0	0	0	12	0
Wstrzymało się	0	0	2	0	0	2	4
Nie głosowało	0	0	0	0	0	1	0

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 58. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Zmiana ustawy o języku polskim jest podyktowana koniecznością dostosowania do przepisów prawa Unii Europejskiej w zakresie swobody przepływu towarów i usług oraz swobody przepływu osób. Dla przedmiotu zmian istotne są postanowienia traktatu akcesyjnego oraz orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Trzeba podkreślić, że mimo wątpliwości, które powstały podczas prac nad projektem, punktem wyjścia do zmiany ustawy była odpowiednia ochrona języka polskiego ze względu na jego kulturotwórcze znaczenie. Jednocześnie należy zgodzić się z poglądem, że podstawowym zagadnieniem zmian nie jest regulacja kwestii ochrony dbałości o kulturę języka polskiego, lecz raczej stosowania języka polskiego w obrocie gospodarczym i prawnym. Taki rozdział pozwala należycie podejść do rozpatrywanej ustawy. Najważniejsze zmiany dotyczą używania języka polskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w obrocie z udziałem konsumentów oraz przy wykonywaniu przepisów z zakresu prawa pracy.

Obok przesłanek dostosowawczych jednym z poważniejszych założeń jest fakt, że nowelizacja powinna ułatwić prowadzenie działalności zagranicznym przedsiębiorcom bez szkody dla korzystających z ich usług polskich konsumentów oraz bez szkody dla polskich pracowników zatrudnianych przez tych przedsiębiorców. Mowa tutaj między innymi o art. 8 ust. 3, który stanowi wyjątek od zasady obowiązku sporządzania w języku polskim umów z udziałem konsumentów i umów z zakresu prawa pracy. Wskazany przepis przewiduje, że wszelkie dokumenty z zakresu prawa pracy, a także umowy konsumenckie mogą być w pewnych ściśle określonych sytuacjach sporządzone w języku obcym. Warunkiem skorzystania z tego przepisu jest uprzednie pouczenie odpowiednio pracownika lub konsumenta o prawie do sporządzenia umowy w języku polskim. Najważniejszą kwestią jest jednak to, że wyjątek ma zastosowanie tylko w stosunku do obywateli innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić, że ustawa w tym zakresie nie narusza uprawnień naszych obywateli, ponieważ ich nie dotyczy, natomiast wprowadza usprawnienie dla podmiotów zagranicznych.

Z kolei w odniesieniu do konsumentów lub osób świadczących pracę, których miejsce zamieszkania jest na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewiduje się, że umowy lub dokumenty z ich udziałem co do zasady będą sporządzane w języku polskim, przy czym dopuszcza się jednocześnie sporządzenie jednej lub kilku wersji obcojęzycznych. W celu należytej ochrony naszych obywateli przewiduje się, że podstawą wykładni takich dokumentów jest ich wersja w języku polskim.

Rozpatrując wspomniane oraz pozostałe przepisy projektu, można dojść do wniosku, że zmiana nie jest obszerna, należy ją ocenić jako drobiazgową, charakteryzującą się dbałością o szczegółowe uregulowanie przedmiotowego zagadnienia. Jako przykład można podać art. 7a ust. 1 zawierający nazewnictwo, do którego w szczególności odnosi się obowiązek używania języka polskiego.

Wobec przedstawionych racji projekt ustawy o zmianie ustawy o języku polskim zasługuje na poparcie, co zdecydowanie czynię!

Przemówienie senatora Krzysztofa Jurgieła w dyskusji nad punktem czwartym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozpatrywana dzisiaj ustawa o zmianie ustawy – Prawo bankowe, druk nr 621, wprowadza zmiany, które, po pierwsze, umożliwiają zlecenie niektórych czynności bankowych podmiotom zewnętrznym; po drugie, ustawowo regulują system kontroli wewnętrznej w banku; po trzecie, doprecyzowują zakres decyzji nadzoru i prawa NBP; po czwarte, rozdzielają artykuły dotyczące rady nadzorczej i zarządu banku, dokonując w tych przepisach pewnych zmian; po piąte, zmieniają przepisy dotyczące obejmowania znacznych pakietów akcji, a więc zaangażowania kapitałowego; po szóste, wprowadzają zmiany polegające na poszerzeniu zakresu informacji podawanych zarówno Komisji Nadzoru Bankowego, jak i organom ścigania.

Wnoszę o wprowadzenie do tekstu ustawy z dnia 4 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw następujących poprawek.

Pierwsza poprawka. Art. 6b nadać brzmienie:

1. Przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny odpowiada solidarnie z bankiem za szkody wyrządzone klientom banku wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zakres solidarnej odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, niezależnie od postanowień zawartych w umowie banku z klientem, jest ograniczony do wysokości szkody poniesionej przez klienta.

3. Odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za szkody wyrządzone klientom banku wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Druga poprawka. W art. 22b nadać ust. 1 brzmienie: Powołanie prezesa oraz członka zarządu odpowiedzialnego zgodnie ze statutem banku za zarządzanie ryzykiem kredytowym związanym z działalnością banku następuje za zgodą Komisji Nadzoru Bankowego. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza.

Trzecia poprawka. Skreślić art. 92a.

Czwarta poprawka. W art. 105 ust. 1 pkt 2 nadać lit. b – m następujące brzmienie:

b) sądu lub prokuratora w toku postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe,

c) sądu w związku z prowadzonym postępowaniem spadkowym lub o podział majątku między małżonkami albo prowadzoną przeciwko osobie fizycznej, będącej stroną umowy, sprawą o alimenty lub o rentę o charakterze alimentacyjnym,

d) dyrektora izby celnej w związku z toczącą się:

— sprawą karną lub karną skarbową przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy zawartej z bankiem,

— sprawą karną lub karną skarbową o przestępstwo popełnione w zakresie działalności osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, która jest posiadaczem rachunku,

e) prezesa Najwyższej Izby Kontroli w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego, określonego w ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli; DzU z 2001 r. nr 85 poz. 937 i nr 154 poz. 1800,

f) przewodniczącego Komisji Papierów Wartościowych i Giełd w zakresie nadzoru na podstawie ustawy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8,

g) prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym ustawą z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (DzU z 2000 r. nr 9 poz. 131, nr 86 poz. 958, nr 119 poz. 1252 i nr 122 poz. 1316 oraz z 2001 r. nr 154 poz. 1802),

h) biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy,

i) Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych w zakresie nadzoru nad wykonywaniem przez bank funkcji depozytariusza na podstawie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (DzU nr 139 poz. 934, z 1998 r. nr 98 poz. 610, nr 106 poz. 668 i nr 162 poz. 1118, z 1999 r. nr 110 poz. 1256, z 2000 r. nr 60 poz. 702, z 2001 r. nr 8 poz. 64 i nr 110 poz. 1189 oraz z 2002 r. nr 25 poz. 253),

j) służb ochrony państwa i ich upoważnionych pisemnie funkcjonariuszy lub żołnierzy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych,

k) Policji, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, na zasadach i w trybie określonych w art. 20 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji,

l) komornika sądowego w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym,

ł) wydawców elektronicznych instrumentów płatniczych niebędących bankami w zakresie określonym ustawą z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (DzU nr 169 poz. 1385),

m) Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań określonych w art. 12 i 14 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (DzU z 2002 r. nr 101 poz. 926 i nr 153 poz. 1271).

Piąta poprawka. Po art. 105 dodać art. 105a w brzmieniu: W przypadkach określonych w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (DzU nr 89 poz. 555, z późn. zm.) dotyczące zatrzymania i wykorzystania korespondencji i przesyłek, które znajdują się w dyspozycji urzędów, instytucji lub podmiotów prowadzących działalność w dziedzinie poczty lub działalność telekomunikacyjną, urzędów celnych albo instytucji lub przedsiębiorstw transportowych.

Szosta poprawka. Skreślić art. 106b i 106c.

Złoszone poprawki zmierzają do: po pierwsze, skreślenia art. 92a, który dotyczy sekurytyzacji, po drugie, solidarnej odpowiedzialności przedsiębiorcy i banku za zobowiązania wobec klienta, po trzecie, uzależnienia powołania członka zarządu banku odpowiedzialnego za zarządzanie ryzykiem bankowym od zgody nadzoru bankowego, po czwarte, poszerzenia dostępu organów ścigania do tajemnicy bankowej.

Sposób głosowania nad ustawą uzależniam od przyjęcia poprawek złoszonych podczas dyskusji.

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Bargieła

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra infrastruktury Marka Pola

Dotyczy: sprawy drogi nr 94, województwo małopolskie.

Szanowny Panie Ministrze, od wielu lat, a jako senator – od 2002 r., informowałem służby drogowe będące w Pana gestii o zagrożeniu katastrofą budowlaną wiaduktu w ciągu drogi nr 94 w Olkuszu i o ewentualnych jej skutkach dla ruchu drogowego. Mimo to do 14 marca 2004 r. nikt z podległych Panu służb nie podjął żadnych konkretnych działań mających zapobiec ewentualnej tragedii. 14 marca 2004 r. nastąpiło ponowne uszkodzenie tegoż wiaduktu i znów dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności uniknięto tragedii. Pragnę przypomnieć, iż informowałem również, że wyłączenie wiaduktu z ciągu drogi nr 94 spowoduje paraliż komunikacyjny na całym odcinku tejże drogi w powiecie olkuskim, a większość pojazdów poruszać się będzie przez centrum miasta. To wszystko już się stało.

Stan ten wymaga podjęcia natychmiastowych działań zmierzających do przeprowadzenia niezbędnych prac mających na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu. W związku z tym wnoszę do Pana Ministra o ich podjęcie.

Istnieje również druga ewentualność. Mając na uwadze stale pogarszający się stan techniczny wiaduktu, który stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu korzystających z przejazdu wspomnianą drogą, wnoszę o podjęcie działań zmierzających do uruchomienia inwestycji zaplanowanej na bieżący rok już teraz.

Janusz Bargieł

Oświadczenie złożone przez senatora Januarego Bienia

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Leszka Sikorskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Lekarze z Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego imienia profesora Witolda Orłowskiego w Częstochowie zwrócili się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie niemożności uruchomienia w tej wieloprofilowej placówce oddziału kardiologicznego.

W przedmiotowym szpitalu istnieje konieczność jak najszybszego uruchomienia oddziału kardiologicznego wraz z oddziałem intensywnej opieki kardiologicznej – OIOK oraz nowoczesną diagnostyką kardiologiczną. Konieczność ta jest spowodowana dużą liczbą pacjentów, często w ostrych stanach kardiologicznych, hospitalizowanych w szpitalu, którzy wymagają intensywnej opieki kardiologicznej – natychmiastowej interwencji, w tym zabiegów ratujących życie. Placówka dysponuje kadrą złożoną z czterech wyspecjalizowanych kardiologów i z grupy aktualnie szkolących się lekarzy w ośrodkach referencyjnych w zakresie kardiologii inwazyjnej oraz pozyskała partnera – Polsko-Amerykańskie Kliniki Serca – który gotów jest zainwestować własne środki w wyposażenie oddziału.

Inicjatywa nie znalazła jednak poparcia w Śląskim Oddziale Narodowego Funduszu Zdrowia, który przyznał środki finansowe na leczenie chorych kardiologicznych jedynie niedziałającemu jeszcze NZOZ, tworzonemu dopiero w zasobach miejskiego szpitala imienia doktora Biegańskiego w Częstochowie, w którym brakuje rozbudowanej bazy szpitalnej. Pomimo powołania oddziału kardiologicznego w ramach Polsko-Amerykańskich Klinik Serca i podpisania z wojewódzkim szpitalem zespołowym umowy o adaptację pomieszczeń, NFZ nie przyznał temu oddziałowi żadnych procedur.

Niczym nieuzasadniona odmowa NFZ pozbawia częstochowskich pacjentów właściwej opieki, a przedmiotową placówkę skazuje na zmarnowanie dwóch lat pracy włożonej w przygotowanie i utworzenie oddziału kardiologicznego w WSZ, gdyż dalsze prace nad uruchomieniem oddziału, na który przeznaczono 600 m powierzchni szpitalnej, bez przyznania tych procedur będą bezzasadne.

Warto nadmienić, że w chwili obecnej szpital nie dysponuje możliwością wykonywania zabiegów ratujących życie, takich jak założenie elektrody endokawitarnej czy też kontrapulsacja wewnątrzaoortalna. Będzie to możliwe w ramach oddziału kardiologicznego. Aktualnie w żadnym szpitalu w regionie częstochowskim nie ma możliwości inwazyjnego leczenia ostrych zespołów wieńcowych i zawałów serca, które obniża śmiertelność szpitalną z około 15–20% do około 2% w ramach ostrych dwudziestoczterogodzinnych dyżurów zawałowych. Niektórzy chorzy są przewożeni karetkami „R” do oddalonych o około 100 km ośrodków referencyjnych na Śląsku. Bariere stanowi niewystarczająca liczba karetek reanimacyjnych i wysoki koszt transportu oraz ciężki stan chorego dyskwalifikujący go do dalekiego transportu. O potrzebie utworzenia oddziału świadczy także fakt, że śmiertelność w regionie częstochowskim z powodu chorób układu krążenia wynosi 55%, a suma śmiertelności przedszpitalnej i szpitalnej w zawałe serca – 37%.

Uprzejmie proszę o pomoc w niniejszej sprawie.

Z wyrazami szacunku
January Bień

Oświadczenie złożone przez senatora Januarego Bienia

Oświadczenie skierowane do rzecznika praw obywatelskich Andrzeja Zolla

Szanowny Panie Profesorze!

Pielęgniarki i położne zrzeszone w związkach zawodowych pielęgniarek i położnych przy Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym imienia NMP w Częstochowie zwróciły się do mnie z prośbą o pomoc, zmierzającą do wyjaśnienia, czy stanowisko zajęte przez dyrektora placówki w trakcie negocjacji warunków wypłat zaległego wynagrodzenia oraz przedstawione w piśmie z dnia 29 stycznia 2004 r., skierowane do personelu pielęgniarstwa i położniczego, jest zgodne z obowiązującymi regułami prawnymi.

Na mocy prawomocnych ugód zawartych przed Sądem Rejonowym w Częstochowie – sygn. akt VII P. 588/03 i inne – grupie około czterystu pięćdziesięciu pielęgniarek i położnych przysługuje prawo do kwoty 2 tysięcy 800 zł na osobę. Kwota ta winna być wypłacona w dwóch ratach: pierwsza rata do 31 stycznia 2004 r., druga do 30 czerwca 2004 r. Kwoty te wynikają z negocjacji i ustaleń prowadzonych na przełomie lat 2000 i 2001, a w szczególności na podstawie porozumienia zawartego z dyrektorem szpitala w dniu 14 lipca 2003 r. Rozumiejąc trudną sytuację finansową placówki, pielęgniarki i położne wyraziły zgodę na wypłatę zaległego wynagrodzenia w dwóch ratach oraz zrezygnowały z odsetek i kosztów procesu.

Dyrektor szpitala zwrócił się na piśmie do każdej z pielęgniarek i położnych z prośbą o wyrażenie zgody na odłożenie w czasie wypłaty kwoty 1 tysiąca 400 zł, albowiem, jak uzasadnia, sytuacja finansowa w WSS jest dramatyczna, zaś wypłacenie należnej kwoty nie jest możliwe z powodu zmiany zasad rozliczania się z NFZ. Autor pisma informuje w dalszej jego części, iż: „żądanie przedstawiciela związków zawodowych jest [...] zupełnie nierealne do wykonania i świadczy o braku zrozumienia dla działań dyrekcji w walce o utrzymanie miejsc pracy. Stawianie dyrekcji oraz innych pracowników szpitala wobec gróźb (pismo pełnomocnika ZZPiP przypomina, iż w przypadku niewypłacenia należności konto szpitala zajmie komornik) zmusi dyrekcję do najszybszego i bolesnego w skutkach szukania oszczędności, jakim jest zwalnianie z pracy. [...] Proszę rozważyć, czy ważniejsza jest jednorazowa wypłata i narażenie szpitala na stan likwidacji, czy zachowanie miejsc pracy i możliwość wypłacenia należności w ratach, ale dopiero po uregulowaniu zobowiązań, głównie wobec ZUS? W związku z tym proszę o cofnięcie pełnomocnictwa kancelarii radcy prawnego, aby nie doszło do realizacji przedstawionego scenariusza.”

Mając na uwadze art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także niektóre z zapisów ustawy – Kodeks pracy z dnia 26 czerwca 1976 r., a w szczególności art. 11, z którego wynika, iż jakakolwiek dyskryminacja, bezpośrednia lub pośrednia, w zatrudnieniu, w szczególności ze względu na przynależność związkową, jest niedopuszczalna, odnosi się nieodparte wrażenie, że treść pisma skierowanego do pielęgniarek i położnych jest nie tylko działaniem sprzecznym z powyższą normą prawną, ale także wykorzystaniem przez dyrektora placówki prawa do zwolnienia zatrudnionych w placówce pracowników – w razie niewyrażenia zgody na odłożenie w czasie wypłaty kwoty 1 tysiąca 400 zł – w sposób, który jest spreczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współżycia społecznego. Takie działanie uprawnionego nie może być uważane za wykonywanie prawa i nie może korzystać z ochrony.

Będę wdzięczny za przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku
January Bień

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Graczyńskiego

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Czesława Śleziaka

Realizowany jest program „Odra 2006”. Ważnym elementem tego programu jest budowa zbiornika „Racibórz”.

Działania podjęte przez wojewodę śląskiego w celu ustalenia lokalizacji zbiornika napotkały na sprzeciw mieszkańców wsi Nieboczowy.

Zwracam się do Pana Ministra o podjęcie negocjacji z mieszkańcami w celu zakończenia sporu.

Proszę o informację o wyniku negocjacji.

Pozostaję z poważaniem
Adam Graczyński

Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako wiceprzewodniczący senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi proszę Pana Ministra o udzielenie mi obszernych wyjaśnień dotyczących rolnictwa ekologicznego w Polsce.

Podczas ostatniej oficjalnej wizyty w Brukseli, do której wspólnie podróżowaliśmy, delegacja marszałka Senatu RP – także ja byłem w jej składzie – spotkała się z Polonią. Tuż po wizycie w Brukseli otrzymałem od tamtejszej Polonii list z prośbą o wyjaśnienia dotyczące niektórych zagadnień związanych z polskim rolnictwem. Kopię tego listu* przesyłam Panu Ministrowi z prośbą o odpowiedź.

Z poważaniem
Sławomir Izdebski

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Jurgieła

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Zbigniewa Kaniewskiego

Ministerstwo Skarbu Państwa 5 marca 2004 r. przedstawiło listę przedsiębiorstw przewidzianych do prywatyzacji w 2004 r. Na liście tej znajduje się białostocki Polmos. Skarb Państwa zamierza w pierwszej kolejności sprzedać, jak zadeklarował, 70% akcji. Zainteresowanie przejęciem przedsiębiorstwa zadeklarowało już kilka podmiotów. Po pierwsze, jest nim zainteresowany pan William Carey i jego firma CEDC, będąca jednym z największych w kraju dystrybutorów alkoholu. Wymienia się tu również spółkę Sobieski Dystrybucja oraz Polmos Lublin. Doświadczenia prywatyzacyjne w województwie podlaskim w odniesieniu do większości prywatyzowanych firm powodują istotne obawy co do dalszych losów przedsiębiorstwa. Losy takich zakładów jak PMB czy „Bison-Biał” pokazują, że nowi właściciele nie realizują umów prywatyzacyjnych, nie dbają o interesy załogi, a często ich działania zmierzają wprost do likwidacji przedsiębiorstw.

W związku z tym zwracam się do pana Zbigniewa Kaniewskiego, ministra Skarbu Państwa, z następującymi pytaniami.

Po pierwsze, w jakim trybie i w jaki sposób Skarb Państwa zamierza sprywatyzować Polmos Białystok?

Po drugie, jakie firmy oficjalnie zadeklarowały zainteresowanie przejęciem tego przedsiębiorstwa?

Po trzecie, w jaki sposób Skarb Państwa zamierza zapewnić w trakcie procesu prywatyzacyjnego dalsze funkcjonowanie przedsiębiorstwa i interesy załogi Polmosu Białystok?

Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Kruszeewskiego

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

Proszę o jednoznaczna odpowiedź na pytanie: czy po 1 maja bieżącego roku stopnie i tytuły naukowe uzyskane w krajach Unii Europejskiej, w tym w krajach nowo wstępujących takich, jak: Litwa, Łotwa i Estonia, będą uznawane w Polsce?

Czy obywatel Polski, który uzyskał stopień doktora lub doktora habilitowanego na przykład na Litwie, może być zaliczany do minimum kadrowego na polskiej uczelni, niezależnie od terminu uzyskania tego stopnia?

Czy polskie dyplomy licencjackie i magisterskie będą uznawane w krajach Unii?

Czy pojęcie „do celów akademickich” ogranicza się tylko do możliwości podjęcia studiów lub studiów doktoranckich na określonej uczelni?

Z jakimi krajami Unii Europejskiej mamy podpisane porozumienia o uznawaniu stopni i tytułów naukowych?

Z poważaniem
Zbigniew Kruszeewski

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Lorenza

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

Szanowny Panie Premierze!

Pismem z dnia 9 grudnia ubiegłego roku zwróciłem się do Pana, bardzo zaniepokojony zamiarem wyłączenia z budżetu Agencji Nieruchomości Rolnych środków skierowanych na tworzenie miejsc pracy i pomocy środowiskom postpegeerowskim w związku z restrukturyzacją państwowej gospodarki rolnej. Otrzymana 14 stycznia bieżącego roku od ministra finansów Andrzeja Raczki odpowiedź nie spełniła moich oczekiwań, wobec czego 29 stycznia bieżącego roku ponownie poprosiłem o zapewnienie, że rząd będzie pamiętał o potrzebach społeczeństwa postpegeerowskiego i domagałem się gwarancji, że fundusze przeznaczone na pomoc, przekazane przez agencję, będą rozdysponowywane przez ministra we współpracy z agencją. Stanowisko moje wynika z doświadczenia, które mówi, że tylko będąc niejako wewnątrz środowiska borykającego się z problemami, można mu skutecznie pomóc.

Niestety, odpowiedź pana ministra z 4 marca bieżącego roku, aczkolwiek obszerna, nie rozwiała mojego niepokoju. Wciąż nie uzyskałem odpowiedzi na pytania, co stanie się z dotychczas realizowanymi przez agencję wieloletnimi umowami stypendialnymi, świadczeniami socjalnymi przeznaczonymi na dożywianie w szkołach, umowami zawartymi z samorządami i urzędami pracy, dotyczącymi różnego rodzaju zobowiązań z zakresu infrastruktury.

Wbrew stanowisku ministra finansów, centralizacja tych zadań, czy też przekazanie ich samorządom bez wystarczających środków na ich realizację, oznaczać będzie jeszcze gorszą sytuację byłych pracowników pegeerów i ich rodzin. Ośrodki pomocy społecznej, mimo najlepszej woli, nie dysponują aparatem pozwalającym miarodajnie ocenić sytuację, tak by uniknąć udzielania pomocy tym, którzy jej faktycznie nie potrzebują.

Konsekwentnie twierdę, że powierzenie tych zadań Agencji Nieruchomości Rolnych było dobrą decyzją, czego dowodem są liczne, funkcjonujące na przekór wszystkiemu gospodarstwa, przekwalifikowani rolnicy, kształcąca się młodzież i coraz większy odsetek dzieci, które nie kończą edukacji na szkole podstawowej. Potrzeba pomocy wciąż jednak jest ogromna. W mojej opinii, a także w opinii większości przedstawicieli środowisk rolniczych, agencja realizowała to zadanie bardzo dobrze.

Żywię obawy, że efektywnie wykorzystywane dotychczas środki zostaną „rozrzucone” po różnych resortach i sposób ich wykorzystania wymknie się spod wszelkiej kontroli, a co najważniejsze – w szczątkowej ilości dotrą one do potrzebujących.

Proszę o zapewnienie mnie, że środki przeznaczone na pomoc środowiskom postpegeerowskim nie będą mniejsze niż dotychczas i o jednoznaczne określenie, kto będzie odpowiedzialny za kontynuację umów zawartych przez ANR i jej dotychczasowej działalności.

Z poważaniem
Janusz Lorenz

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Czesława Śleziaka

Zwracam się z prośbą o wzięcie pod uwagę w czasie opracowywania koncepcji zagospodarowania rezerwatu na rzece Pasłęce sprawę najważniejszej, jaką jest zabezpieczenie przed powodzią i podtopami miasta i gminy Braniewo.

Między innymi niewystarczająca liczba urządzeń hydrotechnicznych na rzece Pasłęce jest przyczyną tego, iż od wielu lat miasto i gmina Braniewo są w okresie wiosennych roztopów śniegu lub opadów atmosferycznych zagrożone powodzią oraz lokalnymi podtopieniami.

Obecnie istniejąca jedyna tama w miejscowości Pierzchały, zabytkowa elektrownia z 1936 r., nie jest w stanie utrzymać naporu wód. Już Niemcy postanowili rozwiązać problem, budując tamę na wysokości miejscowości Stygajny, lecz wojna przeszkodziła w realizacji zadania.

W 1997 r., jeszcze w województwie elbląskim, został opracowany plan małej retencji w zlewiskach rzek do 2015 r. i tam został ujęty między innymi zbiornik retencyjny na rzece Pasłęce w miejscowości Stygajny. Program został zatwierdzony przez Ministerstwo Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w 1998 r. oraz pozytywnie zaopiniowany przez wojewodę i wojewódzkiego konserwatora przyrody.

Istniejącą budowlę można podzielić na następujące elementy.

Po pierwsze, żelbetonowy jaz, mieszczący się w korycie rzeki, o wymiarach 8 na 30 m i wysokości 5 m. Przyczółki jazu są zniszczone w 80%. Filary wymagają remontu: trzy sztuki – 40%, dwie sztuki – 20%. Jaz wymaga zasuw i urządzeń mechanicznych do opuszczania i podnoszenia zasuw.

Po drugie, zachodnia strona jazu, która jest przedłużona wałem ziemnym. Korona wału jest drogą brukową, w przedłużeniu aż do mostu i drogi gminnej.

Po trzecie, wschodnia strona jazu, ograniczona wysoką skarpą naturalną – zalesioną.

Po czwarte, bunkier żelbetonowy o wymiarach 5 na 5 m w połowie wysokiej skarpy.

Zamierzenia inwestycyjne przy budowie i uruchomieniu elektrowni wodnej.

Po pierwsze, w dwóch światłach jazu należy zamontować turbiny wodne z przestawionymi łopatkami. Przepływ wody przez jedną turbinę 3–12 m/s. Dwie turbiny i trzy pola, światła, mogą przepuścić fale wysokich wód.

Po drugie, nad turbinami należy wybudować pomieszczenie dla silników asynchronicznych i szafy sterującej. Filary należy traktować jak fundamenty budynku.

Ważne jest, by inwestycja była dokończona i by została uruchomiona elektrownia, która poprawi warunki napięciowe u okolicznych odbiorców energii elektrycznej. Podkreślone zostaną walory krajobrazowe i zostanie zachowana ekologia biotopów. Zgromadzona woda podniesie poziom wód gruntowych, co pozytywnie wpłynie na drzewostan lasów oraz będzie z korzyścią dla rolnictwa, woda w rzece zostanie oczyszczona i natleniona, zostaną stworzone warunki do hodowli ryb i będą miejsca lęgowe dla ptactwa wodnego. Spiętrzenie wody na jazie spowoduje powstanie cofki, która jest doskonałym zbiornikiem przeciwpożarowym. Powstaną miejsca odpoczynku dla ludności sąsiednich gmin. Zagrożenie powodziowe będzie małe i uniknie się dużych strat.

W związku z tym proszę o uwzględnienie w czasie opracowywania koncepcji zagospodarowania rezerwatu na rzece Pasłęce problematyki zabezpieczenia przeciwpowodziowego oraz walorów środowiskowych.

Władysław Mańkut

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Rzemyskowskiego

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

Pani Minister!

Wielu burmistrzów i wójtów ziemi pilskiej składa u mnie skargi i przedstawia krytyczne uwagi w sprawie ustawowego obciążenia ich gmin obowiązkiem utworzenia gimnazjów, bez sfinansowania tych przedsięwzięć ze środków budżetu państwa.

W wielu gminach, na przykład w Lubasz, Budzynie, Łobżenicy, Ryczywole, utworzenie gimnazjów wymagało wybudowania nowego budynku szkolnego, co nadmiernie obciążało budżety gmin. Lubasz i Budzyna mają więc deficyt budżetowy sięgający 40–50% rocznych dochodów, a w Łobżenicy i Ryczywole prace budowlane przeciągają się z powodu braku środków. Te i inne gminy uważają, że te inwestycje winny być w całości lub w znaczącym stopniu sfinansowane ze środków budżetu państwa.

Równocześnie wójtowie kilku gmin postulują, by dopuścić możliwość sfinansowania ze środków Totalizatora Sportowego budowy mniejszych sal sportowych przy małych szkołach wiejskich. Uważają, że budowa dużych sal nie jest uzasadniona: sale są zbyt kosztowne zarówno w okresie ich budowy, jak i eksploatacji.

Z uwagi na fakt, że oba podniesione przeze mnie problemy mogą dotyczyć także innych terenów kraju, zgłaszam niniejszą sprawę w formie oświadczenia senatorskiego.

Tadeusz Rzemyskowski

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Rzemyskowskiego

Oświadczenie skierowane do prezesa Telekomunikacji Polskiej SA Marka Józefiaka oraz wiceprezesa Rady Ministrów, ministra infrastruktury Marka Pola

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie przyczyn rezygnacji TP SA z obsługi wieloletnich klientów w zakresie przeniesienia aparatu telefonicznego z jednego mieszkania – domu – do drugiego. Klienci TP SA, którzy zmieniają miejsce zamieszkania, nie mogą uzyskać przeniesienia aparatu telefonicznego pod nowy adres.

W tak dużym mieście jak Piła nie ma żadnego urzędnika TP SA, do którego można zgłosić taką sprawę. Uruchomiona przez TP SA Błękitna Linia to istna kpina monopolisty – tak piszą i mówią moi rozmówcy – gdyż przez długie miesiące nikt nie reaguje na liczne zgłoszenia i monity. Zdarza się też często, że zniecierpliwionemu klientowi „panienka” z takiej linii radzi, by nie zawracał jej głowy lub kupił sobie telefon komórkowy!

Znam przypadek – telefon 214-17-84 w Pile – kiedy po czterech miesiącach oczekiwania i ciągłego monitowania doprowadzono kabel telefoniczny do ściany domu mieszkalnego i od tygodni znów nic się nie dzieje. Inny zrozpaczony mieszkaniec Piły uzyskał nawet podłączenie kabla telefonicznego do aparatu w nowym mieszkaniu, a nawet otrzymuje miesięczne rachunki od TP SA, z tym że w tym „pośpiechu” nie zdążono telefonu tego uruchomić czy aktywować. Takie działania TP SA bulwersują i absolutnie nie są zrozumiałe.

Składałm zdecydowany protest w tej sprawie i żądam natychmiastowego wyjaśnienia, kiedy i w jakiej formie TP SA zacznie prawidłowo obsługiwać swoich obecnych i potencjalnych klientów oraz czy Ministerstwo Infrastruktury jest w stanie wyegzekwować od TP SA uczciwe i pożądane działanie.

Uprzejmie proszę o rzeczowe i życzliwe ustosunkowanie się do niniejszego oświadczenia.

Z poważaniem
Tadeusz Rzemyskowski

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Od pewnego czasu otrzymuję sygnały o zakłóceniach w funkcjonowaniu domów pomocy społecznej w północno-zachodniej Wielkopolsce, czyli na terenie mojego okręgu wyborczego. List w tej sprawie otrzymałem między innymi od Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi w Wieleniu w powiecie czarnkowsko-trzcianeckim.

Zbadałem te doniesienia i mogę z całą odpowiedzialnością stwierdzić, że główną przyczyną zakłóceń w funkcjonowaniu domów pomocy społecznej są zapisy nowej ustawy, która weszła w życie w tym roku.

Ustawa ta – przypomnę – zmieniała sposób finansowania pomocy społecznej, w tym także sposób i formy odpłatności za pobyt w domach pomocy społecznej. Łączy się to z zapisem prawnym obarczającym gminy obowiązkiem ponoszenia kosztów odpłatności za pobyt pensjonariuszy w domach pomocy społecznej, jak również obowiązkiem egzekwowania od rodzin ich domowników zwrotu poniesionych kosztów.

Tymczasem gminy – co u nas stało się już złą tradycją – nie otrzymały na ten cel dodatkowych środków finansowych, nie przewidziały na ten cel rezerwy finansowej i w konsekwencji poważnie ograniczyły liczbę skierowań osób kwalifikujących się do domów pomocy społecznej. Są takie gminy, które doprowadziły do zaniechania korzystania przez potrzebujących z domów pomocy społecznej, gdyż nie chcą brać na siebie obowiązku finansowania, choćby częściowego, ich pobytu.

Po pierwszym styczniu gwałtownie spadła więc liczba skierowań do domów pomocy społecznej, a ograniczenie liczebności ich domowników oznacza zmniejszenie wielkości dotacji budżetowej, gdyż ta uzależniona jest od rzeczywistej liczby osób przebywających w domach.

Finansowa mizeria, która zawsze charakteryzowała tego typu placówki opieki społecznej, w efekcie ostatnich zmian prawnych powiększyła się znacznie, grożąc likwidacją niektórych domów. Jest to zjawisko niepokojące zwłaszcza w północnej Wielkopolsce, która jest enklawą bardzo wysokiego bezrobocia i łączącej się z tym biedy. Tu domy pomocy społecznej są potrzebne o wiele bardziej niż w innych, bogatszych regionach kraju.

Zaniepokojony tą sytuacją zwracam się do pana premiera Jerzego Hausnera z apelem o wsparcie dla domów pomocy społecznej i zapobieżenie finansowej ich weryfikacji.

Kieruję też pytanie: w jaki sposób rząd ma zamiar wesprzeć finansowo domy pomocy społecznej i co chce uczynić, aby zapobiec ich masowej likwidacji?

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

Szanowny Panie Premierze!

Z doniesień prasowych wynika, że rząd polski zaakceptował projekt stanowiska w sprawie pozyskiwania komórek macierzystych z dzieci poczętych, przygotowany w Ministerstwie Nauki i Informatyzacji na podstawie ekspertyz Komitetu Badań Naukowych i propozycji Rady Unii Europejskiej do Spraw Konkurencyjności.

Stanowisko to pozostaje w sprzeczności ze znowelizowanym Kodeksem Etyki Lekarskiej, który zakazuje eksperymentów na ludzkich embrionach, a także z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z 1996 r., jak i kodeksem karnym z 1999 r., art. 157.

Moi wyborcy, których reprezentuję w Senacie, są zaniepokojeni wyżej wymienionymi doniesieniami i w związku z tym oczekuję od Pana Premiera ostatecznego stanowiska w powyższej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuty Waniek

Szanowna Pani Przewodnicząca!

Moi wyborcy domagają się klarownego stanowiska Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w sprawie faktu rejestracji przez ośrodek telewizji publicznej na Krzemionkach w Krakowie koncertu norweskiej grupy blackmetalowej Gorgoroth, który w ocenie szefa Redakcji Programów Katolickich TVP Kraków księdza doktora Andrzeja Baczyńskiego był zbezczeszczeniem symboliki chrześcijańskiej.

W dniu 1 lutego bieżącego roku norwescy „artyści” zaprezentowali rozwieszonych na krzyżach nagich aktorów, pomazanych farbą przypominającą ludzką krew, w towarzystwie satanistycznych pentagramów i wbitych na pale baranich łbów!

Społeczność katolicka w naszym kraju, którą mam zaszczyt w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej reprezentować, jest zbulwersowana faktem wynajęcia sprzętu telewizji publicznej i ludzi w niej pracujących do realizacji tak ohydnej imprezy.

Ponadto z doniesień prasowych – vide „Dziennik Polski” z dnia 21 lutego 2004 r. – wynika, że telewizja publiczna przygotowuje się do realizacji „Metalmanii”, największego metalowego festiwalu w Europie Środkowowschodniej, który odbędzie się w dniu 13 marca bieżącego roku w katowickim Spodku. Organizatorem festiwalu jest ta sama firma, Metal Mind Productions z Katowic, która z TVP Kraków zawarła umowę na nagranie grupy Gorgoroth.

Oczekuję na stanowisko Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji odnośnie do rejestracji przez telewizję publiczną profanującego symbole religijne widowiska, jak i na opinię co do zamierzeń realizacji przez telewizję publiczną „Metalmanii”.

Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

W dniu 2 marca 2004 r. otrzymałem stanowisko Rady Miejskiej Białegostoku z dnia 23 lutego 2004 r. w sprawie przekazania do kompetencji gmin zadań z zakresu przyznawania i wypłacania świadczeń rodzinnych. W przesłanym stanowisku Rada Miejska Białegostoku wyraża zaniepokojenie sposobem przekazania do realizacji przez gminy zadań z zakresu przyznawania i wypłacania świadczeń rodzinnych, przewidzianych w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (DzU nr 228 poz. 2255), która ma wejść w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Przychylam się do zdania rady miejskiej, że danie czteromiesięcznego okresu na organizacyjne przygotowanie do realizacji wspomnianej ustawy świadczy o nienależytym uwzględnieniu specyfiki tego zadania. Ponadto pozbawiono gminy możliwości określania sposobu wykonania czynności przewidzianych w ustawie poprzez takie zapisy w ustawie, które przypisują konieczność skupienia wykonywania tego zadania w urzędach gminnych i miejskich, uniemożliwiając przekazanie tych kompetencji gminnym jednostkom wyspecjalizowanym w dziedzinie spraw społecznych, to jest gminnym ośrodkom pomocy społecznej i miejskim ośrodkom pomocy rodzinie. Niepokojąca jest sytuacja, w której pomimo bliskiego terminu wejścia w życie ustawy brak jest aktów wykonawczych niezbędnych do sprawnego przygotowania i wykonywania zadania. Dotychczas nie określono wysokości środków przewidzianych z budżetu państwa na wypłatę świadczeń oraz na obsługę administracyjną zadania.

Obecne rozwiązanie, oprócz przekazania zadań z zakresu świadczeń rodzinnych do gmin, wprowadza nowe zasady przyznawania świadczeń i określania ich wysokości. Zatem zmiana zasad przyznawania świadczeń może znacznie ograniczyć krąg osób uprawnionych do ich otrzymania.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do rzecznika praw obywatelskich Andrzeja Zolla

Szanowny Panie Profesorze!

W dniu 30 stycznia 2002 r. na siódmym posiedzeniu Senatu RP skierowałem do Pana oświadczenie w sprawie profanacji symboli religijnych i aktów obrazy uczuć religijnych dokonanych w ekspozycji „Irreligia” zorganizowanej przez polskie środowisko artystyczne w Brukseli. W odpowiedzi na moje oświadczenie przywołał pan art. 80 Konstytucji RP obligujący Pana urząd do interwencji w razie naruszenia wolności lub praw człowieka i obywatela przez organy władzy publicznej. Zapis ten usprawiedliwił brak interwencji z Pana strony, bowiem naruszenie praw i wolności obywateli było dokonane przez osoby prywatne – art. 73 Konstytucji RP.

Tym razem zwracam się do Pana o stosowną interwencję w sprawie rejestracji przez podmiot władzy publicznej, TVP Kraków, koncertu satanistycznej grupy norweskiej. W powszechnej ocenie TVP Kraków rejestrowała zbezczeszczenie symboli religijnych – ukazanie rozwieszonych na krzyżach nagich aktorów pomazanych sztuczną krwią w towarzystwie baranich łbów wbitych na pale i satanistycznych pentagramów – udostępniając sprzęt i ludzi w niej zatrudnionych.

W imieniu własnym i moich wyborców oczekuję na Pana stanowisko w tej bulwersującej środowiska chrześcijańskie – i nie tylko – sprawie!

Pozostaję z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

W związku z oświadczeniem złożonym na posiedzeniu Senatu RP w dniu 14 stycznia 2004 r. i odpowiedzią ministra z dnia 11 lutego 2004 r. uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, czy z dotacji, o których mowa w piśmie z dnia 11 lutego 2004 r. nr DSRS/020-315/04/BT, może być zakupiony sprzęt sportowy taki, jak na przykład: stroje, buty, dresy.

Uprzejmie proszę o precyzyjną odpowiedź.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

Szanowny Panie Premierze!

Występuję jako senator wybrany w regionie małopolskim, ale także jako Polak dumny z dziedzictwa kulturowego naszego kraju.

Kopalnia Soli „Wieliczka” jest przedsiębiorstwem wpisanym na pierwszą listę dziedzictwa kulturowego i naturalnego UNESCO. Została uznana przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej za Pomnik Historii Narodowej. Jako światowy obiekt turystyczny ma ogromne znaczenie dla rozwoju gospodarczego oraz kulturowego województwa małopolskiego.

Kopalnia Soli, jako przedsiębiorstwo państwowe, w związku z obecnymi zasadami Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego nie może być jego beneficjentem. Dlatego też niezbędne i celowe jest wsparcie starań Kopalni Soli „Wieliczka” o pozyskanie środków Unii Europejskiej.

W trosce o ochronę pięknej, unikatowej w skali światowej zabytkowej Kopalni Soli „Wieliczka” zwracam się z apelem o dołożenie wszelkich starań w celu stworzenia realnych warunków umożliwiających kopalni korzystanie ze środków Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Józefa Oleksego

Szanowny Panie Premierze!

Dziękuję za informację i obszerną odpowiedź na moje oświadczenie z dnia 14 stycznia 2004 r. MSWiA w bardzo rzeczowy i wyczerpujący sposób przedstawiło problem udzielenia z budżetu jednostek samorządu terytorialnego dotacji na rzecz podmiotów, które nie należą do sektora finansów publicznych. Wyjaśnia ono wszystkie kwestie dotyczące omawianej sprawy – oprócz jednej. I dlatego zadaję konkretne pytanie.

Czy po spisaniu umów, o których mowa w art. 118 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 71 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, umów na realizację zadania i udzielenie dotacji, podmiot realizujący taką umowę, niepubliczny, ale będący stroną umowy z jednostką samorządu terytorialnego, może ująć w kalkulacji przewidzianych kosztów realizacji zadania publicznego – na podstawie art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie – takie koszty, jak koszty pracy sędziów, którzy muszą być, obligatoryjnie, na zawodach, jak koszty zakupu sprzętu sportowego takiego jak, na przykład, stroje sportowe, buty, getry, jak koszty przejazdu na zawody, jak koszty zakupu wapna do oznaczania linii boiska, jak koszty napojów chłodzących, paliwa do kosiarki i leków do apteczki itp.?

Uprzejmie proszę o precyzyjną odpowiedź.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską

Oświadczenie skierowane do ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego

W związku z pytaniami obywateli kierowanymi do mojego biura uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie informacji dotyczących kosztów prowadzenia operacji militarnej w Iraku. Bardzo proszę o wskazanie konkretnej kwoty, która obciążyła budżet państwa w 2003 r., oraz o ujawnienie wielkości zaplanowanych wydatków z tego tytułu w roku bieżącym.

Z wyrazami szacunku
Maria Szyszkowska

Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka

W ostatnim okresie otrzymuję wiele sygnałów od pszczelarzy zaniepokojonych obecną sytuacją hodowli pszczół, w tym między innymi rozpylaniem trujących środków na plantacjach rzepaku. Trudno przyjąć, że trucizna rozpylana w nocy rano nie będzie aktywna. Również podgrzewanie miodu przez rozlewanie do temperatury 45°C powoduje niszczenie wartościowych enzymów; w rezultacie mamy w handlu miód bezwartościowy. Pszczelarze twierdzą, że dopuszczalna jest temperatura 25 – 30°C. Głosy osób dostrzegających te nieprawidłowości, osób będących pasjonatami uczciwego pszczelarstwa, nie są, niestety, brane pod uwagę.

Ostatnio w mediach pojawiły się informacje o sprzedawaniu miodu zawierającego toksyczną substancję – antybiotyk – która powoduje nieodwracalne procesy w organizmie człowieka.

Wiadomo mi też o zwalczaniu naturalnych, a konkurencyjnych środków leczniczych przez wielkie firmy farmaceutyczne.

Zwracam się więc do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o informacje dotyczące poruszonych przeze mnie spraw, które ogromnie niepokoją środowisko uczciwych pszczelarzy.

Z wyrazami szacunku
Maria Szyszkowska

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Zychowicza

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie dotyczy opieszałości prokuratury w podejmowaniu współpracy z rodzinami ofiar przestępstw opisanych w artykule pod tytułem „Prywatne śledztwa”, zamieszczonym w tygodniku „Polityka” nr 9 z dnia 28 lutego bieżącego roku.

Oburzony wymową artykułu pod tytułem „Prywatne śledztwo” zwracam się do Pana z prośbą o wyjaśnienie wszelkich okoliczności związanych z opieszałością lub brakiem współpracy prokuratury z rodzinami ofiar przestępstw.

Opisane w artykule historie dowodzą, iż pomoc ze strony rodzin ofiar przestępstw niejednokrotnie przyspieszyłaby lub pomogła w wykryciu sprawców przestępstw. Brak chęci współpracy ze strony prokuratury z rodzinami ofiar doprowadza do kuriozalnych sytuacji, w których najbliżsi ofiar przestępstw sami prowadzą czynności wyjaśniające, gromadzą dowody, przesłuchują świadków, by przyczynić się do wykrycia i ukarania sprawców najcięższych nierzadko przestępstw.

Jestem głęboko przekonany, iż pełna współpraca organów ścigania i rodzin ofiar przestępstw w dużym stopniu może przyczynić się do szybszego ujęcia, a czasami nawet do wykrycia sprawców przestępstw.

Łączę wyrazy szacunku
Zbigniew Zychowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Zychowicza

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Zbigniewa Kaniewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie dotyczy blokowania przez dyrektora Delegatury Ministerstwa Skarbu Państwa w Szczecinie rozpoczęcia inwestycji o wartości około 100 milionów euro.

Oburzony doniesieniami mediów dotyczącymi blokowania jednej z największych inwestycji w województwie zachodniopomorskim przez dyrektora Delegatury Ministerstwa Skarbu Państwa w Szczecinie wnoszę o podjęcie wszelkich kroków zmierzających do wyjaśnienia tej sprawy.

Planowana w Szczecinie inwestycja o szacunkowej wartości około 100 milionów euro ma przynieść setki miejsc pracy tak potrzebnych miastu i regionowi. W świetle ostatnich informacji o wycofaniu się z inwestycji w Polsce koncernu Hyundai, kuriozalny jest fakt, iż urzędnik uniemożliwia rozpoczęcie zagranicznych inwestycji w naszym kraju. Ale jeszcze większym kuriozum jest to, iż informuje nas o tym niemiecki senator Gunnar Uldall, skarżąc się na blokowanie inwestycji przez polskich urzędników w swoim liście do ministerstwa. Tę ostatnią informację przyjąłem ze wstydem i zażenowaniem.

Dlatego też wnoszę o zbadanie zasadności decyzji wydanych przez dyrektora Delegatury Ministerstwa Skarbu Państwa w Szczecinie, w następstwie których może dojść do utraty kolejnej inwestycji zagranicznej w naszym kraju.

Dołączam kopie artykułów prasowych z „Głosu Szczecińskiego”, „Gazety Wyborczej” i „Kurierza Szczecińskiego”^{*}.

Łączę wyrazy szacunku
Zbigniew Zychowicz

^{*} Załączniki do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 58. posiedzeniu Senatu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2 w lit. d, w pkt 7 wyrazy „znaku towarowego, towaru lub usługi” zastępuje się wyrazami „towaru lub usługi, znaku towarowego”;
- 2) w art. 1 w pkt 2 w lit. f skreśla się pkt 12;
- 3) w art. 1 w pkt 4, w art. 15 w ust. 1 i 2 wyrazy „30%” zastępuje się wyrazami „33%”;
- 4) w art. 1 w pkt 6, w art. 15b w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „oraz o ile spełnia ono” zastępuje się wyrazami „o ile spełnia ona”;
- 5) w art. 1 w pkt 6, w art. 15b w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „w państwach, o których” zastępuje się wyrazami „w państwie, o którym”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 15b w ust. 4 wyrazy „z państwami członkowskimi Unii Europejskiej” zastępuje się wyrazami „między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i państwami trzecimi”;
- 7) w art. 1 w pkt 8 w lit. b po wyrazach „ust. 2” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako tiret pierwsze i dodaje się tiret drugie w brzmieniu:
 - pkt 1 - 4 otrzymują brzmienie:
 - „1) nawołujących bezpośrednio małoletnich do nabywania produktów lub usług,
 - 2) zachęających małoletnich do wywierania presji na rodziców lub inne osoby w celu skłonienia ich do zakupu reklamowanych produktów lub usług,
 - 3) wykorzystujących zaufanie małoletnich, jakie pokładają oni w rodzicach, nauczycielach i innych osobach,
 - 4) w nieuzasadniony sposób ukazujących małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach,”;
- 8) w art. 1 w pkt 8 dodaje się lit. c w brzmieniu:
 - „c) w ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) zagrażać fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich,”;
- 9) w art. 1 w pkt 11 w lit. c, w ust. 6 w pkt 2 wyrazy „kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5a i 5b,” zastępuje się wyrazami „kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b”;
- 10) w art. 1 w pkt 11 w lit. c, w ust. 6 w pkt 3 po wyrazach „ust. 5a,” dodaje się wyrazy „i 5b”;
- 11) w art. 1 w pkt 12 w lit. b, w ust. 1a zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
 - „Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, wynikających z realizacji misji, o której mowa w ust. 1, należy w szczególności:”;
- 12) w art. 1 w pkt 12 w lit. b, w ust. 1a pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) tworzenie i rozpowszechnianie programów ogólnokrajowych, programów regionalnych, programów dla odbiorców za granicą w języku polskim i innych językach oraz innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych,”;
- 13) w art. 1 w pkt 12 w lit. b, w ust. 1a dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
 - „1a) tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję,”;
- 14) w art. 1 w pkt 14, w ust. 2a skreśla się wyrazy „, Gorzowie Wielkopolskim,” oraz po wyrazie „Wrocławiu” dodaje się wyrazy „, Zielonej Górze”;
- 15) w art. 1 w pkt 15, w art. 31a w ust. 1 oraz w art. 31b w pkt 3 wyrazy „art. 21 ust. 1a,” zastępuje się wyrazami „art. 21 ust. 1”;
- 16) w art. 1 w pkt 18, w art. 40a w ust. 1 skreśla się wyrazy „i 3”;
- 17) w art. 1 w pkt 19 w lit. a, w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) w rozpowszechnianym programie, w okresie ostatnich 12 miesięcy poprzedzających rejestrację, co najmniej dwukrotnie zamieszczone zostały treści podżegające do nienawiści ze względu na rasę, płeć, narodowość lub religię lub naruszające przepisy art. 18 ust. 4 i 5.”;
- 18) w art. 1 w pkt 20, w art. 50 w ust. 1, 3 i 4 wyrazy „art. 21 ust. 1a,” zastępuje się wyrazami „art. 21 ust. 1”;
- 19) w art. 1 w pkt 20, w art. 50 w ust. 4 wyrazy „art. 31 ust. 1 i 2,” zastępuje się wyrazami „art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2”;
- 20) dodaje się art. 2a w brzmieniu:“

„Art. 2a. Spółki regionalne radiofonii publicznej, które tworzą i rozpowszechniają programy regionalne i inne wymienione w art. 21 ust. 1a pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1, i w tym celu korzystają w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z częstotliwości przydzielonych im decyzjami Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, zachowują uprawnienia nabyte na podstawie tych decyzji.”;

21) art. 3 skreśla się wyrazy „art. 21 ust. 1 i 1a,”;

22) w art. 3 po wyrazach „z wyjątkiem” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:

„2) art. 26 ust. 2a ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji Senat wprowadził do niej 22 poprawki.

Poprawka nr 1 zmienia kolejność wyrazów, tak aby z przepisu nie wynikało, iż towar lub usługa są oznaczeniami indywidualizującymi sponsora.

Wprowadzając poprawkę nr 2 Senat kierował się przekonaniem o niecelowości definiowania pojęcia „producent”, które ma wypracowane rozumienie w doktrynie i judykaturze prawa autorskiego. Ustawowego definiowania tego pojęcia unika się celowo, z uwagi na złożoność podmiotową procesu organizowania i finansowania produkcji. Definicja zaproponowana w ustawie jest ponadto, zdaniem Senatu, wadliwa z uwagi na zbyt dużą ilość przesłanek, które muszą być spełnione łącznie, by miała ona zastosowanie, a także ze względu na brak rozstrzygnięcia sytuacji wielości podmiotów uczestniczących w procesie produkcji oraz użycie obcego ustawie o radiofonii i telewizji pojęcia „utwór audiowizualny”.

Zwiększenie z 30% do 33% wymaganego minimalnego udziału polskich w czasie nadawania programu oraz minimalnego udziału utworów słowno – muzycznych wykonywanych w języku polskim w ogólnym czasie nadawania tych utworów (poprawka nr 3) jest, zdaniem Senatu, korzystne dla polskiej kultury, a jednocześnie mieści się w dopuszczalnej na gruncie praktyki Unii Europejskiej proporcji tzw. kwoty krajowej i kwoty europejskiej.

Poprawka nr 4 zmierza do wskazania, zgodnie z dyrektywą o telewizji bez granic, że określone wymogi ma spełniać audycja a nie państwo, z którego ona pochodzi natomiast zmiana zaproponowana w pkt 6 uchwały Senatu, również uwzględniając treść dyrektywy, wskazuje drugą stronę umów o koprodukcji zawieranych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Poprawki nr 7 i 8 mają na celu ujednolicenie terminologii ustawy, natomiast zmiany do art. 18 ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji zmierzają do właściwej redakcji delegacji do wydania rozporządzenia zapobiegając powtórzeniu regulacji w pkt 1 i 2 oraz umożliwiając Krajowej Radzie określenie wzorów wszystkich symboli graficznych wymaganych ustawą.

W poprawce nr 11 Senat proponuje wyraźne określenie zadań publicznej radiofonii i telewizji wymienionych w art. 21 ust. 1a nowelizowanej ustawy jako zadań misyjnych. Pozostawienie tego przepisu bez zmian oznaczałoby wyłączenie z regulacji ustawowej ustalenia podstawowego zakresu działalności misyjnej publicznej radiofonii i telewizji.

Senat uznał, iż obowiązkiem publicznej radiofonii i telewizji wynikającym z realizacji przez nią misji publicznej powinno być także tworzenie i rozpowszechnianie programów dla odbiorców za granicą oraz innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych. Wprowadzając poprawkę nr 12 Senat wziął pod uwagę m. in. to, że tworzenie i rozpowszechnianie programów dla odbiorców za granicą wymieniane jest w art. 26 ust. 2 i 3 ustawy jako jeden z celów utworzenia spółek telewizji i radiofonii publicznej. Senat uzupełnił katalog zadań publicznej radiofonii i telewizji również o tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych, mając na uwadze głównie potrzebę tworzenia telewizyjnych kanałów tematycznych, które stanowiłyby formę zorganizowanej edukacji prowadzonej przez telewizję publiczną.

Proponując zmianę siedziby jednego z terenowych oddziałów Telewizji Polskiej (poprawka nr 14) Senat miał na względzie m. in. to, że w Zielonej Górze, stolicy województwa, działa wiele stowarzyszeń dziennikarskich, funkcjonuje Uniwersytet Lubuski, który kształci również w kierunku dziennikarskim, istnienie zatem terenowego oddziału w tej miejscowości byłoby dodatkowym bodźcem dla młodych ludzi do zajęcia się tą dziedziną oraz umożliwiłoby po skończeniu studiów podjęcie pracy w najbliższym środowisku.

Poprawki nr 15 i 18 zmierzają do ujednolicenia odesłań, tak aby wszędzie, gdzie przepisy mają dotyczyć działalności misyjnej publicznej radiofonii i telewizji, odesłanie następowało do jej ogólnej definicji w art. 21 ust. 1.

Poprawka nr 16 poprzez skreślenie jednego z odesłań ma na celu wyraźne wskazanie, iż podmioty z Europejskiego Obszaru Gospodarczego nie muszą uzyskiwać zezwoleń, o których mowa w art. 40a ust. 1 ustawy. Odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 35 ust. 3 wskazywałoby, iż podmioty te muszą uzyskiwać zezwolenie, a jedynie nie stosuje się w stosunku do nich ograniczeń kapitałowych.

Przyczyną wprowadzenia poprawki nr 17 jest dostrzeżona przez Senat konieczność ujednolicenia przesłanek odmowy rejestracji programu i zakazu rozprowadzania programu, w kierunku zgodności z dyrektywą o telewizji bez granic.

Poprawka nr 19 zmierza do doprecyzowania, iż zasada zaliczania nadwyżki wpływów ze środków publicznych nad wydatkami na realizację zadań misyjnych publicznej radiofonii i telewizji - na poczet wydatków w następnym okresie, dotyczy jedynie nadwyżki wpływów pochodzących ze źródeł publicznych, a nie wszystkich przychodów spółek publicznej radiofonii i telewizji.

Wprowadzając poprawkę nr 20 Senat wyraził swoją wolę zapewnienia zachowania przez spółki regionalne radiofonii publicznej uprawnień do częstotliwości przydzielonych im przed dniem wejścia w życie

ustawy na rozpowszechnianie m. in. programów dla odbiorców za granicą i innych programów realizujących określone potrzeby społeczności lokalnych.

Przyczyną wprowadzenia poprawki nr 21 było przekonanie Senatu o braku przesłanek do odkładania wejścia w życie przepisu definiującego zadania publicznej radiofonii i telewizji wynikające z realizacji misji publicznej.

Ostatnia z poprawek przyjętych przez Senat ma na celu wydłużenie okresu *vacatio legis* dodawanego art. 26 ust. 2a nowelizowanej ustawy, niezbędnego do organizacyjnego, technicznego i finansowego przygotowania utworzenia nowych oddziałów terenowych Telewizji Polskiej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 w lit. b, w pkt 10 wyrazy „podejmowanych w odniesieniu do nieautoryzowanego przez uprawnionych korzystania z utworów lub artystycznych wykonania, zastępuje się wyrazami „umożliwiających korzystanie z utworów lub artystycznych wykonania z naruszeniem prawa”;
- 2) w art. 1 w pkt 1 w lit. b:
 - a) w zdaniu wstępnym wyrazy „pkt 10 i 11, zastępuje się wyrazami „pkt 10 - 12”,
 - b) w pkt 10 skreśla się zdanie drugie,
 - c) dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) skutecznymi technicznymi zabezpieczeniami są techniczne zabezpieczenia umożliwiające podmiotom uprawnionym kontrolę nad korzystaniem z chronionego utworu lub artystycznego wykonania poprzez zastosowanie kodu dostępu lub mechanizmu zabezpieczenia, w szczególności szyfrowania, zakłócania lub każdej innej transformacji utworu lub artystycznego wykonania lub mechanizmu kontroli zwielokrotniania, które spełniają cel ochronny,”
 - d) dotychczasowy pkt 11 oznacza się jako pkt 12;
- 3) w art. 1 w pkt 2, w dodawanym zdaniu trzecim po wyrazie „pośrednictwem, dodaje się wyraz „właściwej”;
- 4) w art. 1 w pkt 3, w ust. 1 po wyrazie „utworów, dodaje się wyrazy „muzycznych, słownych i słowno-muzycznych”;
- 5) w art. 1 w pkt 3 w zdaniu wstępnym wyrazy „po ust. 1 dodaje się ust. 1, zastępuje się wyrazami „po ust. 2 dodaje się ust. 2, oraz dotychczasowy ust. 1 oznacza się jako ust. 2;
- 6) w art. 1 w pkt 4, w art. 22 w ust. 1 po wyrazie „korzystania, dodaje się wyrazy „z nich”;
- 7) w art. 1 w pkt 4, w art. 22 w ust. 3 wyrazy „i zostają, zastępuje się wyrazami „i które zostaną”;
- 8) w art. 1 w pkt 5, w ust. 2 po wyrazie „egzemplarzy, dodaje się wyraz „utworów”;
- 9) w art. 1 w pkt 6, w art. 23 w pkt 1 po wyrazie „przekazu, dodaje się wyraz „utworu”;
- 10) w art. 1 w pkt 6, w art. 23 w pkt 1 wyrazy „wśród osób trzecich, zastępuje się wyrazami „pomiędzy osobami trzecimi”;
- 11) w art. 1 w pkt 6, w art. 23 w pkt 2 po wyrazie „korzystania” dodaje się wyrazy „z utworu”;
- 12) w art. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) w art. 28:

 - a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) udostępniać nieodpłatnie, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych,
 - 2) sporządzać lub zlecać sporządzanie egzemplarzy rozpowszechnionych utworów w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów,”
 - b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) udostępniać zbiory dla celów badawczych lub poznawczych za pośrednictwem końcówek systemu informatycznego (terminali) znajdujących się na terenie tych jednostek.”;
- 13) w art. 1 w pkt 10 w lit. a, w ust. 2 po wyrazie „Wolno” dodaje się wyrazy „w celach dydaktycznych i naukowych”;
- 14) w art. 1 w pkt 12, w art. 33 wyrazy „w celu zapewnienia sprawnego przebiegu” zastępuje się wyrazami „na potrzeby”;
- 15) w art. 1 w pkt 12, w art. 33 wyraz „ustawodawczych” zastępuje się wyrazem „prawodawczych”;
- 16) w art. 1 w pkt 17, w ust. 4 po wyrazie „prawami” dodaje się wyrazy „autorskimi lub prawami pokrewnymi”;
- 17) w art. 1 w pkt 17, w ust. 4 wyraz „dzieł” zastępuje się wyrazem „utworów”;
- 18) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „firmy, osób uprawnionych do jej reprezentowania,” zastępuje się wyrazami „imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo nazwy, siedziby i adresu, osób uprawnionych do jego reprezentowania, a także”;
- 19) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Pierwsze przekazanie przez przedsiębiorcę informacji, o których mowa w ust. 3, następuje w terminie do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu przekazania przez przedsiębiorcę informacji, o których mowa w ust. 1, za okres od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 110, nie dłuższy jednak niż dwa poprzednie miesiące.”;

- 20) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 w ust. 2 po wyrazie „udziela” dodaje się wyrazy „każdemu kto ma w tym interes prawny”;
- 21) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 w ust. 2 wyrazy „i praw” zastępuje się wyrazami „lub praw”;
- 22) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 w ust. 4 przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
„...) wstępu na teren nieruchomości, do obiektu, lokalu lub ich części należących do przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 110,”;
- 23) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. W przypadku odmowy albo niemożności podpisania protokołu kontroli przez przedsiębiorcę protokół podpisuje tylko kontroler, dokonując w protokole stosownej adnotacji o tej odmowie albo o przyczynach uniemożliwiających podpisanie protokołu kontroli.”;
- 24) w art. 1 w pkt 18, w art. 110 w ust. 1 po wyrazie „sporządza” dodaje się wyrazy „w terminie 30 dni od dnia podpisania protokołu kontroli” oraz po wyrazie „które” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;
- 25) w art. 1 dodaje się pkt 18a w brzmieniu:
„18a) po art. 117 dodaje się art. 117 – 117 w brzmieniu:
„Art. 117. 1. Przedsiębiorca, który nie stosuje kodów identyfikacyjnych we wszystkich urządzeniach i ich elementach, podczas procesu produkcji nośników optycznych, podlega grzywnie.
2. Tej samej karze podlega przedsiębiorca, który uchyła się od obowiązków, o których mowa w art. 110 ust. 1 i art. 110 ust. 3.
Art. 117. Przedsiębiorca, który uniemożliwia lub utrudnia wykonywanie prawa do kontroli, o którym mowa w art. 110, podlega grzywnie.”;”;
- 26) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:
„Art. 1a. Przedsiębiorca prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 110, informuje ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o przedmiocie i zakresie prowadzonej działalności w terminie trzydziestu dni od dnia wejścia w życie ustawy.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Rozpatrując uchwaloną przez Sejm ustawę o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych Senat uznał za stosowne wprowadzenie do niej 26 poprawek.

Poprawka nr 1 zmierza do uściślenia definicji „technicznych zabezpieczeń” poprzez wskazanie, że ich przeznaczeniem jest zapobieganie działaniom lub ograniczanie działań umożliwiających korzystanie z utworów lub artystycznych wykonań z naruszeniem prawa.

W art. 6 pkt 10, w brzmieniu nadanym przez ustawę, ustawodawca sejmowy – określając co należy rozumieć przez techniczne zabezpieczenia – de facto zdefiniował również pojęcie skutecznych technicznych zabezpieczeń. W związku z tym Senat uznał za stosowne wyłączenie do odrębnego punktu definicji „skutecznego zabezpieczenia technicznego” i uchwalił poprawkę nr 2.

Istotą poprawki nr 3 jest sprecyzowanie, że wynagrodzenie, które przysługuje twórcy i jego spadkobiercom z tytułu dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy utworu plastycznego oraz rękopisów utworów literackich i muzycznych, wypłacane będzie za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania.

Poprawka nr 4 zmierza do tego, aby przepisy art. 21 ust. 1 i 2 ustawy, które dotyczą odpowiednio uprawnień organizacji radiowych i telewizyjnych w zakresie nadawania opublikowanych drobnych utworów muzycznych, słownych i słowno-muzycznych, a także zrzeczenia się przez twórcę pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do tych utworów, stosowało się odpowiednio do publicznego udostępniania jedynie utworów muzycznych, słownych i słowno-muzycznych w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

Intencją poprawki nr 12 jest ustanowienie zasady, że biblioteki, archiwa i szkoły mogą udostępniać nieodpłatnie, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych (nie zaś opublikowanych), a także sporządzać lub zlecać sporządzanie egzemplarzy rozpowszechnionych utworów w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów.

Senat uznał za stosowne, aby rozpowszechnione drobne utwory lub fragmenty większych utworów można było umieszczać w antologiach jedynie w celach dydaktycznych i naukowych. W związku z tym Izba uchwaliła poprawkę nr 13.

Poprawka nr 14 zmierza do tego, aby wolno było korzystać z utworów na potrzeby stosownych postępowań, a nie tylko w celu zapewnienia ich sprawnego przebiegu. W zakresie tej problematyki Senat uznał ponadto za wskazane rozszerzenie zakresu dozwolonego użytku utworów również na inne niż ustawodawcze postępowania prawodawcze, np. wydawanie rozporządzeń, czy też aktów prawa miejscowego (poprawka nr 15).

Art. 110 ust. 2 pkt 1, w brzmieniu nadanym przez ustawę, stanowi, że przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie produkcji i zwielokrotniania nośników optycznych obowiązany jest przekazać ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego stosowne informacje, w tym dane dotyczące firmy. Mając na uwadze cel prowadzenia rejestru, a także fakt, że zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego firmą, pod którą działa przedsiębiorca jest w przypadku osoby fizycznej jej imię i nazwisko (art. 43 Kc), zaś w przypadku osoby prawnej – nazwa (art. 43 Kc), uzasadnione jest rozszerzenie katalogu informacji przekazywanych przez przedsiębiorcę o konieczność wskazania jego imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo jego nazwy, siedziby i adresu. Kierując się tym motywem Senat uchwalił poprawkę nr 18.

Poprawka nr 19 zmierza do precyzyjnego określenia terminu pierwszego przekazania przez przedsiębiorcę szczegółowych informacji dotyczących wielkości produkcji, wykonywania zamówień poza miejscem prowadzenia działalności oraz rozporządzania urządzeniami do produkcji i zwielokrotniania nośników optycznych. Ponadto poprawka ta określa jaki okres obejmuje ta informacja. Mając na uwadze, że przedsiębiorca ma na przekazanie informacji, o których mowa w art. 110 ust. 1, 30 dni od dnia podjęcia działalności gospodarczej, natomiast informacje, o których mowa w art. 110 ust. 3, obowiązany jest przekazać w terminie do dziesiątego dnia każdego miesiąca, może dojść do sytuacji, w której przekazanie informacji, o których mowa w art. 110 ust. 3, następowałoby wcześniej niż przekazanie informacji, o których mowa w art. 110 ust. 1. Sytuacja taka będzie miała miejsce w przypadku podjęcia przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej w drugiej i trzeciej dekadzie miesiąca. W związku z powyższym wskazane było zawarcie w ustawie przepisu wskazującego w jakim terminie powinny być przekazane informacje, o których mowa w art. 110 ust. 3, po raz pierwszy.

Poprawka nr 20 ma na celu określenie podmiotów, którym minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego udzielał będzie informacji zawartych w rejestrze informacji, o których mowa w art. 110. W myśl tej poprawki minister będzie udzielał informacji każdemu kto będzie miał w tym interes prawny.

Poprawka nr 21 zmierza do tego, aby minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego mógł udzielać informacji zawartych w rejestrze informacji, o których mowa w art. 110, nie tylko

w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia praw autorskich i praw pokrewnych, ale także w sytuacji gdy zachodzi podejrzenie naruszenia wyłącznie jednego z tych praw.

Motywy wprowadzenia do ustawy poprawki nr 22 było przekonanie Senatu, że skuteczność kontroli działalności przedsiębiorcy w zakresie zgodności ze stanem faktycznym informacji, o których mowa w art. 110, uzależniona będzie między innymi od zapewnienia kontrolerowi prawa wstępu na teren nieruchomości, do obiektu, lokalu lub ich części należących do przedsiębiorcy prowadzącego działalność w zakresie produkcji i zwielokrotniania nośników optycznych.

Poprawki nr 23 i 24 zmierzają do doprecyzowania unormowań dotyczących postępowania pokontrolnego w zakresie produkcji i zwielokrotniania nośników optycznych. Pierwsza z nich ma na celu określenie sposobu postępowania przez kontrolera w przypadku odmowy lub niemożności podpisania protokołu kontroli przez przedsiębiorcę, druga zaś określa ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego czasowe ramy sporządzenia wystąpienia pokontrolnego i przekazania go zainteresowanemu przedsiębiorcy.

Poprawka nr 25 dodaje do ustawy przepisy karne penalizujące zachowanie przedsiębiorcy polegające na niezrealizowaniu przez niego obowiązków wynikających z dodawanych do ustawy przepisów o kontroli produkcji nośników optycznych, a także uniemożliwianiu lub utrudnianiu wykonywania prawa do kontroli, o którym mowa w art. 110.

Celem poprawki nr 26 jest dodanie do ustawy przepisu przejściowego zmierzającego do tego, aby obowiązek poinformowania ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o przedmiocie i zakresie prowadzonej działalności dotyczył również przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji i zwielokrotniania nośników optycznych w dniu wejścia w życie ustawy.

Poprawki nr 5–11, 16 i 17 zmierzają do wprowadzenia zmian istotnych z punktu widzenia prawidłowej techniki legislacyjnej, uściślających lub redakcyjnych.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o języku polskim, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1, w art. 1 w pkt 2 skreśla się wyrazy „ochrony i”;
- 2) w art. 1 w pkt 3, w art. 7 w ust. 2 wyraz „organy” zastępuje się wyrazem „podmioty”;
- 3) w art. 1 w pkt 4, w art. 7a w ust. 2 po wyrazach „polskiej wersji językowej” dodaje się wyrazy „oraz zgodnie z polską pisownią”;
- 4) w art. 1 w pkt 4, w art. 7a ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Nie wymagają opisu w języku polskim ostrzeżenia i informacje dla konsumentów wymagane na podstawie innych przepisów, instrukcje obsługi oraz informacje o właściwościach towarów, jeżeli są wyrażone w powszechnie zrozumiałej formie graficznej; jeżeli formie graficznej towarzyszy opis, to opis ten powinien być sporządzony w języku polskim.”;
- 5) w art. 1 w pkt 5, w art. 8 w ust. 2 wyrazy „Umowy i dokumenty” zastępuje się wyrazem „Dokumenty”;
- 6) w art. 1 w pkt 5, w art. 8 w ust. 3 dwukrotnie użyte wyrazy „Umowa o świadczenie pracy” zastępuje się wyrazami „Umowa o pracę”;
- 7) w art. 1 w pkt 5, w art. 8 w ust. 3 w zdaniu pierwszym oraz drugim po wyrazie „sporządzone” dodaje się wyraz „wyłącznie”;
- 8) w art. 1 w pkt 5, w art. 8 w ust. 3:
 - a) w zdaniu pierwszym wyrazy „, jeżeli zażąda tego osoba świadcząca pracę lub konsument będący obywatelami innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pouczeni” zastępuje się wyrazami „na wniosek osoby świadczącej pracę lub konsumenta, będącego obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pouczonych”;
 - b) w zdaniu drugim wyraz „żądanie” zastępuje się wyrazem „wniosek”;
- 9) w art. 1 w pkt 5, w art. 8 w ust. 3 w zdaniu drugim wyrazy „gdy pracodawcą jest podmiot mający obywatelstwo lub siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej” zastępuje się wyrazami „gdy pracodawca ma obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub ma siedzibę w tym państwie”;
- 10) w art. 1 w pkt 8, w art. 15 w ust. 2 wyrazy „umowę lub dokument” zastępuje się wyrazami „umowę lub inny dokument”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Senat wprowadził dziesięć poprawek do ustawy o zmianie ustawy o języku polskim. Mają one charakter doprecyzowujący, redakcyjny oraz zmierzają do zachowania spójności terminologicznej. Ten ostatni cel realizują poprawki nr 2, 5, 6 i 10. W ustawie uchwalonej przez Sejm rozszerzono zakres przedmiotowy ustawy o obrót niekonsumencki, gdy wykonują go organy, o których mowa w art. 4 ustawy nowelizowanej. W związku z tym, że art. 4 wymienia nie tylko organy, ale także instytucje i inne podmioty wykonujące zadania publiczne, Senat uznał, że określenie ich mianem podmiotów będzie spójne z art. 4 (poprawka nr 2). Ponadto Izba uznała, że skoro z art. 8 ust. 1 nowelizacji, a przede wszystkim z definicji dokumentu, wynika, że umowa jest dokumentem, to zasada ta powinna znaleźć odzwierciedlenie w niektórych przepisach ustawy (poprawki nr 5 i 10). Z kolei poprawka nr 6 ma na celu użycie terminologii spójnej z przepisami Kodeksu pracy. Kodeks pracy nie zna takiej podstawy nawiązania stosunku pracy, jak umowa o świadczenie pracy, lecz dwa rodzaje umów: o pracę i spółdzielczą umowę o pracę oraz trzy akty jednostronne pracodawcy: powołanie, mianowanie i wybór (które nie będą się mieściły w pojęciu umowa o świadczenie pracy). Senat postanowił więc wprowadzić prawidłowe określenie „umowa o pracę”; pozostałe podstawy nawiązania stosunku pracy (a także inne dokumenty z zakresu prawa pracy) będą się mieściły w pojęciu „inny dokument”.

Poprawka nr 1 została przyjęta, aby wyeliminować zbędne powtórzenie celu ustawy, jakim jest ochrona języka polskiego (ochrona, o której mowa w art. 1 pkt 2 mieścić się będzie w zakresie pkt 1 art. 1).

Pozostałe poprawki mają charakter doprecyzowujący i redakcyjny.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 w lit. a w tiret siódmym wyrazy „pkt 16a i 16b” zastępuje się wyrazami „pkt 16a – 16c” oraz dodaje się pkt 16c w brzmieniu:
„16c) umowa agencyjna – umowę agencyjną w rozumieniu art. 758 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem cywilnym”,”;
- 2) w art. 1 w pkt 2, w art. 4a w ust. 2 wyrazy „, o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „rozstrzygającej wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy”;
- 3) w art. 1 w pkt 5, w art. 6a:
 - a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) w imieniu i na rzecz banku pośrednictwa w zakresie czynności bankowych na podstawie umowy agencyjnej, polegającego na:
 - a) zawieraniu i zmianie umów rachunków bankowych, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 3, według wzoru zatwierdzonego przez bank,
 - b) zawieraniu i zmianie umów kredytu na sfinansowanie inwestycji mającej na celu zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych kredytobiorcy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych,
 - c) zawieraniu i zmianie umów kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 oraz z 2003 r. Nr 109, poz. 1030),
 - d) zawieraniu i zmianie umów ugody w sprawie spłaty kredytów, o których mowa w lit. b) i c),
 - e) zawieraniu i zmianie umów dotyczących ustanowienia prawnego zabezpieczenia kredytów, o których mowa w lit. b) i c),
 - f) zawieraniu i zmianie umów o kartę płatniczą, których stroną jest konsument w rozumieniu ustawy, o której mowa w lit. c),
 - g) przyjmowaniu wpłat, dokonywaniu wypłat oraz obsłudze czeków związanych z prowadzeniem rachunków bankowych przez ten bank,
 - h) dokonywaniu wypłat i przyjmowaniu spłat udzielonych przez ten bank kredytów i pożyczek pieniężnych,
 - i) przyjmowaniu wpłat na rachunki bankowe prowadzone przez inne banki,
 - j) przyjmowaniu dyspozycji przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych związanych z prowadzeniem rachunków bankowych przez ten bank,
 - k) wykonywaniu innych czynności, po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego,”
 - b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „pkt 1 lit. c), e) i f) oraz w pkt 2”,
 - c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Komisja Nadzoru Bankowego może udzielić bankowi zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. k), jeżeli powierzenie przez bank wykonywania innych czynności jest niezbędne do prowadzenia działalności bankowej w sposób ostrożny i stabilny lub istotnego obniżenia kosztów tej działalności.”;
- 4) w art. 1 w pkt 7, w art. 7a wyrazy „ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem cywilnym”” zastępuje się wyrazami „Kodeksu cywilnego”;
- 5) w art. 1 w pkt 10, w art. 11 w ust. 1 skreśla się pkt 18 i 19;
- 6) w art. 1 w pkt 15, w art. 22a w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Rada nadzorcza informuje Komisję Nadzoru Bankowego także o członkach zarządu, którym w ramach podziału kompetencji podlega w szczególności zarządzanie ryzykiem kredytowym i komórka audytu wewnętrznego.”;
- 7) w art. 1 w pkt 15, w art. 22b w ust. 5 w pkt 2 wyraz „przestępstwa” zastępuje się wyrazem „przestępstwo”;
- 8) w art. 1 w pkt 27:
 - a) przed lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:
„...”) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Banki zagraniczne i instytucje kredytowe mogą otwierać w Polsce swoje przedstawicielstwa na podstawie zezwolenia Komisji Nadzoru Bankowego wydanego, po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, na wniosek zainteresowanego banku lub instytucji kredytowej.”,
- b) lit. a otrzymuje brzmienie:
- „a) w ust. 2:
- pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) określenie firmy i siedziby banku lub instytucji kredytowej oraz charakterystykę działalności prowadzonej przez bank lub instytucję kredytową występującą z wnioskiem”,
- pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) informacje o kandydacie przewidzianym na stanowisko przedstawiciela banku lub instytucji kredytowej.”,
- c) dodaje się lit. a w brzmieniu:
- „a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Do postępowania przy otwarciu przedstawicielstwa banku i instytucji kredytowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 33, art. 37 oraz art. 38.”,
- d) w lit. b, ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Zakres działania przedstawicielstwa banku zagranicznego i instytucji kredytowej może obejmować wyłącznie prowadzenie działalności w zakresie reklamy i promocji banku zagranicznego lub instytucji kredytowej w zakresie ustalonym w zezwoleniu.”;
- 9) w art. 1 w pkt 34:
- a) art. 51 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 51. Rachunek bankowy może być prowadzony dla kilku osób fizycznych albo kilku jednostek samorządu terytorialnego (rachunek wspólny).”,
- b) dodaje się art. 51a i 51b w brzmieniu:
- „Art. 51a.
- W przypadku rachunku wspólnego prowadzonego dla osób fizycznych, o ile umowa rachunku bankowego nie stanowi inaczej:
- 1) każdy ze współposiadaczy rachunku może dysponować samodzielnie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku,
- 2) każdy ze współposiadaczy rachunku może w każdym czasie wypowiedzieć umowę ze skutkiem dla pozostałych współposiadaczy.
- Art. 51b.
1. Rachunek wspólny dla jednostek samorządu terytorialnego może być prowadzony wyłącznie w związku ze wspólnym wykonywaniem zadań publicznych, w tym dla realizacji przedsięwzięć współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej.
2. Umowa rachunku wspólnego prowadzonego dla jednostek samorządu terytorialnego powinna określać cel, dla którego rachunek jest prowadzony.
3. Zasady dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku wspólnym prowadzonym dla jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady wypowiedzania umowy tego rachunku określa umowa rachunku bankowego.”;
- 10) w art. 1 w pkt 34, w art. 55 w ust. 1 w pkt 2 dwukrotnie użyty wyraz „wynagrodzenie” zastępuje się wyrazem „uposażenie”;
- 11) w art. 1 w pkt 34, w art. 55:
- a) w ust. 3 wyrazy „organu rentowego” zastępuje się wyrazami „organu wypłacającego świadczenie lub uposażenie” oraz wyrazy „organ rentowy” zastępuje się wyrazami „ten organ”,
- b) w ust. 4 wyrazy „organ rentowy” zastępuje się wyrazami „organ wypłacający świadczenie lub uposażenie”;
- 12) w art. 1 w pkt 56, w art. 92a w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „- na rzecz którego nastąpiło przeniesienie wierzycielności -” zastępuje się przecinkiem;
- 13) w art. 1 dodaje się pkt 57a w brzmieniu:
- „57a) po art. 93 dodaje się art. 93a w brzmieniu:
- „Art. 93a. 1. W umowie zawartej ze spółkami tworzącymi podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, reprezentowanymi przez spółkę dominującą w tej grupie, bank może określić wysokość skonsolidowanego oprocentowania dla środków zgromadzonych na rachunkach bankowych tych spółek oraz udzielonych im kredytów i pożyczek pieniężnych.
2. Skonsolidowane oprocentowanie, o którym mowa w ust. 1, obliczane jest od kwoty, którą stanowi różnica pomiędzy sumą stanów na rachunkach bankowych spółek tworzących

podatkową grupę kapitałową a sumą wierzytelności z tytułu udzielonych tym spółkom kredytów i pożyczek pieniężnych.

3. O ile umowa, o której mowa w ust. 1, nie stanowi inaczej, środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych oraz kredyty i pożyczki pieniężne, dla których określone zostało skonsolidowane oprocentowanie, nie są oprocentowane.”;

14) w art. 1 w pkt 58, w art. 95 w ust. 5 wyraz „własnościowe” zastępuje się wyrazami „spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego.”;

15) w art. 1 w pkt 62 w lit. a w tiret trzecim, w pkt 2 w lit. b w tiret drugim skreśla się wyrazy „o przestępstwo”;

16) w art. 1 w pkt 62 w lit. a w tiret trzecim, w pkt 2 w lit. g wyraz „nadzoru” zastępuje się wyrazami „niezbędnym do wykonywania nadzoru, w tym przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.”;

17) w art. 1 w pkt 62 w lit. b, w ust. 4 w pkt 1 po wyrazach „tajemnicę bankową” dodaje się wyrazy „oraz dotyczących osób, których wnioski o udzielenie kredytu lub pożyczki zostały rozpatrzone odmownie, a także zapytań banków o te osoby.”;

18) w art. 1 dodaje się pkt 62a w brzmieniu:

„62a) po art. 105 dodaje się art. 105a i 105b w brzmieniu:

„Art. 105a.

1. Gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie danych przez instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, może być wykonywane wyłącznie w celu zmniejszenia ryzyka działalności banków, związanego z zawieraniem umów dotyczących czynności bankowych oraz działalności instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń.

2. Instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, są obowiązane do usunięcia zgromadzonych informacji stanowiących tajemnicę bankową niezwłocznie po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.

3. Instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać i udostępniać informacje stanowiące tajemnicę bankową, w okresie nie dłuższym niż 3 lata od dnia wygaśnięcia zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, pod warunkiem uzyskania zgody osoby, będącej stroną zawartej umowy, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Do przetwarzania i udostępniania informacji, o którym mowa w ust. 3, nie jest wymagana zgoda osoby, która nieregularnie wywiązywała się z zobowiązań wynikających z umowy zawartej z bankiem lub instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.

5. Instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, są obowiązane do usunięcia informacji dotyczących osób, których wnioski o udzielenie kredytu lub pożyczki zostały rozpatrzone odmownie oraz zapytań banków o te osoby, nie później niż po upływie 2 lat od dnia otrzymania informacji lub zapytania.

Art. 105b.

Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady oraz sposób gromadzenia, przetwarzania i udostępniania informacji, o których mowa w art. 105 ust. 4, uwzględniając właściwą ochronę praw osób, których informacje te dotyczą, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa środków zgromadzonych w bankach.”;

19) w art. 1 w pkt 64:

a) w zdaniu wstępnym wyrazy „art. 106a-106c” zastępuje się wyrazami „art. 106a-106d”,

b) dodaje się art. 106d w brzmieniu:

„Art. 106d.

Banki i bankowe izby gospodarcze mogą, w celu wykonywania obowiązków określonych w art. 65 i dokonywania weryfikacji zabezpieczeń prawnych wierzytelności, wykorzystywać informacje i dane gromadzone w rejestrach, zbiorach i ewidencjach publicznych, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”;

20) w art. 1 w pkt 73 w lit. a, w pkt 3 w lit. b w tiret trzecim wyrazy „(np. dopłaty na rzecz spółki z o.o.) tych podmiotów” zastępuje się wyrazami „tych podmiotów, w tym dopłaty na rzecz spółki z ograniczoną odpowiedzialnością”;

21) w art. 1 w pkt 77 w lit. a, w ust. 1 przed wyrazami „instytucji kredytowych” dodaje się wyrazy „i przedstawicielstw”;

22) w art. 1 w pkt 78 w lit. a, w ust. 2 w pkt 5 wyrazy „art. 71 i 79” zastępuje się wyrazami „art. 71 i 79a”;

23) w art. 1 w pkt 90, w art. 1411 w ust. 2 w pkt 2 po wyrazach „podmiot dominujący” dodaje się wyrazy „w stosunku do”;

24) w art. 1 w pkt 94 w lit. c skreśla się wyrazy „i 2”;

- 25) w art. 1 w pkt 101, w art. 157c w ust. 2 w zdaniu drugim wyrazy „art. 141” zastępuje się wyrazami „art. 141a”;
- 26) w art. 9 przed pkt 1 dodaje się pkt ... - ... w brzmieniu:
„...) w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Rezydenci są obowiązani dokonywać przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym za pośrednictwem uprawnionych banków, jeżeli kwota przekazu lub rozliczenia przekracza równowartość 10.000 euro.”;
...) w art. 26 w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„Dokonanie przez rezydenta przekazu pieniężnego lub rozliczenia w obrocie dewizowym za pośrednictwem uprawnionego banku, następuje po podaniu przez rezydenta bankowi tytułu prawnego, w związku z którym następuje przekaz lub rozliczenie, a w sytuacji, w której:”;
...) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Dokonanie przekazu pieniężnego lub rozliczenia w obrocie dewizowym, związanego z osiągnięciem przychodu lub dochodu, w odniesieniu do którego nierezydent podlega w kraju obowiązkom podatkowym, następuje, z zastrzeżeniem ust. 2, po przedstawieniu bankowi pośredniczącemu w przekazie lub rozliczeniu zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego, potwierdzającego wygaśnięcie zobowiązania podatkowego wynikającego z takiego obowiązku.”;
- 27) w art. 9 w pkt 1 w lit. a, w pkt 4 wyrazy „przez rezydentów przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju z nierezydentami” zastępuje się wyrazami „przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym”;
- 28) w art. 9 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) w art. 57 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Banki oraz oddziały banków zagranicznych uprawnione, na mocy przepisów dotychczasowych, do pośredniczenia w przyjmowaniu i dokonywaniu płatności oraz dokonywaniu transferu krajowych i zagranicznych środków płatniczych w obrocie dewizowym stają się bankami uprawnionymi do wykonywania czynności bankowej w zakresie pośrednictwa w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.”;
- 29) w art. 13 w pkt 3, art. 243a otrzymuje brzmienie:
„Art. 243a.
1. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej:
1) główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń z państw członkowskich Unii Europejskiej, które przed tym dniem uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stają się oddziałami w rozumieniu art. 2 pkt 6,
2) wygasają zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej przez główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń, o których mowa w pkt 1,
3) kaucja, wraz z odsetkami, złożona przez zagraniczny zakład ubezpieczeń, o którym mowa w pkt 1, podlega zwrotowi.
2. Od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, zastosowanie mają przepisy rozdziału 7 ustawy.
3. Organ nadzoru państwa właściwego ze względu na siedzibę zagranicznego zakładu ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej przekazuje organowi nadzoru informacje określone w art. 132 i 133. Organ nadzoru, w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania informacji może wskazać warunki, o których mowa w art. 131 ust. 1 pkt 2.
4. Oddziały, o których mowa w ust. 1, do czasu uzyskania od organu nadzoru informacji o warunkach, o których mowa w art. 131 ust. 1 pkt 2 bądź upływu terminu 2 miesięcy na przekazanie tej informacji, mogą wykonywać działalność ubezpieczeniową w zakresie określonym w zezwoleniu na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez główny oddział zagranicznego zakładu ubezpieczeń.
5. W przypadku nieprzekazania organowi nadzoru informacji, o których mowa w art. 132 i 133, zgodnie z ust. 3, organ nadzoru może zakazać wykonywania, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”;
- 30) art. 14 otrzymuje brzmienie:
„Art. 14. W ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o zmianie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz ustawy o Narodowym Banku Polskim (Dz.U. Nr 137, poz. 1303) w art. 3:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Zwalnia się z podatku dochodowego od osób prawnych 37,5% dochodów banków spółdzielczych do czasu uzyskania przez te banki zwiększenia sumy funduszy własnych do równowartości 1.000.000 euro, obliczonych w złotych według kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok osiągnięcia wymaganego progu kapitałowego.”;
- 2) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania pomocy, o której mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia zgodności jej udzielania z przepisami o pomocy publicznej.”;
- 31) dodaje się art. 19a w brzmieniu:
„Art. 19a. Instytucje, określone w art. 105 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 1, obowiązane są dostosować przetwarzanie informacji zgromadzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do wymagań w niej określonych, w terminie nie dłuższym niż 1 rok od dnia wygaśnięcia zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów.”;
- 32) w art. 20 w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) przedstawicielstwa banków zagranicznych mających siedzibę w kraju członkowskim Unii Europejskiej, utworzone na podstawie przepisów obowiązujących przed tym dniem stają się przedstawicielstwami instytucji kredytowych.”;
- 33) w art. 20 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Do chwili otrzymania przez Komisję Nadzoru Bankowego informacji określonych w art. 481 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, oddziały banków zagranicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą wykonywać działalność bankową w zakresie określonym w zezwoleniu na utworzenie oddziału banku zagranicznego.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw, Senat proponuje wprowadzenie do niej 33 poprawek.

Do poprawek o istotnym znaczeniu merytorycznym należą zmiany zaproponowane w pkt 3, 6, 8, 9, 13, 17, 18, 19, 21, 29, 30, 31, 32 i 33 uchwały Senatu.

Poprawka nr 3 wprowadza zasadę, iż powierzenie przedsiębiorcy pośrednictwa w zakresie czynności bankowych następuje na podstawie umowy agencyjnej oraz rozszerza dopuszczalny katalog tych czynności, m. in. o przyjmowanie wpłat na rachunki bankowe prowadzone przez inne banki, przyjmowanie dyspozycji przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych związanych z prowadzeniem rachunków bankowych przez bank powierzający, a także wykonywanie innych czynności za zezwoleniem Komisji Nadzoru Bankowego.

Celem poprawki nr 6 jest zwiększenie zakresu informacji przekazywanych do nadzoru bankowego, co pozwoli na efektywne wykonywanie czynności nadzorczych.

Poprawki nr 8 i 21 doprecyzowują zasady działalności instytucji kredytowych w formie przedstawicielstwa, obowiązujący art. 42 ust. 1 Prawa bankowego odnosiłby się bowiem po dniu akcesji tylko do przedstawicielstw banków mających siedziby poza granicami Unii Europejskiej.

Senat uznał za zasadne umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego (w szczególności na szczeblu wojewódzkim) prowadzenia wspólnego rachunku bankowego w związku ze wspólnym wykonywaniem zadań publicznych (poprawka nr 9) oraz umożliwienie określenia przez bank w umowie z podatkową grupą kapitałową skonsolidowanego oprocentowania dla środków zgromadzonych na rachunkach spółek tworzących tę grupę oraz udzielonych im kredytów i pożyczek (poprawka nr 13).

Poprawki nr 17, 18 i 31 rozszerzają zakres informacji, które mogą być gromadzone, przetwarzane i udostępniane bankom przez utworzone w tym celu instytucje oraz określają zasady gromadzenia, przetwarzania i udostępniania przez te instytucje danych, w tym danych stanowiących tajemnicę bankową. Wprowadzenie tych zmian pozwoli, zdaniem Senatu, na zminimalizowanie ryzyka związanego z prowadzeniem działalności przez banki i instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów.

Poprawka nr 19 ma na celu nadanie bankom i bankowym izbom gospodarczym większych uprawnień w zakresie wykorzystywania informacji i danych gromadzonych w rejestrach, zbiorach i ewidencjach publicznych. Przepis ten ma z założenia wskazywać na interes prawny tych instytucji, o którym mowa w odrębnych przepisach.

Senat podjął decyzję o utrzymaniu, w zasadniczym kształcie, dotychczasowych zasad zwolnień z podatku dochodowego banków spółdzielczych, jednakże wychodząc naprzeciw problemom tego sektora związanym z trudnościami w rachunkowym wyodrębnianiu operacji banku z jego członkami zaproponował rozszerzenie bazy zwolnienia podatkowego na cały dochód z jednoczesnym zmniejszeniem o połowę stawki tego zwolnienia (poprawka nr 30).

Poprawki nr 29, 32 i 33 regulują sytuację po dniu akcesji, odpowiednio, głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń, przedstawicielstw banków zagranicznych mających siedzibę w Unii Europejskiej oraz oddziałów banków zagranicznych.

Pozostałe poprawki do ustawy – Prawo bankowe uściślają, uzupełniają lub korygują jej przepisy, natomiast zmiany do ustawy – Prawo dewizowe (poprawki nr 26, 27 i 28) zmierzają do zastosowania w niej terminologii przyjętej w zmienionym art. 5 ust. 2 pkt 10 Prawa bankowego.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej
oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) w art. 1 w pkt 4, w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Liczebność Sił Zbrojnych wynosi nie więcej niż sto pięćdziesiąt tysięcy stanowisk etatowych żołnierzy.”;

2) w art. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

”1. Na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej przeznaczają się corocznie wydatki z budżetu państwa w wysokości nie niższej niż 1,95% Produktu Krajowego Brutto z roku poprzedniego.”,

b) uchyla się ust. 1a,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, obejmują wydatki budżetowe w części budżetu państwa „obrona narodowa” oraz wydatki budżetowe w dziale „obrona narodowa” w innych częściach budżetu państwa.

3. Udział wydatków majątkowych w wielkościach, o których mowa w ust. 1, wyniesie co najmniej 16,2% w 2004 r. i będzie wzrastał aż do osiągnięcia co najmniej 20% w 2006 r. i latach następnych.”;

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Senat, rozpatrując uchwaloną przez Sejm w dniu 4 marca 2004 roku ustawę o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006, wprowadził do jej tekstu 2 poprawki.

W przekonaniu Senatu, w związku z odejściem przez ustawodawcę od epizodycznego charakteru ustawy i określeniem trwałych mechanizmów kształtowania wydatków obronnych, konieczna była zmiana brzmienia art. 3 ust. 1 nowelizowanej ustawy. Użyte w tym przepisie sformułowanie („liczebność (.....) nie przekroczy”) może sugerować, że jest to przepis o charakterze przejściowym, natomiast data 1 stycznia 2004 roku może rodzić zarzut działania prawa wstecz. Poprawka nr 1 koryguje przepis dotyczący liczebności Sił Zbrojnych i usuwa powyższe wątpliwości.

Poprawka nr 2 redaguje zmiany zawarte w art. 7 nowelizowanej ustawy zgodnie z zasadami techniki prawodawczej. Senat wskazuje w niej wyraźnie, że zmiany w art. 7 nie polegają wyłącznie na nadaniu nowego brzmienia ust. 1, 2 i 3, ale również na uchyleniu ust. 1a.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach
oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2, w art. 7 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Po uzyskaniu zezwolenia na przeprowadzenie imprezy na drodze publicznej, wydanego na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 3, organizator zgromadzenia publicznego ma obowiązek dołączenia go do zawiadomienia, najpóźniej na 3 dni przed planowanym terminem rozpoczęcia zgromadzenia.”;
- 2) w art. 1 w pkt 3, pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) organizator zgromadzenia publicznego będącego imprezą na drodze publicznej nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 4.”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, w ust. 1:
 - a) w pkt 4 skreśla się wyrazy „, a przewodniczący, uprzedzony o konieczności rozwiązania zgromadzenia, wzbrania się to uczynić.”,
 - b) dodaje się zdanie końcowe w brzmieniu:
„- a przewodniczący, uprzedzony o konieczności rozwiązania zgromadzenia, wzbrania się to uczynić.”;
- 4) w art. 2, w art. 65e w ust. 2 po wyrazach „na odbycie imprezy” dodaje się wyrazy „będącej zgromadzeniem”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

W dniu 19 marca 2004 r. Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy - Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy - Prawo o ruchu drogowym.

Senat zdecydował o wprowadzeniu do ustawy 4 poprawek.

Przyjmując poprawki oznaczone nr 1 i 2 Senat miał na celu wprowadzenie do ustawy osobnego przepisu materialnego ustanawiającego obowiązek organizatora polegający na dołączeniu do zawiadomienia o zgromadzeniu, zezwolenia na jego przeprowadzenie na drodze publicznej. Konsekwencją tej zmiany była potrzeba odpowiedniej modyfikacji przepisu ustalającego sankcję za niedołączenie tego zezwolenia.

Poprawką zawartą w pkt 3 Senat pozostawia dotychczasowy zapis, że przedstawiciel organu gminy może samodzielnie rozwiązać zgromadzenie wówczas, gdy przewodniczący zgromadzenia powiadomiony o takiej potrzebie wzbrania się to uczynić. Wymóg ten dotyczył będzie zatem nie tylko przypadku wskazanego w pkt 4 ale wszystkich czterech sytuacji wskazanych w art. 12 w ust. 1.

Poprawka nr 4 ma na celu doprecyzowanie przepisu.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) w art. 1, ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) osób, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz.U. Nr 20, poz. 101 z późn. zm.);
- 2) członków zarządów jednostek samorządu terytorialnego, wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz zastępcy wójta (burmistrza, prezydenta miasta);
- 3) żołnierzy oraz funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Służby Celnej, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz Biura Ochrony Rządu.”;

2) w art. 4 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dodatkowe wynagrodzenie roczne dla:

- a) osób, o których mowa w art. 2 ustawy wymienionej w art. 2,
- b) członków zarządów jednostek samorządu terytorialnego, wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz zastępcy wójta (burmistrza, prezydenta miasta);”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

W toku rozpatrywania uchwalonej przez Sejm ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw kontrowersje wzbudzał jej zakres podmiotowy. Ustawa została uchwalona w wyniku prac nad dwoma poselskimi projektami ustaw, które miały na celu pozbawienie dodatkowego wynagrodzenia rocznego osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz dodatkowego uposażenia posłów i senatorów. Podanie reżimowi ustawy również niektórych pracowników samorządowych powoduje, że jej zakresowi podmiotowemu - w kontekście konstytucyjnej zasady równości - brak jednolitego kryterium wyodrębnienia. Zdaniem Senatu może to oznaczać zasadność zarzutu naruszenia konstytucyjnej zasady równości.

Zważywszy na przedstawioną wyżej argumentację Izba uznała za stosowne wprowadzenie do ustawy poprawek zmierzających do tego, aby katalog pracowników samorządowych, którym nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne ograniczał się jedynie do członków zarządów jednostek samorządu terytorialnego, wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz zastępcy wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w pkt 5:
 - a) w lit. a skreśla się wyrazy „zwane dalej „naczyniami”,”;
 - b) w lit. b skreśla się wyrazy „zwane dalej „cysternami”,”;
- 2) w art. 2 pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:
 - „6) ocena zgodności – sprawdzanie, przed wprowadzeniem do obrotu, ciśnieniowego urządzenia transportowego, projektu lub procesu jego wytwarzania, w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w regulaminie RID;
 - 7) ponowna ocena zgodności – sprawdzanie znajdującego się w obrocie ciśnieniowego urządzenia transportowego, w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w Regulaminie RID, na żądanie właściciela, jego upoważnionego przedstawiciela albo użytkownika, w celu potwierdzenia zgodności z tymi wymaganiami;”;
- 3) w art. 9 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Zarządca infrastruktury kolejowej lub użytkownik bocznic kolejowej powiadamia niezwłocznie o bezpośrednim zagrożeniu bezpieczeństwa, o którym mowa w ust. 3, właściwe ze względu na miejsce zdarzenia organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego, służby ratownicze oraz Policję.”;
- 4) w art. 12 w pkt 2 wyrazy „art. 36” zastępuje się wyrazami „art. 59”;
- 5) w art. 13 w pkt 2 wyrazy „procesach transportu” zastępuje się wyrazem „transportie”;
- 6) w art. 14:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostki kontrolującej stosuje się odpowiednio przepisy art. 5 pkt 2, 5 i 6, 10-13, art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 9, art. 13a, art. 14-18, art. 19 ust. 1-5, art. 20-22 oraz art. 24-36 ustawy z dnia 30 sierpnia 2000 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2002 r. Nr 166, poz. 1360, z późn. zm.), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów niniejszego rozdziału.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Czynności, o których mowa w art. 20 – 22 i art. 24 ustawy z dnia 30 sierpnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, wykonuje minister właściwy do spraw transportu.”;
- 7) skreśla się art. 16;
- 8) w art. 17 w ust. 3 w zdaniu pierwszym wyrazy „naczynie lub cysterna, do których” zastępuje się wyrazami „ciśnieniowe urządzenie transportowe, do którego”;
- 9) w art. 17 w ust. 3 w zdaniu drugim wyraz „Jeżeli” zastępuje się wyrazami „W zakresie, w jakim” oraz wyraz „dotyczącej” zastępuje się wyrazem „dotyczących”;
- 10) w art. 19 skreśla się ust. 1;
- 11) w art. 22 w ust. 2 skreśla się pkt 1 i 2;
- 12) w art. 23 skreśla się ust. 2;
- 13) w art. 25 w ust. 1 w pkt 1 skreśla się wyraz „obowiązkową”;
- 14) w art. 25 w ust. 1 skreśla się pkt 2;
- 15) w art. 26 w ust. 1 i 3, w art. 27 w ust. 1 i 3 oraz w art. 28 w ust. 2 – 6 użyte w różnym przypadku wyrazy „Prezes Urzędu Transportu Kolejowego” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Prezes UTK”;
- 16) w art. 27:
 - a) w ust. 1 po wyrazie „wymagania” dodaje się wyrazy „lub oznakowanie znakiem tego urządzenia zostało dokonane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału”;
 - b) w ust. 2 po wyrazie „wymagań” dodaje się wyrazy „lub oznakowanie znakiem tego urządzenia zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału” oraz po wyrazie „obrotu” dodaje się wyrazy „, uiszczając opłatę, o której mowa w ust. 3”;
- 17) art. 27 oznacza się jako art. 28a;
- 18) w art. 28:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. W przypadku stwierdzenia, że:
- 1) ciśnieniowe urządzenie transportowe nie spełnia wymagań,
 - 2) oznakowanie znakiem ciśnieniowego urządzenia transportowego zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału
- Prezes UTK, w drodze decyzji, nakazuje zapewnić w określonym terminie zgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub warunkami określonymi w art. 24 ust. 1 albo wycofać urządzenie z obrotu.”,
- b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) nie stwierdzi naruszeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2;
 - 2) niezgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub z warunkami określonymi w art. 24 ust. 1 została usunięta albo urządzenie zostało wycofane z obrotu;”;
- 19) w art. 30 skreśla się wyrazy ”, a także wymagania zawarte w przepisach Unii Europejskiej”;
- 20) w art. 36 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) zaświadczenie o zdaniu egzaminu.”;
- 21) w art. 36 w ust. 3 wyrazy „mając na uwadze obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej” zastępuje się wyrazami „uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących doradcy”;
- 22) w art. 37 w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
- „2a) zaświadczenie o zdaniu egzaminu;”;
- 23) w art. 53 w pkt 2 w zdaniu wstępnym wyrazy „w art. 54 dodaje się ust. 2a” zastępuje się wyrazami „po art. 54 dodaje się art. 54a” oraz ust. 2a oznacza się jako art. 54a;
- 24) w art. 54 w pkt 2, w art. 1 wyrazy „kontroli przewozu drogowego towarów niebezpiecznych” zastępuje się wyrazami „kontroli w tych sprawach”;
- 25) w art. 54 w pkt 3, w pkt 5:
- a) w lit. a skreśla się wyrazy „zwane dalej „naczyniami””,
 - b) w lit. b skreśla się wyrazy „zwane dalej „cysternami””;
- 26) w art. 54 w pkt 3, pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:
- „6) ocena zgodności – sprawdzanie, przed wprowadzeniem do obrotu, ciśnieniowego urządzenia transportowego, projektu lub procesu jego wytwarzania, w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w umowie ADR,
 - 7) ponowna ocena zgodności – sprawdzanie znajdującego się w obrocie ciśnieniowego urządzenia transportowego, w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w umowie ADR, na żądanie właściciela, jego upoważnionego przedstawiciela albo użytkownika, w celu potwierdzenia zgodności z tymi wymaganiami;”;
- 27) w art. 54 w pkt 4, w art. 19c w pkt 2 wyrazy „procesach transportu” zastępuje się wyrazem „transportu”;
- 28) w art. 54 w pkt 4, w art. 19d:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Do oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostki kontrolującej stosuje się odpowiednio przepisy art. 5 pkt 2, 5 i 6, 10-13, art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 9, art. 13a, art. 14-18, art. 19 ust. 1-5, art. 20-22 oraz art. 24-36 ustawy z dnia 30 sierpnia 2000 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2002 r. Nr 166, poz. 1360, z późn. zm.), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów niniejszego rozdziału.”,
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Czynności, o których mowa w art. 20 – 22 i art. 24 ustawy z dnia 30 sierpnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, wykonuje minister właściwy do spraw transportu.”;
- 29) w art. 54 w pkt 4, skreśla się art. 19f;
- 30) w art. 54 w pkt 4, w art. 19g w ust. 3 w zdaniu pierwszym wyrazy „naczynie lub cysterna, do których” zastępuje się wyrazami „ciśnieniowe urządzenie transportowe, do którego”;
- 31) w art. 54 w pkt 4, w art. 19g w ust. 3 w zdaniu drugim wyrazy „Jeżeli Regulamin RID” zastępuje się wyrazami „W zakresie, w jakim umowa ADR”;
- 32) w art. 54 w pkt 4, w art. 19i skreśla się ust. 1;
- 33) w art. 54 w pkt 4, w art. 19l w ust. 2 skreśla się pkt 1 i 2;
- 34) w art. 54 w pkt 4, w art. 19l skreśla się ust. 2;
- 35) w art. 54 w pkt 4, w art. 19n w ust. 1 w pkt 1 skreśla się wyraz „obowiązkową”;
- 36) w art. 54 w pkt 4, w art. 19n w ust. 1 skreśla się pkt 2;
- 37) w art. 54 w pkt 4, w art. 19p:
- a) w ust. 1 po wyrazie „wymagania” dodaje się wyrazy „lub oznakowanie znakiem tego urządzenia zostało dokonane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału”;

- b) w ust. 2 po wyrazie „wymagań” dodaje się wyrazy „lub oznakowanie znakiem tego urządzenia zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału” oraz po wyrazie „obrotu” dodaje się wyrazy „, uiszczając opłatę, o której mowa w ust. 3”;
- 38) w art. 54 w pkt 4, art. 19p oznacza się art. 19r;
- 39) w art. 54 w pkt 4, w art. 19r:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W przypadku stwierdzenia, że:
- 1) ciśnieniowe urządzenie transportowe nie spełnia wymagań,
- 2) oznakowanie znakiem ciśnieniowego urządzenia transportowego zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału
- Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji, nakazuje zapewnić w określonym terminie zgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub warunkami określonymi w art. 19m ust. 1 albo wycofać urządzenie z obrotu.”;
- b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) nie stwierdzi naruszeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2;
- 2) niezgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub z warunkami określonymi w art. 19m ust. 1 została usunięta albo urządzenie zostało wycofane z obrotu;”;
- 40) w art. 54 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
- „4a) w art. 22 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) stwierdzanie zgodności realizacji przewozu z wymaganiami określonymi w ustawie i umowie ADR;”;
- 41) w art. 54 w pkt 6, w art. 38a w ust. 3 wyrazy „powinny zostać wycofane” zastępuje się wyrazami „podlegają wycofaniu”;
- 42) w art. 55 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
- „1a) w art. 37 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) ewidencję kosztów ponoszonych na realizację zadań, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40 ust. 1, oraz ewidencję przychodów, o których mowa w art. 40 ust. 1;”;
- 43) w art. 55 w pkt 2 po lit. b dodaje się lit. c w brzmieniu:
- „c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
- „7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady organizowania zadań, o których mowa w ust. 1, oraz tryb wyboru przewoźników kolejowych, kierując się zasadami uczciwej konkurencji i ochroną interesów konsumentów, w szczególności: kryteria ustalania zapotrzebowania na przewozy kolejowe, dopuszczalne formy organizacyjne wykonywania przewozów kolejowych oraz kryteria oferty przewoźników kolejowych.”;
- 44) w art. 59 w ust. 3 wyrazy „powinny zostać wycofane” zastępuje się wyrazami „podlegają wycofaniu”;
- 45) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:
- „Art. 59a. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 40 ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 55, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie upoważnienia w brzmieniu nadanym przez art. 55 pkt 2 lit. c niniejszej ustawy.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu ustawy z dnia 5 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, Senat przyjął 45 poprawek.

Większość poprawek ma na celu doprecyzowanie rozwiązań ustawowych i zapewnienie ich spójności. Grupa poprawek (nr 2, 6, 11 - 14, 26, 28, 33 - 36) rozstrzyga kwestie zakresu zastosowania ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, do oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, dokonywanej na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz nowelizowanej ustawy o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych. Senat dokonał ponownej analizy ustawy o systemie oceny zgodności, oceniając, które z jej przepisów powinny mieć zastosowanie do niniejszej ustawy (poprawki nr 6, 7, 28 i 29). Zakres zastosowania przepisów art. 20 – 22 ustawy o systemie oceny zgodności, dotyczących podmiotów dokonujących autoryzacji, zgłaszania do notyfikacji oraz uprawnionych do nadzoru nad notyfikowanymi jednostkami kontrolującymi został ograniczony, poprzez wskazanie – jako wyłącznie uprawnionego do realizacji tych zadań, ministra właściwego do spraw transportu. Modyfikacji uległy również przepisy definiujące pojęcia: „ocena zgodności” i „ponowna ocena zgodności”, tak aby uwzględnić przy ich formułowaniu zakres oceny zgodności dokonywanej na podstawie ustawy o systemie oceny zgodności. Senat proponuje również uchylenie niektórych przepisów ustawy, dotyczących obowiązków notyfikowanych jednostek kontrolujących, których wymóg wykonania wynika z ustawy o systemie oceny zgodności (poprawki nr 11, 12, 33 i 34), oraz modyfikację przepisów dotyczące opłat pobieranych za czynności dokonywane przez notyfikowane jednostki kontrolujące, tak aby były one uiszczane za czynności faktycznie wykonywane przez te jednostki (poprawki nr 14 i 36). Zważywszy, iż omawiana ustawa nie przewiduje dobrowolnej oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, Senat przyjął poprawki uściślające terminologię w tym zakresie (poprawki nr 13 i 35).

Izba zwróciła uwagę na niespójność rozwiązań dotyczących kontroli ciśnieniowych urządzeń transportowych porównując przepis określający przedmiot kontroli (art. 26 i odpowiednio art. 19o dodany przez art. 54 pkt 3) z dalszymi przepisami regulującymi procedurę kontrolną, przesłanki umorzenia postępowania i zasady obciążania kosztami przeprowadzonych badań. Poprawkami nr 18 i 39 uzupełniono procedurę kontroli ciśnieniowych urządzeń transportowych, tak aby określała ona postępowanie w razie stwierdzenia niezgodności urządzenia z wymaganiami technicznymi oraz odpowiednio zmodyfikowano przesłanki umorzenia postępowania w tych sprawach, natomiast poprawkami nr 16 i 37 doprecyzowano kwestię uiszczania opłat za badania przeprowadzone podczas kontroli prawidłowości oznakowania ciśnieniowego urządzenia transportowego.

W związku z wprowadzeniem do ustawy, w toku prac sejmowych, pojęcia „ciśnieniowe urządzenia transportowe”, obejmującego wymienione w definicji naczynia i cysterny, pojawiła się konieczność doprecyzowania terminologii ustawowej, w szczególności w tych przepisach, w których posłużono się pojęciem „cysterna” w znaczeniu innym niż wskazane w definicji (poprawki nr 1, 8, 10, 25, 30 i 32).

Kierując się potrzebą zagwarantowania maksymalnego bezpieczeństwa w transporcie drogowym towarów niebezpiecznych oraz potrzebą minimalizowania niekorzystnych skutków dla ludzi i środowiska, jakie mogą wystąpić w związku z ewentualną awarią lub wypadkiem kolejowym, Senat przyjął również poprawkę nr 3. Poprawka ta nakłada na określone podmioty obowiązek poinformowania właściwych służb ratowniczych, Policji oraz jednostek samorządu terytorialnego o wystąpieniu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa w przewozie kolejowym towarów niebezpiecznych, w celu umożliwienia wymienionym podmiotom podjęcia z wyprzedzeniem odpowiednich działań przygotowawczych.

Poprawka nr 22 dodaje przepis nakładający na doradcę do spraw bezpieczeństwa przewozu kolejną towarów niebezpiecznych, obowiązek dołączenia do wniosku o przedłużenie ważności świadectwa doradcy, zaświadczenia o zdaniu egzaminu – tak jak ma to miejsce w przypadku ubiegania się o wydanie świadectwa po raz pierwszy, natomiast poprawka nr 20 dokonuje korekty językowej przepisu, który określa obowiązek dostarczenia takiego zaświadczenia przy ubieganiu się o wydanie świadectwa. Poprawki nr 19 i 21 korygują, w zakresie wytycznych, przepisy stanowiące upoważnienia ustawowe.

Pozostałe poprawki mają charakter redakcyjny (poprawki nr 5, 9, 27, 31, 41 i 44), ujednolicający terminologię ustawy (poprawki nr 15, 24 i 40), jak również wprowadzają konsekwencje uchylenia określonych przepisów (poprawki nr 42, 43 i 45), zmierzają do uporządkowania kolejności artykułów (poprawki nr 17, 23 i 38) oraz korygują nieprawidłowe odesłania (poprawka nr 4).

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 19 marca 2004 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi
Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 po wyrazach „numerów identyfikacyjnych zwierząt” dodaje się wyrazy „a także wpisywania i skreślania podmiotów dostarczających kolczyki lub duplikaty kolczyków, zwanych dalej „dostawcami”, z listy prowadzonej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa”;
- 2) w art. 8 w ust. 1 w pkt 5 kropkę na końcu zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 6 w brzmieniu: „6) dostawców.”;
- 3) w art. 9 w ust. 6 wyrazy „posiadacza zwierząt gospodarskich prowadzącego zarobkowy przewóz zwierząt gospodarskich” zastępuje się wyrazami „posiadacza zwierząt gospodarskich władającego nimi tymczasowo w związku z prowadzonym zarobkowo przewozem zwierząt gospodarskich”;
- 4) w art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do posiadaczy zwierząt gospodarskich władających nimi tymczasowo w związku z:
 - 1) prowadzeniem zarobkowego przewozu zwierząt;
 - 2) organizowaniem wystaw;
 - 3) przetrzymywaniem zwierząt gospodarskich w miejscach gromadzenia zwierząt;
 - 4) przetrzymywaniem zwierząt gospodarskich w miejscu letniego wypasu bydła na terenie górskim w terminie od dnia 1 maja do dnia 15 października.”;
- 5) w art. 16 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) zabicia koniowatego z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej.”;
- 6) w art. 16 w ust. 6 po wyrazie „padnięcia” dodaje się wyrazy „, zabicia”;
- 7) w art. 19:
 - a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzór paszportu bydła, mając na względzie potrzebę zapewnienia kontroli przemieszczania tych zwierząt.”;
 - b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:
„8. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za czynności związane z wydawaniem paszportów bydła lub ich duplikatów, uwzględniając koszty druku oraz wysyłki ponoszone przez Agencję.”;
- 8) art. 21 otrzymuje brzmienie:
„Art. 21.
 1. Posiadacz zwierzęcia gospodarskiego nabywa kolczyki z numerami identyfikacyjnymi zwierząt gospodarskich od dostawcy znajdującego się na liście, o której mowa w art. 25a, składając zamówienie na kolczyki bezpośrednio u dostawcy albo za pośrednictwem kierownika biura na formularzu udostępnionym przez Agencję.
 2. Posiadacz zwierzęcia gospodarskiego składa zamówienie na duplikaty kolczyków za pośrednictwem kierownika biura na formularzu udostępnionym przez Agencję.
 3. W zamówieniach, o których mowa w ust. 1 i 2, posiadacz wskazuje dostawcę, od którego nabywa kolczyk lub jego duplikat.”;
- 9) dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Lista dostawców

Art. 25a.

1. Agencja prowadzi listę dostawców.
2. Wpis na listę dostawców, o której mowa w ust. 1, następuje po:
 - 1) przedłożeniu przez wnioskodawcę dokumentu wydanego przez akredytowaną jednostkę certyfikującą zgodnie z przepisami o systemie oceny zgodności, zwanego dalej „certyfikatem”, stwierdzającego, że dostarczany kolczyk będzie spełniał określone przepisami wymagania;

2) zawarciu umowy, o której mowa w art. 25b.

3. Lista dostawców, o której mowa w ust. 1, jest podawana do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie.

Art. 25b. Umowa między Agencją a podmiotem zamierzającym dostarczać kolczyki lub duplikaty kolczyków zawiera w szczególności:

1) okres obowiązywania umowy oraz sposób rozwiązania umowy;

2) zobowiązanie do:

a) terminowego dostarczania kolczyków i ich duplikatów zgodnie z przyjętymi zamówieniami składanymi przez Agencję lub posiadaczy zwierząt,

b) składania Prezesowi Agencji miesięcznych raportów dotyczących dostarczonych kolczyków i duplikatów kolczyków.

Art. 25c.

1. W przypadku, gdy certyfikat wydany dostawcy został cofnięty albo unieważniony właściwa akredytowana jednostka certyfikująca niezwłocznie informuje o tym Agencję.

2. Prezes Agencji niezwłocznie rozwiązuje umowę z dostawcą i skreśla go z listy, o której mowa w art. 25a, w przypadku, gdy certyfikat wydany przez akredytowaną jednostkę certyfikującą został dostawcy cofnięty albo unieważniony lub gdy dostawca:

1) zaprzestał dostarczania kolczyków;

2) dostarcza kolczyki, które nie spełniają określonych przepisami wymagań;

3) nie składa do Agencji raportów, o których mowa w art. 25b pkt 2 lit. b.”;

10) w art. 31 skreśla się ust. 4.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt, podjął uchwałę o wprowadzeniu do niej 10 poprawek.

Przyjmując poprawki nr 1, 2, 8 i 9 Senat postanowił wprowadzić do ustawy przepisy zmierzające do stworzenia kompletnego systemu zaopatrywania posiadaczy zwierząt w kolczyki dla zwierząt gospodarskich.

W poprawce nr 3 Senat doprecyzował przepis, zgodnie z którym z obowiązku nadawania numeru siedziby stada lub numeru miejsca utylizacji zwłok zwierzęcych są zwolnione osoby władające zwierzętami tymczasowo w związku prowadzonym zarobkowym przewozem zwierząt gospodarskich a nie posiadacze zwierząt prowadzący ich zarobkowy przewóz w ogóle, jakby to wynikało z przepisu w wersji przyjętej przez Sejm. Ta ostatnia interpretacja oznaczałaby, że osoby, o których mowa nie musiałyby uzyskiwać numerów również dla zwierząt hodowanych przez nich poza działalnością polegającą na zarobkowym przewozie zwierząt.

Uchwalając poprawkę nr 4 Senat uznał za konieczne doprecyzowanie przepisu, na podstawie którego z obowiązku zgłaszania kierownikowi biura powiatowego Agencji zdarzenia powodującego zmianę liczebności stada będą zwolnieni posiadacze zwierząt gospodarskich władający nimi tymczasowo, w związku z prowadzeniem działalności wskazanej w przepisie, a nie podmioty prowadzące taką działalność w ogóle.

W poprawce nr 5 Senat rozszerzył przykładowy katalog zdarzeń powodujących zmianę liczebności stada, które podlegają zgłoszeniu podmiotowi prowadzącemu rejestr koniowatych, o zabicie koniowatego z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej.

W poprawce nr 6 Senat doprecyzował, że obowiązek zwrotu paszportu koniowatego istnieje także w przypadku zabicia koniowatego.

Uchwalając poprawkę nr 7 Senat postanowił podzielić przepis upoważniający zawarty w ustawie na dwa ustępy, ponieważ część materii delegowanej do aktu wykonawczego ma zostać uregulowana samodzielnie przez ministra właściwego do spraw rolnictwa a część – w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Przyjmując poprawkę nr 10 Senat usunął z ustawy przepis nakładający na Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa obowiązek nieodpłatnego udostępniania posiadaczom świń tatuownic, uznając że obowiązek ten stanowi zbyt duże obciążenie dla budżetu Agencji.

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2 w lit. a, w pkt 4 wyrazy „a także nawozy wyprodukowane przy udziale dżdżownic” zastępuje się wyrazami „także wyprodukowane przy udziale dżdżownic”;
- 2) w art. 1 w pkt 3, w art. 3 wyrazy „Nawozy naturalne, o których mowa w ust. 1 pkt 3” zastępuje się wyrazami „Nieprzetworzone nawozy naturalne, w tym gnojowica”;
- 3) w art. 1 w pkt 9, art. 11a otrzymuje brzmienie:
„Art. 11a.
 1. Podmiot, który prowadzi chów lub hodowlę drobiu powyżej 40 000 stanowisk, lub chów lub hodowlę świń powyżej 2 000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg lub 750 stanowisk dla macior jest obowiązany:
 - 1) opracować plan nawożenia zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 47 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. Nr 115, poz. 1229, z późn. zm.) i zasadami dobrej praktyki rolniczej,
 - 2) zagospodarować na użytkach rolnych będących w jego posiadaniu co najmniej 70% gnojówki i gnojowicy, a pozostałe 30% może zbyć zgodnie z art. 3 ust. 3.
 2. W przypadku, o którym mowa w art. 3 ust. 3, nabywca nieprzetworzonego nawozu naturalnego opracowuje, w terminie 30 dni od dnia zawarcia umowy, plan nawożenia, o którym mowa w ust. 1.
 3. Plan nawożenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, opiniuje okręgowa stacja chemiczno-rolnicza.
 4. Za wydanie opinii, o której mowa w ust. 3, okręgowa stacja chemiczno-rolnicza pobiera opłatę.
 5. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, sposób uiszczania oraz wysokość opłaty za opiniowanie planu nawożenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, mając na względzie koszty ponoszone przez okręgową stację chemiczno-rolniczą przy wydawaniu opinii.”;
- 4) w art. 1 w pkt 9, art. 11b otrzymuje brzmienie:
„Art. 11b.
 1. Podmiot, o którym mowa w art. 11a ust. 1, przechowuje gnojówkę i gnojowicę w szczelnych, zamkniętych zbiornikach.
 2. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki dotyczące zbiorników, o których mowa w ust. 1, oraz przechowywania gnojówki i gnojowicy, mając na względzie ochronę środowiska.”;
- 5) w art. 1 w pkt 14, w art. 20c w ust. 1 wyraz „nawozami” zastępuje się wyrazem „nawozów”;
- 6) w art. 1 w pkt 14, w art. 20f w ust. 1 wyraz „przygotowania” zastępuje się wyrazem „przechowywania”;
- 7) w art. 1 w pkt 14, w art. 20g ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, wstrzymuje prowadzenie chowu lub hodowli, o których mowa w art. 11a ust. 1, w przypadku gdy podmiot prowadzący chów lub hodowlę nie posiada pozytywnie zaopiniowanego planu nawożenia.”;
- 8) w art. 1 w pkt 17, w art. 24 w ust. 1 w pkt 4 w lit. d wyraz „symboli” zastępuje się wyrazem „symbolach”;
- 9) w art. 1 w pkt 17, w art. 24 w ust. 1 w pkt 9 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) nieopakowane nawozy o wysokiej zawartości azotu na bazie azotanu amonu.”;
- 10) w art. 1 w pkt 17, w art. 24 w ust. 1:
 - a) w pkt 9 w lit. b skreśla się kropkę na końcu,
 - b) dodaje się zdanie końcowe w brzmieniu:
„ – podlega karze grzywny.”;
- 11) w art. 1 w pkt 17, w art. 24 w ust. 2 w pkt 2 po wyrazach „a także informacji o” dodaje się wyrazy „masie nawozu netto i”;
- 12) w art. 1 w pkt 18, w art. 24a dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) będąc nabywcą nieprzetworzonego nawozu naturalnego nie posiada pozytywnie zaopiniowanego planu nawożenia lub stosuje nieprzetworzone nawozy naturalne niezgodnie z tym planem.”;

- 13) w art. 3 w ust. 3 wyrazy „mniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „niniejszej ustawy”;
- 14) w art. 4 w ust. 1 wyraz „stanowiących” zastępuje się wyrazem „ustanawiających”;
- 15) skreśla się art. 5;
- 16) w art. 6 w ust. 2 po wyrazach „niniejszej ustawy” dodaje się wyrazy „, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie”;
- 17) art. 8 otrzymuje brzmienie:
„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem:
 - 1) art. 1 pkt 9 w zakresie art. 11a, art. 1 pkt 14 w zakresie art. 20g i 20h oraz art. 1 pkt 18 w zakresie art. 24a pkt 6a, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
 - 2) art. 1 pkt 9 w zakresie art. 11b oraz art. 1 pkt 18 w zakresie art. 24a pkt 7, które wchodzi w życie z dniem 1 maja 2005 r.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu, postanowił wprowadzić od jej treści 17 poprawek.

Poprawka nr 1 zmienia definicję „nawozów organicznych” poprzez doprecyzowanie, że komposty wyprodukowane przy udziale dżdżownic nie są odrębnym typem nawozów.

Przyjmując poprawkę nr 2, Senat stanął na stanowisku, iż nie znajduje uzasadnienia konieczność pisemnego potwierdzenia zbycia do bezpośredniego rolniczego wykorzystania przetworzonych nawozów naturalnych. Ponadto poprawką tą umożliwiono zbycie, w tym celu, gnojowicy ale również na podstawie umowy zawartej na piśmie.

Przyjmując poprawki nr 3, 7 i 12, Senat zwolnił z wymogu posiadania przez podmioty prowadzące duże fermę tytułu własności do użytków rolnych o powierzchni umożliwiającej zastosowanie nawozów naturalnych wytworzonych przez te fermę, wprowadził obowiązek opracowania planu nawożenia przez wszystkie podmioty nabywające nieprzetworzone nawozy naturalne do bezpośredniego rolniczego wykorzystania oraz obowiązek zaopiniowania tego planu przez okręgową stację chemiczno-rolniczą. Ponadto poprawki te określają uprawnienia wojewódzkiego inspektora środowiska oraz uzupełniają przepisy karne. Ponadto Senat postanowił, iż fermę będą mogły zbyć do 30% nawozów. Zdaniem Senatu obowiązek zagospodarowania 70% nawozów jest wystarczającym zabezpieczeniem przed zanieczyszczeniem środowiska, a powiększenie ilości nawozów, która może być zbyta będzie korzystne dla gospodarstw specjalizujących się np. w produkcji roślinnej.

Zdaniem Senatu upoważnienie ustawowe, o którym mowa w art. 11b powinno mieć charakter fakultatywny i musi być uzupełnione o wytyczne dotyczące treści rozporządzenia (poprawka nr 4).

W poprawce nr 10 Senat usunął oczywistą pomyłkę i uzupełnił przepis karny o brakującą sankcję.

Zdaniem Senatu, należy również wprowadzić karę grzywny za niespełnienie obowiązku polegającego na zamieszczaniu na opakowaniu informacji o masie nawozu netto (poprawka nr 11).

Poprawka nr 16 określa, że rozporządzenia wydane na podstawie nowelizowanych przepisów nie będą bezterminowo utrzymane w mocy lecz będą obowiązywać nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Zdaniem Senatu, adresatów tych przepisów nie należy utrzymywać w nieskończoność w niepewności co do zakresu obowiązującego prawa.

Pozostałe poprawki mają charakter redakcyjny bądź językowy i mają na celu poprawić czytelność ustawy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej
a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania
podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków
od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 marca 2004 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie zmiany Regulaminu Senatu

Art. 1.

W uchwale Senatu z dnia 23 listopada 1990 r. – Regulamin Senatu (M. P. z 2002 r. Nr 54, poz. 741) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 20 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do członków Prezydium Senatu.”;

2) w art. 22:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W razie przeszkody uniemożliwiającej senatorowi udział w posiedzeniu Senatu, Zgromadzenia Narodowego lub jego organu powinien on pisemnie usprawiedliwić swoją nieobecność w terminie 14 dni od dnia nieobecności na posiedzeniu, przesyłając pismo do Marszałka Senatu, a w przypadku posiedzenia komisji – do przewodniczącego komisji.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Usprawiedliwionymi przeszkodami uniemożliwiającymi senatorowi udział w posiedzeniu Senatu, komisji, Zgromadzenia Narodowego lub jego organu, a także w głosowaniu na posiedzeniu Senatu są:

1) choroba,

2) konieczność opieki nad chorym,

3) wyjazd zagraniczny lub krajowy związany ze sprawowaniem mandatu, akceptowany przez Marszałka Senatu,

4) zbieg posiedzeń komisji, których senator jest członkiem, jeżeli brał udział w jednym z tych posiedzeń,

5) urlop udzielony senatorowi przez Prezydium Senatu na podstawie art. 23,

6) inne ważne przeszkody.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nieobecność senatora bez usprawiedliwienia na:

1) dwóch posiedzeniach Senatu w ciągu roku,

2) trzech posiedzeniach komisji w ciągu roku,

3) posiedzeniu Zgromadzenia Narodowego lub jego organu podlega rozpatrzeniu w trybie art. 25.”,

d) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Prezydium Senatu określi tryb składania i rozpatrywania usprawiedliwień z tytułu nieobecności senatora na posiedzeniu Senatu, komisji, Zgromadzenia Narodowego lub jego organu i niewzięcia udziału w głosowaniu na posiedzeniu Senatu oraz tryb postępowania w przypadku braku usprawiedliwienia w tym zakresie.”;

3) art. 26 i 27 otrzymują brzmienie:

„Art. 26.

1. Wniosek o wyrażenie przez Senat zgody na pociągnięcie senatora do odpowiedzialności karnej Marszałek Senatu przekazuje Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, która po rozpatrzeniu wniosku uchwała sprawozdanie wraz z propozycją przyjęcia lub odrzucenia wniosku.

2. Senat rozpatruje sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich bez przeprowadzania dyskusji. Senator, którego dotyczy wniosek, może złożyć wyjaśnienia, a senatorom przysługuje prawo zadawania pytań w tej sprawie.

3. Jeżeli po nadaniu biegu wnioskowi, a przed podjęciem przez Senat uchwały w tej sprawie, upływie kadencja Senatu, postępowanie w tej sprawie toczy się nadal w Senacie następnej kadencji, o ile senator, którego dotyczy ten wniosek, został wybrany na tę kadencję, przy czym:

1) wszystkie dotychczasowe czynności pozostają w mocy, z zastrzeżeniem pkt 2,

2) termin na dokonanie czynności w związku z rozpatrywaniem wniosku, przerwany wskutek upływu kadencji Senatu, biegnie na nowo od dnia złożenia ślubowania przez senatora, którego dotyczy ten wniosek,

3) jeżeli Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich Senatu ubiegłej kadencji uchwaliła sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczący Komisji

Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich Senatu następnej kadencji przedstawia to sprawozdanie w terminie 30 dni od dnia złożenia ślubowania przez senatora, którego dotyczy wniosek.

Art. 27.

1. Do postępowania w sprawie wniosku o wyrażenie przez Senat zgody na pociągnięcie senatora do odpowiedzialności za wykroczenia, w sprawie wniosku o wyrażenie przez Senat zgody na pociągnięcie senatora do cywilnej odpowiedzialności sądowej za działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu, która narusza prawa osób trzecich, a także w sprawie wniosku o wyrażenie przez Senat zgody na zatrzymanie lub aresztowanie senatora przepisy art. 26 stosuje się odpowiednio.
2. Do postępowania w sprawie wniosku o zażądanie przez Senat zawieszenia postępowania karnego wszczętego przed dniem wyboru na senatora przepisy art. 26 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.”;

4) art. 37 i 38 otrzymują brzmienie:

„Art. 37.

1. Uzyskiwanie informacji o działalności Senatu i jego organów odbywa się zgodnie z przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej i jest realizowane poprzez:
 - 1) wcześniejsze informowanie opinii publicznej o posiedzeniach Senatu,
 - 2) wstęp na posiedzenia Senatu i komisji senackich,
 - 3) udostępnianie druków senackich, protokołów i sprawozdań stenograficznych z posiedzeń Senatu, protokołów i zapisów stenograficznych z posiedzeń komisji senackich, a także innych dokumentów i informacji związanych z działalnością Senatu i jego organów.
2. Udostępnianie dokumentów i innych informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 3, odbywa się poprzez zamieszczenie ich w sieci teleinformatycznej. Informacje niezamieszczone w sieci teleinformatycznej udostępniane są na wniosek.
3. Dokumenty i inne informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, mogą być również udostępniane poprzez wyłożenie, wywieszenie lub zainstalowanie urządzenia umożliwiającego zapoznanie się z nimi w miejscach ogólnie dostępnych.
4. Decyzje w sprawie odmowy udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenia postępowania o udostępnienie informacji publicznej wydaje Szef Kancelarii Senatu.
5. Marszałek Senatu określa, w drodze zarządzenia, sposób uzyskiwania informacji publicznej w trybie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, w szczególności miejsce i czas jej uzyskiwania.

Art. 38. Informacje o planowanym posiedzeniu Senatu oraz przewidywanym porządku obrad przekazywane są agencjom informacyjnym.”;

5) w załączniku do uchwały pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich – rozpatrywanie wniosków dotyczących immunitetu parlamentarnego, czynności związane z wnioskiem o pociągnięcie do odpowiedzialności konstytucyjnej senatora przed Trybunałem Stanu, warunki wykonywania mandatu senatorskiego, wygaśnięcie mandatu, rozpatrywanie zarzutów niewykonywania przez senatora obowiązków senatorskich i zachowania nieodpowiadającego godności senatora oraz innych spraw z zakresu etyki senatorskiej, analizowanie oświadczeń senatorów o stanie majątkowym i przedstawianie wyników analizy Prezydium Senatu, działalność biur senatorskich, wyrażanie opinii w sprawach określonych w Regulaminie Senatu dotyczących w szczególności wykładni i stosowania Regulaminu, dokonywanie analiz skarg i wniosków kierowanych do Senatu i jego organów oraz rozpatrywanie spraw wynikających z funkcjonowania Kancelarii Senatu;”.

Art. 2.

Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały stosuje się przepisy uchwały, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą uchwałą, z wyjątkiem postępowań w sprawach, o których mowa w art. 22 ust. 2a, w brzmieniu nadanym niniejszą uchwałą, do których stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 3.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 skreśla się pkt 7;
- 2) w art. 1 w pkt 34 w lit. a, w pkt 3 po wyrazach „w pkt 1 lub 2,” dodaje się wyrazy „pozostającego na jej utrzymaniu i spełniającego warunki do renty rodzinnej,”;
- 3) w art. 1 w pkt 36 w lit. b, w ust. 4 w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) krajowym systemie ewidencji gospodarstw rolnych.”;
- 4) w art. 1 w pkt 41, w art. 41a w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „rozłożyć jej spłatę na raty lub umorzyć w całości lub w części składki bądź odsetki za zwłokę” zastępuje się wyrazami „rozłożyć ich spłatę na raty lub umorzyć w całości lub w części”;
- 5) w art. 1 w pkt 42, w art. 41b w ust. 4 wyrazy „decyzji o utracie ważności tej decyzji” zastępuje się wyrazami „decyzji o wygaśnięciu decyzji o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek”;
- 6) w art. 1 pkt 46, w art. 52 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „art. 112 §1” zastępuje się wyrazami „art. 112 §1 pkt 1 i 2”;
- 7) w art. 1 dodaje się pkt 72 w brzmieniu:
„72) do ustawy dodaje się załącznik w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej ustawy.”;
- 8) w art. 3 w pkt 1 w lit. c, w ust. 3 wyrazy „pkt 6-8” zastępuje się wyrazami „pkt 8”;
- 9) art. 5 otrzymuje brzmienie:
„Art. 5.
 1. Rolnik lub domownik, prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą lub współpracujący przy prowadzeniu tej działalności, podlegający ubezpieczeniu społecznemu rolników w dniu wejścia w życie ustawy, jest zobowiązany, w terminie do dnia 30 września 2004 r. udokumentować Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, w jakiej formie jest opodatkowana prowadzona przez niego pozarolnicza działalność gospodarcza lub działalność, przy której jest osobą współpracującą, a w przypadku prowadzenia działalności w 2003 roku, udokumentować także wysokość należnego podatku za ten rok.
 2. Rolnik lub domownik zostaje wyłączony z ubezpieczenia z końcem trzeciego kwartału 2004 r., jeżeli z dokumentu, wymienionego w ust. 1 wynika, że prowadzona przez niego pozarolnicza działalność gospodarcza lub działalność, przy której prowadzeniu jest osobą współpracującą, jest opodatkowana na zasadach innych, niż określone w przepisach o zryczałtowanym podatku dochodowym lub należny za ubiegły rok podatek przekroczył kwotę 2528 zł.
 3. Niedostarczenie dokumentów, wymienionych w ust. 1, powoduje ustanie ubezpieczenia z końcem trzeciego kwartału 2004 r.”;
- 10) dodaje się art. 5a w brzmieniu:
„Art. 5a.
 1. Osoba, podlegająca w dniu wejścia w życie ustawy ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej, podlega temu ubezpieczeniu na dotychczasowych zasadach, jeżeli rodzaj i rozmiar prowadzonej produkcji wskazuje, że jest to dział specjalny w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.
 2. Osoba, o której mowa w ust. 1, jest zobowiązana, w terminie do dnia 30 września 2004 r., dostarczyć Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zaświadczenie organu podatkowego o rodzajach i rozmiarach prowadzonej produkcji.
 3. Jeżeli z dostarczonych dokumentów wynika, że prowadzona przez daną osobę działalność nie stanowi działu specjalnego produkcji rolnej w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, ubezpieczenie tej osoby ustaje z dniem 30 września 2004 r.
 4. Niedostarczenie zaświadczenia w terminie określonym w ust. 2 uważa się za nieprowadzenie przez daną osobę działu specjalnego w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i powoduje ustanie ubezpieczenia z dniem 30 września 2004 r.”;

- 11) w art. 12 wyrazy „Rady Rolników Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego” zastępuje się wyrazami „Rady Ubezpieczenia Społecznego Rolników”;
- 12) w art. 13 w pkt 3-5 po wyrazie „ustawą” dodaje się wyrazy „, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”;
- 13) w załączniku do ustawy w lp. 8 w lit. a wyraz „listy” zastępuje się wyrazem „lisy”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wprowadził do niej 13 poprawek.

Najważniejsze merytorycznie to poprawki 9 i 10, dotyczące przepisów przejściowych.

W poprawce 9 Senat zmienił niespójne z regulacjami zawartymi w innych przepisach i niekompletne rozwiązania, dotyczące wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników, osób prowadzących pozarolniczą działalność, opodatkowaną w innej formie niż stanowią przepisy o zryczałtowanym podatku dochodowym.

Poprawka 10, natomiast, wypełnia w nowelizacji lukę wynikającą z braku przepisów przejściowych dotyczących wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników osób prowadzących działy specjalne produkcji rolnej.

Zaproponowane, w powyższym zakresie, przez Senat rozwiązania, przesuwają również o kwartał termin wyłączenia z ubezpieczenia osób, których prawo do ubezpieczenia społecznego rolników zostaje ograniczone w wyniku wprowadzonych nowelizacją zmian.

Zdaniem Senatu, wprowadzone w tym zakresie poprawki pozwolą uniknąć wielu nasuwających się obecnie wątpliwości a przesunięcie o kwartał terminu wyłączenia z ubezpieczenia niektórych podmiotów, w sposób bardziej płynny wdrożyć ustawę.

Zmiana wprowadzana poprawką 3, polegająca na dodaniu przepisu umożliwiającego Kasie Rolniczego Ubezpieczenia nieodpłatne korzystanie z krajowego systemu ewidencji gospodarstw rolnych, przyczyni się niewątpliwie do usprawnienia pracy tego organu.

Część poprawek Senatu ma na celu zapewnienie spójności nowelizacji z innymi ustawami.

I tak, poprawka 1, eliminuje zbędny przepis, powtarzający regulację już uchwaloną w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, poprawka 6, koryguje niewłaściwe odniesienie do przepisów Ordynacji podatkowej, eliminując przepisy nie mające zastosowania do zakresu działania Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego a poprawka 8, dostosowuje przepis zawarty w ustawie o działach administracji rządowej do zmian wprowadzanych wcześniej wchodzącą w życie nowelizacją ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Pozostałe poprawki doprecyzowują przepisy, których stosowanie mogłoby nasuwać wątpliwości interpretacyjne, zmierzają do ujednolicenia terminologii oraz eliminują błędy redakcyjne. Do nich, między innymi, należą:

poprawka 2 wskazująca zakres pojęcia członków rodziny, z których śmiercią osobie ponoszącej koszty pogrzebu przysługuje zasiłek pogrzebowy,

poprawka 4, uspokajająca przepis z zawartą w słowniczku definicją pojęcia należności z tytułu składek,

poprawka 11 wprowadzająca właściwą nazwę organu.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 11 marca 2004 r. ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

**UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 19 marca 2004 r.

w sprawie zmiany w składzie komisji senackiej

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, odwołuje senatora Józefa Sztorca z Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Kazimierz KUTZ

Treść

58. posiedzenia Senatu w dniach 17, 18 i 19 marca 2004 r.

(Obrady w dniu 17 marca)

Otwarcie posiedzenia	
Wyznaczenie sekretarzy	
Przyjęcie protokołów pięćdziesiątego piątego i pięćdziesiątego szóstego posie- dzenia	
Projekt porządku obrad	
senator Mieczysław Janowski	4
senator Zbigniew Romaszewski	4
Wniosek formalny o zmianę kolejności rozpatrywania punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw	
senator Józef Sztorc	4
senator Krzysztof Jurgiel	4
senator Zbigniew Kulak	5
senator Józef Dziemdziała	5
Przyjęcie wniosku formalnego	
Zatwierdzenie porządku obrad pięćdzie- siątego ósmego posiedzenia	
Uczczenie minutą ciszy pamięci ofiar za- machu terrorystycznego w Madrycie	
Punkt pierwszy porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o radiofonii i telewizji	
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu	
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	5
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	7
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	7
senator Maria Szyszkowska	8
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	8
Wystąpienie sekretarza stanu w Minister- stwie Kultury	
sekretarz stanu	
Michał Tober	8
Zapytania i odpowiedzi	
senator Mieczysław Janowski	10
sekretarz stanu	
Michał Tober	10
senator Jan Szafraniec	11
sekretarz stanu	
Michał Tober	11
senator Jan Szafraniec	11
senator Teresa Liszcz	12
sekretarz stanu	
Michał Tober	12
senator Krystyna Doktorowicz	12
sekretarz stanu	
Michał Tober	12
senator Longin Pastusiak	14
sekretarz stanu	
Michał Tober	14
senator Maria Szyszkowska	14
sekretarz stanu	
Michał Tober	14
Wystąpienie przewodniczącej Krajowej Ra- dy Radiofonii i Telewizji	
przewodnicząca	
Danuta Waniek	15
przewodnicząca	
Danuta Waniek	17
Otwarcie dyskusji	
senator Krystyna Doktorowicz	17
senator Krzysztof Jurgiel	19
senator Stanisław Nicieja	20
senator Jan Szafraniec	21
senator Ryszard Sławiński	22
senator Gerard Czaja	23
senator Kazimierz Pawełek	23
senator Teresa Liszcz	24
senator Dorota Kempka	25
senator Zbyszko Piwoński	26
senator Zdzisław Jarmużek	27

senator Ryszard Sławiński	27	Zamknięcie dyskusji	
Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych		senator Zbigniew Kulak	39
Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)		Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury	
Zamknięcie dyskusji		sekretarz stanu	
Punkt drugi porządku obrad (cd.)		Michał Tober	39
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej		senator Zbigniew Romaszewski	40
senator sprawozdawca		Punkt czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw	
Władysław Mańkut	28	Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu		senator sprawozdawca	
senator sprawozdawca		Tadeusz Wnuk	40
Ryszard Sławiński	29	Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
Zapytania i odpowiedzi		senator sprawozdawca	
senator Włodzimierz Łęcki	30	Władysław Mańkut	42
senator sprawozdawca		Zapytania i odpowiedzi	
Ryszard Sławiński	30	senator Dorota Simonides	43
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury		senator sprawozdawca	
sekretarz stanu		Tadeusz Wnuk	43
Michał Tober	30	senator Sławomir Izdebski	44
Zapytania i odpowiedzi		Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
senator Włodzimierz Łęcki	31	podsekretarz stanu	
sekretarz stanu		Piotr Sawicki	44
Michał Tober	31	Zapytania i odpowiedzi	
senator Włodzimierz Łęcki	32	senator Teresa Liszcz	44
sekretarz stanu		senator Zbigniew Romaszewski	45
Michał Tober	32	podsekretarz stanu	
Otwarcie dyskusji		Piotr Sawicki	45
Zamknięcie dyskusji		Otwarcie dyskusji	
Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim		Zamknięcie dyskusji	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej		Punkt piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006	
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
Zbigniew Kulak	33	senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu		Władysław Mańkut	46
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego	
Kazimierz Pawełek	34	senator sprawozdawca	
Zapytania i odpowiedzi		Grzegorz Niski	46
senator Witold Gładkowski	35	Zapytania i odpowiedzi	
senator sprawozdawca		senator Janina Sagatowska	47
Kazimierz Pawełek	35	sekretarz stanu	
senator sprawozdawca		w Ministerstwie Obrony Narodowej	
Zbigniew Kulak	35	Janusz Zemke	47
senator Witold Gładkowski	36	senator Andrzej Anulewicz	48
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury		senator Józef Sztorc	48
sekretarz stanu		senator Ewa Serocka	48
Michał Tober	36	sekretarz stanu	
Otwarcie dyskusji		Janusz Zemke	48
senator Jan Szafraniec	36	senator Ewa Serocka	50
senator Kazimierz Pawełek	37		
senator Zbigniew Kulak	37		
senator Anna Kurska	38		
senator Zbigniew Romaszewski	38		

senator Teresa Liszcz	50	senator sprawozdawca	
sekretarz stanu		Zbyszko Piwoński	64
Janusz Zemke	50	Sprawozdanie Komisji Regulaminowej,	
Otwarcie dyskusji		Etyki i Spraw Senatorskich	
Zamknięcie dyskusji		senator sprawozdawca	
Punkt szósty porządku obrad: stanowisko		Ewa Serocka	65
Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-		Zapytania i odpowiedzi	
wy – Prawo o zgromadzeniach oraz usta-		senator Krzysztof Jurgiel	67
wy – Prawo o ruchu drogowym		senator Józef Sztorc	67
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa		senator sprawozdawca	
i Praworządności oraz Komisji Samorządu		Ewa Serocka	67
Terytorialnego i Administracji Państwowej		senator Mieczysław Janowski	68
senator sprawozdawca		senator Aleksandra Koszada	68
Ewa Serocka	51	senator Józef Sztorc	68
Sprawozdanie mniejszości komisji		senator Genowefa Ferenc	68
senator sprawozdawca mniejszości		senator	
Teresa Liszcz	52	Ryszard Jarzembowski	69
Wystąpienie podsekretarza stanu w Minister-		senator sprawozdawca	
stwie Spraw Wewnętrznych i Administracji		Ewa Serocka	69
podsekretarz stanu		senator Andrzej Anulewicz	69
Jerzy Mazurek	53	podsekretarz stanu	
Zapytania i odpowiedzi		w Ministerstwie Gospodarki,	
senator Andrzej Anulewicz	54	Pracy i Polityki Społecznej	
podsekretarz stanu		Cezary Miżejewski	69
Jerzy Mazurek	54	Otwarcie dyskusji	
senator Józef Sztorc	55	Zamknięcie dyskusji	
podsekretarz stanu		Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko	
Jerzy Mazurek	55	Senatu w sprawie ustawy o przewozie ko-	
senator Jan Szafraniec	56	lęją towarów niebezpiecznych	
podsekretarz stanu		Sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa	
Jerzy Mazurek	56	i Infrastruktury	
senator Teresa Liszcz	56	senator sprawozdawca	
podsekretarz stanu		Marian Lewicki	70
Jerzy Mazurek	56	Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz-	
senator Longin Pastusiak	57	nych i Integracji Europejskiej	
podsekretarz stanu		senator sprawozdawca	
Jerzy Mazurek	57	Zbigniew Kulak	71
senator Aleksandra Koszada	57	Zapytania i odpowiedzi	
senator Sławomir Izdebski	57	senator Mieczysław Janowski	72
podsekretarz stanu		podsekretarz stanu	
Jerzy Mazurek	58	w Ministerstwie Infrastruktury	
Otwarcie dyskusji		Maciej Leśny	72
senator Krzysztof Jurgiel	58	Otwarcie dyskusji	
senator Witold Gładkowski	59	Punkt dziewiąty porządku obrad: stano-	
senator Zbigniew Romaszewski	59	wisko Senatu w sprawie ustawy o zmia-	
senator Józef Sztorc	60	nie ustawy o gospodarowaniu nierucho-	
senator Anna Kurska	61	mościami rolnymi Skarbu Państwa oraz	
senator Teresa Liszcz	61	o zmianie innych ustaw	
senator Ewa Serocka	62	Sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i In-	
senator Zbigniew Kulak	63	frastruktury	
senator Sławomir Izdebski	63	senator sprawozdawca	
Zamknięcie dyskusji		Sergiusz Plewa	73
Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko		Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-		Wsi	
wy o dodatkowym wynagrodzeniu rocz-		senator sprawozdawca	
nym dla pracowników jednostek sfery bu-		Józef Dziemdział	73
dżetowej oraz niektórych innych ustaw		Zapytania i odpowiedzi	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Te-		senator Krzysztof Jurgiel	73
rytorialnego i Administracji Państwo-		senator sprawozdawca	
wy		Józef Dziemdział	73

senator Krzysztof Jurgiel	73
senator Józef Sztore	74
senator Krzysztof Jurgiel	74
senator Grzegorz Lipowski	74
podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbieta Suchocka-Roguska	74

senator Sławomir Izdebski	75
podsekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	75
Otwarcie dyskusji senator Janusz Lorenz	75
Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	

*(Obrady w dniu 18 marca)***Wznowienie** posiedzenia

Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt

senator Jerzy Pieniążek	78
senator Mieczysław Janowski	78
sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk	78
senator Mieczysław Janowski	79
sekretarz stanu Józef Pilarczyk	79

Przyjęcie wniosku formalnego

Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt

Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

senator sprawozdawca Marian Kozłowski	79
--	----

Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi

sekretarz stanu Józef Pilarczyk	80
--	----

Otwarcie dyskusji

senator Krzysztof Borkowski	81
---------------------------------------	----

Zamknięcie dyskusji

Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu

Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

senator sprawozdawca Sławomir Izdebski	82
---	----

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej

senator sprawozdawca Janusz Bargieł	83
--	----

Zapytania i odpowiedzi

senator Gerard Czaja	84
senator Zbyszko Piwoński	84
senator sprawozdawca Sławomir Izdebski	84

Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi

podsekretarz stanu

Daria Oleszczuk	85
---------------------------	----

Zapytania i odpowiedzi

senator Jan Szafraniec	85
----------------------------------	----

podsekretarz stanu

Daria Oleszczuk	85
---------------------------	----

senator Gerard Czaja	86
--------------------------------	----

podsekretarz stanu

Daria Oleszczuk	86
---------------------------	----

senator Sergiusz Plewa	86
----------------------------------	----

podsekretarz stanu

Daria Oleszczuk	86
---------------------------	----

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.

Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych

senator sprawozdawca Mieczysław Mietła	87
---	----

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej

senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	87
---	----

Zapytania i odpowiedzi

senator Jan Szafraniec	88
----------------------------------	----

podsekretarz stanu

w Ministerstwie Spraw Zagranicznych

Bogusław Zaleski	88
----------------------------	----

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt trzynasty porządku obrad: trzecie czytanie projektu uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu

Wznowienie obrad

Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)
Sprawozdanie połączonych Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich

senator sprawozdawca Andrzej Sychalski	89	senator Sławomir Izdebski.	95
senator Teresa Liszcz	90	senator Jan Szafraniec	96
senator Dorota Simonides	91	senator Józef Sztorc	96
senator Teresa Liszcz	91	senator Lesław Podkański	98
senator Zbigniew Kulak	91	senator Zbigniew Romaszewski	99
senator Józef Sztorc	91	Zamknięcie dyskusji	
senator Teresa Liszcz	92	Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-	
senator Dorota Simonides	92	sterstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
Punkt czternasty porządku obrad: stanowis-		podsekretarz stanu	
ko Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-		Stanisław Kowalczyk	100
wy o ubezpieczeniu społecznym rolników		Punkt piętnasty porządku obrad: stano-	
oraz o zmianie niektórych innych ustaw		wisko Senatu w sprawie ustawy o ochro-	
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej		nie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu	
i Zdrowia		chorób zakaźnych zwierząt	
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju	
Józef Sztorc.	92	Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz-		i Integracji Europejskiej	
nych i Integracji Europejskiej		senator sprawozdawca	
senator sprawozdawca		Sławomir Izdebski.	101
Zbigniew Kulak	93	Wystąpienie sekretarza stanu w Minister-	
Sprawozdanie mniejszości Komisji Rolni-		stwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
ctwa i Rozwoju Wsi		sekretarz stanu	
senator sprawozdawca mniejszości		Józef Pilarczyk	103
Sławomir Izdebski	93	Zapytania i odpowiedzi	
Wznowienie obrad		senator	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi		Franciszek Bachleda-Księdzularz	103
senator sprawozdawca		sekretarz stanu	
Józef Dziemdziała.	94	Józef Pilarczyk	103
Otwarcie dyskusji		Otwarcie dyskusji	
		Zamknięcie dyskusji	
		Komunikaty	

(Obrady w dniu 19 marca)

Wznowienie posiedzenia		Głosowanie nr 6.	107
Punkt szesnasty porządku obrad: zmiana		Głosowanie nr 7.	107
w składzie komisji senackiej		Głosowanie nr 8.	107
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej,		Głosowanie nr 9.	108
Etyki i Spraw Senatorskich		Głosowanie nr 10	108
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 11	108
Zbigniew Kulak	105	Głosowanie nr 12	108
Głosowanie nr 1.	105	Głosowanie nr 13	108
Podjęcie uchwały w sprawie zmiany w skła-		Głosowanie nr 14	108
dzie komisji senackiej		Głosowanie nr 15	108
Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 16	108
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków		senator Zdzisław Jarmużek	108
Przekazu		Głosowanie nr 17	109
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 18	109
Ryszard Sławiński.	106	Głosowanie nr 19	109
senator Jan Szafraniec.	106	Głosowanie nr 20	109
senator Zdzisław Jarmużek	106	Głosowanie nr 21	109
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 22	109
Ryszard Sławiński.	107	Głosowanie nr 23	110
Głosowanie nr 2.	107	Głosowanie nr 24	110
Głosowanie nr 3.	107	Głosowanie nr 25	110
Głosowanie nr 4.	107	Głosowanie nr 26	110
Głosowanie nr 5.	107	Głosowanie nr 27	110

Głosowanie nr 28	110
Głosowanie nr 29	110
Głosowanie nr 30	110
Głosowanie nr 31	110
Głosowanie nr 32	110
Głosowanie nr 33	111
Głosowanie nr 34	111
Głosowanie nr 35	111
Głosowanie nr 36	111
Głosowanie nr 37	111

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Punkt drugi porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu

senator sprawozdawca

Władysław Mańkut 111

Głosowanie nr 38 112

Głosowanie nr 39 112

Głosowanie nr 40 112

Głosowanie nr 41 112

Głosowanie nr 42 113

Głosowanie nr 43 113

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

Punkt trzeci porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu

senator sprawozdawca

Zbigniew Kulak 113

senator Zbigniew Romaszewski . . . 113

senator Mieczysław Janowski 113

senator Jan Szafraniec 113

Głosowanie nr 44 114

Głosowanie nr 45 114

Głosowanie nr 46 114

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o języku polskim

Punkt czwarty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych

senator sprawozdawca

Tadeusz Wnuk 114

Głosowanie nr 47 115

Głosowanie nr 48 115

Głosowanie nr 49 115

Głosowanie nr 50 115

Głosowanie nr 51 115

Głosowanie nr 52 115

Głosowanie nr 53 115

Głosowanie nr 54 115

Głosowanie nr 55 115

Głosowanie nr 56 116

Głosowanie nr 57	116
Głosowanie nr 58	116
Głosowanie nr 59	116
Głosowanie nr 60	116

senator Teresa Liszcz 116

senator Tadeusz Wnuk 116

senator Teresa Liszcz 117

Głosowanie nr 61 117

Głosowanie nr 62 117

Głosowanie nr 63 117

Głosowanie nr 64 117

Głosowanie nr 65 117

Głosowanie nr 66 117

Głosowanie nr 67 117

Głosowanie nr 68 117

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw

Punkt piąty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych

senator sprawozdawca

Władysław Mańkut 118

Głosowanie nr 69 118

Głosowanie nr 70 118

Głosowanie nr 71 118

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006

Punkt szósty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności

senator sprawozdawca

Ewa Serocka 119

senator Teresa Liszcz 119

Głosowanie nr 72 119

Głosowanie nr 73 119

Głosowanie nr 74 119

Głosowanie nr 75 119

Głosowanie nr 76 119

Głosowanie nr 77 120

Głosowanie nr 78 120

Głosowanie nr 79 120

Głosowanie nr 80 120

Głosowanie nr 81 120

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o zgromadzeniach oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym

Punkt siódmy porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich

senator sprawozdawca	
Ewa Serocka	120
senator Józef Sztorc	120
Głosowanie nr 82	121
Głosowanie nr 83	121
Głosowanie nr 84	121
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw	
Punkt ósmy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Kulak	121
senator Mieczysław Janowski	122
senator Zbigniew Kulak	122
Głosowanie nr 85	122
Głosowanie nr 86	122
Głosowanie nr 87	122
Głosowanie nr 88	122
Głosowanie nr 89	123
Głosowanie nr 90	123
Głosowanie nr 91	123
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych	
Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Marian Kozłowski	123
senator Krzysztof Jurgiel	123
senator Sergiusz Plewa	123
Głosowanie nr 92	124
Głosowanie nr 93	124
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw	
Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Marian Kozłowski	124
senator sprawozdawca	
Marian Kozłowski	125
senator Krzysztof Borkowski	125
Głosowanie nr 94	125
Głosowanie nr 95	126
Głosowanie nr 96	126
Głosowanie nr 97	126
Głosowanie nr 98	126
Głosowanie nr 99	126
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt	
Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji	

Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Janusz Bargieł	126
senator Gerard Czaja	127
Głosowanie nr 100	127
Głosowanie nr 101	127
Głosowanie nr 102	127
Głosowanie nr 103	128
Głosowanie nr 104	128
Głosowanie nr 105	128
Głosowanie nr 106	128
Głosowanie nr 107	128
Głosowanie nr 108	128
Głosowanie nr 109	128
Głosowanie nr 110	128
Głosowanie nr 111	129
Głosowanie nr 112	129
Głosowanie nr 113	129
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu	
Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 114	129
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.	
Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 115	130
Głosowanie nr 116	130
Głosowanie nr 117	130
Głosowanie nr 118	130
Głosowanie nr 119	130
Głosowanie nr 120	131
Podjęcie uchwały w sprawie zmiany Regulaminu Senatu	
Punkt czternasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Bogusław Mąsior	131
senator Sławomir Izdebski	131
senator Lesław Podkański	131
senator Józef Sztorc	132
Głosowanie nr 121	132
Głosowanie nr 122	132
senator Sławomir Izdebski	133
senator Jerzy Adamski	133
Głosowanie nr 123	133
Głosowanie nr 124	133
Głosowanie nr 125	133
Głosowanie nr 126	134

Głosowanie nr 127	134
Głosowanie nr 128	134
Głosowanie nr 129	134
Głosowanie nr 130	134
Głosowanie nr 131	134
Głosowanie nr 132	134
Głosowanie nr 133	134
Głosowanie nr 134	134
Głosowanie nr 135	135
Głosowanie nr 136	135
Głosowanie nr 137	135
Głosowanie nr 138	135
Głosowanie nr 139	135
Głosowanie nr 140	135
Głosowanie nr 141	135
Głosowanie nr 142	135
Głosowanie nr 143	135
Głosowanie nr 144	136
Głosowanie nr 145	136
Głosowanie nr 146	136

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy
o zmianie ustawy o ubezpieczeniu spo-
łecznym rolników oraz o zmianie nie-
których innych ustaw

Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 147	136
-----------------------------	-----

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy
o ochronie zdrowia zwierząt oraz
zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt

Komunikaty

Oświadczenia

senator Maria Szyszkowska	137
senator Jerzy Suchański	137
senator Andrzej Anulewicz	137

Zamknięcie posiedzenia

Wyniki głosowań

Przemówienia i oświadczenia senatorów
przekazane do protokołu, niewyłoszone
podczas 58. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego
w dyskusji nad punktem trzecim
porządku obrad 159

Przemówienie senatora Krzysztofa Jurgieła
w dyskusji nad punktem czwartym
porządku obrad 160

Oświadczenie złożone
przez senatora Janusza Bargieła 162

Oświadczenie złożone
przez senatora Januarego Bienia 163

Oświadczenie złożone
przez senatora Januarego Bienia 164

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Graczyńskiego 165

Oświadczenie złożone
przez senatora Sławomira Izdebskiego 166

Oświadczenie złożone
przez senatora Krzysztofa Jurgieła 167

Oświadczenie złożone
przez senatora
Zbigniewa Kruszewskiego 168

Oświadczenie złożone
przez senatora Janusza Lorenza 169

Oświadczenie złożone
przez senatora Władysława Mańkuta 170

Oświadczenie złożone
przez senatora
Tadeusza Rzemykowskiego 171

Oświadczenie złożone
przez senatora
Tadeusza Rzemykowskiego 172

Oświadczenie złożone
przez senatora Henryka Stokłosę 173

Oświadczenie złożone
przez senatora Jana Szafranca 174

Oświadczenie złożone
przez senatora Jana Szafranca 175

Oświadczenie złożone
przez senatora Jana Szafranca 176

Oświadczenie złożone
przez senatora Jana Szafranca 177

Oświadczenie złożone
przez senatora Józefa Sztorca 178

Oświadczenie złożone
przez senatora Józefa Sztorca 179

Oświadczenie złożone
przez senatora Józefa Sztorca 180

Oświadczenie złożone
przez senator Marię Szyszkowską 181

Oświadczenie złożone
przez senator Marię Szyszkowską 182

Oświadczenie złożone
przez senatora Zbigniewa Zychowicza 183

Oświadczenie złożone
przez senatora Zbigniewa Zychowicza 184

Uchwały

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy
o radiofonii i telewizji 187

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy o prawie autorskim
i prawach pokrewnych 191

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy o języku polskim 195

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy
– Prawo bankowe oraz o zmianie
innych ustaw 197

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy o przebudowie
i modernizacji technicznej
oraz finansowaniu Sił Zbrojnych
Rzeczypospolitej Polskiej
w latach 2001–2006 203

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy
– Prawo o zgromadzeniach
oraz ustawy
– Prawo o ruchu drogowym 205

Uchwała Senatu w sprawie ustawy
o zmianie ustawy o dodatkowym

wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej oraz niektórych innych ustaw	207	między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i ustalenia zasad wzajemnej pomocy w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Algierze dnia 31 stycznia 2000 r.	220
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych	209	Uchwała Senatu w sprawie zmiany Regulaminu Senatu	221
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw	213	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz o zmianie niektórych innych ustaw	223
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt	214	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt	226
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nawozach i nawożeniu	217	Uchwała Senatu w sprawie zmiany w składzie komisji senackiej	227
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji			